

“فاتیمه پارچەیه که له من.”

حه زرفتی موحه ممه د ()

گوله باخه که ی خوشه ویست

فاتیمه

پۆمان

منتدی إقرأ الثقافی

www.iqra.ahlamontada.com

نوردان دامله

وهه رگپهانی: هانا ماجد

نوردان دامله

فاتيمه

گوله باخه كه ي خوشه ويست

وه رگيراني

هانا ماجد مشير

ناوی كىتىپ: فاتىمە
 گۈلەباخەكەي خۇشەويست
 ناوی نووسەر: نوردان داملە
 ۋەرگىرانى: ھانا ماجد مشير
 دىزايىنى بەرگ: ناۋەندى رېنۋېن
 دىزايىنى تېكىست: دانا ھەسەن
 نۆبەتى چاپ: يەكەم ۲۰۲۳
 چاپ: ناۋەندى رېنۋېن
 تىراژ: (۱۰۰۰) دانە
 ژمارەى سپاردن: لە بەرپۈەبەرايەتتى گىشتى كىتەبخانە گىشتىيەكان
 ژمارە (۱۰۱۹) ى سالى (۲۰۲۳) ى پى دراۋە.

ماڧى لە چاپدانەۋەى پارىزراۋە بۇ ناۋەندى رېنۋېن ©

ناۋەندى رېنۋېن

07511408868 - 07501269689

hakem1423@yahoo.com

renwen2009@yahoo.com

سلىمانى - بازاري كاسۇمۇل - نھۇمى دوۋەم

دوكانى ژمارە (۴۵)

پیرست

- پیشه کی ۹
- گرنگ ۱۴
- به شی یه که م: فاتیমে ی گولی زه هراء ۱۷
- زه مینله رزه ی دل ۳۶
- فرینی فاتیमे له مال ۵۱
- دهمی گول و ههنگوین ۵۵
- ئاوی که وسهر ۶۰
- دارزه یتوون و دارهه نجیره کان ۷۰
- فاتیمه ی نوری چاوی خوشه ویست ۷۷
- به شی دووهم: الرُّحْمَنِ الرَّحِيم ۸۱
- پۆژی یه که می چاوه پروانیی عه لی: گولی گیانی خوشه ویست: فاتیमे ۸۳
- پۆژی دووهمی چاوه پروانیی عه لی: فاتیमे ی کوبرا ۹۱
- پۆژی سییه می چاوه پروانیی عه لی: فاتیमे ی به تول ۹۵
- پۆژی چواره می چاوه پروانیی عه لی: فاتیमे ی که وسهر ۹۷
- پۆژی پینجه می چاوه پروانیی عه لی: فاتیमे ی عذراء ۱۰۱
- پۆژی شه شه می چاوه پروانیی عه لی: فاتیमे ی دایکی باوکی ۱۰۴
- پۆژی هه وته می چاوه پروانیی عه لی: فاتیमे ی کچی نه بی ۱۰۶
- پۆژی هه شته می چاوه پروانیی عه لی: فاتیमे ی مرواریی تاقانه ۱۰۸

- ۱۱۰ پوڙى نۆيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي زههرا
 ۱۱۱ پوڙى دهيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي خيّر دار
 ۱۱۳ پوڙى يانزهيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي حورى
 ۱۱۶ پوڙى دوانزهيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي پازى له خودا
 ۱۲۱ پوڙى سيانزهيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي موحديسه
 ۱۲۵ پوڙى چواردهيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي موجاهيد
 ۱۲۶ پوڙى پانزهيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي سهييده
 ۱۲۳ پوڙى شانزهيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي راستگو
 ۱۳۵ پوڙى حهقهيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي طاهرة (پاكوته ميز)
 ۱۳۸ پوڙى ههژدهيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي زاهيده (له خواترس)
 ۱۴۴ پوڙى نوزدهيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي زههرا
 ۱۴۶ پوڙى بيستمى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي زانا
 ۱۵۲ پوڙى بيستويه كه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي موجاهيده
 ۱۵۹ پوڙى بيستودووه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي ئه ديب
 ۱۶۳ پوڙى بيستوسيه مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي خوڤه ويست
 ۱۶۵ پوڙى بيستوچواره مى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي بوشرا (مژده به خش)
 ۱۶۹ پوڙى بيستوپيښه مينى چاوه پروانىي عهلى: فاتيمه ي شاديپهين!
 ۱۷۱ پوڙى بيستوپيښه مينى چاوه پروانىي عهلى: زمانى بيدهنگى پزا...
 ۱۷۴ عهلى بانگ ده كرښته حزور

- ۱۷۹ به شى ستيه م: مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ
 ۱۸۱ تهها! موحه ممه دى موستافا
 ۱۹۴ به هارى سهرده مى خوڤه ختى
 ۱۹۶ پوڙى سوپاسگوزارى عهلى
 ۱۹۹ پوڙى بووكينيى فاتيمه

- به شی چوارهم: إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ۲۱۱
 وهختی ته ماشای پوخساری فاتیمه... ۲۱۲
 تاییه تترینی زهرده خه نه کان ۲۱۹
 خولدی به رین ۲۲۲
 چاوه کانتان دابخه نه ئی چاوکراوان ۲۲۵

 به شی پینجه م: اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۲۲۹
 نه سلی یاسین ۲۳۱
 فرمیسکه کانی فاتیمه ۲۳۵
 عه لی حه یدهر له پتی یه مه ن ۲۴۳
 براکه ی حه سه ن ۲۴۸
 حه سه نه ین ۲۵۰
 حۆریه که ی کتوی ئو حود ۲۵۲
 ئه ستیره کانی زه وی ۲۵۹
 مندالی بی له نزیک ئه و... ۲۶۲
 کاسه زه نهجه فیله کان ۲۶۵
 ده ریای عه شق ۲۷۲
 سفره ی خودایی ۲۷۹
 ملوانکه که ی فاتیمه ۲۸۲
 قه لای غروور ۲۸۸
 عه لی فاتیحی خه یبه ر ۲۹۴
 حیکایه تی ده سته نیک ۳۰۱

 به شی شه شه م: صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ۳۰۷
 عه شق جوانترین گوفتار بوو ۳۰۹
 حیکایه تی هه ناریک ۳۱۳
 وهک خاک پر نهینی بوو عه لی ۳۱۷

۳۳۱	فاتیمه له پوږۍ فەتحدا
۳۳۸	تاقیکردنه وەکە ی فاتیمه
۳۳۲	کوژانه وە ی کوڤتا نور
۳۴۳	هە یوانی غە م
۳۴۸	شە و ی زە ما وە ندی فاتیمه
۳۶۰	لە دوای فاتیمه
۳۶۲	ئە و هۆنرا وە یە ی عە لی بۆ فاتیمه ی نووسیوه

پیشه کی

بسم الله

داواکارم له ماوهی خویندنه وهی ئهم کتیه دا زووزو
سه لات و سلاو بنیرن بۆ رهسولی گیانی گیانانمان و ئه هلو
به یته که ی...

فاتیمه ی زهرا ئه ستیره ی ئاسمان و گوله باخی سه ر پووی
زهوی بوو، په یوه ندیه کی نه ئی له نیوانیاندا هه بوو، ئه ستیره و
گولی زهوی، گولپه نگ و ئاههنگی له ئه ستیره که وه وهر ده گرت
و وهک بلای له ئاسمان پوایی و لیبوو بیته وه و که وت بیته
خواره وه بۆ سه ر زهوی و نه ئی خوی بۆ ئه وانه ده گپرایه وه
که به شوین نه ئی فاتیمه دا ویل بوون: "له ئه ودا من و له
مندا ئه و ببینه، ته ماشای من بکه و فاتیمه به و جوړه پیناسه
بکه، ته ماشای بکه و وهک چاوت مه حرمیه تی بپاریزه. له
په نگدا پیستی و له شیوازی په په کانددا به ندایه تییه که ی و
له شاراو هییه که مدا په وشتی و له ئاهه نگدا سه نگینی و له
تووه کانددا به ره که تداریی ببینه. ته ماشای من بکه و باس له
ئه و بکه، باسی بکه به وشه کان برژینه سه ر په ره سپیه کان،
باسی بکه با گریکویره کان بکرینه وه، ده رگای که نجینه ی
نه ئییه کان بکریته وه و دله کان بزائن له و دیو په رده ی ئاشناییه وه
چ ئاههنگ و جوانیه که شاراو هیه."

"فاتیمه‌ی کچم حۆری نیو ئینسانه‌ی کانه و گهر خودا عه‌لی نه‌ئافراندایه،
هیچ که‌س شایانی نه‌وه نه‌بوو بی‌ت به‌هاوسه‌ری فاتیمه."

حه‌زمت

"تۆ به‌ به‌ جاریه‌ بو عه‌لی، تا نه‌ویش بی‌ت به‌ کۆیله‌ بو تو."

حه‌زمت

"فاتیمه‌ پارچه‌یه‌ که‌ له‌ من."

حه‌زمت

"هاوسه‌ری باش کێیه‌ یا ره‌سول الله؟"

"نه‌و ژنه‌یه‌ که‌ می‌رده‌ که‌ی ته‌ماشای کرد، دلی بکریته‌وه."

حه‌زمت

"ئه‌ی فاتیمه‌! ئایا تو دلخۆش نیت به‌وه‌ی شازنی ژنانی به‌هه‌شتی!"

حه‌زمت

"دوو ئه‌مانه‌تی گه‌وره‌تان بو جی ده‌هیلیم، هه‌تا نه‌و رۆژه‌ی بیانپاریژن،

تووشی لاپی ناین؛ نه‌وانیش کتێبه‌ که‌ی خودا و نه‌هلی به‌یته‌ که‌مه‌."

حه‌زمت

"هەرکێ فاتیমে‌ی کچمی خۆش بویت، منی خۆش ویستوو، هەرکێ
 دلی پابگریت، دلی منی پراگرتوو و ئه‌وه‌ی دلته‌نگی بکات، منی
 دلته‌نگ کردوو. فاتیمه‌ پارچه‌یه‌که‌ له‌ من، هەرکێ بیرنه‌جێتی، منی
 په‌نجاندوو و هەرکێ من په‌نجێتی، خودای په‌نجاندوو."

حه‌زمه‌ت

نه‌بی ده‌ستی فاتیمه‌ی کچی گرتوو و ده‌یفه‌رموو:

"ئه‌وه‌ی ئه‌م کچه‌م ده‌ناسیت، با باش بیناسیت

به‌ ئه‌وه‌شی ده‌ناسینم که‌ نایناسیت.

ئهو کچی موچه‌مه‌ده‌،

پارچه‌یه‌که‌ له‌ دلی من،

گیانی منه‌ و

ئهو پوچه‌مه‌ که‌ له‌ هه‌ردوو لاوه‌ به‌ گیانم ده‌وره‌ دراوه‌، ئه‌وه‌ی ئازاری

ئهو بدات، ئازاری منی داوه‌ و هه‌رکێش ئازاری من بدات، ئازاری

خودای داوه‌."

حه‌زمه‌ت

"که‌ له‌ کۆتایی پۆژینکی ماندوو که‌ردا ده‌گه‌پامه‌وه‌ ماله‌وه‌، بینینی

په‌وخساری فاتیمه‌ هه‌رچی خه‌م و نا‌په‌حه‌تیه‌ ده‌په‌وانده‌وه‌."

حه‌زمه‌تی عه‌لی

نزای فاتیمه:

يا حي يا قيوم برحمتك أستغيث، أصلح لي شأني كله، ولا تكلني إلى نفسي طرفة عين.

“سلاو له عهلی خاوهنی شمشیری زولیفیقار و فاتیمه ی گولی زههرا.”

حیکایه تیکی ناوازه ی دیکه زۆر به ورد و درشتی دهنووسرایه وه...
حیکایه تی عهلی و فاتیمه، که وه ک داستانیکی قه دیم و میراسیکی
بیوتنه دهمایه وه بۆ نه وه کانی داهاتوو.

ئه ی زههرا! ئه ی ئه ستیره! ئه ی خو شه ویست!
تۆ نه بوویتایه له پازی عه شق حال ی نه ده بووین، مو حیبه تی مو حمه دیمان
نه ده زانی، نه مانده زانی بیته وی مهر گه! تۆ نه بوویتایه دله کان له شه وانی
بیته ستیره دا ئا راسته یان ون ده کرد و له سه رمادا هه لده له رزین، هۆنراوه ی
ژنبوون بێن قافیه و سه روا ده بوو، ئاوازی دایکایه تی په رشوبلاو و
هۆنراوه کان نیوه ناچل ده بوون...

گرنگ

تهواوی پرووداوهکان، که دهرباره‌ی کهسیاتییه قه‌دیمه‌کان
باسیان لی کراوه، له سه‌رچاوه‌ی فهرمووده‌ی دروست و
میژووییه‌وه وهر گیراون.

ویناکان و دهربرینی هه‌ست و سۆز و ده‌سته‌واژه‌کان
وینه‌دانه‌وه‌ی تایبه‌تی دونیای ناوه‌کیی نووسهره و به‌مه‌به‌ستی
نه‌رم و ناسک به‌پێوه‌چوونی چیرۆکه‌که به‌کار هینراون.
هه‌لبه‌ت کاتیکی زۆر که‌وتووهره نینوانه‌وه و ته‌پوتۆز و
ته‌میکی زۆر له‌سه‌ر زه‌مه‌ن نیشته‌وه و ئه‌سته‌مه پرووداوه‌کان
کتومت وه‌ک خۆی به‌ ئێمه‌ گه‌یشتییت.
له‌ کۆتاییشدا هه‌موو که‌موکورتییه‌کان له‌ ئێمه‌وه‌یه و
لیخۆشبوون و به‌زه‌ییش له‌ خوداوه.

به شی یه کهم

فریشته که ی فاتیحه بوو فاتیحه

«به ناوی خودای میهر به خشی میهره بان.

ستایش بو خودای خاوهن جیهانیان.»

(فاتیحه، ۱-۲)

فاتیمه‌ی گولی زمه‌راء

مه‌دینه...

یه‌که‌مین پرشنه‌کانی به‌ره‌به‌یان بوو...

خوری ئالتوونی قومی له یه‌که‌مین ساته‌کانی پوژ ده‌دا...
بوون به جۆشوخرۆشیکێ شیرینه‌وه ده‌ستی ده‌کرد به
پوژیکێ نوێ و چۆله‌که‌کان به‌ده‌م جریوه‌جریوئیکێ شیرینه‌وه
ده‌فرین و به‌نیو دارخورماکانی مه‌دینه‌دا گه‌نجیکێ جوامیر
به‌سه‌ر پشته‌ی حوشتیه‌ سپیه‌ چاوبه‌کله‌که‌یه‌وه پێی ده‌کرد.
له‌ژێر فینکایی سیبه‌ری دارخورماکانه‌وه پێی ده‌کرد و تاکه
فیکر هۆشی داگیر کردبوو، یادی کۆتا پیغه‌مبه‌ر و که‌چه‌که‌ی
بوو...

فاتیمه... که‌دلی نه‌ده‌هات نیوی به‌ینێ و هه‌ر له‌گه‌ل
ناوه‌یتانیدا تک-تک عاره‌ق به‌ ناوچاویدا ده‌هاته‌ خوار.
عه‌لی! به‌وپه‌ری په‌وشت و شکۆه‌ پێی ده‌کرد... پر له
جۆش و مه‌راق و موحیبه‌ت پێی ده‌کرد...

بیری ده‌کرده‌وه‌وه، چۆن پرووی بیت ته‌ماشای چاوی کۆتا
پیغه‌مبه‌ر بکات! چۆن پێی بلێت! چۆن داوای گوله‌باخه‌که‌ی
لێ بکات! مووچه‌که‌یه‌ک به‌ گشت گیانیدا هات، له‌پێ ده‌ستی

عاره قی کرده وه و دلی وهک ئه وهی که وتبیته ناوه پراستی
 گهرده لولولیکه وه، خیرا لئیده دا و به و حاله وه پری ده کرد.
 ئاسان نیبه بوون به یاری ئه و فاتیمه یه ی به خو و ره وشت
 و شکوی ناوبانگی دهر کرد وه، به لام هرچی بیت، ده بیت
 هه ولی خوی بدات، چوونکه بوون به هاوپرگای خانمیکه له و
 جوړه، به اختیاریه کی پئناسه نه کراو بوو.

فاتیمه گهره ییه کی نه بر او و دلدا نه وه یه کی هه تاهه تای
 ژیان بوو بو ئه و که سه ی دلی دهرده وه... خانم بوو به
 هه رجیته کدا دهر ویشست، دهبوو به گولشه ن، کانیه حه یاتی
 گولستانی پیغه مبه ر بوو، نه رم-نه رم دهر پزایه ژیر گولہکانی و
 ئاوی دهران و سه وزی دهر کردن و نه شونمای پی دهبه خشین.
 دلی ئه و جوامیره ی جهنگاوه ری گهره ی جیهان شمشیریان
 له به رامبه ردا داده نا، قولپیکه ئه وینی دا و گولہ شاراوه که ی
 نیو دلی چه که ره یه کی دیکه ی کرد و به ئه سپای ناوی ئه و
 گولہ شاراوه یه ی نیو دلی هیتایه سهر زار:

“فاتیمه؛ گولی زه هرا!”

مرؤف بوو ئیدی! هه لگری گهره ترین نه نییه کان و
 حه شارده ری قولترین په نهانه کان بوو.

عه لی له ژیر پکیفی هه زاران بیروبوچوون و هه ست و سوزدا
 بوو، که به رده وام له چه ندین لای جیاوازه وه ته وژمیان بو
 ده هینا، پیکردن به که ناری ئه و دهر یاهه دا بویرییه کی بیوتنه ی
 ده ویست، به لام عه لی بیر ی له سه رچاوه ی ئه و دهر یاهه
 ده کرده وه که به ره و پرووی دهر وشت، به مه ش پوشتنه که ی

خیراتر و خیراتر ده‌کرد، نه ئاگای له گهرما، نه ماندوویتی و نه تینوویتی بوو و له زهینیدا گهرده‌لولوێک هه‌لی کردبوو و له پوچیدا جیهان هه‌لده‌سوورا و له دایدا قیامه‌تیکی ناکات هه‌ستابوو. شهرم و نادیارى و شادی لێ تیکه‌ل ببوو، مروف ده‌کرا له یه‌ک ساتدا چۆن هه‌موو دونیای لێ بگوێڕێ و عه‌لی چه‌ند بیئاگا له خۆی هه‌موو ئه‌م هه‌ستانه‌ی بۆ دروست ببوو...

دووهم سالی کۆچ هه‌ر له سه‌ره‌تاوه نه‌سیمی خوشی و شادیی له‌گه‌ل خۆیدا هه‌لکردبوو، هه‌ر پوژیکى نوێ که هه‌لده‌بوو، مژده‌یه‌کی نویی له‌گه‌ل خۆیدا ده‌هێنا و له‌و پوژانه‌شدا چاو و دلی هه‌مووان له‌سه‌ر گولەباخه‌که‌ی په‌سول بوو.

که‌سانیکى له‌پاده‌به‌ده‌ر به‌ خه‌یالی ئه‌وه‌وه ده‌هاتن و ده‌چوون بینه زاوای سه‌روه‌ری پتغه‌مبه‌ران و بینه هاو‌ده‌م و هاوبه‌شی گیان و نور و خوینی و له‌پاش ئه‌وه‌ی عوتبه و عوته‌یه‌ی ده‌ستگیرانی که‌چه‌کانی دیکه‌ی پشتیان له‌ په‌سول کردبوو، هه‌مووان زۆر ده‌ترسان خوشه‌ویست جاریکى دیکه‌ش دلی بشکێ و له‌هه‌مان جیگه‌ی هه‌ستیاره‌وه ئازار بدرێ و به‌ده‌م ئاهى قووله‌وه ده‌یانگوت:

”نه‌با فاتیمه بکه‌ویته ده‌ستی قه‌درنه‌زانیک، په‌سوله‌للا زۆر دلی ده‌شکیت.“

له‌ لایه‌کی دیکه‌شه‌وه گه‌وره‌پیاوانی عه‌ره‌ب، که هه‌ر له‌میژه‌ لایان وا بوو، که‌چانی که‌سه دیاره‌کانی کۆمه‌لگا

دەبیت ھاوسەرگیری لەگەڵ ھاوشانی خۆیاندا بکەن و پێچەوانەی ئەوەیان بە ھەموو جۆریک پەت دەکردەو و ئەم بیروبۆچوونانەیان لەدوای ئیسلامیش لەگەڵدا بوو و ھەمووان ھاوڕا بوون لەسەر ئەوەی فاتیمە کچی بچووکى پێغەمبەر دەبیت ھاوسەرگیری لەگەڵ یەکیک لە گەورەپیاوانى خۆیاندا بکات و لەم پووەشەو پێیان وا بوو ئاسان دەتوانن پێغەمبەر قاییل بکەن، چوون خواھەنى ناو و ناوبانگ و مال و سەروەتى زۆر بوون و زەینەب و پوقیەش ھاوسەرى دوو پیاوی ھاوشێوەى خۆیان گەورە و ناودار بوون... ییثاگا بوون لەوەی دەولەمەندى و ھەنەجە و جوامىرى بەس نىیە و ھەندىک وردەکارى ناسک و ورد ھەبوون، کە نە دەیانبینى، نە ھەستیان پى دەکرد و چەند کەسیکی کەم ئاگادارى بەھای قوولى پوھى فاتیمەکەى پێغەمبەر بوون، کە چەشنى ئەستىرەى سورەبیا، لە ھەموو پوویەکەو ئەوەندە پڕشنگدار بوو، دەیتوانى شەوئىکی تارىک بۆ چەند پېیوارىکی ونبووى بیابان پووناک بکاتەو. کچەکانى دیکەى پێغەمبەرىش گەلىک بئوینە و ناوازە بوون، بەلام ئەودىو ناوازەش ھەبە، ئەوان خونچەى گەشاوھى گولستانى پێغەمبەر بوون و فاتیمە گولەباخەکەى، ئەوان کانى نىو مالى پەسول بوون و فاتیمە دەریاکەى، ئەوان ئەستىرەى درەوشاوھى مالى خۆشەویست بوون و فاتیمە ھەتاوھکەى و ھەلەى ھەمووان لەوھدا بوو، لە پووی ماددى و بە چاویکی دونیایىو لە بابەتەکیان دەپوانى و ئەم وردەکاریانە دەکەوتە ناوچەى کوێریانەو و زۆر لەودىو توانای چاوی سەرى ھەموویانەو

ہو، ۛو مہقامی بینینہ جئی ۛوانہ نہہو کہ یاریان بہ ۛالتوون و درہم دہکرد و ۛوہی وای کردہو ہچکس شایستہی فاتیمة نہہیت، پھیوہندی بہ جوانچاکی و دہولہ مہندیوہ نہہو، بہلکوو پھیوہندیدار ہوو بہ جوانی ناوہکیوہ۔

دہہوایہ دینداری و تہقوا و ۛیمان و دلۛسوزیہکھی شایستہ بہ ۛو ہیت، دہہوایہ کہسی ہن تیکہل بہ تاوان نہہوہی، ہاوہلی ہو خدا پیدا نہکردہیت و مہرد و پاک ہیت، کہسی نہفہس و ہناسہی جوہریلی بہسہرہوہ ہیت، لہ یہکہم دلۛپہکانی وہحیی ۛوشیہیت...

ہہرچی زہنگین و ناودار و گہورانہ، یہک-یہک لہ دہرگای پیغہمہریان دابوو و وہلامی ۛازیز ہہمیشہ ہمان وہلام ہو: "چاوہپی فہرمانی خودایم دہربارہی فاتیمة۔"

کہسٹک ہہوو لہودیو مال و سامان و ناوبانگ و ہنہچہوہ و پیغہمہر چاوی لہسہر ۛو ہو، کہسٹک ہو کہ ناوہکھی لہ خودی خوۛشی دہشاردہوہ و ہتا پڑامہندی خودای لہسہر نہہوایہ، نہیدہتوانی ناوی بہیت۔

عہلی... ۛو پیاوہی داستانی جوامیری نووسیویوہوہ... ۛو گہنجہی بہ پڑیشتنی زہوی، ژیر پی دہلہرزانہ... ۛو جہنگاوہری بہ ۛیمان و دانایہکھی دوزمنی دہتواندہوہ... ۛو کہسی ۛوہندہ ۛیمانکی سہنگین و نالہرزوکی ہہوو، دہیوت: "گہر پڑہدی غہبیش لا ہبریت، یہقینم لہمہ زیاتر ناکات۔" گیانی خوۛی لہپیناو خوۛشہویستہکھی خودادا دانابوو و باکی بہ ہچ کۛسپ و بہرہسٹک نہہوو۔

ئو عہلیہی کہ وەک خۆی دە یگوت، گەر پەردە ی
 غەیبیش لا بدرایە و ھەرچی شتە بە ئاشکرا و بە چاوی
 سەر ببینرایە، زەر پەیک لە یەقین و ئیمانی نە زیادی دە کرد،
 نە کەم، تا بۆی دلسۆز و شکۆدار و خاوەن قسە و بە لێنی
 خۆی بوو و ئەم گەنجە دڵگەشاو و ناو پاک و جوامێرە
 بیستەکانی تەمەنی بەرێ دە کرد و باش دە یزانی بەرەو کوئ
 دە چێ و پووگە ی دیار بوو. کە سایە تیپە ک بوو زیرەکی و
 ژیری و جوامیری لە ھەمان جەستەدا کەردبوو بە ھاو دەم و
 تەختی خۆی لە دلی ھەموواندا بونیاد نابوو، نوری چاوی
 پیغەمبەر و چاوی بویری و مەردایەتی بوو و ھەم داستان
 قارەمانی دە نووسیوە و ھەمیش تا بۆی خاکی و سادە
 بوو، سەیر کردنە تیشک ئاساکانی دە نایە سەر ھەرشتیک
 قوول-قوول لێی ورد دە بوویە و، وەک بۆی بینووسی تە و،
 یاخود بیخوینی تە و ھالە یەکی پووناکی بە دەورە و بوو و
 شکۆدار و سامناک بوو. چاوە پەشە قە ترانییەکانی دە توت
 سەر بە جیھانیکی دیکەن و لە وێو تە ماشا دە کەن، قوول و
 ورد و نەرمونیان... بە بیرتیژی و پەوشتی جوانیشی ببوو
 بە جێی سەرنج و مانگی داناییەکی بیسنوور لە ناو چاوی
 پانیدا دە درەوشایە و ھەرگیز نەینیی داناییەکی نە دە دا
 بە دەستە و، دە توت لە نیو چاوە پەشەکانیدا مۆری چەند
 گەنجینە یەکی شاراوە حەشار دراو.

عەلی شانی پان و بە قەدوقیافەت و پیکردنی پێ سام و
 شکۆ، دلی تە ماشاکەری دە لەرزان دە ویشتن و ھەنگاوەکانی...

به گشت حال و رهفتاريکيدا ديار بوو که به پهروه ردهيه کي
تايبه تي و ورددا تپه پيوه و کاروباري پيکوپيک و بيخه وش و
خاوين بوو و هرچی دهگوت، پاست و دروست و مانادار بوو.
پيکه نينه قوول و به شکوکاني متمانه ي به بهرامبر ده به خشي
و هه تا ئه و پوژه ناوي له نيو هيچ پروداويکي نه خوازاودا
نه هينرابوو و به مهش تاجي شکوي نابويه سهر ناوي به رز
و ناوبانگي پاکی. دوور بوو له هاوه لدانان و خالي بوو له
بيناوهری و عشق و فیداکاريی پتي حه قيقه تي لي دهر بچيت،
هيچ ئامانجيکي ديکه ي نه بوو.

له گهل فاتيমে دا دوو قوماشي تايبه تي دهستکردي هه مان
قوماشفروشي شارهزا و هه مان دوکان بوون و پوحيان له
هه ماههنگي و گونجانیکي نه پييدا بوو...

دوو دلي لاو و گهنج بوون، که وهک يهک دهيانپرواني و
هه مان ورده کاريان ده بيني، فاتيमे و عهلي...

يه که مين به ختیاره کاني ژير باراني وهحي بوون و دلي له
سه داي خودا هه لله رزيويان له سهر هه مان ئاواز و پيتم لي
دهدا و ئاسويان به دهنگ و نه فه سي پيئاسه نه کراوي وهحي
فراوان کرابوو و له نيو هه مان بازنه ي جوشوخروش و عه شقدا
هاوده مي يه کديان کردبوو و چهند ساليکي ته مه نيان بي
به فيروداني ساتيک، به يه که وه له پتي نوردا دانابوو و ته مه ني
شيريني مندالي و گهنجيان له و پيئاوه دا دانابوو، نه گهنجيکي
ديکه ي وهک عه لي مه رد و نه شوخيکي ديکه ي وهک فاتيमे
چاوي به دونيا هه لنه هيتابوو!

ئەو ناوەی پیغەمبەر لەنیو دلیشیدا وەک نهینی هەشاری دابوو، لە عەلی زیاتر کەسی دیکە نەبوو. عەلی، کە یەکیک بوو لەو سێ کەسە یەکەمینە یەیمانی موسلمانبوونی دابوو، عەلی نوری چاو و سینییه مینی ئەو سێ کەسە و لە کاتی کدا رەسولی ئەنبیا ئەوی بۆ فاتیمە کە ی دانا بوو، ئەو بیتخەبەر بوو لەم نهینییه ئەفسووناوییه. خوشەویست بیدەنگ بوو و نەیدەویست نهینییه کە ی لای هیچکەس بدرکینن و ئەم حالەشی سەرنجی چوار دەوری راکیشابوو، پاش ئەوەی هەرچی خاوەن مال و ناو و کەسایهتییه وەلامی نەخیریان وەر گرت، دەیانوت: "حالی بووین! فاتیمە ی بۆ عەلی داناو، چون تەنها ئەو ماوە لەنیوانماندا نەچوو بیتە داوی."

"گەر وایە، بۆ عەلی نایە تە پیش!"

"بلی نایە تە چی بیت!"

"رەنگە بویری نە بیت!"

"تۆ بلی بە فیکریدا نە هاتین؟ با بچین قسە ی لە گەل بکەین، بیری بهینییه، پێ نیشان بدەین، هانی بدەین، ئەم کارە کاری دواخستن نییه."

هاوێلانی عەلی ملی رێیان گرت و هەوالی عەلییان پرسی و سۆراغیان کرد و بۆیان دەر کەوت لە ئاودانی خورماکانە و بێ ئەوەی هیچ کات بە فیرۆ بدن، بەرەو بیستانی خورماکان بەرێ کەوتن. عەلی لە ژێر ئاسمانی مەنگ و بە دەم ئاوازی جریوێ چۆلە کە کانهوێ بیئاگا لە گشت شتیک خەریکی ئاودانی خورماکان بوو و زۆر چیژی لە ئاوبە بەردا کردنی

پەرگە وشکەکان دەبینی و لەناکاو گوێی لە حیلە ی چەند ئەسپیک بوو و حالی بوو چەند کەسێک بەرەو لای ئەو دین و وریایانە بەنیو ئەو جۆگە ئاوانە ی بۆ دارخورماکانی دروست کردبوو، هەنگاوی نا و ئاوێی دایەو و سێ ھاوێلی بینی بەرەو پووی دەهاتن، سەعدی کوێی مەعاز و عومەر و ئەبوبەکر، شلەژانیکیان پتووە دیار بوو و عەلی سەری سووڕ ما کە بەو جۆرە بینی، هەرسێک سلاویان لێ کرد و لەپاش ئەحوالپرسی، دەستبەجێ چوونە نیو بابەتەکە و سەعد گوێی: "پەسولەللا ئیمە ی بە شایستە ی فاتیمە نەبینیووە بۆ ھاوسەرگیری و لە من وایە ئەم بابەتە نەینییەکی قوول لەخۆ ی بگریّت."

عەلی بە زەرەدخەنە یەکی گەرم و شکۆدارووە تەماشای ھاوێیکە ی کرد و وەلامی دایەو: "هەلبەت وای بە باش زانیووە و ئەو باشتەری لێ دەزانیت." کە بینییان ئەوەندە ئارام و ییئاگا وەلامیان دەداتەو، گوێیان: "لە ئیمە وایە چاوەپێی تۆ بیت بچیتە پێش!" عەلی وەک بلێی گوێی لە گرمە یەکی کاسکەر بووبی، پاجلەکی و گوێی: "شتی وا چۆن دەبیت!"

"زۆریش جوان دەبیت! ئەو ئەرکە ی سپاردوو بە تۆ ئە ی عەلی، دە ی هەستە و هەر ئیستا بپۆ!"
"بۆ وەستاوی! بپۆ!"

عەلی بە هیچ جۆری چاوەپێی پێشنیاری لەو جۆرە نەبوو و دەتگوت لە کتوێکی بەرزەووە تافگە یەک ئاو بەسەریدا پژاو و بەواقوڕماوی وەستاوو و زۆریش شەرمی دەکرد

و گويچکه کاني له تهريقيدا سوورسوور بيوونه وه و به دهم
خويه وه ده يگوت:

”ئيوه ده لين چي! چي ده لين!“

”گونجاو ترين ده لين، ئه ي عه لي.“

پاچ و خا که نازه که ي ده ستي دانا و چوونه ژير ستي به ري
که پرده که و گوتي: ”داواي شتي کم لي ده که ن، که تا ئيستا هدم
نه بووه بيريشي لي بکه مه وه! کاري کي ئه وه نده ئاسان نييه،
چون شتي وا ده بيت!“

”ئاسان ده بيت، به ويستي خود!“

”گه ر په تم بکاته وه، ناتوانم تا هه تايه ته ماشاي پروي
حه بيول لا بکه م.“

عه لي زه رده خه نه يه کي کرد، زه رده خه نه ي مرو فنيک که
له پيش هه مووانه وه گوييستي ئاوازي کزي نيو ژيان ده بيت
و له پيش هه مووانه وه ورده کارييه ناسکه کاني ژيان ده بيت...
زه رده خه نه ي ئه و مرو فنه هه ستيا رهي له ژير ئه و تاکوته را
دلوه بارانانه ي که سي دي هه ستي پي ناکات، ته رته ر ده بيت!
به دهنکي گري عومه ر هاته وه سه ر خوي: ”رته ت ناکاته وه،
من واي ده بينم پيغه مبه ري خودا فاتي مه ي له چاوه پرواني
تودا دانا وه.“ بارودوخي دژوا ري ژيان وه ک چالي قوول له
به رده م عه لي دا هه لکه نرابوون و ده يگوت: ”ئيوه ده لين چي، من
گيانفيدا ي گيان و مالي ئه وم و له گه ل ئه و گه وره بووم، چون
پروم بيت داوا کاري لي له و جوړه بکه م! سنووري خوم ده زانم.“
يه ک-يه ک پروونکر دنه وه ي پر نيگه رانييان بو ريز کرد:

"ئەي عەلی! قورەیش لە گشت سات و کاتێکدا لە کەمین و بۆسەي نوێدايە بۆ پیغەمبەر و تۆش ئەمە باش دەزانی ئەي عەلی، دەترسین لەو پێیەوه ئازاری پیغەمبەر و خانەوادەکی بدەن."

"شتی وا چۆن دەبیئت! من چۆن بچمە داواي فاتیمه!"
سەعد وەلامی دایەوه، "بۆچی؟ لەنیو هەمووماندا تۆ لەهەمووان گونجاوتری."

"پیشەکی و لە هەمووی گرتگرت، باری داراییم ئەوەندە باش نییە، دواتریش من شەرم دەکەم داخوازیی لەو جۆرە لە رەسولەللا بکەم!"

سەعد بە دەنگیکی ورەبەخشەوه وەلامی دایەوه: "ئەي عەلی، پیغەمبەر زۆر تۆی خۆش دەوێت، شەرم مەکە! بچۆ داواي فاتیمه ی لێ بکە."

نەیدەزانی بلی چی، سەری سوور مابوو و دەستی بە کۆتا بەهانهوه گرت و دووپاتی کردەوه: "من پارەم بەشی بەرپۆهبردنی خیزانیک پێ نییە و ئێوەش دەزانن ئەو توانایەم نییە."

وەلامیان دایەوه: "مەترسە، برۆ داخوازیی بکە! لە هەموو روویەکەوه هاوکارت دەبین."

بەلام بیرکردنەوهکانی ئارامیان لێ بریپوو: "هەتا ئەم پۆژە گیانی پیغەمبەر لە هیی خۆم ئازیزتر بینیوه و پاراستنی گیانی دانیشتوانی پیروزی نیو ماله‌کەیم لەئەستۆ گرتووه و هەرگیز بە جۆریکی دیکە بیرم لێ نەکردوونەتەوه، ئیستا

چون ئهم داخوازییه بۆ خۆم ڤوون بکه مه وه! دواتریش...
 که میک وهستا و بیرکردنه وهکانی یهک-یهک هیرشیان بۆ هیتنا
 و عه بدولپه حمانی کورپی عه وفی گه وره بازرگانی مه ککه ی هاته
 بیر، که بری سه د حوشتری چاو شینی بارکراو به قوماشی
 ئاوریشم و نه خشدار و ئه لماس و ده هه زار دیناری به مارهی
 دابوو بۆ داخوازیی فاتیمه و پیغه مبه ر په تی کردبوویه وه و
 بیرى ده کرده وه ئهم به چ ڤوویه که وه لیى بچیته پینش! له نیو
 ئهم گیزاوی بیرکردنه وانهدا نوقم ببوو، کاتیک به دهنگی گری
 هاوه لهکانی هاته وه سه ر خۆی: "ئه ی عه لی! گه ر په سوله لالا
 چاوی له سه ر مال و سامان بووایه، ئه و دهیدا به یه کیک له
 ئیمه، به لام دیاره ئه وه مه به سه ته که ی نییه، ئیدی شه رم له چی
 ده که یت! هه سه ته برۆ!"

"په له بکه!"

"مه ترسه، برۆ!"

"ده ی برۆ!"

"عه لیی حه یده ر!"

"عه لیی جوامیر!"

"عه لیی یار!"

"عه لی گیان..."

نه یده توانی پشت بکاته ئه و هه موو هاندان و سووربوونه ی
 هاوه لانی و دهنگی ناوه کییشی به ره و هه مان ئاراسته پالی پتوه
 ده نا و خودای کرد به یار و یاوه ر و گو تی:
 "تو کلت علی الله!"

گەرچی پتییه کانی ئەو شیرەیی لە مەیدانی جەنگدا بواری
بەرانبەرە نە دەدا هەنگاوێک بنی، لە شەرماندا دەلەرزێ و
بەرەو دواوە پتی هەلەنا، بەلام هەولی دا وەرە بداتە بەر خۆی
و بەوپەڕی شەرمەووە ملی پتی گرت.

زەینی پڕ بوو لە نیشانەیی پرسیار و هۆشی لە حەیبووللا و دلی
لە فاتیمە و پوخساری لە شەرم و بە هەنگاوی قورس و هەزار
بەرەستەووە پتی دەکرد، بۆچییه کانی و چۆنەکان لە پتی ئالابوون.
پەسولەللا بۆ ئەو جەنگاوەر و گەورە پیاوانەیی پەت دەکردهو؟ پتی
دەکرد و لە گشت لایەکەووە پرسیاری بیوہلام تەنگی پنی هەلچنیبوو.
گەر دل مەیدانی جەستە بیت، ئەوا گشت حالیک کە بەسەر
جەستەدا دەهات، سەرەتا لەو مەیدانەووە دەستی پنی دەکرد!
عەلی لە مەودای چەند لە حەزەیکەدا دلی بە چەندین هاوین و
زستان و گولستان و خەزانداتییەپی، تا قوولتر و وردتر لە
بابەتەکەیی پڕوانییایە، گەرما و سەرما و زوقم و بۆن و ئاواز
و خەمی ئیقلمەکانی نێو دلی زیاتر دەچەشت.

هەنگاوەکانی خیراتر و خیراتر دەکرد... خیراتر... جەلەوی
هەستەکانی بە دەست خۆیەووە نەمابوو و خەریک بوو پتی
هەلەکەوت، هەنگاوەکانی بەرەو دواوە پرایان دەکیشا و وەک
بلیتی هەنگاوێک بەرەو پیش و دانەیک بەرەو دواوە بپروات و
لە جیتی خۆی بوو.

ئاه لەو حالێ شەرم و حیجابەیی تیییدا بوو... ئای لەو حالەیی
شەرحی بۆ نەبوو... ژاوەژایکی زۆر لەنێو سەریدا دروست
بووبوو و دەنگی هاوہلان لە گوئییدا دەزرنگایەووە:

“ئەي ھاوار بۆ وەستاوی؟ بڕۆ! پەلە بکە، بڕۆ!”
 “فاتیمه گیانی گیانانی پەسولەللایه، چۆن داواي
 خۆشەویستترینی خۆشەویست لە خۆشەویست بکەم خودایا!”
 دلی عەلی بووبوو مەیدانی گەردەلوول و پەشەباگەلیکی
 بەهێز، ئاسمان بەسەر زەویدا و زەویش بەسەر دلی
 عەلیدا دەگرماند، سەربازە مەردەکەي جەنگ بۆ یەکەم جار
 نەیدەتوانی هێرش ببات! بۆ یەکەم جار نەیدەزانی چی بکات و
 چی بڵێت! چەند سەختە... داخوازی خۆی لە خۆیدا سەختە...
 جا داخوازی فاتیمهکەي پێغەمبەر گیان! دلی کزەیهکی کرد،
 خودایه ئەم دلەرزینە چیه! شەرمی دەکرد و سەری سوور
 مابوو لەوێ چۆن بەو حالەوه دەتوانیت هەنگاو هەڵبێیت،
 شەیتان لە گشت لایەکەوه هێرشێ بۆ هێتابوو دەیویست
 پاشگەزی بکاتەوه و گلەیی ناوەکیی عەلی بەردەوام بوو:
 “نابیت! نا نا، نابیت! چۆن داخوازی لەو جۆره بە هەدی
 خۆتی دەزانی!”

“ئەمە چ بویرییهکە! چۆن دەتوانیت بچیتە داواي گولەکەي
 پەسول!”

“بە کەسانی وەک عەبدوللای کورێ مەسعودی فەرموو
 نەخێر و دلی نەهاتوو فاتیمه بدات بە کەس، ئیستا دەیدات
 بە تۆ!”

عەلی بێشاگا لە هەموو شتیک، فری درابوو یه نێو چەقی
 ئەم هەموو هەستە و لەگەڵ حوشتەر گوێرایەلەکەیدا بەنیوان
 باخوباخات و حوشتەرەکان و مالهەکان و دەرنگەکان و پەرنگەکاندا

پىي دەكرد و فيكر و ھۆشى ئالۆز و پىر بوو لە لىيىچىنەوھى
قولى خۆى.

ژيان وەك تافگەيەكى بەخوپ وا بوو لە لووتكەي كىيىكى
بەرزەوھە بېژىتە خوارەوھە و ژيانى ئىنسانىش ويستگەي خەم و
خۆشى بوو، عەلى ئەو پۆزانەي ھاتەوھە ياد كە دواي بردنەوھى
جەنگى بەدر و لەو خۆشبيھەدا ھەوالى مەرگى پوقىھەيان پى
گەيشتبوو، فاتيمە لەتەنىشت گۆپى خوشكەكەيەوھە دانىشتبوو
و بەخوپ دەگريا و باوكى خۆشەويستى بە لىتوارى جوبەكەي
فرمىسكەكانى دەسپى و ئەو كات عەلى زۆر دلى بەم ديمەنە
شكاوو و ھەرگىز ئەو ديمەنەي لەياد نەكردبوو و ئىستا بىرى
دەكردەوھە، كى دەتوانى لە پۆحى ناسكى ئەو كچە گەنجە
تېبگات كە فرمىسكەكانى بە لىتوارى جوبەكەي خۆشەويستى
جىھانەوھەن، جگە لە خۆشەويست خۆى؟ بىرکردنەوھە و
ھەستەكانى ھەنگاوبەھەنگاو قوولتر دەبوونەوھە و ھەنگاوەكانى
قورستر و قورستر و لىدانى دلى خىراتر دەبوو. خودا ھاوار،
بۆ لاي كى دەچوو؟ بۆچى دەچوو؟ چۆن پىي دەگوت؟ بىرى
لەم پرسىارانە دەكردەوھە و دوو ئەوھەندە دەپەشوكا.

عەلى لەنىو ئەم تەوژمى ھەستانەدا پەوشتى جوانى فاتيمەي
ھاتە بەرچاو، فاتيمەي دل و چاو گولين، ئەو گۈلەباخە تايبەتەي
كە پەگەكەي لە جىيەكى تايبەتى نيوان ئاسمان و زەوى و بىنراو
و غەيبدا پوابوو و ھەرچىي پەنگى جىھانە لەخۆى گرتبوو.
چەشنى گۈلەباخ جوانىيەكەي لە تۆوھەيدا ھەشار درابوو و
ھەر وەك ئەو بۆنى خۆش و پەنگى جوان و ئاھەنگ و ھەرچىي

جوانییە لەنیۆ خۆیدا جێی دەکردەو و لە تۆوەکانیدا بەرجەستەیی دەکردن. ئەم گولە نەیتییهکی هەبوو کە هەموو کەس پەیی پێ نەدەبرد، گولەباخ تەنها خۆی نیشانی ئەوانە دەدا کە ئەو نەیتییهیان دەزانی و ئەویش ئەو بوو کە گولەباخی حەقیقی لە نزیکترین جێو لە ئاسمان دەپوا، بە ماچی هەورەکان نەشونمای دەکرد و ئەوەندەیی دی جوانیان دەکرد و پەرە پەمییە ئالەکانی ئەستێرەییکی درەوشاوەیان دەهینایەو یاد، تۆوەکانیشی دەتوت هەزاران ئەستێرەن و لەناوەراستی پەرەکانەو زەرەخەنەیان دەکرد. چاوی سەر هەرگیز لە نەیتییی جوانیی گولەباخی حەقیقی حالی نەدەبوو و گەر خۆر لە ئاسمان داببەزییایە و شیوەی گولیکی وەر بگرتایە، بیگومان گولەباخ دەبوو و بەو هەزاران تۆ و پەنگ و ئەستێرە و بۆن و ئاھەنگ و جوانییەیی لەنیویدا جێی دەبیتەو، دلی مرۆڤەکانی دەلەرزاند، هەر بۆیە بە فاتیمەیان دەگوت (زەهراء) گولەباخ، چوونکە گولەباخ سیمبۆلی جوانی و شکۆ و ناسکی بوو، فاتیمەش بەو جۆرە لە ئاسماندا ئەستێرە و لەسەر زەوی گولەباخیکی بئۆینە بوو.

ئای ئەو نازناوەی چەندە لی دەوەشایەو... زەهراء...
زۆهره... زەهره... فاتیمه...

عەلی هەنگاوەکانی خێراتر کرد، لەگەڵ حوشتەرە گۆپرایەلەکەیدا بەنیوان باخوباخات و خانووە دارینەکان و هەیان و کەپر و منداڵ و ئەسپ و عەتارخانە و قوماشفرۆش و خورمافرۆشەکاندا تێدەپەری و جۆشوخروشی زیاتر و زیاتری دەکرد و لەگەڵ هەر هەنگاویکدا، بە پەنگ و بۆنیکیی

جیاوازهوه بیرى له فاتیمه دهکردهوه.

ئێستا ئیدی هەر ههنگاوێک کرانهوهیهکی نوێ بوو به پرویدا، بهرهو بیروبۆچوونی نوێ و ئاسۆی نوێ ههنگاوی دهنا. عهلی ههمیشه فاتیمه‌ی وهک مروارییهکی نێو ده‌ریاکانی حیجاز و سه‌ره‌ندیب و عه‌ده‌ن پاک و پروون ده‌بینی، که به‌رده‌وام له خه‌می باوکیدا بوو.

فاتیمه خونه‌ی شاراهه‌که‌ی نێو دلی خۆشه‌ویست... کۆتا گۆلی خه‌دیجه... هەر له منداڵیه‌وه جیاواز بوو، پێگه‌یشتوو بوو، ژیر بوو، بیرتیژ بوو.

به زیره‌کیی له‌پاده‌به‌ده‌ر و ژیری بێئینه‌ی سه‌رنجی هه‌مووانی به‌لای خۆیدا پراکتیشابوو، فاتیمه گۆله‌باخ بوو، به که‌م رازی و به ئیمان رازاوه...

گۆلیک بوو وریا و ژیر و به ره‌وشتی جوان و بیرکردنه‌وه‌ی عاقلانه و بیرتیژییه‌که‌ی نه‌شونمای ده‌کرد، بلی له چ مایێکدا لقوڤۆپی ده‌ر بکرده‌یه؟ عه‌لی بیرى ده‌کرده‌وه، که‌سی به شایسته‌ی فاتیمه نه‌ده‌بینی، ته‌نانه‌ت خودی خۆیشی! کامه مه‌رد و پیاوچاک ده‌یتوانی ئاگای له فاتیمه بیت و به‌سه‌وزی بیهێڵته‌وه و نه‌هێڵیت ره‌نگی زه‌رد هه‌لگه‌پیت؟ کامه دل هاوشانی دلی جوان و زانستی زۆر و شکۆی به‌رزى فاتیمه بوو؟ حالێ کێ له‌ئاست شکۆی شاراهه‌ی ئه‌ودا بوو؟ کام دل خۆی له‌ئاست دلی گۆستانناسا و به‌هه‌شتی ئه‌ودا ده‌بینی؟ دلی قولپی دا و ده‌نگی ناوه‌کیی گوتی: "نا، نا! لێی ناچی، هه‌چکه‌س له فاتیمه ناچیت."

پوڑ گہر متر و گہر متر دہ بوو و علی بہ دہم بیر کردنہ و ہکانیہ وہ،
 کہ لہ گشت لایہ کہ وہ ہیرشیان بو دہینا، داخلی شار بوو، بن
 ئہ وہی بہیلئت زیاتر لہ زنجیری پارایی و وہسوہ سہی شہیتان
 بئالئت، حوشتہ کہی بہستہ وہ و بہ ہہنگاوی خیرا بہردہ وام
 بوو، کاتی نہ بوو بہ فیرپوی بدات، بہ پہلہ و پاک خوی شت و
 جلہ کانی گورپی و بونی خوشی لہ خوی دا و کہوتہ پی، چوون
 گہر خوی دوا بخستایہ، زیاتر دہ کہوتہ نیو وہم و دوودلی
 و پیگہی نہ دا ئہمہ پوو بدات و بہرہو مالی پیغہ مہر کہوتہ
 پی، تاقیکردنہ وہیہ کی سہخت بوو و لہ دلی خویدا دہیگوت: "لہ
 مالہ کہتدا گہورہ بووم ئہی رہسولی خوا، چوون گولہ کہت لی
 بخوازم!" لہ لایہ کی دیکہ شہوہ دہنگی ہا وہ لان لہ گوئییدا: "پیش
 ئہ وہی بہ دخویہک بیت و بہ داخوایی فاتیمہ، وہک کچہ کانی
 دیکہی، ئازاری پیغہ مہر بدات، برپو و داخوایی بکہ علی."

سہختترین پووبہ پووبوونہ وہی ژیانی چاوہ پری دہکرد،
 علی، شیرہ چاونہ ترسہ کہی مہیدانی جہنگ، ئہو ساتہ
 تیگہ یشت کہ جوامیرانیش عارہق دہر دہدن، قارہ مانانیش
 دہترسن، شیرہ کانیش دہبہ زینرین...

زہوی دہلہ رزی، ئہستیرہ کان ہلہلہ رزہین، با شہرمی
 دہکرد و بہ نیو قزی بہر دراوہی علیدا بہ شہرمہ وہ دہہات و
 دہچوو...

ئہو چاوہ رہشانہی تہ ماشای ہرکہ سیکی پی دہکرد دای
 دہچلہ کاند، ئہمیستا نہرم دہ پروانی، لہ گہل ہر ہہنگاویکدا
 دہکہوتہ ژیر لیزمہ بارانی پہردہیہ کی دیکہی حہیادا، پرتیمی

لیدانی دلی به هیزتر بووبوو، هه ناسه کانی کورت و پچرپچر بوون و قاچه کانی لیک ئالابوون و عاره قی دهر ده کرد و هه لده لهرزی، عه لی... به سهر دژوارترین و شهرمه نده ترین و شاهانه ترین ئاسۆدا به را کردن ده چوو به خواره وه. ئیدی ئه مه ئینسانه، حه وت وهرز و ئیقلم له ناخیدا ده گۆریت و هه رده مه ی سهر له به ک له و وهرزانه ده دات... دیسان نه به یشت خلۆر بیته وه نیو دۆلی و ههم و زوو هاته وه سهر خۆی و ئه و نزایه ی کرد که هه میشه له سهر زاری بوو: "خودایه! ئه وه ی له دلمدایه خیرداری بکه ییت بۆم!" دلی ئارام بوویه وه، گه شت به سکونه ت، و ههمه کانی لال و دله راوکیکانی که پ بوون، بیری کرده وه ده بیئت ئیستا خوشه ویست له کوئ بیت و دوی پرس و سؤراغپرسی، پنیان راگه یاند که "له ماله وه یه." عه لی به ناوی خودا وه به ره و مالی په سول ده پۆیشت و دلی وه ک ئاوی پاک پروون و شیرینی له گه ل خۆیدا برد و دلی له ده ستیدا و دلی پر له پیز و پیزی تیکه ل به موحیبه ت و به ده ستیکی له رزۆکه وه له ده رگای مالی پیغه مبه ری دا و چاوه پینی کردنه وه ی ده رگا بوو...

ته ق... ته ق... ته ق...

زمینله رزمی دل

"با نور هاوسه رگیری له گهل نور بکات،

واتا فاتیمه و عه لی بده به یهک."

عه لی سی جار له دهرگای دا، یه که میان په زامه ندیی خودای
پن به ده ست هینا و دوو هه مینیان خوشبه ختی په سول و
سییه مین دلی فاتیمه ی خسته له رزین... هه رسی لیدانه که وهک
سی بازنه له دلی عه لیدا گه وره بوون و ده نگیان دایه وه،
له سه هه رسی ئاوازی هوش و ئه ده ب و دل، ئیستا که
په زامه ندیی خودا و خوشبه ختی په سول و خوشه ویستی
فاتیمه ی له مشتدا بوو، به ئاسپایی هه نگاویکی به ره و دواوه نا
و چاوه پئ بوو دهرگای لی بکریته وه، چاوه پوانییه کی پر له
ئارامی و نه رمونیانی و له ژووره وه چاوانی په سول، جیاوازتر
له پوژان، دهره و شانیه وه و به ره که به ره و دهرگا که هه نگاوی
نا و هاواری کرد: "کیتی ئه وه؟"

ئازیز به نه رمونیانییه وه و هلامی دایه وه: "دهرگا که بکه ره وه."
به ره که به سه رسو و پرمانه وه زهرده خه نه یه کی کرد: "ئه وه
کیتی که پیش ئه وه ی ببینیت، ده ته ویت ده سته جی دهرگا که ی
لی بکه مه وه!"

خۆشه‌ویست به ئەوپەڕی شکۆ و نەرمییەوه وەلامی دایەوه:
 “ئەو کەسە ی دیت، کەسیکی بۆدەلە و هیچ نییە، ئەو ئازیزی
 من و کۆرە مام و خۆشه‌ویستترین کەسی سەرزه‌وییە لەلام.”
 بەرەکە هەنگاوه‌کانی خێراتر کرد، جوان نەبوو کەسیکی
 ئەوەندە خۆشه‌ویست لەلای پێغه‌مبەر لەوه زیاتر لەودبو
 دەرگاوه چاوه‌پوان بیت و هێندە بەهەلەداوان بەرەو دەرگا
 پای دەرکرد، قاچی هەلکەوت، خێرا خۆی راست کردەوه و بە
 مەراقیکی زۆرەوه دەرگای کردەوه، بەلێ، خۆی بوو... عەلیی
 کۆری ئەبوتالیب، بە سەیرکردنە مانادار و شەرمەکانیەوه
 پڕوبە‌پرووی بەرەکە وەستابوو، بەرەکە بەزەرەخەنەوه
 پێشوازیی لێ کرد و بردیە حزوری خۆشه‌ویست، عەلی
 قنوجیت و بەوپە‌ڕی شەرم و شکۆه سلاوی کرد:
 “سلام علیک یا حبیب‌الله.”

چاوه‌کانی خۆشه‌ویست بۆ جاری دووهم درەوشانەوه و
 عەلی بە هەمان حالەوه بەردەوام بوو: “ناشتی و بەخشندهیی
 و پۆزیی خودا بڕژیت بەسەرتدا ئە ی خۆشه‌ویستی خودا!”
 “علینا و علیکم سلام، سلاو و ئارامیی خودا بڕژیت بەسەر
 تۆشدا ئە ی عەلی، بفەرموو دانیشە!”

عەلی هەم شەرمی دەرکرد، هەم بێدەنگ بوو، هەمیش
 خۆشەخت... تک-تک عەرەق بە ناوچاویەوه‌ پیزیان بەستبوو و
 بارانی بە‌هاریش د‌ل‌و‌پ-د‌ل‌و‌پ دەرژایە نیو د‌لی و خونچە ی بە‌ه‌ار
 لە چاوانیدا دەرەوشایەوه و لە د‌ل‌یدا د‌ه‌نگ‌انە‌وه‌ ی هەنگاوی
 پیادە‌پ‌ه‌وییەکی هەتا‌ه‌تایی د‌ه‌ه‌ات. لە بەردەم خۆشه‌ویستی

هه لږ ٿیر در اودا نه وهندهی مشتیکي لی مابوویه وه و له هه مبه ر
 گه ورهیی و شکوی په سولی نه کره مدا دهنگی دهر نه ده هات و
 زمانی گوی نه ده کرد و وهخت بوو هه ناسه ی لی دهر پرا علی
 حیده ر. په که م جار بوو بۆ کاریکی له و جوړه بچینه حزور و
 هه ستي ده کرد عه باکه ی بهری وهخته له پشته وه بیخنکیتیت و
 له خودا زیاتر که سی به دی نه ده کرد په نای بۆ بیات و پیلووی
 چاوه کانی به ره و خوار و بیلبله کانی له سهر زهویه که گیر
 کرد بوو، وهک بلتی هرچی په رده ی شهرمی جیهانه به سهر
 شانیدا درایت، بیده نگ دانیشتبوو و نهیده زانی چۆن داوای
 گولخونچه که ی سهر داری په یامبه ران بکات...

سهر داری دنیای ناگادار له هه موو شت، وهک بلتی ناوازی
 لیدانه کانی دلی عه لی به وردی پیوایت، به دهنگیکي ناسکتر له
 شنه پای به ره به یان فهرمووی:

”قسه بکه ئه ی عه لی!“

”...!“

”ناره زووت چیه، پیم بل!“

”...!“

وشه کان دهر گایان له سهر خویان داخستبوو، چی بلیت!
 چۆن بلیت! چۆن داوای نه و گولہ نازه نینه له په سول بکات،
 که هر په په یه کی نه نیی و پازیکی له خو گرتبوو، هرچی کرد
 نه یوانی بلیت ”فاتمه دهویت!“ له وه زیاتر خوی بۆ نه گیرا
 و په نگیکي سووری نالی شهرم، که له دلیه وه سهر چاوه ی
 گرتبوو، بالی به سهر کولم و گوئیدا گرت و له گهل نه وه ی

زمانی حالی زۆر شتی وت، بەلام زمانی سەر بێدەنگ بوو و ناچار هەڵستا و بێدەنگییەکی مانادار و چەند نیشانەیەکی ناسکی لە حەزوربەخشتین مانی جیهاندا لەدوای خۆی جی هینشت و پۆیشت...

ئەمە چ شەرم و پووگیڕییەک بوو ئیلاهی... دەیویست ئەوەندە دور بڕوات، تا هەتایە هیچکەس نەیبینیتەوه، نەیتوانی ئەو فاتمەیه بخوازیت کە تا ئەو دەمە چاوی حەرام لێی نەپوانیبوو، بە چیدا بزانییت ئەم فاتیمەیه چەندین سالا لەبەر ئەو لە چاوی بەد دەپاریزیت! بە چیدا بزانییت فاتیمە بۆ عەلی هەلبژێردراوه و ئەو بە شایستی هەلدانەوهی چەرشەفی قەدیمی سەر پووی بینراوه، لەکوێوه بزانییت ئەم ژنە حۆریناسایە پۆخی جوانیناسی تەماشاکەر بەخەبەر دینێ، بۆ ئەو ئافرێنراوه! چۆن بزانی لە جیهانیکێ دیکەوه فەرمان بۆ هەردوو لا دەر کراوه و فاتیمە لە چاوه‌پوانیی عەلیدا دانراوه.

نەیتوانی یەک چرکە زیاتر دابنیشی و بەوپەڕی شەرمەوه خوشەویستی جی هینشت و عەلیی حەیدەر، شای مەردان و شمشیری یەزدان، یەکەم جاری بوو لەم چەشنە شەرم و حەیاوەدا نوقم بیت و لەگەڵ چوونەدەرەوه‌دا تەماشای کرد هاوێلان لە چاوه‌پوانیدا وەستان و دەستبەجی دەوریان لێ دا و بەمەراقەوه پرسییان: "چی بوو؟ چۆن گوزەرا؟" بە تەنها یەک رسته وەلامی دانەوه: "نەمتوانی! نەمتوانی تاکە وشەیه‌کیش بلێم."

”زور ئاساییه! یه کهم جاره بۆ بابہ تیکی له و جورہ بچیتہ حزوری پهسول الله، هیچ په شوکانی ناویت ئه ی عهلی، دهی دووباره برپوره ژووره وه و ههول بده، برپۆ شهرم مه که، کۆل مه ده، دووباره ههول بده!“

عهلی، که زانیی دهربازبوونی بۆ نییه، بۆ جاری دووهم به ناوی خودا له دهرگای دا، به لام لیدانی ئه م جاره له مه قامی بیچاره ییه وه بوو، به ئاره زووی ئه وهی پهسولی ئه کهرم وهک پاسه وانی دهرگا که ی قبولی بکات، له دهرگای دا، تهق، تهق، تهق...

دهرگای ماله باوانی فاتیمه بۆ جاری دووهم به ره و پرووی عهلی کرایه وه و شمشیره که ی یه زدان چه شنی بهنده یه کی لاواز و بیچاره چوه ژووره وه و بۆ جاری دووهم له حزوری خوشه ویستدا دانیشیت:

”بهرموو عهلی! ئاره زوویه کت هه یه؟“

دیسان به ختی عهلی له وشه دا بیدهنگی بوو! دیسان زمانی به ستر و تاکه وشه یه کی بۆ نه گوترا و تووشی له رزیک سهریر ببوو و چاوهکانی له سهر لچکی خواره وهی عهبا که ی سهرداری پیغه مبه ران گیر کردبوو و پیغه مبه ر وهک بلینی گوپیستی هه موو ئاواز و هه لبه زودابه زیکی دلی عهلی بیت، ته ماشای حالی پر شهرم و شکۆ و پهوشتی به رزی عهلیی ده کرد و که بینیی هینده شهرم دهکات و پرووگیر بووه و نازانیت چی بکات، ویستی که میک هیز و وره ی بداته وه بهر و یارمه تی بدات و فهرمووی: ”له وه دهچیت بۆ کاریکی گرنه هاتیت!“

شهرم مه‌که! بیلئ! ئه‌وه‌ی له‌ دلتایه‌ بیلئ! ئاره‌زووی چی ده‌که‌ی! هه‌رچیت بوو‌یت به‌ ئیزنی خودا پیتی ده‌به‌خشین." له‌ کاتی وتنی ئه‌م قسانه‌دا نه‌فه‌سی خۆشه‌ویست بۆنی عه‌مبه‌ر و میسکی به‌ ژووره‌که‌دا بلآو ده‌کرده‌وه‌ و له‌رینه‌وه‌ی ژێیه‌کانی ده‌نگی ئارامی و ده‌رمانی به‌ پۆحی به‌رامبه‌ر ده‌به‌خشى، هه‌ر بۆیه‌ عه‌لی له‌ کۆتاییدا به‌و هیزه‌ی په‌سول پیتی به‌خشى، هاته‌ گۆ: "یا په‌سول الله!"

سه‌یرکردنه‌کانی پیغه‌مبه‌ر وه‌ک تیشک ده‌بارین به‌سه‌ریا و بۆنی به‌هاریکی حه‌زوربه‌خشى به‌سه‌ردا بلآو ببوو‌یه‌وه‌ و پۆحی ئارامی و سه‌کونه‌تی به‌سه‌ردا داباری و وه‌ک بلئی پۆحی که‌میک ئارام ببوو‌بیته‌وه‌، به‌رده‌وام بوو: "ده‌زانم که‌ چاره‌ی ده‌رده‌دار لای تویه‌، هه‌رکێ نانی نه‌بێ، نان و ئه‌وه‌ی گیانی نه‌بێ گیان و ئه‌وه‌ی کاری نه‌بێ کاری بۆ ده‌سته‌به‌ر ده‌که‌یت! خودای گه‌وره‌ له‌سه‌ر ده‌ستی تۆ خسته‌میه‌ سه‌ر پیتی راست و سویند ده‌خۆم به‌ یه‌زدانی مه‌زن که‌ تۆ تاکه‌ گه‌نجینه‌ و ده‌سته‌که‌وتی دونیا و قیامه‌تی منی ئه‌ی په‌سولی خوا! خودای گه‌وره‌ به‌ تۆ به‌هیزی کردم و گه‌ر عه‌لی به‌ شیره‌که‌ی خودا ناوی ده‌ر کردبێ، له‌ شه‌ره‌ف و گه‌وره‌یی په‌سولی خوداوه‌یه‌."

بێده‌نگیه‌کی شادییه‌خش بالی به‌سه‌ر ماله‌که‌ی په‌سولدا گرت و به‌ وته‌کانی عه‌لی، که‌ به‌ هۆی ته‌ماشای نه‌رمه‌کانی خۆشه‌ویسته‌وه‌ سوکناپی هاتبوو، هیواش-هیواش ئه‌و بێده‌نگیه‌ ده‌شکا، به‌ره‌که‌ی به‌ته‌مه‌ن یه‌که‌م جار بوو پیغه‌مبه‌ری ئازیز و عه‌لی له‌ حال و بارودۆخیکێ هینده‌ تاییه‌تدا بیینیت و واقی

وڕ مابوو، بەتایبەت عەلی، لە حالێکی گەلی جیاوازا بوو، لە کاتیکیدا دانیشتووای نێو ماله بەختەوهره‌که‌ی په‌سول له سووچ و پاره‌وه‌کاندا که‌م و زۆر گوێبیستی گفۆگۆکه‌یان بوون، عەلی له‌ حزوری ئازیزدا چاوی هیشتا له‌سه‌ر زه‌وی، به‌لام ئه‌م جار به‌ ده‌نگیکی زوڵال و به‌باوه‌په‌خۆبوون و له‌ژێر په‌رده‌ی ناسکی ئه‌ده‌به‌وه‌ عه‌رزی حالی خۆی کرد: "هیشتا مندالێکی تازه‌په‌نگه‌یشتوو بووم که‌ هاتمه‌ لای ئیوه‌ و له‌ ماله‌که‌ی ئیوه‌دا گه‌وره‌ بووم یا په‌سول الله! نه‌ هه‌ستم به‌ دووری دایک و باوکم کردووه‌، نه‌ ماله‌وه‌ و به‌ په‌نگاله‌ترین په‌نگه‌کانی خوشه‌ویستی و میهره‌بانی گه‌وره‌ بووم، له‌ ئه‌و نانه‌ی ده‌تانخوارد نانتان دامی و له‌وه‌ی ده‌تانپۆشی جلتان دامی و پاراستانم، چاودێرم بوون، خوشتان ویستم، به‌ په‌وشتی به‌رزتان په‌روه‌رده‌تان کردم و به‌ پینۆینی و به‌ره‌که‌تی ئیوه‌ پێی راستمان دۆزییه‌وه‌."

حه‌بیبوللا به‌زه‌رده‌خه‌نه‌وه‌ ته‌ماشای ده‌کرد، ژووره‌که‌ کشومات و عه‌لیش پوونکردنه‌وه‌ی گرنگی هه‌بوو و کۆتا پسته‌ی وه‌ک به‌ردێک هه‌لدراپیته‌ نێو ئاویکی مه‌نگه‌وه‌، هه‌لقه‌هه‌لقه‌ گه‌وره‌ بوو: "وه‌ک ده‌زانن ته‌مه‌نی هه‌رزه‌کاریم تێپه‌راندووه‌ و ئیدی ده‌مه‌وێت مالێکی ئارام و هاوسه‌ریکی میهره‌بانم هه‌بێ و له‌ته‌نیشتی‌دا به‌سه‌یمه‌وه‌ و ده‌مه‌وێت له‌ ئیوه‌ نزیکتر بیه‌مه‌وه‌، زۆر نزیکتر... هه‌ر بۆیه‌ بۆ ئه‌م کاره‌ هاتومه‌ته‌ حزوری ئیوه‌." که‌مێک بێده‌نگ بوو و چه‌ند دلۆپێک عاره‌قی حه‌یا له‌ ناوچاوی پانیه‌وه‌ تکه‌ی کرد و کۆتا دلۆپی بوژیی

به کار هینا و که میک تفی قووت دا و گوتی: "فاتیمة!... فاتیمة م
لیتان ده ویت..."

بیده نگیه کی شیرین که و ته نیوانیان هوه و ئه و دوودلی و
بیئوقره ییه نهئینامیزه ی که میک بهر له وه بالی به سهر دا
کیشابوون، نه ما و دهنگ و پرووناکی و بۆن و ته نانهت
هه ناسه هه لمژینی نیو ژووره کهش ئیستا زور جیاواز بوو،
په زامه ندیبه کی شیرین له سهر پوخساری پیغه مبه ر دهر کهوت
و چاوه لاهوتیبه کانی وه ک مانگ دهره وشانه وه، به ره که
ههستی به خوشحالیی سهر پووی پیغه مبه ر کرد و کۆتا
په یامبه ر، وه ک بلئی له میژه چاوه پئی ئه م ساته بیت، ئارام و
ئاماده بوو و به زهرده خه نه یه کی فراوانه وه فهرمووی: "که میک
چاوه پئی که!"

ئازیز بی ئه وه ی هیچ کات به فیرو بدات، چوویه ژووره وه بۆ
لای فاتیمة و به ره کهش، که له یه که م پوژی له دایکبوونی فاتیمة وه
له گه لیدا بوو، ده سته بجی و دوا ی پیغه مبه ر به جۆشوخرۆش و
خوشحالییه وه چووه ژووره وه و ته ماشای ناوازه ترین باوکی
دونیا و بیوتنه ترین کچی جیهانی ده کرد... فاتیمة له بهر باوکی
سهروه ری جیهانیانی هه ستایه سهر پئی و په یامبه ری ئازیز
به وه پپی موحیبیه ته وه ته ماشای گوله به هه شتتشینه که ی
ده کرد و زاری هه له ئینا و یه ک له دوا ی یه ک مژده و هیوا و
خوشه و یستی پشته نیو پوخی فاتیمة و فهرمووی: "کچی
جوانم! عه لی هاتووه ته داخوازیی تو و که میک بهر له ئیستا
ناوی تو ی هینایه سهر زار، تو ده لئی چی!" باوک و کچ بۆ

ساتیک تہ ماشایہ کی یہ کدیان کرد و دوو جوانترین جووتہ چاوی دونیا بہ چہند وشہیہ کی نہ گوتراو، لہ یہک لہ حزہی تیڑاماندا و تہنہا بہ چاو ہزاران وشہیان گوپیہوہ، بہرہک تہ ماشای پھوشت و شہرمی فاتیمةی دہکرد، وختی نازیز ناوی عہلیی ہینا، چوں کولمہ ٹالہکانی ٹوہندہی دی سوور بوونہوہ و دہنگوت لہ ٹاسوہ چہرشہفیکی پھمہیی سوورباو بہسہر پوخساریدا دراوہ و چاوہ شہوٹاسا پھشہکانی لہ ژیر سنبہری برژانگہ دریژہکانیدا خویان حہشار دا و نہیتوانی لہوہ زیاتر تہ ماشای باوکی بکات و دہیزانی حال و تہ ماشا و ہہست و سۆز و وشہکانیشی ٹاشکران، ہر بۆیہ لہ شہرماندا چاوہکانی لہ زہوی بری و لای وا بوو جوانترین و ہلام بۆ ٹو ساتھ گہورہ و بہرژہ بیدہنگیہ! بھلی، بیدہنگی... وھک پیشینان دھلین، بیدہنگی لہ پھوشتہوہیہ...

بہرہک ديسان و ديسان بیری دہکردہوہ و لہ ناخیدا دہیگوت: "ٹای خودایہ! بلئی شہرم و حہیات بہتاییہتی بۆ ٹم ساتھ نہٹافرانڈبی! بلئی پھردہی پازی نیوان کچ و کورپیک حہیا نہبی و بہس؟ یان نا؟ بلئی شہرمکردنی بہندہ جوړیک لہ سوپاسگوزاری نہیتت بہرامبہر ٹو خودایہی گہشتیکی ناوازی لہ گہل کہسیکی دیکہدا پی دہبہخشیت؟ یان ٹو ہویرہ بیت کہ عہلی و فاتیمةی وھک یہک و لہ ناو یہکدا نہرم و جوان شیلاوہ و ٹو دہستہ بیت بہنی ٹادہمی بہ چل ہیٹہکدا تیپہراندوہ بۆ ٹوہی لہ کۆتاییدا پھوشت و حہیای لی بتکیت! ٹای کہ لہ نہوہی ٹادہم دہوہشیتہوہ حہیا و ٹدہب..."

شەرم و حەيائى فاتيما سىمبولىكى سەنگىنى بوو و بۇنىكى سەرمەستكەر بە ژوورەكەدا بالاو و بلاوتر دەبوويهوه، دايەنەكەى پىنغەمبەر سەرى سووپ مابوو... گەرچى لەبەر بۇنى حەيبوللا ھەرگىز ھىچ جۆرە بۇنىكى دىكەى بوغورد و عەترى بە مالەكەدا نەدەپرژاند، بەلام ئەمەى ئەم جارەيان جياواز بوو، ئەم جار سەرمەستكەرتەر، خەست و چپتر... بەرەكە سەرى سووپ مابوو، بەرەكە سەراسىمە بوو... ماناى رەوشت و حەيا لە پىنغەمبەرەوھە فیر ببوو، بەلام ئىستا لە دوا ترۆپكى بەرجەستەكراويدا لە عەلى و فاتيماەدا دەيبىنى و لە ناخيدا دەيگوت: "ئەى حەيا، تۆ چەندە جلىكى پىرۆز بىت! وا ھەرکەسى دەتپۆشى، دوو ئەوئەندە جوان دەبىت و ئەوھى خالى بىت لىت، بەتەواوى لەناو دەچىت، ئاى لەوانەى بە ھىچت دەزانن و دەتدپىنن و فپىت دەدەن، خۆزگا دەيانزانى چىيان لەدەست چووه! ئاھ، گەر دەيانزانى..."

بەرەكە تەماشائى باوك و كچى مروارىئاساى دەكرد و جىهان بەتەنىشتىدا تىدەپەرى و ئەم لە كات بىئاگا بوو، گەنجانى دىكەى عەرەب ھاتنە پىش چاوى، كە پەيوەندىيەكى كاتى و نزيكىيەكى بىسنوورىيان بە جىابوونەوھەيكەى لەپر و دللىكى شەكەت و پۆخىكى دارماو كۆتايى دەھات، بىرى لەوانە دەكردەوھە كە بەيەكەوھەبوونىيان پاكى و جوانى لەدەست داوھ و چۆن لە كۆتاييدا دەكوژانەوھە و ژيانىان تىدەپەرى و نەياندەزانى چىژى بەيەكەوھەبوونى راستى و قوول چىيە و پەيوەندىيەكى كاتى و كورت و ژان و ئالە و دلشكانىكى دورودرىژيان بو

ده‌مایه‌وه و خالی هاوبه‌شی نێوان هه‌مووشیان، به‌هیچ هه‌ژمارکردنی په‌وشت و هه‌یا بوو! په‌وشت، که‌ په‌رده‌یه‌کی ته‌نکی ناسک بوو و درابوو به‌سه‌ر چه‌ند جوانیه‌کی نازه‌نیندا و ئه‌وانه‌ی ده‌یاندراند، مه‌حکومی ئه‌وه‌ بوون زوو بپ‌زین... به‌ره‌که‌ له‌و ساته‌دا به‌رامبه‌ر پێش‌په‌وانی ئه‌و پاکی و جوانیه‌ وه‌ستابوو و پێی وا بوو شه‌رم و هه‌یا له‌ فاتیمه‌ و عه‌لیدا بووه‌ به‌ لقیکی ئیمان و گفتوگۆی ناوه‌کی به‌رده‌وام بوو و ده‌نگی ناخی ئه‌م جار گوتی:

“په‌وشت و هه‌یا هاوسه‌رگیری ده‌که‌ن.”

هه‌یا عه‌لی و په‌وشت فاتیمه‌ بوو، چه‌ند شیرین بوو ئه‌و بێده‌نگیه‌ی بالی به‌سه‌ر ماله‌که‌ی په‌سولدا گرتبوو، فاتیمه‌ بێده‌نگ و له‌ گه‌نجینه‌ی غه‌یبه‌وه‌ په‌یتا‌په‌یتا موحیبه‌ت ده‌باری و خۆشه‌ویستی نێو ماله‌که‌ د‌لۆپ-د‌لۆپ زیادی ده‌کرد، خۆشبه‌ختی و شادی ده‌باری و هه‌یا له‌ گۆشه‌یه‌کی ناسکه‌وه‌ ته‌ماشای فاتیمه‌ و عه‌لیی ده‌کرد.

مرۆڤ بوونه‌وه‌ریکی ئالۆز بوو و زۆری ده‌رباره‌ نه‌ده‌زانرا، به‌لام بێ دوودلی په‌وشت و هه‌یای زۆر لێ ده‌وه‌شایه‌وه‌ و جوانی بهنده‌ و پازاوه‌یی پۆح بوو، هه‌روه‌ها وه‌ک هه‌ر هه‌ستیکی دیکه‌ی مرۆڤ هه‌له‌تیگه‌شتنی زۆر ده‌رباره‌ی هه‌یاش هه‌بوو، له‌وانه‌، هه‌ستی عه‌یبه‌ و که‌موکووپی و تاوانباری و که‌مه‌رخه‌می به‌ هه‌یا هه‌ژمار ده‌کرا، به‌لام هه‌یا هه‌یچکام له‌وانه‌ نه‌بوو و له‌سه‌روو هه‌موو ئه‌و هه‌ستانه‌وه‌ بوو و له‌ هه‌موو که‌س زیاتر له‌ عه‌لی و فاتیمه‌ ده‌وه‌شایه‌وه‌. سه‌یرکردنه‌ وه‌ک ئاوی که‌وسه‌ر

تەر و پاکیکانی فاتیمه هەر وهک تهماشاکانی عەلی له چاوی خوشەویست گیر بوو، رەسول به بێدەنگی و خوشحالییهوه زیاتر و زیاتر له کچهکەیی ورد دەبوویهوه و کولمه گولئاساکانی فاتیمهش پهیتاپهیتا په‌په‌ی نوینی دەر ده‌کرد و پوخساری دوو ئەوه‌نده ببوو به گولستان و حالی رازیبوون و بێدەنگییه‌کەیی دلنایایی لی ده‌خوینرایه‌وه و سەری نه‌وی کردبوو و بێدەنگ بوو، ته‌واو بێدەنگ، یه‌ک وشەشی نه‌گوت، به‌لام بێدەنگییه‌کەیی رەزامة‌ندییه‌خش بوو، هەر بۆیه خوشەویستی جیهان فەرمووی: "رەزامة‌ندیی کچ له بێدەنگییه‌که‌یدایه و بێدەنگییه‌کەشی له دلنایاییه‌وه، بۆیه فاتیمه رازییه."

هەندیک جار بێدەنگی زۆر له وتن به‌نرختر بوو... فاتیمه په‌نای بردبوویه به‌ر بێدەنگی و بێدەنگییش په‌نای بردبوویه به‌ر سه‌نگینی و به‌م جۆره په‌یماننامه‌یه‌کی بێدەنگ، که ته‌نها دل و چاو بۆیان هه‌بوو قسه‌ی تیدا بکه‌ن، له‌نیوان کچ و باوکدا واژوو کرا و پێغه‌مبه‌ری ئازیز ماچی سەری کچه گولخونچه‌کەیی باخی به‌هه‌شتی کرد و به‌خوشحالییه‌وه گه‌رایه‌وه بۆ لای عەلی و به‌ره‌که شوینی که‌وت و خوشترین بۆنی جیهانی به‌سه‌ردا بلای ده‌بوویه‌وه. ئای له‌هه‌یا! ئەو په‌رده ته‌نکه‌ی بۆ به‌رده‌وامیی نه‌وه‌ی ئاده‌م پێویست بوو و ئەو دلانه‌ی له‌پشت ئەو په‌رده‌یه‌وه ده‌بوونه هاو‌ده‌م و هاو‌دلی یه‌ک، ئیدی نه‌ده‌بوونه مه‌حره‌می هیچ که‌سیکی دیکه، پاک‌ترین و پوون‌ترینی سه‌رچاوه‌کانی مرقایه‌تی بوو و نه‌دراندنی په‌رده‌ی هه‌یا سوننه‌تی پێغه‌مبه‌ر بوو! به‌ره‌که‌ش په‌یی به‌و

راستیہ بردبوو و دهیگوت: "هر ده بیت حه یا هه بیت! ده بیت
 رهوشته بیت، جا دلخوشی و حزور!" بهرکه شهرمی له
 شهرمی فاتیمة ده کرد! له و ساته ی فاتیمة له شهرمدا نه یده توانی
 تهماشای باوکی بکات، بهرکه ش له شهرمدا نه یده توانی
 تهماشای فاتیمة بکات... رهسول گهشته لای عهلی و تیشکیکی
 بریسکه دار گشت روخساری و خندهیهک لیوی ته نیبوو و به
 دهنگه شمشالئاساکه ی فهرمووی: "ئه ی عهلی! مژدهم پیته!"
 "گیانی شیرینم فیدای گیانت یا رسول الله! ئیوه خاوه نی
 زاریکی مژده به خش و که سایه تیهکی بهرز و داناییهکی زورن
 له کاره کانتاندا، سلاوی خودا برژیت به سهرتاندا، بفهرموون،
 گویم گرتووه."

"چهند خوله کیک بهر له وهی تو بیت و داوای فاتیمة م لی
 بکهیت، فریشتهیهک هات و فهرمووی، 'ئه ی محمه ده! خودای
 بالاده ست جاریک تهماشای زهویی کرد و له نیو بهنده کانیدا
 تو ی هه لبارد وهک نیردراوی خو ی، دواتر بۆ جاری دووهم
 تهماشای زهویی کرد و برا و دۆست و وهزیر و زاوایهکی
 بۆ هه لباردی و فاتیمة ی کچتی لی ماره کرد و فریشتهکانی
 ئاسمانیش ریورپه سمی پیروزباییان بۆ گیرا."

عهلی سهرتاپای له ژیر بارانی خوشی و شادیدا نوقم بوو
 و فرمیسکی شادی وهک پهحمه تی له چاوانیه وه بۆ نیو پریشی
 داباری و خوشه ویت بهردهوام بوو له پیدانی مژده ی خوشی،
 که له جیهانی نه زانراوه وه پتی گهشتبوو: "ئه ی محمه ده!
 خودا فهرمانی پی کردووم پیت پابگیه نم فاتیمة له سهر زهویش

بدھیت به عہلی و مژدہی ئه وه شیان پی بدھیت که خودا دوو کوپی له دونیادا هه لبرێردراو و بویر و خیردار و له قیامه تتدا خاوهن شان و شکویان پی ده به خشیت. "حه یا دیسان سه ری له عه لیلی هه یدهر دا و تا گوێچکه ی له شه رمدا سوور بوو بوویه وه و خوشه ویست خوشترینی مژده کانی پی دا و فهرمووی: "ئه ی عه لی! سوین به خودا هیشتا فریشته که به رز نه بوو بوویه وه بۆ ئاسمان که تۆ له ده رگات دا، هه ر بۆیه منیش له سه ر فهرمانی خودا که چه که م، فاتیمة ت لی ماره ده که م."

عه لی به نده بوو! سنووری به ندایه تی خۆی ده زانی و ته نها توانیی بلیت: "خودایه، ئه و سوپاسگوزارییه ی بۆ ئه م نیعمه ته ی پیت به خشیوم، هه مه، به سوپاسگوزارییه کی تیروته سه ل قبول به فهرموو!" پیغه مبه ری خودا له جیی خۆی هه ستا و ماچی ناوچاوی عه لی کرد و فهرمووی: "ده ی به ناوی خودا هه سته و بلی، 'به ویستی خودا و هیز و ده سه لات به ته نها هیی خودایه و من خۆم دایه ده سستی خودا.'" عه لیلی هه یدهر له تایبه تترین و خوشبه خترین ساتی ژیانیدا بوو، دوو ئه وه نده ی پارایی و دلته نگیه که ی، خوشحال و دوو ئه وه نده مژده پندراو و دوو ئه وه نده سوکناپی هاتبوو، ده توت خۆریکی نوئ له نیو ژووره که دا هه له اتوو و دانیشتوانی ماله که بده نگ و فریشته کان خوشحال و کوتا په یامبه ر ده یفه رموو: "مژده بیت ئه ی عه لی! له گه ل سه نگیتترینی خانمانی جیهاندا هاوسه رگیریت کرد!" ساتیکی بیوتنه بوو، له ژووری ئه و دیو فاتیمة و له ئه م ژووره یان عه لی خوشبه خت بوو، ساتیک بوو جیی ئه وه بوو

بلی، دنیا وهستا و بوون نقه ی لیوه نه ده هات و وجود
لال و بیوشه واقعی و پ مابوو و پیغه مبهه بهرده وام بوو: "ئه ی
عهلی! ماره یی هاوسه رگریه که ت چه ند ده بیت!" ئه م جاره یان
هسته کانی عهلی له دوو لاهه چر بوونه وه، له لایه ک خوشیی
ئه وه ی ره سول کچه که ی پی داوه و له لایه کی دیکه ههستی
نه داری و هه ژاری وه ک شاخی که وت به سه ر شانیدا و وه لامی
دایه وه: "سویند به خدا هیچ شتیکم له ئیوه شاراهه نییه یا
رسول الله، له دونیادا شمشیری ک و زریپوشیک و ئه سپیک
شک ده به م!" سه نگینتری نه زهوی و ئاسمان زه رده خه نه یه کی
کرد و فهرمووی: "خوت شمشیره که ت پیویسته ئه ی عهلی! تا
له پی خدا هه ول به دیت پی بجه نگینی به رامبه ر دوژمانی
خودا، ئه سپه که شت پیویسته ئاوی خورماکانتی پی به دیت و
ئاوی پی هه لگری بق خیزانه که ت و باری پی هه لگری، به لام
زریکه ت له ئیستادا پیویست نییه، ئه وه ت لی قبول ده که یین."
هاوسه رگری وه ک زریه ک بوو، خوتی له تاوان پی
بپاریزیت و جلیک بوو ده تکرده به ر و هاوسه ره که ت پی
ده پاراست و هه ر بویه پیغه مبهه ر زه رده خه نه یه کی کرد، وه ک
ئه وه ی بفهرمووی: "له مرچ به دواوه زری و قه لغانه که ت فاتیمه یه،
کارت به زریپوش نییه." شمشیری ش له و رۆژدا ناموس و
شه ره ف و بویری و ناوبانگی پیاو بوو، به لام فاتیمه هه زار
زری و هه زاران هه زار شمشیری زولفیقاری ده هینا...

فرینی فاتیمة له مال

"خانمانی پاک شایسته‌ی پیاوی پاک و

پیاوانی پاک شایسته‌ی خانی پاکن."

شنه به‌یاکی شیرین، هاوشیوه‌ی دهمه وئیوارانی به‌هار، به‌نیو
مالی ره‌سولدا شنه‌ی ده‌هات، نه‌سیمیکی نیمچه‌شادیه‌ئن و
نیمچه‌خه‌مئامیزه‌لی کردبوو و کزیه‌کی مات و غه‌مگین تیکه‌ل
به‌ناهنگی نیو هه‌واکه ببوو، به‌ره‌که ده‌گریا، فرمیسه‌که‌کانی
هه‌لگری خه‌می چهند ساله و خوشیی ئه‌و ساته بوون.
ئوموکه‌لسوم ده‌گریا و فاتیمة‌ش هۆن-هۆن فرمیسه‌کی ده‌رشت
و کزه‌ی بیدایکی له‌و پۆژده‌ا له‌نیوان برژانگه‌کانیه‌وه دلۆپ-
دلۆپ ده‌که‌وتنه‌ خواره‌وه، پۆحی غه‌مگینی ماته‌می ته‌نهایی و
بیئه‌ویی ده‌چه‌شت، چهند خوشیه‌کی بیدایک و بی‌خه‌دیجه
بوو! چهند شادییه‌کی بی‌پوقیه و غه‌ریبی و شکانیکی بی
زه‌ینه‌ب بوو! هه‌مووان له‌هه‌مان بازنه‌ی خه‌مدا بوون و
زوزوو چاویان به‌ر چاوی یه‌ک ده‌که‌وت و ته‌ماشایه‌کی
فاتیمة‌یان ده‌کرد که کاتی فرینی له‌مالی باوکی هاتبوو، فاتیمة،
که کوتا یادگاری و دوایین دلۆپی ئاوی که‌وسه‌ری نیو ماله‌که
بوو، ئه‌مه ئیدی پیتی ده‌گوترا جودایی و لیکداپران!

“فاتیمه له مالّه باوان دهفری!”

به نسیمی چهند کس ده بوو له گهل تایبه تترینی ژنانی
جیهاندا له ژیر بنمیچیکدا بژی! هه لبت سخت و دژوار بوو
دابړان و له وه به دوا بۆننه کردنی گولہ باخه کھی پیغه مبه،
به ره که هستی ده کرد ئه رکی ئارامکردنه وهی دانیشتوانی
ماله کھی که وتو وه ته سهر شان: “له خودا به زیاد بیت، دلّمان
ئه رخه یانه به رامبه ر ئه و مالهی بۆی ده چیت، علی شیره کھی
خودایه و گهنجیکی ئه وهنده جیاواز و به رزه، ره سوله لّلا هه لی
بزاردووه، فاتیمه ی گولی ره سول مه گهر ته نها له لای علی
لقوپۆپ و خونچه ی دی دهر بکات!”

دهم ده می به یه کگه یشتنی پۆحه پاکیزه و ناسکه کان بوو،
وهختی به جیگه یاندنی به لینی خوایی بوو، ئه وانه ی پاریزگاری
له شک و پاکیزه ییان ده کرد، بیگومان گهنجینه ی شاراوه یان
پیشکesh ده کرا، له وه به دوا علی گهنجینه ی فاتیمه و فاتیمه
گهنجینه ی علی بوو و له زهینی هه موواندا هه مان پرسته
ده هات و ده چوو: “کهسانی پاکیزه له گهل کهسانی پاکیزه
هاوسه رگیری ده کهن.”

مالئشینان به هوی پۆشتنی فاتیمه و فاتیمه ش چوون بابه
گیانی جی ده هیشته، غه مبار بوون و چاوه کان پر بوون له
فرمیتسکی قه تیس و لیوه کان به دهم ویرد و نزاوه فاتیمه یان به پری
ده کرد، به لام لایه نیکی دیکه ی هه موو له حزه یه کیش خوشی بوو،
چوون هه مووان شایه تحالی شاییه ک بوون که ماره برینه کھی له
ئاسمان به جی گه یه ندرابوو، هه ر بۆیه که شو هه وایه کی جه ژنئاسا

مالەكەى پەر كەردبوو لە شادى و خوشى، ھەرچوار لا بۆنى بەھەشت و مىسك و ەمبەر و خوشبەختى لى دەھات! فاتیمة بۆنىكى ئىكجار خوشى لى دەھات...

بەرەكە باوەشكى توندى بە فاتیمةدا كرد و دەيگوت: "فاتیمة گيانم! چاك بزانە ھەتا ئەو پۆزەى دەمرم، ئاگادارت دەبم."

فاتیمة خەنى... زەر دەخەنەكە لەوھى باوكى و تەماشای كرد، تەماشایەك، چاوكى خوشى لەبەرەمبەردا ھەلەدەقواند و تیشكى دەپرژاند بە پۆحدا، ژنەى بەتەمەن مەست و ھەيران تەماشای جوانى فاتیمةى دەكرد، چ خەمییوو ئەو چاوەى جوانى فاتیمةى دیبوو، با ھیچ جوانیەكى دیکەى نەدیبايە، قەیدى چیبە! ھەركى تەماشای فاتیمةى دەكرد، تینوویتی دەپەرەوايەو، ھەرچى ئازارە لەبیری دەكرد، شاد و بەختیارتر دەر دەكەوت. ئوموسەلمە بە ھەمان مەستیيەو تەماشای دەكرد و دەيوت: "فاتیمة! تۆ نەینیهەلگريكى راستگو و دوستىكى بەوھەفای ئیمە بوويت، ئەو كاتانەى پەسول اللە لە مال نەبوو، لەدەورى كەلامى شیرینی تۆ كۆ دەبووینەو، ئیستا پیمان نالیت بى تۆ چى بكەين!" فاتیمة دیسان خەنى، شەرمى كرد، كۆلمەكانى گولەى یەمەنیان دەر كرد، بەردەوام بوو: "ئەى ئەو گولەى تۆوھەكەى لە بەھەشتەو پەرژێراوھە سەر زەوى، پشت بە خۇدا ەلى قەدرزان دەيیت و ناتراكىنیت."

ەلى و فاتیمة، دوو دلى سەنگین و زەنگینی پووى زەوى، دەبوونە ھاو دەم و دەپرژانە نێو یەك و دەبوونە دوو دەریا.

یہ کیان حزور و نور و ئهوی دی زانست و رهوشت، چه ندین
دهریاچه یان لئ دهبویه وه و تا هه تایه زیاتر و زیاتر ده پڑانه
نیو دلی نه وه کانیا نه وه.

عهلی له بهختیاری و سوپاسگوزاریدا سهری بهرده وام
له سهه سوجده بوو، هه رکات سهری بهرز کرده وه، ته ماشا
قوله کانی رهوشتیان لئ دهتکا و به شهرم و سوپاسگوزارییه وه
له حزوری پتغه مبهه هه ستا، گوله بیتینه که ی رهسولی پی
درابوو، پتینه کانی له سهه زهوی خویان نه دهگرت، عهلی ئه و
پوژه دووباره له دایک بوو و دونیا له ژیر پیندا ئه وهنده ی دهنکه
لمیک بیتیاخ و بچوک بوویه وه، به ره و دایکی پی دهکرد و
له بهر خویه وه دهیگوت: "خودایه! ئه مه چ ئه مانه تیکه پادهستی
من کراوه!"

"بلینی بتوانم بیه هوسه ریکی شایسته به ئه م گوله و
نه یژا کینم!"

عهلی ئه و شه وه ی که مانا دارترینی شه وه کانی ژیا نی بوو،
به سوجده و نزا و سوپاسگوزاریی خودا به سهه برد، تا
گزنگی به ره به یان له قولایی دلیه وه سوپاس و ستاییشی ئه و
خودایه ی کرد که فاتیمه ی کردو وه به هوسه ری...

دمی گول و ههنگوین

تروسکایی شادییهک له نیو ماله کانی مه دینه دا داگیرسا،
مژدهی خوشی به خیزی به شاردا بلاو بوویه وه و هه والی
هاوسه رگرییه که زار بۆ زار هات و چوو:
"عهلی و فاتیمه هاوسه رگری ده کهن!"

"فاتیمه عهلی بۆ هه لێژێردراوه."

هه واله که په یتا په یتا له بلاو بوونه وه دا بوو و کوتا پیغه مبه ر
ده بوویه دلی ئه و هاوه لانهی دیکه ش رابگریته که پیشتر
هاتبوونه داوای فاتیمه و بیلالی بانگخوینی بانگ کرد و بریک
پاره ی پێ دا و فهرمووی: "ئه م پاره یه بگره بیلال، بچۆ بۆ بازار
و بۆ مه راسیمی ماره برینی فاتیمه که میک پۆنی گول و ههنگوین
و ئاوی گول بگره، ههنگوینه که بهینه بۆ مزگهوت و له دهفریکی
پاکدا تیکه لی ئاوی بکه و شهربه تی ههنگوینی پێ دروست بکه
تا داوی ماره برینه که بیخوینه وه." پاشان ئه نه سی بانگ کرد و
فهرمووی: "ئه ی ئه نه س! بچۆ پشتیوانان و کۆچکه رانم بۆ بانگ
بکه، ئه بوبه کر و عوسمان و عومه ر و عه بدولره حمانی کوپی
عه وف و سه عدی کوپی ئه بووه قاس و ته لحه و زوبه یر و
ئه وانی دیکه ش هه مووی بانگه یتشت بکه بۆ مه راسیمی ماره برینی

فاتیمه و عەلی! "ئەنەس بەپەلە لە جێی خۆی بەرز بوویەو و
 یەک-یەک مائی نیوان دارخورماکانی شارەکه گەرا و لە کاتیکی
 کەمدا هەمووان کۆ بوونەو و خوشەویستی خودا خوشبەخت
 و ئەرخیان چاوەرەیی هاوەلانی دەکرد، یەک-یەک و دوو-دوو
 دەر کەوتن و هەر لەگەڵ سلاوکردن، خوشیی سەر پوخساری
 رەسولیان دەبینی و بە بینینی ئەو بەو جۆرە، هەمووان چەند
 ئەوەندە دلخۆش بوون، بیلال ئاوی گۆلی دەپرژاند بەسەر
 ئامادەبوواندا و گۆل و هەنگوین تیکەڵ کرابوو و شەربەتی
 ساردی شیرین ئامادە بوو و پێغەمبەر خورما و شەربەتی
 بەسەر هاوەلاندە گێترا و بە زەردەخەنە قوولە مانادارەکیەو
 دەیفەرموو: "بفەرموون! عافیەتتان بیت."

هاوەلان هەمووان لە مەراقیکی زۆردا بوون و هینشتا
 نەیان دەزانی هۆکاری ئەم مەراسیم و شادییە چییە و رەسول
 چوو و سەر مینبەر بۆ پوونکردنەو و هۆکارەکه و دلی عەلی
 خیراتر و خیراتر لێدەدا و گەلی بەختیار بوو بەو و ئەو
 جوانی و خوشییە چاوەرەیی دەکرد، زۆر جوانتر و ئاسانتر
 بەرپێوە دەچوو. هاوەلان نقەیان لی برابوو و چاوەرەیی
 دەرچوونی مژدەیی خوشی بوون لە لێوەکانی پێغەمبەرەو
 و خوشەویست وەک هەمیشە سلاویکی گەرمی کرد و یەک-
 یەک تەماشای چاوی هەمووانی کرد بۆ ئەو و هەر وشەیهک
 دەیوت، بەر دلیان بکەویت و فەرمووی: "سوپاس بۆ ئەو
 خودایەیی لەپای ئەو نێعمەتانەیی دەیبەخشێ، ستایش دەکریت!
 ئەو خودایەیی بەهێز و بەتوانایە و تاکە پەرستراو ئەو! ئەو

خودايەى خاوەن مولک و تەختە و ملی بۆ نەوى دەكریت!
ئەو خودايەى لە سزاكەى دەترسین و بە هیواى نیعمەتەكانین!
ئەو خودايەى فەرمانپەرەى زەوى و ئاسمانەكانە! ئەو خودايەى
بە قودرەتى خۆى خەلكى ئافرانددوو و بە حكیمەتى خۆى
بیتۆیتە نەخشاندوونى و بە عیزەتى خۆى جیگیر و سەنگینی
كردوون! ئەو خودايەى دینیكى تەواو و محەمدى وەك
پەيامبەر بۆ خەلكەكەى ناردوو و فەرمانى پێ داوە نەتەو و
هۆزە جیاوازهكان تیکەل بەیەك بین و تاوانەكان دەسپێتەو.
دەمەویت پێتان رابگەیهنم كە خودا فەرمانى پێ داوم فاتیمة لە
عەلى ماره بكەم و ئێوەش شایەت بن كە فاتیمة بە مارهیی
چوار سەد مسقال زیو لە عەلى ماره دەكەم، فاتیمةى كچم دا
بە عەلى و ئێوەش ھەمووتان دەكەم بە شایەت."

ھاوھەلان گەلى دلخۆش بوون بەم بریارە و بازنەیهكى
شادی ھەلقەھەلقە بەنیو مزگەوتەكەدا بلاو بوویەو. ئەوان
ئەو مرقانە بوون كە بە دلخۆشیى براكەیان دلخۆش دەبوون!
كلپەى ئاگرى ئیرەبیان تێدا دانەگیرسابوو، لەپێش خۆیان بە
خۆشیى دۆستیان دلخۆش دەبوون، ھەمووان ئاھەنگى ئەم
بەیهكەو دەبوونەیان گێرا و پێغەمبەرى ئازیز بەردەوام بوو:
"خودای گەورە بیانكات بە كلیل بە دەستى ھەرچىی رەحمەت
و خۆشیى ئەھلى بەیتە، بیانكات بە كانزای ھەرچىی خەلى
گرانبەھایە، ببە سەنتەر و مەرکەزى ھەموو جۆرە زانستىك
و ببە پارىزگارێكەرى ئەم ئۆمەتە و ھەم بۆ خۆم و ھەم بۆ
ئێوەش داواى لیخۆشبوون لە خودا دەكەم."

زەرەدەخەنەیی سنووردار و چاوی ھەمووان بەرھەو ەلی
 وەر گیردرا، ەلی، زاواکەیی پیغەمبەر، نوقمی جیھانیکی قوولی
 بەختیاری و شادی بیوو، مانادارتیرینی لەحزەکانی ژیاانی
 دەگوزەراند و لە ماوەیەکی کاتیی زۆر کەمدا قەدەری بەتەواوەتی
 گۆرانبوو و ئەمەش تووشی زەمینلەرزەییەکی پۆحیی کردبوو،
 ئای لە بەخشندەیی خودا چەندە فراوانە! ژیاانی تاکەکەسی
 ەلی لە ساتیکی چاوەرواننەکراودا گۆرانیکی بنچینەیی بەسەردا
 ھاتبوو و نوقمی جوانییەکی ناکۆتا بیوو، چەند شت پووی
 دابوو! بەنیو دەمیکی چەند نەیتیانمیزدا تێپەربوو! لە ئەو پۆژە
 زۆر تاییبەتەدا ەلی نوقمی دەریای نیعەتەکانی خودا بیوو،
 ئەو خەوێ مانادارەیی بیر کەوتەوێ کە چەند پۆژیک لەوێبەر
 دیبووی، وەک بلیی ئەم ساتە لیکدانەوێ خەوێکەیی بیت! لەنیو
 ئەم دالغە و خوشییەدا ھەستایە سەر پێ و پاش سوپاسی
 خودا و سەلاوات لە پیغەمبەرەکی و سلاو لە ھاوێلان، گوئی:
 "ھەموو ئەوانەیی پیغەمبەری خودا فەرمووی قبوڵە، لە ئەمپۆ
 بەدواوە فاتیمەیی کچی پیغەمبەر لەژێر پارێزگاریی منداوە و
 مارەییەکەشی زریپۆشەکەیی سنگی منە، من پازیم و ئێوەش
 شایەتی ئەم بەلێتنامەییە بن."

ھاوێلان دەوری ەلییان دا و پیرۆزبایی و نزا و ھیوا تیکەل
 بەیەک بوون و بە یەک دەنگ دەیانگوت: "بارک اللە فیھما!"
 ھەموو ئەوانەشی کە فاتیمەیان خواستبوو و بەنسێبیان
 نەبووبوو، ئارام و خوشحال بوون و چاوەکان دەگشانەوێ و
 ھیچکەس زەرەییەکی قینی لە دلدا نەبوو و ھەمووان خوشحال

بوون بە گوتارەکی پیغەمبەر و پێیان وا بوو دوو کەسی زۆر شایستەیی یەکن و فەرمانیش لە جێیەکی بەرز و بالاووە هاتوو و تا بۆی بریارێکی گونجاو و دوو گەنجی گەنجینەئاسای زەوی، عەلی و فاتیمە، 'بەلێ'یان بۆ گەشتێکی نەپراو کرد. دوو گەنج، کە بەیەکەوێک لە یەکەمین دڵۆپەکانی وەحییان خواردبوویەو، وەک دوو مرواری نۆ سەدەفێک لە نۆ جوانییەکی بۆینەدا دەبوونە هاو دەمی یەک، دوو گەنج کە بۆنی جوهریلیان بەسەردا هاتبوو، دەبوونە باخەوانی باخی موحیببەتی پەسول...

نزا و هیواکان تێکەل بە شادی بوون و بەرەو ئاسمان بەرز دەبوونەو و بانگەێشتکراوان بەرەو مالهەکانیان بەرێ کەوتن و بەم جوهرە مارەبرینی فاتیمە و عەلی لە مانگی پەمەزاندایە جێ گەیندرا، لە کونج و سووچ و گوشەکانی مزگەوتەکەو پەیتاپەیتا بۆنی گولەباخ بالاو دەبوویەو و لە نۆ دلی ئامادەبوواندا خوشی و شادی و ئەو دەمی زەمان دەمی خوشی و دەمی خوشیی هەنگوین و گول بوو ئەو پۆژە...

ئاۋى كەوسەر

لە كاتژمىرەكانى داھاتوۋى شەودا، ۋەختى بىدەنگى بالى
بەسەر مالەكەدا كېتسا، ئىدى ۋەختى دەر دەل ۋ گەفتوگۆى باۋك
ۋ كچانە بوو، تە ماشاكانى كۆتا پىغەمبەر، مەنگ ۋ مانادار
بوون ۋ لە پەشايى چاۋەكانىدا ھەزار ماناى ھەشار دابوو ۋ
كەنار چاۋەكانى تەپ بوون ۋ بەۋپەپى مېھرەبانىيەۋە تە ماشاى
فاتىمەى دەكرد ۋ فاتىمەى ناسراۋ بە "دايكى باۋكى" ھەستى
بە حوزنى ناۋ چاۋەكانى بابەى كرد ۋ پاش ئەۋەى دەستى
بۆن ەمبەرى باۋكى ماچ كرد، بۆ يەكەم جار بىدەنگىيەكەى
شكاند ۋ گوتى: "بابە گيان، غەمبار دەتانبىنم! ھۆكارى چىيە!"
پىغەمبەرى ئازىز لەۋ ساتەدا لەگەل كچەكەيدا لە ھالىكى ھىند
ناسكدا بوو، تەنھا فرىشتەكان دەيانتوانى دەست بۆ ئەۋ ساتە
بىەن...

ئازىز ماچىكى ناۋچاۋى بەھەشتاسا فراۋانى كچەكەى كرد
ۋ فەرموۋى: "گيانى من! تۆش ۋەك باۋكت بىددايك ۋ يەتىم
كەۋتى، گەر دايكت لەگەلمان بوۋايە، زۆر خۆشحال دەبوو بەم
ساتە ۋ بە دەستەكانى خۆى بوخچە ۋ پىداۋىستى بۆ ئامادە
دەكردىت ۋ ھەموۋان بەيەكەۋە ئەم پۆژە جوانە دەژياین،

بہ لَام ہیچمان لہ دہست نایہت و تیکہ لکیشانی شیرینی و تالی
لہ راستیہ نکو لیلیٰ تہ کراوہ کانی ٹہم ژیانہن و ویستی خودایہ
کہ بوو کینی تو بہم جوڑ ہبیت و ٹہوہش منی غہ مبار کرد۔
فاتیمہ ہہ ولی دا ہہ موو ٹہو ہہستی نہ بوونی دایکہی
چہ نیکہ لہ نیتو خویدا بہندی کردوہ، بہ ماچی دہستہ بون
عہ مہریکانی بابہی برہوینیتہوہ و گوتی: "خودا ویستی وا
بووہ بابہ گیان۔"

فاتیمہ فرمیسک لہ چاوانی و ہک بارانی نیشان دہباری و
سہروہری جیہان، گہرچی لہ حالی پڑحیی کچہ کہی حالی
بوو، بہ لَام پرسیی: "بق دہگریٹ کچی جوانم!"

بالی پر میہرہ بانینی بہ سہر جگہ رگوشہ کایدا دا و لہ ٹامیزی
گرت و دہستہ کانی گوشی و تہ ماشای چاوہ کانی کرد
و فہرمووی: "فاتیمہی من! پارچہ یہک لہ گیانم! نہ کا بق
ٹہوہ بگریٹ کہ لہ علیم مارہ کردوویت؟ سویند بہ خوا
ہاوسہ رگریٹ لہ گہل داناترین و بہ پڑہوشترین و یہ کہ مینی
موسلمانہ کانی ٹومہ تدا کردوہ۔" فاتیمہ فرمیسک کہانی سہری
و عہرزی حالی بق باوکی نوری چاوی کرد: "نہ خیر باو کہ
گیان! کیڑانی گہنج مارہییہ کیان لہ سہر ہاوسہ رہ کانیاں ہہ یہ
و ٹہم مارہییہ بہ گشتی بہ ٹالتوون و زیو دہ پٹوریٹ و منیش
داواکاریہ کم ہہ یہ بق مارہییہ کم۔"

"چیہ کچم، بلی!"

پیغہ مہر و جگہ رگوشہ کہی لہ ٹامیزی تاریکی شہودا ہیندہ
نزم دہدوان، تہ نہا فریشٹہی سہر شانی راست گوئی بیستیان

بوو. فاتیمه سهری پِیزی به رامبه ر باوکی نه وی کردبوو و دهستی باوکی به حورمه ته وه ماچ کرد و گوتی: "گومان له وه دا نییه که ماره یی نرخ و پاریزگارییه که له لایه ن خوداوه به ئیمه ی ژنان به خشراو و منیش وه ک کچیکی گهنج داخوآزم ماره ییه که م قبول بفهرموون."

ئای له فاتیمه، خاوه نی په وشتیکی چهنج جیاواز بوو، له تهوقی سهری تا بنی پیتی به چهرشه فیکی په مه یی ناسکی حه یا دا پوشراو و له ژیریدا سه نگین و به شکو راوه ستابوو، به وردبوونه وه له ئه و شهرمه زوره ی ده یکرد و ئه و حاله ی تیتیدا بوو، دیار بوو داواکارییه کی گرنگی هه یه و ئاماده ش نییه ده سته ردار ی بییت. بلیی چی بیت داواکاری ی ماره ییه که ی؟ بریکی زور ئالتوون و زیو، یاخود ئاوریشمی ولاتانی دور و مرواری نه بینراو؟ حوشتری چاوشینی بارکراو به خشل و زیر؟ یاخود یا قووتی یه مه ن و ئه لماسی هیند؟ ده سته نی به هیچ پاره یه ک نه کپردراو یان مستیله و گواره و ملوانکه و پشتینی ئالتوون و متوموورووی نه خشینراو؟ گهرچی گهر داوای ئه وه شی بکردایه، ههرچی ئاوی نیل و فوراته بکریت به ماره یی بوی، قابیلی بوو! به لام نا، ئه وه ی ئه و ده یویست ئه وه نه بوو، ئه ی چی بوو ئه وه نده پیداکر بوو له به ده سته یتانی؟ باوکی شکودار به وردی گوئی بو کچه که ی راگرتبوو: "ئاره زووی چی ده که یت؟ بلیی کچی جوانم!"

"باوکه گیان، ماره ییه که م په زامه ندیی خودا و خوشبه ختی پیغه مبه ره که یه تی."

"داخوازیم لیخۆشبوونی ئۆمهتەکی محمەدە لە پۆزی سەختی مەحشەردا! دەمەویت لەو پۆژەدا کە ئۆه بە دەم پیاوانی ئۆمهتەو پادەکەن، منیش بە دەم خانمە نوێژکەرەکانی ئۆمهتەو پابکەم، دەمەویت بتوانم شەفاعەتیان بۆ بکەم تا نەسووتێن و لە تیاچوونی ئەبەدی دوور بن، داخوازم لە پۆزی مەحشەردا توانای ئەو دەم پێ بێخەشیت داوای لیخۆشبوون بۆ ژنانی ئۆمهتەکەم بکەم!"

ئەو خودایا! ئەمە چ مارەییەکی خۆتەر خانکردن بۆ تاکبەتاکێ ئەو ئۆمهتەو تا پۆزی قیامەت چاو بە دنیا هەلەهێتن! ئەمە چ گەورەییەکی ئەو فاتیمه! لە سروشتیتێرین مافی خۆشتدا خۆت لەبەر دەکەیت! داواکارییەکی پوون دەکردهو و وشەکانی یەک-یەک لەسەر ناسکترین دەمی زەمان ریز دەکرد:

"ئێزنی لیخۆشبوون و شەفاعەت."

"پەزنامەندیی خودا."

"خۆشەختیی حەبیبوللا."

"خۆشەویستی خۆشەویست."

"پزگاریی ئۆمهتەکی."

و هەک بلیی گەردوون و هەرچی ناوی "شوین"ە لەو ساتەدا لەوێ حەزوریان هەبوو، ژوورەکی لە دواترۆپکی خامۆشیدا بوو. بلیی ئەو لەحزە کورتە بە چەند سەدە هەژمار کراوێت... بلیی چەند عەلەم و ژانی جیاواز خۆیان ترنجادیته نێو ئەو ساتە تا لە ئەفسوونی ئەو لەحزەییە بێشە نەبن. بلیی چەند وشە ریز کرابێ و چەند قەلەم ویستبێتی ئەو ساتە بنووسی

و نەیتوانیبت، لە زەوپییه وە خشە خش و تەقە و پەقە ی ئەو قەلەمانە دەهات کە لە ئاسمانە وە خەریکی نووسینە وە ی ئەو ساتە بوون، تەنانەت زەمانیش بەئەسپایی هەنگاوی دەنا، نەبا ئەو سکوتە بشیونینت. بێدەنگی ئازیز زۆری خایاند و فاتیمە چاوەرپی وەلام بوو، بلیی داواکارییەکە ی قبول کرایت؟ لە ناخیدا گەردەلوولیکی جۆشوخروش هەلی کردبوو و چاوەرپی یەک وشە بوو لە زاری بابە گیانی بکەوتە خوار، بەلام بۆ هیچی نەدەگوت؟ بۆچی بێدەنگ بوو؟

ئازیز لە بێدەنگی و سکوتی الف، لام، میمدا بوو... لە ئامیزی نەینی ئافرینەر و پەيامبەر و پەيامپەنەردا بوو، بلیی جوهریل ئەم جار بە دیاریی بەهەشتە وە هاتبیت بۆ ئەو ماله ی چەندین جار بۆی هاتبوو! ئەم جار بلیی فریشتەگەلیکی لەگەل نەبووبی، یەکەم جاریان بووبی بیتە سەر زەوی! هەریەک لەو فریشتانەش سینییهکی ئالتوونی پی نەبووبیت! لەسەر سینییهکانیش بوخچە ی سەوزی گریدراو! لەنیو بوخچەکانیشدا بۆنی سەرمەستکەر و خشی تا ئەو پۆژە نەبینراو و ئاوریشم و چەرەس و چەندین نیعمەتی دیکە! پەنگە خۆشەویست پرسیبیتی: "فەرمانی خودای گەورە چییە!"

«یا رسول الله! خودای حەق سلاوی بۆت نارد و فەرمووی: من فاتیمە ی کچە ی خۆشەویستم دا بە عەلی و لە عەرشی عەزیم لەیەکم مارە کردن، با خۆشەویستیش لەنیو هاوەلانیدا مارە ی بپریت.»

"ئە ی ئەم سینیانە چییە ئە ی جوهریل!"

"ئەم سینیانیە جلوبەرگی بەهەشتیان لەسەرە، خودای گەورە جلی بووکیینی فاتیمە ی لە بەهەشتەو پەوانە کردوو بە ئۆو ی لە پۆژی هاوسەرگیرییە کەیدا بیپۆشیت، هەر وەها لە یاقووت و ئەلماسەکانی بەهەشت گوارە و ملوانکە و دەستبەنی بۆ ناردوو... شتانی کمان لە بەهەشتەو بۆ هیناوە، تا ئیستا هیچ چاویک نەیدییت، بۆ ئۆو ی کە فاتیمە بە بووکی چوو بۆ لای عەلی، خۆی پێ برازینتەو. لەسەر سینیەکانی دیکەش خواردنی بەهەشتان هیناوە، هەر لە گوشتی چۆلەکی ئاسمانەو تا حەلوا، هەرچی نیعمەتە هیناومانە، تا میوانداریی هاوەلانی پێ بکەیت." جویریلی گەورە ی فریشتان وەلامی دەدایەو.

دواتر رەنگ بێ پیغمبەر سوچدە ی سوپاسگوزاریی بردیت بەرامبەر ئەو هەموو بەخشندەییە ی خودا و فرمووبیتی: "ئە ی جویریلی بۆم باس بکە! مارەبرینە کە چۆنچۆنی بەرپۆو چوو لە ئاسمانەکان؟"

گەورەترینی پیغمبەران و گەورەترینی فریشتان بەو جۆرە باسیان لە مارەبرینی دەکرد کە لە ئاسمان بەرپۆو چوو بوو و ژووڕە کەش بەحەتمی بۆنێکی ئەفسانەیی لی هاتوو و پەنگە گەورە ی فریشتان باسوخواسی جۆشوخرۆشی ئاسمانەکانی بەم جۆرە پێ راگەیاندیت: "بە فرمانی خودای گەورەم دەرگاکانی بەهەشت هەموو کرانەو ی رسول اللە! دواتر دەرگاکانی جەهەنەم داخران و فریشتەکان لە بەردەم عەرشی ئەعزەم لە ژێر داری توبادا کۆ بوونەو، خودا فرمانی کرد

و شەنبەبایەکی وەسفەکراو لە بۆنخۆشیدا هەلی کرد و گەلای دارەکانی بەهەشت دەشنانەو و بەر یەک دەکەوتن و نەغمە و سەمفۆنیایەکیان دروست کردبوو، لە باسکردن نایەت، هەموو ئەوانە ی گۆیستی بوون، ھۆشیان سڕ بوو، پۆحیان سەرخۆش، چاویان نابینا بە ھەر جوانییەکی دیکە. چۆلەکە و پەرەسیلکەکانی بەهەشت ئاوازیکی بۆیەنیان دەچری، دواتر خودا فەرمانی بە فریشتان دا، ھەموو بەهەشت بە دار و دەریا و میوە و کۆشکەکانیوە برازیننەو و فەرمانی بە بای بەهەشت دا بە ھەرچی بۆنی خۆشە شەنی بیت و بلاوی بکاتەو، دواتر فەرمانی بە خۆرییەکانی بەهەشت دا ئەو ئایەتانە بخوینن کە بە طە، ط سین، حاء میم، عین سین قاف دەست پێ دەکات، دواتر خودای جیھانییان فەرمانی بە من دا: 'ئە ی جوبریل، تۆ وەکیلی عەلی و منیش وەکیلی فاتیمە دەبم، ئە ی فریشتەکانم! ئێوەش شایەت بن، من فاتیمەم دا بە عەلی، بەو کالەت قبولی بکە ئە ی جوبریل.' مارەبرینی ئاسمان لەنیو جوانییەکی پەپێنەبراو و ھەزار و یەک جوانیدا بەپێوە چوو یا رسول اللہ! ھەر بۆیە فەرمان بە ئێوەش کرا ھاو لەنتان کۆ بکەنەو و مارەیی سەر زەوینیش بە ئەنجام بگەیەنن. "جوبریل وردەکارییەکانی دیکەشی یەک-یەک دەگێڕایەو و پەسول سوپاسی خودای دەکرد، دواتر داواکارییەکی لە جوبریلی فریشتە ی بەهەشتئاسا جوان و بۆنخۆش کرد: "ئەمانە بگرە ئە ی جوبریل! بیانبەرەو بە بۆ بەهەشت، دڵنیام کە فاتیمە ی کچم قسە ی من ناشکینیت، بەلام دونیا شایانی ئەو نییە ئەو جلانە ی بۆ بپۆشیت!"

کئی دہیزانی چہند وشہی دیکہ لہ ئہم یہ کتریبینہی ئہ و دیو
 دنیاہ وہ ئالوگوپری پی کرابوو، بہ لام ئیمہ لہ ئہ و دیو دہرگای
 رازہ وہ وہ و ہستابووین و پیمان نہ گہیشٹ. ئہشکی پوون لہ
 چاوانی نہ بیہ وہ دہرژانہ نیو پیشی پیروزی و فرمیسکہ کان
 لہ نیو بونی خوشیدا خویان حہ شار دہدا و نہ دہتکانہ سہر
 کوشی. بیدہنگی و ہک ماتہ میکی دوورودریژ کہ و تہوویہ
 نیوانہ وہ و لہ کوتاییدا زہردہ خہ نہ یہک کہ و تہ سہر ئہ و
 پوخسارہی ہرچی قہ لہ می دونیاہ بیدہ سہ لات بوون لہ ئاست
 کیشانی جوانیہ کہی، چی بوو؟ ہوکاری درہوشانہ وہی پرووی
 و ہک مانگی چواردہی چی بوو! لہ وہ دہچوو ہہ والیکی نویی
 پی گہیشٹیت، نہکا لہ ئاسمانہ وہ نامہ یہ کی ئاوریشیمی پی
 گہیشٹیت و بہم جوڑہ مژدہی پی دایت: "خودای بالادہ ست
 مارہی فاتیمة زوہرای قبول کرد و ئیزنی شہ فاعہ تکردن
 بۆ تاوانبارانی ئومہ تہ کہی باوکی پی درا." جو بریلی گہورہی
 فریشتان لہ گہل دیاریہ کاندا سینییہ کی ئالتوونیشتی ہینابوو کہ
 نامہ یہ کی ئاوریشیمی لہ سہر بوو و ئہ و ساتہی نہ بی کردیہ وہ،
 تیگہیشٹ کہ مارہ برینی فاتیمة لہ علی ہر بہ راستی جیاواز
 بووہ و زور پیش ئہ وہی لہ زہوی مارہ بپردرین، لہ ئاسمان
 مارہ پردرابوون... نہ بی و ہلامی خوی لہ جو بریل و ہر گرتبوو
 و چاوہ کہ نارتہ پرہکانی، کہ خور خوی تپدا حہ شار دابوو،
 پرو کردہ فاتیمة و زہردہ خہ نہ یہ کی ئارامی کرد و فہرمووی:
 "پیروژہ کچم! داواکاریہ کہت قبول کرا و تو بہم داواکاریہ ت
 سہ لماندت کہ کچی پیغہ مہریت!" پوخساری فاتیمة نوقمی

ئەشکی خۆشەختی بوو و سوجدەیهکی سوپاسگوزاریی برد
و بە پانتایی دووریی نێوان عەرش و عەرز و سوپاسگوزاریی
دەر بری: "الحمد لله، هذا من فضل ربی!"

فاتیمه له وه به دوا گهشتی ژيانى دهست له نێو دهستی عەلى
به پێ دهکرد، ئەوانەى له دووره وه ته ماشای فاتیমে یان دهکرد،
شتانێکی دیکه یان وهک مارهیی پێ پهوا دهبینی، مالتیکی خوش،
کۆشکێک له شانۆشه و کهتی بوه شیتته وه، ئاوریشمی تایبەت،
حوشتری به هیز، خشل و زێری ناوازه و چه نین شتی دیکه ی
دونیا یی سه رنجراکێش، که یهک له دوا ی یهک بۆ نوری چاوی
نه بی ریز دهکرا، به لام ئەو فاتیمه بوو! ده یزانی هیچکام له وانه
شایانی ئەوه نین ببن به مارهیی، پهنگه نه یینی فاتیمه، بوونی
فاتیمه له وه یدا بوو بیت!

نه فس که پالپتوه نه ریکی شاراو هی نێو ناخی هه موو
ئینسانێک بوو، ته وژمه که ی له گه نجاندا زۆر به گوژمتر
بوو، فاتیمه ده یزانی نه فسیک که به ئیره یی و خۆ په رستی
و هه ستی کیشمه کیشی و پالپتوه نان په روه رده دهکرا، به
هیچ تیر نه ده بوو، گه ر بیویستایه، ده ی توانی زۆر و زۆر تر
داوا بکات، باوکی موحه ممه دی سه رکرده ی ده وله تی ئیسلامی
و دایکی خه دیجه ی بازرگانی گه وره ی دوورگه ی عه ره ب و
داخوازیکاره که ی عەلى، سه رکرده ی سوپای موسلمانان بوو،
به لام داخوازیی ئەم، پرزگاریی ئومه تی موحه ممه د بوو!
هه روه ها له بهر حورمه تی بابە گیانی داخوازییه که ی قبول
کرا بوو و زۆر دلخۆش بوو.

چەند جوان بوو بتوانيت ويست و حەزى بىسنوورى
گەنجىتى كۆنترپۇل و پام بگەيت و پىشېرېكى بۇ گەيشتن بە
خۆشەختى ناكۇتا بگەيت. لە كاتىكدا ھەمووان لە كىشمەكىشى
دونيائيدا بوون و بەرەو تياچوون پىيان دەكرد، چەند جىنى
رېز بوو ھەول و ماندووبوونى ئەو مرقانەى شەوان لەسەر
دۆشەكى نەرم لە خەمى ئومەتدا خەو لە چاوانيان دەتۇرا!
چەند ناسك بوو نەيتىنى نىو دلى فاتىمە... چەند جىنى رېز
بوو...

دارزمیتوون و دارههنجیرمکان

له دهرهوه دهنگی جریوهجریوی پهپهسیلکهکانی یهسریب دههات و گشت شار خهوتوو و عهلی سوچدهی سوپاسگوزاریی دهبرد، لهپاش مارهبرینهکهوه له شهرم و ئهدهبهوه نهدهچوو بۆ مالی نهبی، نهیدهتوانی بجی و به چاویکی دیکه تهماشای ئه و کچهی پیغهمبهر بکات که وهک ئهمانهت پیی درابوو. دایک و خوشک و براکانی عهلی له دوو خۆشیدا بوون؛ یهکهمیان ئهوهی که فاتیمه دهبیته بووکی مالهکهیان و دووهمیش لهبهر ئهوهی عهلی تا کاتی زهماوهند لای ئهوان دهمایهوه، چون عهلی ههر له مندالییهوه لای پیغهمبهر دهژیا و دواتریش به هۆکاری کۆچ و جهنگی بهدرهوه عهلی زووزوو دهبووایه سهردانی ناوچه جیاوازهکان بکات و به هۆکاری ئهوهی دهبووایه گشت سات و کاتی ئاگاداری پهسول بیت و پاریزگاریی لی بکات، زۆر کهم دهیانبینی و ههسرهت و تامهزرۆی پوخساری بوون و ئهمه دهرفتهیکی زۆر باش بوو و خوشک و براکانی خۆشبهخت و عهلییش خۆشحال بوو. دایکی له خۆشبهختی شادبوونهوه به کورپهکهی و له شادیی ئهوهی بیوو به خهسووی کچهکهی نهبی، کورپهکهی توند لهئامپز گرت و گوئی: "کورپهکهم! به

ئەم مژدە و خوشییە پیت دام، تەمەنکی دیکەت خستە
سەر تەمەنم! ئای چەند دیوان و پەخشان لە دەرگای حەق
دەنوسری و بەندە لئی بیئاگایە!

کۆرە ی نازداری پر لە جۆشوخرۆش کوتی: "لەپاش
مارەبرینەکەو ناتوانم لە دەوری رەسول جی بە خۆم بگرم،
وەک بلیی پەردەیهکی شەرم و حەیا بدریت بەسەرمدا، لە جی
خۆمدا سەر دەبم و نە دەتوانم بجوولیم، نە بناخفیم."

دایکی زەردەخەنەیهکی کرد: "شەرم و حەیا بەشیکە لە ئیمان
کۆرم، ئەمە حالیکە باشە تیندایت، خۆی گەورە ئەم ھاوسەرگیریه
بکاتە مایە بەرەکەت و موحییەت، برژی بەسەرتاندا و خوشی
و سوپاسگوزاریت هەتا هەتایی بیت گیانی من."

گفتوگو و دەردەدلی دایک و کۆر تا درەنگانی شەو
دریژە ی کیشا و وەختی دایکی چوو بەوێتەو، کۆرە خۆی و
بیرکردنەوێکانی بەتەنها مانەو... لەنیو مشتومڕیکی قوولدا بوو
لەنیو خۆیدا، خەم و دلەراوکیی نەبوو، بەلام عەلیی حەیدەر
پرسیاری زۆر لە لا گەلالە ببوو.

بیری لە ئەو خەونە دەکردهوێ کە ماوێهەک لەوێ بەر
دیتبووی و ئەو کات سەری لێ دەرنەکردبوو و ئیستا ئیدی
ماناکە ی ئاشکرا بوو، لە خەونیدا زەیتوون و هەنجیری
بەیهکەوێ دیوو، تینەدەگەیششت شتی وا چۆن دەبیت و مانای
خەونیکە لەم جۆرە دەبیت چی بیت؟ هەنجیر لە دیمەشق و
زەیتوون لە قودس زۆر بوو، بلیی ئەمە ئەو مانایە بێ کە
چەنیکە لئی نادیار بوو؟ شەرەفی ھاوسەرگیری لەگەڵ فاتیمە؟

بوون بە کەسی نزیکی چاکترین و جوانترین دروستکراوی
تەقویمی پۆژگاری خودایی و گەشتن بە فاتیمە ی نوری دلی؟
دُنیا بوو لەوێ مانایەکی جوان و هیوابەخشی هەیە، ئەو
خەونە ی چوون ئایەت بە ناوی هەردووک دابەزیبوو، هەلبەت
نەتینی نێو هەنجیر و زەیتوون جوان بوو.

«وَالَّتَيْنِ وَالزَّيْتُونَ...»

“سوێند بە هەنجیر و بە زەیتوونیش...”

مەولای مەزن سوێندی بە ئاسمانی فراوان و زەوی
بەهەبەت نەخواردبوو و بە دەنگە هەنجیریکی بچووکی
خواردبوو، کێ دەلێت نەتینی ئاسمان و زەوی لە نێو هەنجیرێکدا
حەشار نەدراوه!

لە نێو دەنگە هەنجیرێکدا تیشکی لە ژمارەنەهاتووی خۆر
شاراوه بوو، دەورانی دوانیا و زەردەخەنە ی مانگ و دلۆپە
ئای ئاسمان شاراوه بوو، لە خۆر و ئاسمان و ئاو و خاک
هەرچی کەم و زۆر پۆلی هەبووبی، لە پیگەیانندی ئەو تۆو
بچووکە لە نێو خاکدا بە دەنگە هەنجیرەو دیار بوو، وەک
بلی حەق بەندە بانگ بکات و لێی گەڕێ تەماشای ئەو دارە
گەورە یە بکات کە لە نوختە تۆیکەو هاتوو تە بوون و بلیت:
“ئە ی مرۆف! تۆ بچووک نیت! پەنگە خال یان نوختە یە ک بیت،
بەلام پازی جیهان لە تۆدا شاراوه یە! گەر ئەو نیعمە تانە ی
پێم بەخشیویت بە هە دەری نە دەیت، تەختی پادشاییت پێ
دەبەخشم، لقو پۆپ دەر دەکەیت و دەبیتە نەمر و بە نەشئە و
جوانیت پووناکی دەپڕژینی بە سەر جیهاندا.”

ئەمە چ مژدەییەکی جوان بوو!
"ئیمە مروڤمان بە جوانترین شیواز بەدی هیناوه و ئەوانە ی
ئیمان دەهینن و کاری باش ئەنجام دەدەن، پاداشتی نەبڕاوه و
بەردەوام چاوەڕێیانە."

تۆو نەیتینی بوون بوو... لەنێوانیشیاندا تۆوی هەنجیر و
زەیتوون پیرۆزترین بوون، زەیتوون شیفای دل و هەنجیر شیفای
پۆح بوو و هەردووکی سیمبولی بەرەکەت و خۆشگوزەرانی بوون،
ئای لە عەلی، سندوقی شیفای چەندین سەدە چەندە لە دارهەنجیر
دەچوو! لەنێو تۆوی نوختەئاسا بچووکیدا زانیاریی پتووستی بۆ
دروستبوونی داریکی، لقا دار هەلگرتبوو، هەببەتی نوختە ی ژیر
پیتی 'ب'، 'بسم الله' هەبوو و ئاشکرا بوو کە پۆژیک لە پۆژان
راستگویی و وەفای خۆی بۆ زانست و زانین دەسلەمینیت.

عەلی لەنێو بیرکردنەوە و جیهانیکێ قوول، زۆر قوولدا
بوو... هاوسەرگیری، کە ھۆکاری بەردەوامی و زیادبوونی
مروڤایەتی بوو، چەندە شتیکی سەیر بوو! چەند چەتریکی
مانادار و پیرۆز بوو! چەند پەنگ و چەند شادی و چەند
جیاوازیی زۆری لەخۆ دەگرت! چەند تۆو و چەند میوه و
چەند توخمی لی دەکەوتەو... لە لایەکەو دەپندە و فیرەوون
و نەمرود و قارون و زالمەکان، لە لایەکیشەو زنجیرە ی
پێغەمبەران و پیاوچاکان و ئیمامەکانی لی دەهاتە بوون. مەگەر
هەمووی لەنێو هەمان تۆو و سەرچاوی نەدەگرت؟ چەندە لە
چەقویەکی هەردوو سەر تیژ دەچوو، لە لایەک ھۆکاری خیر
و چاکە بوو بۆ مروڤایەتی، لە لایەک شەر و خراپە.

هاوسەرگیرى دارىكى تايبەت بوو و لە هېچى دىكە نەچووبوو
 كە لەنىو خاكى ژىندا دەپوا و تۆويك بوو ھەلەدەرايە ئامىزى
 ژيان تا نەشونما بكات، ئاھەنگى ناوھكى و گونجانی جووتەكانىش
 لەگەل كاتدا نىشانى دەدا تۆوھەكەيان سەر بە كام دارە، تۆو
 ھەبوو ھەر پىش ئەوھى چەكەرە بكات، دەپزا و وشكى دەكرد،
 ھەشبوو گەشەى دەكرد و ميوھى دەبەخشى و ھەشبوو وەك
 بەھارىكى ھەمىشەيى سەوز و گولدار دەبوو، زستان و ھاوینی
 زۆریان بەسەردا تیدەپەپى، گشت دارەكان و ئەوانەى بەرگەى
 زوقم و بەستەلەك و گرەیان دەگرت، زەرد نەدەبوون، چوون
 بەردەوامى و سەنگینی وەختى سەختى گەلنى گرنگ بوو، دارەكە
 بە خوشەویستی و موحیبەت بەھىزتر دەبوو و لەوپەپى ھىزىدا
 ميوھى چىژبەخشى دەدا و بە جوانى و پىگەيشتوویى ميوھەكان،
 ھاوسەرگیرى چاك دەناسرايەوھ. ميوھ ھەبوو گەنيو و تىكچوو،
 ھەبوو تفت و ترش و ھەيانبوو ژەھراوى و بكوژ و ھەشبوو
 شیرين و مېخۆش بوو و دەبوون بە شىفای مرقاھەتى، دەى كە
 وایە پۆزى ھاوسەرگیرى تۆوى ئەو دارە نەبوو كە ميوھەكەى
 ھىشتا ناديار بوو؟ ھەر بۆیە ھەلبژاردنى كەسى دروست بۆ
 ھاوسەرگیرى گەلنىك گرنگ بوو، گەر ھەمەئاھەنگى و گونجان
 لەنىوانیاندا نەبووايە، تۆو ھەر زوو دەپزا و چرۆى نەدەكرد و
 خوشەویستی و بەزەيى و گونجانی نىوان ئەو دوو كەسە لەگەل
 كاتدا دەبوو بە خونچە، دەبوو بە گول، دەبوو بە ميوھ... بلینی
 ھاوسەرگیرىكەى ئەوان لە كامە جۆر بىت؟ زەردەخەنەيەكى
 شكۆدارانە كەوتە سەر پوخسارى عەلى...

که وا بئ له نئو تووی ههنجیردا پڕکخستنی جیهان و له نئو دلی عه لیدا نهئینی عیلم و زانین شاراو هه بوو! ئهم هاوسه رگه ریه ده بوو به داری زانست و دانایی و بویری و نه ترسی! که لا و گولی ههنجیر ئاسا نیشانهی به ره کهت و له هه مان کاتیشدا میوهی به هه شت ده بوو! ئه ی نهئینی نئوان زهیتوون و ههنجیر چی بوو؟

فاتیمة وهک دار زهیتوون له زهویی وشک و په قوته قدا چرووی ده کرد؟ زهیتوون ئاسا لقی دهگه شته سهختترین و دهستپینه گه یشتوترین جیگه؟ زهیتوون هم بهر بوو، هم پروناکی، هه میش قووت و خوراک، فاتیمة هم په وشت بوو، هم ههیا، هم پاکی. زهیتوون هوکاری شادی پیغه مبهر نوح بوو، سیمبولی ئاشتی و ژیان و له چیرۆکی قه دیمیی کئوی توردا زهیتوون به ئاشکرا نیشانهی زوری و به ره کهت بوو، که وا بئ، له لیکدانه وهی ئهم خه ونه دا زهیتوون فاتیمة و عه لی ههنجیره که بوو؟ مژده ی ژیانیکی شکومه ندانه و به ره که تدار بوو؟ بلیی لیکده ره وهی خه ونی گشت سه ده کان به م جوړه ئه و خه ونه لیک بده نه وه؟ گولە ههنجیرهکانی نئو دلی عه لی له جوشو خرۆشدا پهنگی نوێیان دهپۆشی و به ده م جریوه و ئاوازی بولبوله عه ره بیه کانه وه دیسان سوپاسگوزاری خودای کرد. نهئینی عه لی له نئو ئهم چیرۆکه قه دیمه دا ناکوتا بوو، له مه به دوا له ژیر پارێزگاریی ته وا وه تی پیغه مبهردا بوو هه ر بویه ئه رخه یان بوو، له هه ر سوو چیکه وه ته ماشای ده کرد، له سه ر پتیه کی خێردار بوو و به تاسه و خوشیه وه دهستی

بو خودای ئاسمان بهرز کرده وه و نزا و ویردی نیو دلی
پشته سهر زاری:

"ئهی ئاگا به نه بینراوان،

ئهی داپۆشهری عه بیان،

ئهی لابه ری ناخوشیه کان،

ئهی خاوه نی دلان،

ئهی پازینه ره وه ی دلان،

ئهی پۆشکه ره وه ی دلان،

ئهی ته بیبی دلان،

ئهی یاری دلان،

ئهی دۆستی دلان،

ئهی خالی له گشت خهوش و نهنگیه کان، ئیمانم زیاد

بکهیت و ههردهم به ده ممه وه بیت."

فاتیمه‌ی نوری چاوی خوشه‌ویست

«سئ شت ئاگادارانه هه‌لبژێره:

هاوسه‌رت، کاره‌که‌ت، هاوړیکه‌ت.»

"حه‌زره‌قی عه‌لی"

هه‌مووان به مه‌راقیکێ زۆره‌وه چاوه‌پێی پۆژی زه‌ماوه‌ند
بوون و سه‌رقالی و جۆشوخرۆشیکێ له‌پاده‌به‌ده‌ر خانه‌واده‌ی
ئه‌بوتالیبی ته‌نبوو. کێژه‌ گه‌نجه‌کانی مه‌دینه چاوه‌پێی بینینی
فاتیمه‌ بوون به‌ بووکی و کوپان چاوه‌پێی بوون بزانی عه‌لی
چ جۆره‌ زه‌ماوه‌ندیک ساز ده‌کات و گه‌وران له‌ مه‌راقی ئه‌وه‌دا
بوون زه‌ماوه‌ند له‌ چ پۆژیکدا ساز ده‌کریت. ئه‌م سه‌رقالی و
شپه‌زه‌یه‌ شیرینه‌ له‌ هه‌مووان زیاتر عه‌لیی گرتبووه‌وه، عه‌لی،
که‌ تا ئه‌و پۆژه‌ ته‌مه‌نی له‌ گه‌یاندنی وه‌حی و سه‌رقالییه‌کانیدا
به‌سه‌ر بردبوو و بچووکترین مه‌یلیشی بۆ هاوسه‌رگیرێ نه‌یبوو،
ئێستا له‌په‌ر که‌وتبوویه‌ ناوه‌راستی ئاماده‌کاریه‌یه‌کانی و ده‌یزانی
ئه‌و گه‌نجینه‌یه‌ی داویه‌تی به‌ کۆلیدا قورسه‌. عومریک ئه‌مانه‌تی
ئه‌و ده‌کرا، گیانیکی پێ ده‌به‌خشره‌، نا له‌ گیان زیاتر، ئازیزترینی
گیانی گیانانی پێ ده‌به‌خشره‌! چۆن هه‌لنه‌له‌رزێ له‌ حه‌یه‌تدا!
به‌رپه‌رسیاریتییه‌که‌ی له‌ دلخۆشییه‌که‌ی زیاتر و گه‌وره‌تر و دلی

وهک مهیدانی جهنگ ههزار پارچه بوو، له چهندين لاوه چهندين پرسيار و دلپاوکي هيرشيان دهبرده سهر هوش و فيکری و له ههمان کاتيشدا نوقمی دهريای مهراق و جوش و شادی و سوپاسگوزاری بوو، شهوی به ههزار پرسيار و ههزار و يهک خهم لي دهبوويه پوژ و سوپاسی بيپايانی ئه و خودايه شی دهکرد که فاتيمه ی وهک هاوپيگا پی بهخشيوه.

ئهمه چ ئهمانه تیک بوو دهستی دابوويه خودايه! چ دیاريهک! چ بهخششیک! بهردهوام له ژير گه وره یی ئه و ئهمانه ته ی پی بهخشراره ههله له رزی... وتهکانی چهند سالیک له مه و بهری پیغه مبهری دههاته وه یاد، ئه و کات فاتيمه کيژوله يه کی جوانی بچکولانه بوو و باوکی نوری چاوی دهستی گرتبوو و فهرموو بووی: “هرکی ئهم کچه م دهناسی، با باش بيناسی! به ئه وانه شی دهناسیتم که نایناسن، ئهمه کچی موحه ممه ده، پارچه يه که له من، دلی منه، گیانی منه، ئه و پوچه مه که له ههر دوو لاوه به گیانم دهووه دراوه، هرکی ئازاری ئه و بدات، ئازاری منی داوه و هرکی من برهنجینی، خودای پرهنجاندووه.”

عهلی دووباره ههله رزی له قورسی گهنجینه که ی، به لام قهیدی نییه، ئه وه ی که له مه به دوا فاتيمه ی باستر دهناسی و نزیکتر ده بوو لی و قوولتر لی تیده گهشت و دهیزانی جیاوازی ئه و و ئه وانی دی چیه، هه موو دونیای دههیتنا!

به يه که وه له ههمان مالد گه وره ببوون و له ههمان دۆلکه ئاویان خواردبوويه وه و له دوا ی پیغه مبه ر يه که مینه کان بوون که شنه بای ئاسمانی جو بریلیان بهر که وتبوو، خاوه نی ره وشتیکی

ناسک و پهروه ردهیه کی جیاواز بوون و دهیزانی ته نانهت له نیو مه دره سهی پهروه ردهی پیغه مبهردا فاتیمة جیاواز تر پهروه رده کراوه و ئاگاداری ناسکی و پاکی و شهرم و شکوی بوو، به لام دلنیا بوو زور له وه زیاتره و ده بیت زیاتر بیناسیت، ئینجا ده زانیت بؤ پیغه مبهره کی خدا ئه و قسانه ی دهر باره کردوه. نه نیی ئه و فاتیمة یه چی بوو که تا ئه و پوژه وهک گولہ باخیکی شو خوشه نگ و دوور له چاوان نه شونمای کردبوو؟ بؤچی ئه وهنده لای پیغه مبهر نازدار بوو؟ عهلی پئی که وتبوویه چ که نجینه یهک؟ چی له نیو دهر وونیدا حه شار درابوو ئه م نازه نینه ی به هه شت؟ با له ژیر یهک بنمیچیشدا گه وره بووبن، زور حال و په فتاری هه بوو له هه مووان شاراوه، هر بویه هیچ ئاگاداری جیهانی ناوه کی فاتیمة نه بوو.

عهلی هه میشه له هه ولی پاراستن و ئاگاداری وردی په سولدا بوو و هه رگیز بیرى له هیچی دیکه نه کردبوویه وه و جیهانی ناوه کی ته نها ئه وی تیدا بوو، فیکر و هوش و دل و پوچ و ئه و دیو په نهانکانشی هه موو هه ر ئه و بوو، ئه وه ی هه بوو پیغه مبهری خودا و پتگا که ی بوو. ببوو به خاکی پئی و هه رگیز چاوی له هیچی دی نه بوو، کاتی بیر کردنه وه ی له خوشی نه مابوو، جا بگات به هاوسه رگری و هاوسه ر و مال و مندا، ئه وهنده چاوی له سه ر په یامه که ی په سول گیر کردبوو، هیچی دیکه ی نه ده بینى، زیان به موویه کی خوشتره که ی به رده رگای په سول بگه شتایه، ده سته جی عهلی هه لده ستایه سه ر پئی... له گه ل فاتیمة دا له ته مه نیکی هینده بچو که وه خو یان خستبوویه ژیر به رپر سیاریتی پاراستنى

پەيامەكەى رەسول، هیچ جۆرە سەرقالییەکی دیکە سەرى لە مالى پۇحيان نەدابوو. هەردووکیان لەنیو هەمان ئاگرى ئاگادارى و چاودیزیکردنى خۆشەویستدا پیشابوون، هەردووک لە دۆلى شەیب ئازاریکی زیاتر لە برسیتییهکەیان چەقیوو بە پۇحياندا. عەلى بۆ یەكەم جار پتی بە ئەو ئاسۆ و خەيالەى دا که تا ئەو پۆژە جگە رەسول، کەس پیتدا گوزەرى نەکردبوو بچیت بۆ لای فاتیمه! خەياللى فاتیمهى دەکرد؟ فاتیمه کى بوو؟ کەسیکی چۆن بوو؟ هەلبەت لە گرنگیپێدان و خۆشەویستى زۆرى رەسولەوه بۆى دەیزانى چەند بەنرخە، بەلام نا، وەک مرقۇتیک، کەسیکی چۆن بوو؟ ئەم کچەى نەبى، کە خەلکى زۆریان خۆش دەویست و جیتی بايەخى هەمووان بوو، کى بوو؟

عەلى پتی گەشتى لەنزیكەوه ناسینی ئەو خونچەیهى گرت که لە لووتکەى چیا بەرزەکان چەکەرەى کردبوو، ئەمانەتەکەى گەرە و ئەو جیتیەى لە دلیدا گرتبووى گەرەتر بوو، بلتی بتوانیت بى ئەوهى بیژاکینى و بیپروینى، سەوز و گەش بیهیلێتەوه؟ دەتوت پتیەکی بەرهو پوو کراوەتەوه، هونەرماند و وەستا کۆنەکان ورد و جوان کۆلیبیتیان و دەویست بە هەنگاوى سەنگین و قورس ئەم پتیە بپیت که قەدەر بۆى نەخشاندوو و وەک هەر گەنجیکی دیکە، کە نیازی هاوسەرگیری هەیه، دەبوایە هەنگاوى راست و دروست بنى و لەنیو مەراق و سەرقالییەکی زۆردا چاوه پتی پۆژى زەماوەند بوو و جۆش و خرۆشى نیو دلى شەپۆلى دەدا...

بهشی دووهم

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

میهر به خشی میهره بانه

(فاتحه، ۳)

رۆژی یه که می چاوه پروانی عهلی

گوئی گیانی خوشه ویست: فاتیمه

له نیو باخه خورماکانی یه سربیدا بازنه ی موحیبهت و
باسوخواس و سفره ی دورودریژ پراخابوو و کومه لیک
هه لدهستان و کومه لیک داده نیشتن و دۆستایه تیه کی له هیچ
جیه ک نه بینراو هه بوو له نیوانیاندا و سه رچاوه ی ئەم هه موو
خۆشه ویستی و به یه که وه بوونه ش پیغه مبه ر و کچی له گیان
شیرینتر و زاوا خۆشه ویسته که ی بوون. له سه ر یه کیک له و
سفرانه باس باسی فاتیمه بوو، دایه نه که ی پیغه مبه ر دهستی
کرد به قسه و گوئی: "من که ناوم به ره که یه و کۆیله یه ک
بووم، بیابانی کاکیبه کاکی و رهنگ ئالتوونی یه مه نم بریوه و
کۆیله یه کی ره شپیتستی دیاریکی دیکه م، له خاکیکه وه هاتووم
له دلی ئەو کچانه به ژانتر و بیکه ستر که به دریژایی شهوی
تاریک ده لاوینه وه، لمی برژاو و سووره وه بوو وه ک چاوی
ماره کانی بیابان و رهنگ خۆله میشیم ته ی کردووه و هاتووم،
له جوگرافیا و خاکیکی ره شوپووته وه هاتووم و بهخت یاوه رم
بوو و تیشکی پۆژ به ره و پووم پیکه نی، هاتم و ده یانگوت پی

و قه‌ده‌مم به‌خێر بووه و به‌ره‌کتم هه‌ناوه له‌ خاکی یه‌مه‌نه‌وه
 بۆ حه‌ج‌ان، هه‌ر بۆیه‌ نا‌زناوی 'به‌ره‌که' یان لێ نام و له‌ مالی
 عه‌بدولموته‌لێیدا گه‌شتم به‌ گه‌ورترین به‌خته‌کان و شایه‌ت‌حالی
 ساتی له‌دایکبوونی عه‌زیزترین باوکی دونیا و ناوازه‌ترین کچی
 زه‌مین بووم. زۆرم دیوه و زۆرم چه‌شتووه و له‌نیو چاوه‌کانی
 فاتیمه‌ی عه‌زیزی نه‌بیدا په‌یم به‌ گه‌لی شت بردووه، به‌نده‌ری
 ده‌ریای نه‌تییه‌که‌نه‌ فاتیمه، تاکه‌ سندوقی نه‌تییه‌که‌نی په‌سوله
 فاتیمه، دلێکی هه‌یه‌ پاره‌کان ده‌زانی و په‌یی پێ ده‌با، په‌یی پێ
 ده‌با و بێده‌نگ ده‌بیت، بێده‌نگ ده‌بیت و قوڵپ ده‌دات...

مۆری قه‌دیمی غه‌یب له‌نیو روانینه‌ خۆرئاسا پرووناکه‌کانیدا
 حه‌شار دراوه، هه‌ست به‌ کزه‌با و فینکایی شه‌وانی پۆحه‌ه‌ژینی
 بیابان ده‌که‌ی تێیدا، خه‌مبه‌ره، شادییه‌ته، هه‌مده‌رده...

موسلمانه‌ نوێکان زۆر مه‌راقی کچه‌که‌ی په‌سولیان بوو
 و چه‌ندین بیرکردنه‌وه به‌ زه‌ینیاندا ده‌هات و ده‌چوو، ئه‌و
 فاتیمه‌یه‌ کێ بوو که‌ تا ئه‌و ساته‌ زۆر شتیان له‌سه‌ر بیستبوو
 و نه‌یانده‌ناسی؟ چۆن بوو؟ حیکایه‌ته‌که‌ی چی بوو؟ به‌ هه‌مان
 مه‌راق و هه‌زی زانین له‌نیو چاوانیاندا ده‌یانپرسی: "چ پازیکی
 تێدایه‌؟ کێ ده‌زانیت له‌ پوژی له‌دایکبوونیوه‌ تا ئێستا چیت
 لێ دیوه، نه‌تییه‌که‌نی با له‌لای خۆت بمینن، به‌لام هه‌ز ده‌که‌ین
 حال و په‌فتاره‌ ئاشکراکانی بزانی."

ژنان و کچانی پشتیوانان نه‌فه‌سیان گرتبوو و چاوه‌پێی
 تاکه‌ وشه‌یه‌ک بوون له‌ زاری به‌ره‌که‌ بێته‌ ده‌ر و به‌ره‌که‌ش، که
 له‌نیو خه‌ت و خاله‌کانی روخساریدا چه‌ندین حیکایه‌تی قه‌دیم

شاراوه بوو، له وه دهچوو شتانیک بگپرته وه تا ئه و ساته که س نه بیستیت و به دهرپینی نهرم و شکودارانه و پاش ئه وه ی هه ناسه یه کی قوولی هه لمژی، دهستی کرد به گپرا نه وه ی ساتی له دایکبوونی فاتیمه: "کوتا سکپری خه دیجه ی شاژنی مه ککه بوو و له گه ل ئه وه ی ته مه نی سه روو چل سالان بوو، چه شنی کیژیکی لاو جوان و شوخوشه نگ بوو و خه دیجه له ماوه ی ئه م سکپریه یدا جیاواز له هه موو ئه وانی پیشووی، په یوه نندیه کی سهیری له گه ل کورپه که یدا هه بوو، وه ک بلنی له گه لیدا بدویت، بیستبووم که عیسای نه بی به مه لوتکه یی هاتبوویه گۆ و قسه ی کردبوو، به لام ئه وه ی مندالیک له نیتو سکی دایکیدا له گه ل دایکی بدوئ، شتیکی مه حال بوو، به لام خه دیجه ئه وه نده ببوو به دۆستی کورپه که ی، هه رکات به ته نها له ژووریکدا بووایه، قسه ی بۆ ئه و ده کرد وشیرین-شیرین ده یلاوه نده وه و هه ندیک جار ئازیز ده پیرسی: "له گه ل کئ قسه ده که یته ئه ی خه دیجه!" وه لامی ده دایه وه: "له گه ل ئه و! له گه ل کورپه که ی سکمد! من هه رکات ته نها بم، له گه ل ئه و ده دویم و ده رده لی له لا ده که م." له نیتو موحبیبه ت و خوشه ویستی و جوانی و سوپاسگوزاریه کی نه براره ی دوو دلی جواندا پوژانی سکپری وه ک ئاو تیپه ری و وه ختی خوی نزیک بوویه وه و هه موو خه لکی مه ککه له مه راقینکی زوردا بوون، بلنی ئه م جاره یش کچ بیت؟ یان کور؟ هه مووان هیوادار بوون کچ بیت و خوشه ویست کوپری نه بیت، کات نزیک بوویه وه و ژان و ئازاری خه دیجه دهستی پی کرد و هه وال بۆ مامانه به ناوبانگه کانی شار ره وانه کرا، به لام نه ک نه هاتن، وه لامیکی

قورس و شکینه‌ریشیان به‌هه‌والبه‌ره‌کاندا ناردەوه: "شوت کرد به‌ کوپه‌ هه‌تیوه‌که‌ی عه‌بدوللا و یاساکانمانت ژیر پی خستوو، مانای ناو و ناوبانگ و خانه‌واده‌ت شکاند، دابونه‌ریته‌کانی قورە‌یشت شکاند و تووشی سه‌رشۆریت کردین و ئیستاش بچۆ به‌ مامانه‌ ده‌شتنشینە‌کان بلێ بێن به‌ده‌مه‌وه."

گه‌رچی چه‌ندین سال به‌سه‌ر هاوسه‌رگیریه‌که‌یدا تێپه‌ریبوو، ڤق و قینیان به‌رامبه‌ر خه‌دیجه‌ هیچ که‌می نه‌کردبوو و مامه‌له‌ و گوڤتاره‌کانیان یه‌ک له‌ یه‌ک ڤه‌قتربوو و ده‌یانوت: "خۆت به‌فیرۆ دا." "ده‌بوویه‌ هاوسه‌رگیری له‌گه‌ل که‌سانی وه‌ک عه‌مری به‌نومه‌حزوم ناودار و ده‌وله‌مەنددا بکردایه‌، به‌لام تو هه‌موویانت ڤه‌ت کرده‌وه و مالمولک و شانوشه‌وکه‌تت دایه‌ ده‌ست ڤیاویکی بیکه‌س و بیناو، ئیستا ده‌ته‌ویت بین و ئازار و ژانت که‌م بکه‌ینه‌وه."

خه‌دیجه‌ ئه‌و شه‌وه‌ گه‌لی غه‌مبار بوو، له‌ لایه‌که‌وه‌ ژانی مندالبوون و له‌ لایه‌کی دیکه‌وه‌ جێهێشتنی له‌لایه‌ن خه‌لکی و ته‌نهایی و قسه‌ ڤه‌قه‌کانیان زۆر دلی ئیشاندا، دلته‌نگ بوو چوون ئه‌و نوره‌ی ئه‌و له‌ خۆشه‌ویستدا دیبووی، ئه‌وان نه‌یاندە‌بینی، ئه‌و ئینسانگه‌له‌ که‌ تاکه‌ به‌هایان ڤاره‌ بوو و عه‌قلیان له‌ چاویاندا بوو، گه‌وره‌یی و مه‌زنیی ئه‌ویان نه‌ده‌بینی.

ژنانی گوینگر سه‌ریان سووڤ ما‌بوو به‌رامبه‌ر نابینایی و بیئاگایی قورە‌یش و ده‌یانگوت: "ئه‌وه‌ی له‌ شه‌وی مندالبوونیشیدا کینه‌ و ڤقیان دانه‌مرکاوه‌، نیشانه‌ی وشکبوونی مرو‌قايه‌تیه‌، خودا ده‌زانیت چه‌ند سه‌خت لیی گوزه‌راوه‌ ئه‌و شه‌وه‌..."

بەرەكە بەردەوام بوو لە گێرانهوه: "گول و گەلای دارەكانى نىو حەوشەكە ھەموو باخەكەى گرتبوویەو و بەسەر دیوارەكاندا شۆر بووبوویەو و لە نافورەى ناوھەراستى باخچەكەو ھاوێكى شیرین خوڤەى دەھات و تۆزقالتىك پەژارە و بێئۆقرەى لە پوخسارى ئازىزدا نەدەبینرا. پتتەكانى لەسەر زەوى و دەستەكانى بەرەو ئاسمان لە نزا و پارانەوھى خۆیدا بوو، من چەند شپىرە بووم، ئەو دوو ئەوھندە ئارام و ئارامى و دلنایىكەى ئەو منىشى ئەرخیان دەکرد. خەدیجە بۆ ساتىك بێئاگا بوو، یاخود خەيال بردیەو و دواتر كە بەئاگا ھاتەو بۆى باس كردم، ھەيھات لەو ساتەدا چەند شت پرووى دابوو، «لە ژان و ئازاردا بووم و لەناكاو دەرگا كە كرايەو و چوار ژنى شوخوشەنگ ھاتنە ژورى، لە ژنانى بەنى ھاشم دەچوون لە ناسكیدا، سەرەتا زۆر ترسام و لە ناخمدا دەمپرسى ئەم شوخوشەنگانە كىن لەنىو مالاكەمدا؟ وەك بلىنى ترس و دلراو كىكەیان بینىبىتم، يەككىيان فەرمووى: «مەترسە ئەى خەدیجە! دۆستىن! بۆ ھاوکارىت ھاتووين، ئىمە دەستەخوشكانى تۆین لە بەھەشت!»

«دەستەخوشكانى من كىن؟»

«من سارای ژنى ئىبراھىم نەبىم، خودای گەورە پەوانەى كردووين تا لە ساتەوختى مندالبووندا ژان و ئازارت كەم بكەینەو.» دواتر خانمى تەنىشتى خۆى ناساند: «منىش مەريەمى كچى عىمرانم، دایكى عىسا؛ مەترسە، ئىمەت لەگەلین.» دواتر ئەوى دىكەیان لىم نزىك بوویەو: «منىش

ئاسیای ژنی فیرعه ون و دایکی دووه می موسام. «من له وپه پری
سه رسو و پماندا بووم و کوتا جوان خوی ناساند، «منیش
که لسومی خوشکی موسای که لیموالله، ساتی مندالبوون،
تایبه تترین ساتی هر ژنیکه و له م ساته دا که هه موو ژنی
پتویستی به چهند ژنیککی هاوخمه له ده وری بن، به فه رمانی
خودا هاتووین بۆ لات، ده زانین ته نهایت و پتویستت به
هاوکاریه! خه م مه خو! ئیمهت ههین...»

سارا هاته لای راستم و مهربم لای چه پم و ئاسیا به رامبهرم
و که لسومیش له راسهرم ره وهستا و ئارامیه کی شیرین گشت
گیانی داگرتم، ده ستیان گرتبووم و عهره قهی نئوچاویان
ده سپرم و وشهی جوانیان ده چرپاند به گویمدا و هه وایه کی
فینک به ژووره که دا گوزه ری ده کرد و نه ته نهایتیم ما، نه
ترس و خه م و به خو م گوت: «ئهی خه دیجه، ده بیت ئه م
کورپه یه ی له سکندایه زۆر خوشه ویستی خودا بیت که ژنانی
له م جوړه ی ناردووه بۆ مامانیت، به ختی وا پوو له چهند
که س ده کات!» ئازارم نه ما و له به ره به یانیککی هه ینیدا، وهک
بلینی ئه مانه تیکی گه وره پیشکه ش به خاوه نه که ی بکه م، فاتیمة م
پیشکه ش به دنیا کرد... هه رچوار خانمی شو خوشه نگ له
باوه شیان گرت و پووناکیه کی جیاواز ژووره که ی گرت و
نور چاوی ده تروکاند و چاوی به دنیا هه لیتنا، له جیهانیککی
باسنه کراودا بووم له نیتوان خه ون و خه یال و راستیدا و
خانمانی شکومه ند پتیا ن گوتم: «ئهی خه دیجه! ئه م کورپه یه ت،
که خاوه ن نه وه ی به ره کتدار و شه ره فمه نده، له باوه ش بگره،

دایکی وهچه یه کی گهلنک پیرۆزه، جوان ئاگاداری به! دهنگیان
ئیسشاش له گویمدا دهرنگیته وه که دهیانوت:

«به ره کهت و ریز و شکۆ بۆ خۆی و نه وه کانیشی بریار
دراوه.»

«سلاو له خۆی و وهچه کانیشی.»

کاتی چاوم کرده وه، هیچ کامیان به راسهرمه وه نه مابوون
و کهچه بچکۆلانه کهم له باوهش گرت و شیرم پی دا و له وهش
سه یتر ئه وه بوو له مندا له کانی پیشوو شیرم زۆر کهم بوو،
به لام له فاتیمه دا هینده زۆر بوو، به لالیویدا دههاته خواره وه،
ئای لهو ساته دا چهنده بهختیار و خوشبهخت بووم...»

هیچکس نقهی لی نه دههات و ژنانی پشتیوانان بۆ
یه کهمین جار ئهم چیرۆکه یان ده بیست و چاو و گویان
له سه ره که گیر کردبوو و به ره که بهرده وام بوو: “به لی،
ساتی له دایکبوونی فاتیمه بهم جۆره بوو گیانه کان! ساتیکی
له دایکبوونی ته لیسمئاسا و نه ئینئامیز، که تا ئیستا هیچکس
نازانیت خه ون بوو، یان خه یال، یاخود سه راب! تاکه شتیک
زانراو بیت، ئه وه یه خه دیجه سکپرییه کی یه جار جیاوازی هه بوو
له وانی پیشووی و له کاتیکدا له ئه و پۆژانه ی مه که که دا هه رکئ
کچی ببووا یه، پوخساری رهش داده گیرسا و چه ندین پۆژ
خۆی نیشانی هاوسه ری نه ده دا و شه رمی له کۆمه لگا ده کرد،
خه دیجه به زه رده خه نه یه کی فراوان و سوپاسگوزارییه کی
بپایانه وه کۆرپه که ی دایه دهستی هاوسه ری و ته ماشایه کی
یه کدییان کرد و چاویان وهک دلایان خوشیی لی ده پۆژا. تا

ئەو پۆژە ساتی لەدایکبوونی گەلی منداڵم دیبوو، بەلام لە
 هیچیاندا خۆشەویستی و موحیببەت و خۆشەختی نیتوان
 خۆشەویست و خەدیجەم نەدیوو لەو ساتەدا. خۆشەویست
 بەخۆشحالییەوه خونچەکی گیانی لەباوەش گرت و فەرمووی:
 'من تەنھا ئەوەم لەسەرە بۆنی ئەم گولە بکەم و خودا خۆی
 پزقورپۆزییەکی دەنیریت.' خەدیجە، لەبەر ئەوەی شیرێ کەم
 بوو لە منداڵەکانی پێشوویدا، پاش لەدایکبوون دەیدایە دەست
 دایەنیک شیرێ پێ بدات، بەلام لە فاتیمەدا پێویستی نەبوو
 و هەر لەلای خۆی مایەوه و وەک پێشینان دەلێن، لەگەڵ
 لەدایکبوونی منداڵی کچدا، پزقورپۆزی بەسەر باوکیاندا دەرژیت
 و لەپاش لەدایکبوونی فاتیمە، چەند ئەوەندە بەرەکەتی مائەمان
 زیادی کرد و خۆشی و شادیییمان چەند ئەوەندە زیادی
 کردبوو، ئەمەش ئەوەندە دی سەری لە هەمووان شتواندبوو،
 ئەمە چ چاوگێکی خۆشەویستی و چ دەریایەکی موحیببەت بوو
 و لەدوای لە دایکبوونی چوار منداڵی 'کچ'دا زەرپەیک کەمی
 نەدەکرد، لە مالی هەمووان بە لەدایکبوونی کچ ماتەم و شین
 دەبوووە مۆتەکەیی ئەو ماله و لەمالی راستگۆی ئەمین خۆر
 هەلەاتبوو... خۆری فاتیمە...»

رۆژی دووهمی چاوهروانیی عهلی

فاتیمه‌ی کوبرا

به‌ره‌که چاوه پر ئه‌زمونه‌کانی برپیوویه بۆشایی و به‌رده‌وام بوو له‌گێڕانه‌وه و گۆیگران هه‌ناسه‌یان برپیوو و گۆییان شلکردبوو و ژنیکی به‌ته‌مه‌ن وتی: «ئای چ به‌ختیکه له‌و ساته‌دا ئاماده‌ بوویت! بۆینی ساتی له‌دایکبوونی په‌سول چۆن بووبیت!» به‌ره‌که زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی کرد و چه‌ند دڵۆپێک فرمیسک له‌ که‌ناری چاوه‌کانی کۆ بوونه‌وه و فه‌رمووی، «ئه‌ویان چیرۆکیکی دورودریژ و شه‌ویکی گه‌لی جیاواز بوو...» "گه‌ر باسیکی کورتی ئه‌و شه‌وه ماناداره‌شتان بۆ نه‌که‌م، حیکایه‌ته‌که نیه‌وه‌ناچل ده‌بیت، ئه‌و شه‌وه ئه‌ستیره‌کان چڕ و پڕ ده‌دره‌وشانه‌وه و په‌نگدانه‌وه‌که‌یان له‌نیو بیری ئاوه‌کاندا زۆر پوناکتر و پرشنگدارتر بوو، ئه‌و شه‌وه زۆر شت پرووی دا، زۆر شت، جوانی و نوریکی بیۆینه‌ ده‌وری داین و دواتریش بیستمان که‌ ئاگری سه‌د سه‌له‌ی مه‌جوسییه‌کان کوژاوه‌ته‌وه، گۆمی سه‌وا وشکی کردووه، سه‌ماوه لافاو بردوویه‌تی و هه‌رچواره‌ پایه‌ ئالتوونیه‌که‌ی فارس به‌یه‌ک جار دا‌پ‌ماوه.

لە ماوەی گەورەبوونیشیدا زۆرم چەشت لە خەم و خۆشی و کە تەمەنی گەیشته پێنج سالان، بە سەردان چووین بۆلای خالەکانی بۆ یەسریب و لە ڕێگەی گەڕانەووە ئامینە ی دایکی نەخۆش کەوت و لە کاروان جیا بووینەووە و ئەو دایکە نازدار و ناسکە لە کۆتا ساتەکانی ژیاویدا منداڵەکە ی لە تەنیش خۆیدا دانیشاند و لە چاوەکانی دەروانی و چپە ی بۆ دەکرد و نزیک بوومەووە و نوشتامەووە، تەماشای دەکەم ھۆنراوێکە ی بۆ دەھۆنیتەووە، ھەرچی نەتینی جیھانە تیدا جیتی ببوو یەووە! نەبا ترس و خەمی ساتی مردن منداڵەکە ی دلتهنگ بکات، بە ھۆنراوێکە ی مائاوا یی لە کورەکە ی دەکرد، فرمیسک ھۆن-ھۆن بە گۆنایدا دەھاتە خوار و بە دەنگێکی کز و لەرزۆک بە گوێیدا دەچاند:

ئە ی خۆشەویستترینم!

نەکە ی دلتهنگ بی بەوێ بە سەرمدا دیت،

لە بیرت نەچی!

گشت زیندوویە ک دەمری،

گشت نوییە ک کۆن دەبی،

گشت ھەبوویە ک کۆچ دەکات،

منیش وا ئیدی کۆچ دەکەم،

بەلام کۆچیکی خۆشبەختانە،

چوون پۆلە یەکی وەک تو پاک و نازدار

جی دەھێلم!

دەرۆم و دلخۆشترینم کە منداڵێکی وەک تو م ھەبوو...

دهچم، وه لئ دلتیام گیانه،

هه رگیز له یاد ناچم'

هه ره له جیی خۆیدا گیانی سپارد و له ئەبواء ناشتمان،
گریاین... زۆر گریان، له کۆتاییدا فرمیسکه کانی موچه ممه دم
سپری و پیم گوت، 'لممان له موو باریکتره به رامبهه شمشیری
قه دهه، گیان هیی تاکه و هه مووان هیی ئەوین و هه ره بق لای
ئەویش دهگه پێینه وه.'

فه رمووی: 'دهزانم... به لام پوخساری دایک پروویه که
هه رگیز له یاد ناگریت...'

به لئ، راستی دهکرد، پرووی دایک له نیو پوچی ئینساندا
دهنه خشیت و مه حاله له یاد بگریت...

به دهستی که وه خوشتره که ی ئامینه و به دهسته که ی دیکه ش
دهستی موچه ممه دم گرتبوو و تیکه له به کاروانیکی نه ناسراو
بووین و بیابانی دوورودریژمان به ئەو خه مه گه وره یه وه بری
و هه رگیز خه م و شکانی نیو چاوه کانی عه بدولموته لایم بیر
ناچیت ئەو ساته ی موچه ممه دم ته سلیم کرد.

هه ندیک له چاوه کان ته پ بپوون و به ره که به رده وام بوو:
"فاتیمة گیانی ش وهک باوکی زۆر زوو دایکی له دهست دا و
نهک هه ره فاتیمة، مه که که ش له نه بوونی خه دیجه دا هه لده له رزی
و هه موو سپێده ی به ره به یانیک فرمیسکی پوون و پاک به سه ره
گۆنای فاتیمة ی بچوو کدا دهاته خواره وه و ده پرسی: 'باوکه
گیان! دایکم له کوێیه!'

وہ لامي دەدايەوہ: «فرمیسکە کانت بىرپە گيانى من! دايکت ئیستا لە کۆشکىندا دەژى، پایەکانى بە مروارى و یاقووت و مەرجان پازینراونەتەوہ.»

ديسان بەيانى دەبوویەوہ و چاوہکانى دېریه چاوى باوکی و وەک کۆترىکی بالشکاو ديسان دەپېرسى: «باوکە گيان... دايکم... دايکم لەکوێیە؟» جارێک لەو جارانی پەسول هەولێ دەدا فاتیمة ئارام بکاتەوہ، جوهریل ھاتە خزمەتى و فەرمووی: «خودای گەورە سلّاو لە فاتیمة دەکات و فەرمانى کرد پێى بفرموویت: دايکت لە کۆشکىندا یە دیوارەکانى لە ئالتوون و پایەکانى لە یاقووتى سوور دروست کراون و لەگەڵ ئاسیای ژنى فیرعەون و مەریەمى کچی عیمراندایە.»

حەزەرەتى مېھرەبانى ھەوالەکەى بە فاتیمة دا و فاتیمة گوتى: «لە کۆشکەکەى خۆمان؟» نەبى وەلامى دایەوہ: «نەخیر! کۆشکىک بە مروارى پازینراوہ و بیدەنگ و ئارام و دوور لە ماندووبوون و شەکەتى.»

فاتیمة بە زۆر ناپەحەتیدا تێپەرى تا لە ژيانىکى بن خەدیجەدا بېیت بە خەدیجە! ھەرکەس توانا و پێگەشتوویى و تێگەشتوویى فاتیمةى بینیبیت، سەرى لێى دەسوورما و گەرچى منداڵ بوو، نازناویکى گەورەى لێ نرابوو: فاتیمةتول کوبرا! چوون دواى دايکی، گەورەترین پشتگیریى باوکی بوو.

رؤزی سینه می چاوه پروانی عهلی

فاتیمه ی بهتول

یه کتیک له دانیشتونوانی کۆبوونه وه که، که به رهوشتیکی
بیۆینه و شهرم و شکویه کی پیناسه نه کراو ناوبانگی دهر کردبوو،
خاتوو زهینه بی ناسراو به ئومورپومان بوو، یه کتیک بوو له
ژنه ناسراوه کانی مه ککه و وهک کچی خۆی فاتیمه ی خوش
دهویست و له کهم کۆبوونه وه دا به شدار ده بوو و به ده گمه ن
ده بیسترا باس له هیچ بکات و بدویت، وه لی که باس باسی
فاتیمه بوو، خۆی پی نه گیرا و گوتی: «یه کتیک له نازناوه کانی
فاتیمه ی کچی ره سول 'بهتول'، که به مانای که سیکی
بپهاوشیوه و دوور له پیسی و زور پاک دیت و نازناویکه له
ئه و که سانه دهنریت که زور گرنگی به پاکیزه بی و که سایه تی
و شکویان دهن و فاتیمه پیناسه ی ئه و نازناوه یه، پاکیزه یه
و پرووله خواجه، ههر بۆیه ئه م نازناوه شی پی به خشراوه.
ههر دلی ئاشنا بیت به فاتیمه، دهسته وه سان ده بیت له ئاست
که وره یی خودا و ههر چاوی فاتیمه ببینیت، ئیدی پرووی
نایهت بۆ جاریکیش ته ماشای حه رام به ئه و چاوانه بکات،

چوون هر چاوئ حهرامی زور بینی، دهرگاکانی دلی هیواش -
 هیواش داده خرین، هر دلی فاتیمة بناسیت، ده زانیت دل و
 چاو دیارییه کی قه دیمی خودان بو بهنده و ده یانپاریزیت له
 پیسی و دلی داده خورپیت به که لامی خودا، که ده لیت: 'خودا
 ده زانیت کامه چاو پیسه و له حهرام ده پوانی و ده شزانی
 له نیو دله کاندای چیه شار دراوه' و فاتیمة له هه مووان زیاتر
 له گهره یی ئه و ئایه ته دا ده له رزیت و گهر له من بپرسن،
 ده لیم فاتیمة به پهروه ده ی ناسکی ئه هلی به هه شت پهروه ده
 کراوه و وهک چۆن دایکی 'طاهره' 'پاکیزه' بوو، فاتیمة ش
 'بتول' 'پاکژ' و ئاوریشمی پاکیزه یی لی پیچراوه...»

پوڙى چوارهمى چاوه پروانى عهلى

فاتيمه ي ككهوسهر

جوانترين نه خشه كانى قه دهر به شليله ي ئالتونى ده چنرا و دايكى عهلييش نه وهنده ي كوره كه ي خوشبهخت بوو، ده بوو به خه سووى كچه نازداره كه ي نه بى، كه ساتى له دايكبوونى وهك دويى له ياد بوو! ئاى پوڙگار چهند خيرا تيده په پى... خه سووى وهختى له دايكبوونى فاتيمه ي ده گيرايه وه: "خه ديجه كوره په يه كى قزپه شى برژانگدرىڙى برؤباريكى ببوو، ده توت به قه له م كيشراوه و مالى پتغه مبه ر خوشحال و زالمه كانى مه ككه ش له ئه وان خوشحالتو بوون و هر له گه ل بيستنى هه والى له دايكبوونى فاتيمه، پييان له هر كه سيك ده كه وت، مژده يان به يه كدى دها و ئه و ئيواره يه ئيواره خوانيكى گه وره يان ساز كرد و له نيو دهنگى دهف و زوپنا و شووشه ي شه رابدا خوشى خويان دهر ده بپى كه موچه ممد كوره كانى ده مرن و كچه كانى ده ميننه وه و به شه رة فى ئه وه وه ده يانخوارده وه كه خه ديجه ئيدى ته مهنى تپه پيوه و مندالى ديكه ي نابيت و موچه ممد وه جاخكوير ده بيت و هه تا ماوه

کور ناگریته باوهشی و ده بیت تا ماوه کچ گه وره بکات و به دهم قاقاوه ده یانوت: "ئیمه کورمان ده ژی و کچمان دهمری، ئه و کچی ده ژی و کوری دهمریت و گوايه ئه و شهره فمه ندرین و گه وره ترینی نیتوانمانه!" کور بۆ ئه وان ته نها هۆکاری غروور ناو و خۆبه شتزانى بوو و به به رده وامی دهنگی هاوار و فریاد و زیریکه ی کچانیان ده هات له بیابانه کانه وه که هاواریان ده کرد 'ابتاه!' 'بابه گیان...!' تا هیواش-هیواش له ژیر خۆل و لمدا ده خنکان و دهنگیان تیکه ل به خاموشی شه و ده بوو...

ته نانه ت که بۆ پوژی دواى وه یلی کوری عاس به سه ر پیوه چند قسه یه کی له گه ل پیغه مبه ردا کردبوو، قوره یش لۆمه یان کردبوو و وتبوویان، «کارت به ئه و وه جاخکویره وه چییه! بۆ قسه ی له گه ل ده که یته!»

پتکه نین و سووکایه تیان ده کرد و قسه ی ناشرینیان ده کرد، به لام نه بی به ئارامی و سه بریکی بیۆینه وه ته ماشای ده کردن و خۆی نه ده هیتایه ئاست بیتاگایی و نه زانیی ئه وان، تا دواتر سوره تی کوثر دابه زی و خودا مژده ی ئاوی که وسه ری به خوشه ویت دا و فه رمووی: 'إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ' 'ئه وه ناحه زانی تۆن که وه جاخکیرن!' ئهم سوره ته دلدا نه وه ییه کی گه لی ناخه ژین بوو بۆ په سول و به مانای ئه وه ده هات، 'گوئ به قسه کانی ئه وان مه ده خوشه ویت، پرو له خودا سوپاسگوزاری مه قامی پیغه مبه رایه تی بکه و دل و سینته هه ر بۆ ئه و بکه ره وه و ریک و قنچوقیت و ته سلیم بوه سه ته!' که وسه ر ده ریایه ک بوو لیوا ره که ی به ده فر

و دۆلکەیی ئالتوونی رازینرا بوویەو و لە ژێرەویدا لە جێی چەو و بەرد، مرواری و ئەلماس بوو، لە شیر سپیتر و لە هەنگوین شیرینتر و لە بەفر ساردتر بوو، هەرکێ یەک قومی لێ بخواردایەتەو، تا هەتایە تینوویتی نەدەبینی و لەو بەدوا تەنها بۆ چێژ لێی دەخواردەو، نەک پەواندەوێ تینوویتی... سیمبولی بەرجەستەکراوی کەوسەریش لەسەر زەویی فاتیمه بوو، خودا وەک پێچەوانەی وەجاخکۆی و دوابراو و نەزۆک و کوتاییهاتوو، کەوسەری پێ بەخشیبوو کە بە مانای زۆری و بەرەکەت و نەبڕاوەیی دەهات و مژدەیهکی گەورە بوو بۆ ئیمانداران و خەمێکی قوول بۆ بیتاوەران... لە ئەو پۆژانەدا کە مێینه بە بەنی ئادەم هەژمار نەدەکرا، خودا بە ئایەتێک جەختی لە نرخ و بەهای کچ کردەو، بەلێ، فاتیمه کەوسەری دنیا بوو و بە گوژم هەڵدەقولا یە نینو داهاوو و کێ دەزانیت! پەنگە هەلبژێردراوەکانی ئومەت لە نەوکانی ئەو بن! پەنگە سەدان و هەزاران سال تێپەریت و ناوی فاتیمه دوابەدوای ناوی باوکی بیت و تا هەتایە بمێنێتەو...

ژنان بێ سەدا و سەوت گوییان گرتبوو: "فاتیمه بەندەیه کە لەنیو بەندەکاندا و ژنێک لەنیو ژناندا، بەلام بەرجەستەکاری نرخێ ژنانە لەلای خودا و کەوسەریش نیشانی بەرەکەتداری و زۆری نەوکانیەتی، هەرچی جوانی و چاکیەکانە لە پێغەمبەرەو دەگوازیتهو بۆ فاتیمه، فاتیمه کەوسەر و کەوسەر فاتیمه، چوون فاتیمه دیواری نەفسی تێپەراندوو و بەرەو ئەو خالەیی خودا بۆی دانەو پێ دەکات و پۆشتنیشی

وهک ئاو پاک و پهوان و پروونه، ده‌ریایه‌که دهرد و خهم و پیسی جیهان دهرپټه‌وه و هیوای دهرده‌دار و بیچاره و تینوو و پنبواره جیم‌او‌ه‌کانی پټیه، به درټ‌زای سه‌ده‌کان دهرپټیت و دهرپټیت و به ههرجټیه‌کدا بپروات، مرواری و زومروت له جټی خوی جی ده‌هیلټیت به ئیزنی خودا.

یه‌کیک پرسیی: "چون بگه‌ین به که‌ناری به‌حری که‌وسهر؟"
 "به خۆش‌ویستنی خۆشه‌ویست و پټکردن له‌سهر پټ‌گه‌که‌ی، که‌وسهر جټی حه‌وانه‌وه‌ی ئه‌و به‌ندانیه‌ که‌ پټ‌شپ‌رک‌ئ ده‌که‌ن له‌ به‌ندایه‌تیدا، ههرکی به‌نده‌تر بیت، ئه‌و پټی ده‌گات...! ئه‌وانه‌ی خۆشه‌ویستییان پۆشیوه و ئامیزیان بۆ لټیورده‌یی کردووه‌ته‌وه و توورپیه‌کانیان ده‌خۆنه‌وه و ئارام ده‌گرن و بټده‌نگ ده‌بن، پټی ده‌که‌ن... هینده‌ی ژماره‌ی ئه‌ستیره‌کانی ئاسمان ده‌فر پیز کراوه، به‌ درټ‌زیی که‌وسهر و خاوه‌ن زانست و به‌های بالا و عاریفان لټی ده‌خۆنه‌وه."

دانیش‌تووان به‌ ده‌نگی بانگ‌دانی زولالی بیلال پاچله‌کین و هۆشی هه‌مووان پ‌ر بوو له‌ هه‌مان جوانی و دل‌یان له‌ که‌وره‌یی و لټ‌کچوونی نټوان فاتیمه و که‌وسهردا هه‌لده‌له‌رزى...

رؤی پتجه می چاوه روانی عهلی

فاتیمه ی عذراء

ژنانی پشتیوانانی مه دینه، که هه می شه پرچی کچه
چاوگه شه کانیاں به گولی خورما ده هونیه وه و بونی عه مبه ر
و میسکیان دروست ده کرد و به ماله کانیاںدا ده یانپرژاند،
هه رچی سهرقالبیانه جتیان هیشتبوو، له پیشبرکتی ئه وه دا
بوون به جوانترین شیوه میوانداری ژنانی مه ککه بکه ن و
هه رچی هه بوو و نه بوویانه، کردبوویانه قوربانیه و شه یه کی
جوان که له سهر فاتیمه یان ده بیست و میوانه کان ده یانگپرایه وه
و تیشک و پرشنگی نیو چاوی ژنانی مه دینه زیادی ده کرد و
ئه م جار یه کیک له میوانه کان گوتی: "یه کیک له نازناوه کانی
دیکه ی فاتیمه -عزراء- که به مانای 'پاریزراو له ئاگر' دیت
و مهریه می دایکی عیسای نه بییش هه مان نازناوی هه بووه و
مانایه کی دیکه ی 'کیزیک که له که ی بهر نه که وتوو.' به کچی
پاکیزه و ههروه ها به گولیک دهوتریت که په نهجی بۆ نه برابیت،
یاخود ده نکه لمیک پنی پتدا نه نرابیت، یاخود سهرچاوه یه کی
ئاو که زور پاک بیت.»

کچیکی گہنجی نیو دانیشتوان گوتی: «چہندہ نازناویکی جوانہ! کی دہزانیٹ لہ وسفی چ پرفتاریکدا ٹہو ناوہی لی نراوہ!»
 "لہ وسفی بیگہردییدا! فاتیمة لہدوای باوکی، یہکہم کہسہ دہچیتہ بہہشت و پیشہنگی ٹہو گہنجانہیہ کہ لہ پوژی دوایدا لہ پای پاکیزہییان لہ ژیر سیبہری عہرشی خودادا دہحہ وینہوہ."

"مژدہیہ کی چہند خوشہ بؤ ئیمہی گہنج!"

"گہر بیگہردی سہدہقہی جوانی بیت، ٹہو فاتیمة ٹہو سہدہقہیہی بہ گہنیہکہی داوہ، گہر بیگہردی پاکراگرتی رۆح بیت، هاوکات لہ گہل جہستہدا، ٹہو رۆحی فاتیمة وہک شیر سپیہ و لہ پوژی دوایدا ہہموو ٹہوانہی وہک فاتیمن، لہتہنیشٹ ٹہودا و لہ ژیر سیبہری خودادا دہحہ سینہوہ و سواری ٹہوسپی بیگہردی دہبن و بہ تیژیی پووناکی بہسہر پردی سیراتا تیدہپہرن... ئای چہند بہختیارن ٹہوانہی بیگہردییان وہک چاویان دہپاریزن... ٹہوانہ عہزاکانن، دۆستی فاتیمن لہ پای پاراستنی ٹہو ٹہمانہتی پاکییہی پییان بہخشراوہ لہ باخہ تایبہتہکانی بہہشتدا، بہ پۆشاکی بیگہردییہوہ دین و دہچن. سلاویان لی بیت لہ بیگہردہکان... لہ ٹہوانہی لہ رہوشتدا فاتیمةی کچی نہبی دہکەن بہ پیشہنگیان..."

بہم جۆرہ قسہکانی کوتایی پی ہینا و شنہباہکی شیرین خوی کرد بہنیو گہرمیی تاقہتپروکیندا و لہ گہل فینکیکہدا یہکی لہ ئامادہبووان بہ سلاو و خوشہویستی دہستی پی کرد و بہ ہونراوہ کوتایی بہ وتہکانی ہینا...

«ناوی فاتیمة بوو، زههرا بوو، عهزرا بوو
خونچه یه کی له نیو باخی خوشه ویستی پشکه وتوو بوو،
له میژوودا نازناوی دایکی باوکی پی به خشرا،
له سهر زهوی گولہ باخ و له ئاسماندا ئه ستیره بوو.»

رۆژی شه شه می چاوه پروانی عهلی

فاتیمه ی دایکی باوکی

"فاتیمه پارچه یه که له من، هه رکێ ئازاری بدات، ئازاری منی داوه و هه رکه س دڵخۆشی بکات، منی دڵخۆش کردووه." هه زه رته تی موچه ممه د

سالی خه م بوو، عه لی له و پۆژانه دا باوکی و فاتیمه دایکی له ده ست دا بوو و سالتیک بوو له نیتو پۆحی هه موواندا خه میکی زۆری جی هیشته. تاکه دڵنه وایی فاتیمه له باوکیدا بوو و به پێیه بچووکه کانی به رده وام به شوین باوکیه وه بوو. وه ک په روانه به ده وری شه معدا به ده وری باوکیدا ده سووپایه وه، بۆ ساتیکیش لیتی جودا نه ده بوویه وه و هه م له په له قازینی نه هیشته خه می خۆی هه میش له هه ولی دڵنه واییکردنی باوکیدا بوو. تا ئه و پۆژه ی پرووداویکی ترسناک پرووی دا، ئه و پۆژه عه لی له مه ککه نه بوو، پێغه مبه ر له ته نیشت که عبه دا نوێژی ده کرد و ئه بوجه هل پێخۆله و پیسی حوشتریکی تازه مرداره وه بووی هینا و ته ماشایه کی چواره وری کرد و گوتی: "کی ده چیت ئه م پیسییه بکات به سه ر موچه ممه دا؟"

عوقبه‌ی کورپی ئه‌بوموعیت ئه‌م کاره به‌ده‌ی نایه ئه‌ستوی
 خوی و پیسییه‌که‌ی هه‌لگرت و کردی به‌سه‌ر هه‌ردوو شانی
 په‌سولدا و خۆشه‌ویستی پاکتر له هه‌مووان شانه‌کانی قورس
 بوون و نه‌یتوانی له سوچه به‌رز بیته‌وه و ده‌سته‌ی نه‌زانان
 ته‌ماشایان ده‌کرد و ئه‌وه‌نده پیکه‌نین و قاقایان لێدا، لار ده‌بوونه‌وه
 و ده‌که‌وتن به‌سه‌ر یه‌کدا. هه‌چ‌کام له موسلمانان له و کاته‌دا له‌وئ
 نه‌بوو و هه‌وال با فاتیمة گه‌یشته و فاتیمة به هه‌له‌داوان و پا‌کردن
 گه‌شته لای باوکی و به ده‌سته بچوکه‌کانی پیسی سهر شانی
 باوکی لا برد و به‌ره‌و پروی بیتاوه‌پان فرپی دا، له لایه‌ک جله‌کانی
 باوکی پاک کده‌کرده‌وه و له لایه‌که‌وه قسه‌ی به بیتاوه‌پان ده‌گوت
 و له لایه‌که‌وه بۆ باوکی ده‌گریا و فرمیسکه‌کانی ده‌سپری و
 وه‌ختی په‌سوله‌للا له سوچه به‌رز بوویه‌وه، ده‌سته‌کانی کرده‌وه
 و فرمووی: “خوایه گیان، ئه‌م قه‌ومه دل‌په‌قه هه‌واله‌ی تو ده‌که‌م.”
 شه‌پزه‌یی و گریان‌ی به‌کولی فاتیمة فرمیسکی له چاوی ئازیز هه‌تا
 و هه‌ر له‌ویدا فهرمووی: “فاتیمة‌م! ئه‌م کچه‌م، دایکی باوکیه‌تی.”
 “دایکی باوکیه‌تی... دایکی باوکیه‌تی...”

بیتاوه‌یی و فرمیسکه‌کانی ئه‌و پۆژه‌ی فاتیمة هه‌رگیز له‌یادی
 که‌س نه‌چووویه‌وه و پاش سالی خه‌م نازناوی فاتیمة وه‌ک ‘دایکی
 باوکی’ مایه‌وه و هه‌مووان به ئه‌و نازناوه بانگیان ده‌کرد. فاتیمة
 کچی‌ک بوو وه‌ک دایک میه‌ره‌بان بۆ باوکی و له گشت لایه‌که‌وه
 پشتگیری ده‌کرد و قوربان‌یی بۆ ده‌دا، که‌س نازانیت ده‌ریای دلی
 فاتیمة چه‌نیک فراوان بوو، به‌لام هه‌نده گه‌وره بوو، که دایکایه‌تی
 پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی خودا بکات...

رۆژی حەوتەمی چاوەروانیی عەلی

فاتیمە ی کچی نەبی

ناوازه‌ترین چاوەروانیی جیهان بوو، رەسولەللا تاكە
وشەیه‌كیشی دەربارە ی زەماوەند و كاتەكە ی نەگوتبوو و عەلی
لەنیۆ مەراق و جۆشوخروۆش و پازیک ی پەنهندا پۆژی دەرمارد،
هەمان دلتەنگی پیغەمبەری هەبوو ئەو وەختە ی ماوەیه‌کی زۆر
وەحی وەستا، حالی له حالی تەماوی و گەرم و خنکینه‌ری پیش
بارانیکی بەخوڕ دەچوو و له راستیدا دەرکرا ئینسان له زۆر
ساتی ژیانیدا پووبەپووی دلگیرانیکی لهو جۆره‌ بپیته‌وه.
خنکان... نادیار ی... و ئارامی...

پۆژیک له ئەو پۆژانه‌ پیغەمبەر عەلیی بانگ کرد و
فەرمووی: "ئە ی عەلی! تۆ دەزانیت هۆکاری ناوانی فاتیمە به
ئەو ناوه‌ چیه‌!"

"پیغەمبەری خودا باشتەر دەزانیت."

"چوونكه خودا ئەو و دۆسته‌كانیشی له ئاگر به‌دوور
گرتووه‌ و پاراستوونی له ئاگری جه‌هنەم، بۆیه‌ ئەو ناوه‌ ی
پن به‌خشاوه‌."

"فَاتِيْمَه بَه ماناى 'دوور له خراپه، دوور له جەهەنەم، له ئاگر بەدوور"، تۆ بَلِيى ئەمە ماناى وا بىى ھەركىى فَاتِيْمَهى خۆش بویت و لەسەر پێگەكەى بېروات، جەهەنەمى لىى ھەرام كرايىت؟ مەگەر مەبەست لە خۆشويستنى كەسێك، لەئەوچوون و بوونبەئەو و پۆشتن بەشوین ئەودا نىيە؟ عەلى لە مەبەستى پەسول تىگەيشت... شار گولباران بوو لە بەرچاوى، شەنبەى فیتكى دۆلى عەرەب ھەلى كرده سەر پۆحى، عەلى ھەناسەيەكى ئارامى ھەلمژى...

رۆژی هه‌شته‌می چاوه‌روانیی عه‌لی

فاتیمه‌ی مرواریی تاقانه

«إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لَوْلَا مَنْشُورًا»

«کاتیک ده‌یانینیت، وا ده‌زانیت مروارین

و به‌و ناوه‌دا بلاو بوونه‌ته‌وه.»

سوره‌تی الانسان ۱۹

نیوان مرواری و فرمیسک و فاتیمه و ئه‌هلی ئاسمان
هه‌مووی لیکچوون بوو! هه‌مووان پاکژ و ڤوون و پرشنگدار
بوون.

فاتیمه ئه‌و مروارییه‌ی پیغه‌مبه‌ر بوو که نازناوی دوری
یه‌کتای لئ نرابوو، هیچ ژنیک‌ی سه‌ر ئه‌م زه‌مینه‌ کچیک‌ی دیکه‌ی
وه‌ک فاتیمه‌ی نه‌بووه، هیچ باوک‌یک‌ خاوه‌نی کچیک‌ی وه‌ک
فاتیمه نه‌بووه و نابیت، هه‌فتایه‌مین مرواریی به‌هه‌شت بووه
پیشک‌ه‌ش به‌ دنیا کراوه، هه‌رچاوی فاتیمه‌ی ببینایه، ئیدی
سه‌رابی نه‌ده‌بینی و پاستی و خه‌یالی له‌یه‌ک جیا ده‌کرده‌وه،
هه‌رکام له‌ ژنانی ئیمانداران بچواویه بۆ مزگه‌وت، فاتیمه‌ی
وه‌ک مرواریی نیو سه‌ده‌فیک به‌ سه‌رپۆش و جلی سپیه‌وه

دہبینی لہ پیزہ کانی پشتہ وہی مزگہ وت یادی ناوی خودای
دہکرد، ہەر که تہ ماشای پاوہستان و حال و پرفتاریان دہکرد،
دلنیا دہبوونہ وہ که درکی پازی ئەم کچہی نہبی ئەستہمہ و
مرواریی نیتو سہدہ فیککی قوولترین جیی دلی ہەمووان بوو و
زہردہ خەنہی دہکرد و پرشنگی دہدایہ وہ...
تا پۆژی مەحشەر...

رۆژی نۆیەمی چاوه‌روانیی عەلی

فاتیمە ی زەهرا

دەگوترا لە شەودا گوشتار دەبرێ و کەلام کۆتایی دێ، بەلام
ئەم یاسایە شەوانی یەسرایی نەدەگرته‌وه، لەو شارەدا شەو
لە پۆژ پووناکتر بوو، ئەوئ مەملەکەتی بوو خەو و خەون
بەدەگمەن پرویان تی دەکرد...

لە ئەو مەملەکەتی موحیببەتەدا هەمووان تا بەرەبەیان
لەژیر پۆشنایی نوری پەسولدا بەپێوه بوون و خەو لای
ئەوان پشوویەکی چەند خولەکی بوو، ئەوان کەسانێ بوون
دەیانزانی بەرەکەتی تەمەن لە چیدایە، عەلی بە درێژایی پۆژ
بەپێوه و لە گەرما و تەپۆتۆز و بیابان و گەشتدا خەو لە
چاوانی حەرام بوو، تەنها بۆ ماوێهەکی کورت چاوی لێک
دەنا و هەلدەستایەوه بەرەو پووی ژیان، هەر بۆیە هەرچی
ژنانی کۆچبەر دەربارەوی گونجاویی عەلی و فاتیمە دەیانوت،
لە جێی خۆی بوو...

ئەم مانگی پێی شەه‌مامەت و پیاو‌ه‌تی...

ئەو بووکی پیرۆزی تەختی جوانی...

رۆژی دهیمه می چاوه روانیی عهلی

فاتیمه ی خێردار

"بهنده کانی خوای میهره بان ئەو که سانه ن که زۆر به
هیمنی و سه لاری به سه ره ویدا ده پۆن، کاتیکیش نه فامان
به قسه و قسه لۆکی ناخۆش به ره نگاریان ده بنه وه، له
وه لامیاندا ده لێن: سلاو (پهروشتبه رزی خۆیان ده نوێن)."
سوره تی الفرقان

"وهک چۆن پێغه مبه ر پردی رزگاریی نێوان خودا و بهنده یه،
فاتیمه ش پردی خێر و چاکه ی نێوان پێغه مبه ر و ئیمه یه، مه گه ر
مرۆف بۆ ئه وه په وانه ی سه ر زهوی نه کراوه، ئاره زوو و
لایه نه ئاژه لانه کانی بمروفتینیت؟ چه ند حه یفه له م دیاره کۆچ
بکه ییت و له چیژی مروفتبوون حا لی نه بییت و تێینه گه ییت و
نه یچه ژیت، چه ند دۆپاوییه بژیت و بژیت و نه بییت به مرۆف
و له کۆتاییدا تووشی په شیمانیه کی نا کۆتا بییت... ئاه له
خه له فاوی... له ویستی خالی و به تال... حه زه نزمه کان...
ئاره زوو هه رامه کان... ئاه له نه فس... له ئه و بیر ه تاریکه...
له فریوخواردن...

من بۆیه فاتیمه م خۆش ویست، به ناسینی ئه و فیری
دوورکه وتنه وه بووم له ئاره زووی نزم، توانیم به نه فسم بلیم
به سه...! من خیر و چاکه م خۆش ویست، چوونکه ویستم له
فاتیمه بچم... "یه کێک له ژنانی مه ککه وای گوت...

رۆژی يانزەيەمى چاۋە پروانىيى عەلى

فاتىمەى حۆرى

"فاتىمەى كچم حۆرى نىو ئىنسانەكانە."

حەزرىتى پەسول

عەلىيى زاۋاي پىغەمبەر، كە ئاسۋى پىر ئامانجى جياواز و
پىر لە جوانىيى ناۋازە بوو، پۇرۇبەپۇرۇ فاتىمەى دەستگىرانى
لە نىزىكتەرەۋە دەناسى، لەبەر ئەۋەى كەمى دەخوارد و
كەم دەنوست و كەم دەدوا، كاتتىكى زۆر زياترى ھەبوو بۇ
نوقمىبون لەنيو ھەستەكانىدا و ئەم ساتە ناسكانەى ژيانى
بە ھەزار ئاھەنگ تىدەپەپى و ژنانى مەدىنەش پۇرۇبەپۇرۇ
زىاتىر فاتىمەيان دەناسى: "ئىنسان مەستى جوانى و موحتاجى
كەمالە و بارى سەر شانى گەلى قەدىمە، ئەو ئەمانەتەى شاخ
و كىو و داروبەرد خۆى لى بىپەرى كرد، ئىنسان بىپاكەنە داي
بەسەر شانىدا، ئەمەش لەگەل ئەۋەى ژيانى گەلى سەخت و
دژوار كرد، بەلام پىرىشى كرد لە جوانى و ناسكى و مرقۇف
ھەتا خەمپەرۋەرتر و مەستىر بىت بە جوانى و موشتاقتىر بىت
بە جەمالى خودايى، ئەۋەندە پىزلىگىراوتر دەبىت و يەزدان

یهک-یهک دهست به سهری ههسته کانی بهنده کانیدا دههینیت و پاداشتیان ده داته وه له سهر ههستناسکییان و هه میشه ش چه ند نمونه یهک له ئه و به ندانه نیشانی بهنده کانی ده دات تا ببینن و بزائن ههستیار بوون هینده سهخت نییه! فاتیمة ش یهکیک بوو له ئه و نموونانه و پیغه مبه ر له نیتو گشت ژنانی دنیادا له هه موویان زیاتر ئه وی به حۆری ده چوواندا! حۆری، که به بوونه وهرگه لیک ناسرابوون خاوه نی جوانترین بوونی مادی و مهنه وی بوون و به وه ناسرابوون که له ژیر ههفتا چین پۆشاک ی به هه شته وه هیشتا سپیتی پستیان دیار بوو هینده پوون و جوان و دره وشاوه بوون، فاتیمة که له دنیادا به ئه وان چووینرایت، ده بیت له به هه شتا چی و چۆن بیت! هه ر بۆیه ره سول ده یفرموو: "فاتیمة ی کچم حۆری نیتو مرۆفه کانه و هه رکات بیر ی به هه شت بکه م، ماچی فاتیمة ده که م!"

فاتیمة یهکیک بوو له و خانمانه ی سهر به دنیا بوو و که چی له به هه شتیشدا له پیش حۆرییه کانه وه بوو! چواره مینی ئاسیا و مهریه م و خه دیجه و فاتیمة بوو، ئه مانه تیکی قه دیم بوو پیتشکه ش به دنیا کرابوو.

ئوموسه لمه، که له دهست زۆلم و زۆری قورپه یش به ره و هه به شه کۆچی کردبوو و هاوسهر و کورپه که ی له دهست دابوو و ئیستا به ره و مه دینه دووهم کۆچی کردبوو، گوئی: "جاریک له پیغه مبه رم پرس ی و گوتم یا ره سول الله، ژنانی سهر زه وی چاکترن یان حۆرییه کانی به هه شت؟"

فه رمووی: "ژنانی دنیا به رزترن."

پرسیم: «بۆچی؟»

فەرمووی: «لەبەر ئەوەی ژنانی سەر زەوی نوێژ دەکەن و بەپۆژوو دەبن و چەندین جۆری دیکە پەرسەش بەجێ دەگەیەنن.»

خۆرپەیکە شیری بە دلی گۆیگراندا هات و یەکیک لە جارییه گەنجەکان پرسیی: «ئەي مرقۇئى حۆريئاسا چۆنە؟»
«ئەو کێژە گەنجەیکە، کە گەنجیتى خۆى دەپاریزی لە ئارەزەووە پراکتشەرەکان، خۆى لە حەرام دەپاریزی و لە حەرام ناخوات و لە حەرام ناپوانى و حەرام بە زاریدا نایەت، ئەمانە ئەو خانمانەن پەسول الله دەیفەرموو لە بەهەشتدا ئەوەندە جوانن، حۆرییهکان ئیرەییان پى دەبن، ئەمانە ئەو خانمانەن کە بە جەستە لەسەر زەوی و بە پۆج و گیان لەگەل خوادان و فاتیمە یەکەمینى مرقۇئە حۆريئاساکان بوو.»

پوڙى دوانزه يه مى چاوه پرواينى عهلى

فاتيمه تول مرضيه

فاتيمه پازى له خودا

«ارْجِىْ إِلَى رَبِّكَ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً»

"بگه پیره وه بۆ لای پهروه ردگارت، که تۆ

له و پازیت و نه ویش له تۆ پازیه."

الفجر/ ۲۸

ئوهوى له هه موو شتيك زياتر بارى سهر شانى ئينسانى
قورس كردبوو، ئهو ئه مانه ته بوو كه زهوى و ئاسمان
خويان لى لا دا، ئاو و خول شيلرا و قورپكى لى هاته بوون
و وجوودى مانادار و عهزىز كرد و ناوى لى نرا: عه شق!
ئينسان خوى خستبوويه ژير بارى سهختى عه شق و پوحي
ئينسان وىلى حوزور و خوشبهختى بوو و هه مووان به شوينيدا
دهگه پان و كه مينه ده ياندوزيه وه. يه كى له كوشكى زيوين و
ئويان له دهرياي خشل و زير و كه سيكى دى له تونيلى حهز
و ئاره زوو هه كانيدا ژيانى به فيرپو دهدا و هه شبوو شوين پازى
بوون ده كهوت و دهستى به عه شق و موچه ته وه ده گرت.

ئەوانە ی ژانیان تەرخانی ئەو پازە کردبوو، قسەیان زۆر بوو و یەکن لە ژنانی کۆچەر گوتی: "سەرەتای دابەزینی وەحی بوو و ئەو کات عەلی مندالیککی دە سالان بوو و بریاری دا لە پێی ئەم عەشقەدا ژانی دانی و تا دوا نەفس دڵسۆزی پەسول اللە بێت، بێ ئەوەی زۆری لێ بکریت، بێ ئەوەی داوای لێ بکریت، لە داوای خەدیجە دووهم کەس بوو دینی ئیسلامی قبول کرد و ئیستاش ئەو ساتە ی لەبیرە کە ئازیز فەرمووی: "ئە ی خەدیجە! ئیدی ئیسراحت لە ئیمە حەرامە!" خانمی شکۆداریش وەلامی دابوو یەو: "هەر وا دەبیت و هەرگیز لەبیری نەکەیت خودا یاری حەق و راستییە."

ئەو پۆژە لە سەیرکردنەکانی خەدیجەدا ئەم پستە یە ی خۆیندەو: "گەر پارچە پارچە شمان بکەن، پشنت تێ ناکەین یا رسول اللە!" هەر لە ئەو ساتەو یە کە مین تیشکەکانی وەحی پڕابوو یە نێو دلی بچووک و پاکی عەلی و لە خەدیجە ی دایکی فاتیمەو ی فیری خۆپاگری ببوو.

لەو پۆژانەدا، کاتێ عەلی خزمەکانی پەسولی بۆ مالی خوشەویست بانگ دەکرد بۆ بانگەشە ی دینی خودا، فاتیمە بە دەست و پەنجە بچووکەکانی سفرە ی دەپازاندەو و لە گەل دایکیدا ماله و مال دەگەرا و تەماشای باوکی دەکرد کە بە هەنگاوی دلتیا و سەنگینەو لە هەولی بلاوکردنەو ی دینەکەیدا بوو و هیز و وزە ی لێ وەر دەگرت. خوشەویستی جیهان بیوچان لە مەککەو ی بۆ عوکاز و مەجاز لە هەولی بلاوکردنەو ی پە یامەکەیدا بوو و پەلامار و سووکایەتیەکانی

قورپه‌یشیش پۆژبه‌پۆژ له زیادبووندا بوون و هه‌ول و ماندوبوون و سه‌نگینی خانه‌واده‌کشی هاوته‌ریبانه له زیادبووندا بوو. عه‌لی ئه‌و کات می‌زدمنالێک بوو و به‌ته‌نها که‌وتبوویه ناوه‌راستی جه‌ه‌نه‌می پق و کینه‌ی قورپه‌یش و نه به دهم و نه به دل گله‌یی له حاڵی نه‌بوو و به‌خۆشبه‌ختیه‌وه فه‌رمانی خودای به‌جێ ده‌هێنا و خه‌م و نه‌هامه‌تی ژیان وه‌ک گه‌لایه‌کی وشک له ئه‌ملا بۆ ئه‌ولا ده‌یه‌ینا و ده‌یبرد، به‌لام ئه‌و به‌هیزتر و به‌هیزتر خۆی نیشان ده‌دا. هه‌ر له پۆژانی سه‌ره‌تای ژیا‌نیه‌وه نه‌بوونی و دژواری ژیا‌نی چه‌شتبوو و له‌گه‌ل فاتیمه هه‌ردوو‌ک له دۆلی شیب چه‌ندین شه‌ویان به برسیتی به‌سه‌ر بردبوو. کۆله سووره‌کانی فاتیمه له برسанда زه‌رد هه‌لده‌گه‌ران و له‌به‌ر ئه‌وه‌ی دهرد و نا‌په‌حه‌تی دایک و باوکی دوو ئه‌وه‌نده نه‌کات، بێده‌نگ ده‌بوو و هیچی نه‌ده‌گوت. عه‌لی هه‌ر له ئه‌و پۆژانه‌وه مه‌قامێکی رازی‌بوونی نه‌پراوه‌ی له فاتیمه‌دا بینیبوو، وه‌ختی له ناوه‌راستی نه‌بوونی و بێچاره‌یی‌دا بێده‌نگ و رازی، بێ گله‌یی و گازنده ته‌نها له هه‌ولێ رازی‌کردنی خودادا بوو و له پشت‌پێیه‌ستنیکی وشک و بێنه‌مادا نه‌بوو به خوداوه، به‌لکوو تی‌گه‌یشتبوو که په‌شبین نه‌بێت به‌رامبه‌ر ئه‌و بارودۆخ و نا‌په‌حه‌تیانه‌ی ژیان به‌سه‌ری‌دا دینی و له ئه‌ودیه‌و وێست و ئاره‌زووه‌ویه. فاتیمه په‌زامه‌ندی کردبوو به‌ حاڵیکی به‌رده‌وام، هه‌ر وه‌ک چۆن ئیبراهیم له‌دوای ئه‌وه‌ی رازی بوو چه‌قۆ له‌سه‌ر ملی ئیسماعیلی ئازیزی دابنیت، گه‌یشته به‌ رازی 'خلیل الله' و بوو به‌ دۆستی خودا، وه‌ک چۆن موسا به

گه‌یشتن به هه‌مان راز به‌حری نیلی کرد به دوو به‌ش، وه‌ک
 چۆن مه‌ریه‌م رازی بوو به ئه‌و قه‌ده‌ره‌ی به‌سه‌ریدا هاتوو و
 دانی به‌خۆیدا گرت، فاتیسه‌ش رازی بوو به‌هه‌رچی ده‌هات
 و ده‌بوو. رسول‌الله‌ش ده‌یگه‌پرایه‌وه‌ باری ته‌عالا ده‌فه‌رمووئ:
 "هه‌رکی رازی نییه‌ به‌قه‌زاوقه‌ده‌رم و ئارامی ناگریت له‌سه‌ر
 به‌لا و ناخۆشی، با بۆ خودایه‌کی دیکه‌ بگه‌پیت جگه‌ له‌من."
 وته‌کانی ژنانی کۆچبه‌ر، که‌ پشتیوانیان ده‌کرد، له‌
 گوینی عه‌لیدا ده‌زرن‌گایه‌وه‌: "ئیمه‌ له‌دوای خه‌دیجه‌ خۆراگری
 و به‌رخۆدان له‌ فاتیسه‌ فیر بووین، له‌ ئه‌وه‌وه‌ فیری رازی
 ته‌سلیم‌بوون بووین. له‌ ده‌ست جه‌هه‌نه‌مه‌که‌ی قوره‌یش
 هه‌له‌هاتین و کۆچمان کرد و ئیوه‌ش مال و گیانتان به‌ره‌و پوو
 والا کردین، به‌لام ئیمه‌ بیرى زه‌مه‌زم ده‌که‌ین، به‌حه‌سه‌ره‌تی
 شه‌نبایه‌کی مه‌که‌که‌وه‌ین، دووری له‌ زه‌مه‌زم مه‌رگه‌ بۆ ئیمه‌،
 نه‌بینینی که‌عبه‌ و دووری له‌ مانا مه‌عه‌ن‌وییه‌که‌ی، مه‌گه‌ر خودا
 بزانیته‌ چهند سه‌خته‌ له‌سه‌رمان. گوپانی که‌شوه‌ه‌وا زۆربه‌مانی
 لاواز کرد و نه‌خۆش که‌وتین و له‌ جیگادا که‌وتین و سوپاس
 بۆ خودا هه‌ستاینه‌وه‌ سه‌ر پێ، به‌لام فاتیسه‌... به‌بینینی فاتیسه‌
 ده‌هاتینه‌وه‌ سه‌ر خۆ، بارۆدۆخه‌که‌ بۆ فاتیسه‌ زۆر له‌ هه‌موومان
 سه‌خت‌تر بوو، که‌عبه‌ بۆ فاتیسه‌ جیگه‌ره‌وه‌ی باوه‌شی دایکی
 بوو، له‌ ئامیزی زه‌مه‌زما گه‌وره‌ ببوو دووری لێی مه‌گه‌ر
 خودا بزانیته‌ چهند سه‌خت بووه‌! هه‌رم له‌ نه‌فه‌س عه‌زیز‌تر
 بوو لای فاتیسه‌ و لێی دوور بوو، به‌لام نه‌ گله‌یی، نه‌ گازنده‌ت
 لێ نه‌ده‌بیست، له‌ تاله‌کانی قژی‌ه‌وه‌ هه‌تا نووکی نینۆکه‌کانی پڕ

بوو له سوپاسگوزاری و ئەدەب بەرامبەر خودا، بە قسە ی تال و تفت خودای نەدەرەنجاندا، نا، هەرگیز ناکەوێتە هەڵە ی لەو جۆرەو، دەیزانی تەسلیمبوون و پازیبوون بوو ئاگرەکە ی ئیبراھیمی کرد بە گولستان، بە لای دەکرد بە هەنگوین، خۆلەمیشی دەکرد بە گول... بە ئەو پەری ئەدەبەو بە یدەنگ، تەماشای شلیلە ی قەدەر دەکات چۆن پۆژەکان دەچنیت، پێیواری پێی 'خودا لە ئەو پازی و ئەو لە خودا پازی' یە، فاتیمە، هەرگیز نەمبیسئوووە لە هیچ نەرەحەتیە کدا فرمیسک بڕژیت، تەنھا ئەو ساتانە نەبیت کە بابە گیانی ئازار دەدریت، ئا، ئەو کاتە نە دەگری... زۆر دەگری...

«خودایە سەبر و ئارامی بڕژینی بەسەرماندا، لە ئەوانە هەژمارمان بکەیت کە لە پێی تۆدا دەبەخشن و پەرسشت دەکەن و ئیمە و ئازیزانمان بکەیت بە میراتگری بەهەشت و لە پیزی ئەوانەدا بین کە لەوێ سلاومان لێ دەکەیت...»
ئاوازی 'ئامین' بە چەند تۆنیکێ ناسک بەرز بوویەو بە ئاسمان و دلان گەشتن بە ئەو بەلێنە ی چاوەپێی بوون و بەلێن نوقمی بێدەنگی بوو...

روژی سیانزهیمه می چاوه پروانی عهلی

فاتیمه می موحدیسه

"مه ککه ئه و شاره بوو که فریشته کانیش به ئیره ییه وه ته ماشایان ده کرد، له وێ له دایکبوون بۆ یه کێ حالی بیت، شه ره فیتی گه وه بوو. خه دیجه له ئه و پۆژانه دا گه لی سه رقāl بوو، له لایه که وه مندا له کانی پهروه رده ده کرد، له لایه کی دیکه وه سه رقāl بازرگانی بوو و کاره کانی مالی پێک ده خست و به ده م هه ژار و نه داره وه ده پۆشت و له گه ل هه موو ئه مانه شدا سه مونی گه رمی ده برژاند و به ده ستی خۆی ده یبهرد بۆ ئه شکه وتی حیراء، که ئه شکه وتی بوو له کێویکی نزیک مه ککه و له که عبه ی ده پروانی. پێغه مبه ر حیراء ی کردبوو به په ناگه ی خۆی و خه دیجه ش له چه ند لایه کی کێوه که وه پاسه وانی جێگیر کردبوو بۆ ئه وه ی به رده وام پارێزگاری له په سول بکه ن. فاتیمه له گه ل ئه وه ی له و پۆژانه دا کچیکی بچووک بوو، به لام گه وه ترین پشتگیری دایکی بوو، پرووی مندا لانه و بیتاوانی هه میشه پروو له دایکی بوو و خه و و خولیا و خۆشه ویستی شی باوکی بوو. له جێی ماله باجینه و یاری،

هاوکاری دایکی دەکرد و سفرە و خوانی بۆ نەخۆش و بێلانە و ئەو موسلمانانە پادەخست کە پاشا پاگەیانندی دینەکیان مالبەدەر کرابوون و لە مائی ئەواندا دەژیان، لە کاتیگدا ژنان و کێژە گەنج و لاوەکانی مەککە هەر سەروەتیک دەخراپە بەردەستیان، دەیاندا بە پۆشاک و عەتر و زێڕ و زیو، فاتیمە و دایکی لە هەژار و نەدارەکاندا خەرجیان دەکرد. فاتیمە تەنانەت چاوی لە کەلوپەلی نێو کاروانەکانی دایکیشی نەبوو، هەرگیز، لە کاتیگدا هاوتەمەنەکانی بەشوین مووروو و تەوقەو بوون، ئەو تەنها بەلایاندا تێدەپەڕی و تەماشایەکی دەکرد. ئەم کچە دل و چاو پڕە ئازیز تاکە خەمی لە ئەو کاتەدا ئەو بوو زۆر بیری باوکی دەکرد، بیری زەردەخەنە شیرینەکی، باوەشە پڕ موحیببەتەکی، تەماشای پڕ خوشەویستیەکانی دەکرد...

هەر ئەو پۆژە خوشەویست ئەمری بخوێنە وەر گرت و بەهەلەداوان هاتە مالهە، خەدیجە و کچەکانی یەک-یەک شایەتومانیان هینا و فاتیمە دەیزانی ئەمە نەیتییەکی و جارێ نابێ بە هیچ کەسیکی بلێت، وەک چۆن لە ئەودو دەرگای هەر مالتیکەو چەندین نەیتنی حەشار درابوو، لە ئەودو دەرگای مائی نەبیشەو نەیتییەکی گەورە هەبوو و لەبەر ئەوەی هیشتا فەرمانی ئاشکراکردنی پەيامەکی نەهاتبوو، پەسولەللا ئەو ئایەتانە بۆی دادەبەزی سەرەتا بە خەدیجە و دواتریش بۆ کچەکانی و چەند کەسیکی دیکە دیاریکراو پادەگەیانند... دین ئەو کات شاراوە بوو و تاکە ریزی نوێژی پشت خوشەویست، خەدیجە و کچەکانی و عەلی بوون... بزیسکە

یہ کہ مین ئایہ تہکانی وەحی بەر پۆحی دەکەوت و کەسایەتی
سەنگینتر و بەهیزتر دەبوو.

پێغەمبەر لە دەمە و ئیوارە نەینیا میژەکانی مەککەدا بە خشووع
و راز و نیازەوہ ئەو ئایە تانە ی دەخویندەوہ کە بۆی دادەبەزی و
خەدیجە گوێی بۆ دەگرت و تەزوو بە گیانیدا دەهات و نوقمی
دەریای ئەشکی ئەوین دەبوو و فاتیمەش مەست و حەیران،
تەماشای دەکردن، چۆن لە گەل ھەر ئایە تیکدا رەنگی پوخسار
و کاردانە وەیان دەگۆڕی، بە تاییەت لە گەل ئەو ئایە تانە ی باسی
پۆژی مەحشەریان دەکرد... ئەو پۆژە ی ئاسمان وەک چادریک
دەدری و دەکرێتەوہ، خۆر دەکوژیتەوہ و زەوی وەک لۆکە
شی دەبێتەوہ و کێوہکان لە جیی خۆیان دەدەن بە زەویدا و
زەویش ھەرچی ئەو نەینییانە ی چەندین سەدە یە لە ناخیدا
حەشاری داوہ، ھەلی دەداتە دەرەوہ و چاکە یە ک ھێندە ی تالە
موییە ک باریک و خراپە یە ک ئەو ھندە ی دەزوویە ک باریک حەق
و حسابی ھە یە... ئەو ئایە تانە ی باسی بیوہ فایی و بە دنمە کیی
بە ندە ی دە کرد... ھە ندیک جاریش ئایە تی مژدە بە خش و
شادیبە خش... فاتیمە لە نێو رەنگ و ئاھەنگ و سە داگە لیک
و ھا ئاسمانیدا گەورە بوو و شایە تحالی راز و نەینیکە لیک
بوو، جیھان چە ندین سە دە بوو لە ناخی خۆیدا ھە لی گرتبوون
و لە نێو دلاندا پە نہان بوون...

رەسولە للّا بە درێژایی شەو ئایە تەکانی بۆ فاتیمە
دەخویندەوہ و فاتیمە لە بەری دە کرد و لە سەر پۆح و دلی
دەینە خشان و کەوتبوویە نێو حالیک ی ھێندە بالا و جیاوازەوہ،

فریشته کان وهک چۆن بانگیان له مەریه می کچی عیمران دهکرد، بانگیان له فاتیمةش دهکرد و دهیانوت: "ئهی فاتیمة! خودای گه وره تۆی ههلبژاردوو له نیو ژنانی جیهاندا و فهزلی داویت به سهر هه موویاندا! ئهی فاتیمة، خودا بپهرسته و ملکه چی به و سوژدهی بۆ ببه له گهڵ سوژده به راندا."

ئهو له گهڵ فریشتان دهدوا و فریشتان له گهڵ ئهو دهدوان، ههر بۆیه یه کتکی دی له نازناوهکانی موحدیسهیه، که به مانای که سیک دیت فریشته کان له گهڵی دوابن، فریشته کان، که پیغه مبه رانی لی دهر بچیت له گهڵ چهند که سیک دیاریکراوی وهک مەریه می کچی عیمران و دایکی موسا و سارای ژنی ئیبراهیم و ههروهها فاتیمةشدا دوابوون..."

رۆژی چواردەیه می چاوه روانیی عهلی

فاتیمه ی موحاهید

ژنانی مه دینه... ئای له ژنه شوخوشهنگ و نهرمونیا نهکانی مه دینه چهنده پوخۆش و نهرمگوفتار بوون، هینده رهسول و کۆچه رانیان به کهسانیک له خویان دهزانی، ببوون به پهروانه به چوارده وریاندا و له کاتیکدا میزدهکانیان له خزمهتی ئازیزدا بوون، ئه مان له خزمهتی خوشه و یستانی ئازیزدا بوون. ئه م جار سه فیه ی پووری پیغه مبه ر دهستی کرد به گیرانه وه: "قوبه ی ئاسمان هه وری ماته می پۆشیبوو و پیژهی زولم و زۆرداری له مه ککه دا له دوا ترۆپکدا بوو، نه بی بۆ هه رجییه ک ده چوو، ئه بوجه هل یاخود یه کیک له داروده سته که ی به شوینییه وه بوون و فاتیمه به رده وام به شوین باوکیه وه بوو و له بهر ئه وه ی کچیکی بچووک بوو، جیتی بایه خی دوژمنان نه بوو، به لام ئه و ئاگاداری گشت پلان و ته له که یه کیان بوو. پۆژیک فاتیمه هه نگاوبه هه نگا و له پشت بابه گیانییه وه ده پۆیشیت و ئه بوجه هلیش له دوا یانه وه ده پۆشت و به لاقرتیه وه قسه ی ناشرینی فری دهدا و دلی بچووکی فاتیمه به رگه ی ئه و هه موو ئازاره ی بابه

گیانی نه گرت و به نه و په پری بوژییه وه پووبه پووی نه بوجه هل بوویه وه و کوتی: (نه و ه سغه ناشرینانه ی دهیکهیت، تنها له گهل خوتدا یهک دهگریته وه!) نه بوجه هلی سهرگه وره ی زالم و له خوانه ترسی قوپریش، که تا نه و ساته هیچکس بوژیی نه وه ی نه کردبوو پووبه پووی بیتنه وه، که گویی له وه لامه که ی فاتیمة بوو، سوور بوویه وه و که فی تووپرهی به لیویدا هاته خوار و خوی پی نه گیرا و به دهسته گه وره کانی هتا هیزی تیا بوو شه قازلله کی له پوومه تی وردیله و گولئاسای فاتیمة دا و پوومه تی دهسته بجی خوینی تیزا و ئیمهش که له و حاله دا بینیمان، به گریان و هاتوهاواره وه پامان کرد به ره و پووی. له هه مان کاتدا نه بوله هه بی مامی بیتاوه پری پیغه مبریش پهیدا بوو. نه بوله هه ب، نه و که سه ی له هه مووان زیاتر ئازاری په سولی ددها، ته نانه ت نه ویش خوی پی نه گیرا له به رامبه ر نه و دیمه نه دا و له تووپرهییدا خوین بۆ میشکی نه ده چوو و دهستی فاتیمة ی گرت و هاواری له نه بوجه هل کرد: 'دهسته کانت وشک بن عه مر! چاک بزانه نه م شه قازلله یه ت شه قازلله یه له به نی هاشم! تا نه م روزه هیچکس بوژیی نه کردووه بیتنه ده بیی و امان به رامبه ر بکات، چون شتی وات کرد! چیت ویست له مندالیک ی بچووک! هیزت به سه ر مندالیک ی وادا تاقی ده که یته وه! عه مر ی ناسراو به نه بوجه هل بیتنه نگ بوو و هیچی نه گوت، ده یزانی نه بوله هه ب چهنه د که لله په قه و نه یده ویست به هیچ جوړیک تووپرهی بکات و زور جار هه ر خوی به بیتاوه پانی ده گوت: 'نه ممان نه بوله هه ب تووپر نه که ن! نه وه نده ی چوو

به‌ره‌ی موچه‌ممه‌د، هېچکس ناتوانيت بېگه‌رېنښته‌وه! هر بۆيه بېده‌نگ وه‌ستابوو، نه‌يده‌زانی چی بلیت و نه‌بوله‌هېب دیسان هاواری کرد: «هر ئیستا له‌ئسپه‌که‌ت دابه‌زه، ده‌بیټ تو چیت له‌ئو کردووه، ئه‌ویش له‌توی بکاته‌وه!» نه‌بوجه‌هل بیتاره له‌ئسپه‌که‌ی دابه‌زی و ئه‌م جار نه‌بوله‌هېب پرووی کرده فایمه و گوتی: «ده‌ی! چون لئی دایت، به‌هه‌مان شیوه لئی بده‌روه‌ه! به‌ناوی مه‌ککه‌وه، به‌ناوی به‌نو هاشمه‌وه شه‌قازلله‌یه‌کی به‌هیزی لئ بده‌ه.»

فایمه سه‌ره‌تا له‌به‌ر ئه‌وه‌ی به‌رامبه‌ر پیاوړیکی به‌ته‌مه‌ن وه‌ستابوو، شه‌رمی کرد، ئاخ‌ر ئه‌و ده‌رسی ره‌وشت و نه‌ده‌بی له‌لای باب‌ه گیانی خویندبوو، چون شتی وا ده‌کات! به‌لام هینده‌ی نه‌برد نه‌بوله‌هېب ته‌ماشای کرد و گوتی: «ده‌ی! له‌وه زیاتر مه‌حتلم مه‌که، گه‌ر تو شه‌قازلله‌ی لئ نه‌ده‌یت، من زور خراپتری پی ده‌که‌م و هه‌رچی گه‌وره و خانه‌دانی به‌نی هاشمه لیره کوی ده‌که‌مه‌وه و ده‌رسی داده‌دم.» فایمه نه‌یویست بارودوخه‌که له‌وه زیاتر ئالوز بیټ و تا هیزی تیا بوو شه‌قازلله‌یه‌کی مزی له‌پوومه‌تی تووړه و شینبووه‌وه‌ی نه‌بوجه‌هل دا و نه‌بوجه‌هل تاسا، وه‌ک بلیتی فایمه ئه‌و شه‌قازلله‌یه‌ی له‌بیتاوه‌ری دایټ و له‌ئو پوژه به‌دواوه هه‌رگیز توخنی فایمه نه‌که‌وت.

پوژ هات و چوو، فایمه گه‌وره بوو و خوشه‌ویستی و موحبیبه‌ت و ریزی بۆ باوکیشی به‌رده‌وام بوو، به‌دریژایی شه‌و له‌ته‌نیشټ باوکیدا بوو و ته‌ماشای هه‌ستان و دانیشتن

و حال و پەفتار و کردار و پەرسەشەکانی دەکرد و یەک-یەک لەنیو پۆحیدا بوونی بابە گیانی دەنەخشاند...

خۆشەویست بە درێژایی شەو هەمان نزای دەکرد و بە دەنگیکی کز و بە دەم گریانەو دەلالایەو و فاتیمەش سەری دادەنەواند، تەماشای لێوی دەکرد و گویی شل دەکرد: «ئومەتەکەم... ئومەتەکەم!»

هۆن-هۆن ئەشکی دەپشت لەگەڵ باوکیدا و تا بەرەبەیان دووبارە دەکردهو: «ئامین...! اللهم امین...»

پێغەمبەر بە درێژایی شەو بۆ ئومەتەکەیی دەگیا و تاکە خەمی پەزنامەندیی خودا و پزگاریی ئومەتەکەیی بوو، بەلام حەیف و خەسار کە ئومەتەکەیی بێئاگا بوون و قەومەکەیی نەزان... لە یەکیەک لە ئەو پۆژانەدا کۆمەلێک گەنج پێیان بە خۆشەویست گرتبوو و لەگەڵ ئەوێ چەندین قسەیی ناخۆشیان پێ گوتبوو، پیسی و شەخەلێشیان بەسەردا فری دابوو و کە بە ئەو جۆرە گەرابوو یەو مالهو، فاتیمە لەگەڵ پاککردنەوێ جەلەکانی باوکیدا هەنسکی دەدا و باوکی خۆشەویستی دلی دەدایەو: «مەگری کچەکەم...! ئاساییه، قەیدی نییه، بە ئاو پاک دەبێتەو...»

ئازیز لە لایەکەو کچەکەیی بە پۆحیکی جەنگاوهری و بەرخۆدانانە پەرورە دەکرد و لە لایەکی دیکەو دلی ناسک و کچانەیی پێ دەکرد لە ئارامی و هەستی پارێزراوی و دلی دەدایەو و دەیفەرموو: «مەگری گیانی بابە، خودای بالادەست باوکت دەپارێزێت، باوکت خودای بەسە بۆ پارێزگاری لە

خۆی و په‌یامه‌که‌ی.

فاتیمه به پو‌خساریکی ته‌په‌وه باوه‌شی ده‌کرد به باوکیدا و سوکنایی ده‌هات به دلیدا.

فاتیمه هینده له‌گه‌ل باوکیدا بوو، شایه‌ت‌حالی ئه‌مه و چه‌ندین پو‌وداوی ناخۆشی دیکه بوو و یه‌کینک له ئه‌و جارانه‌ی دیکه که له‌گه‌ل باوکیدا بوو و هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی پینان نایه‌ نیو‌هه‌رم، بیناوه‌پان چواره‌وریان گرت و هه‌لیان دایه:

«تۆیت ده‌لێت من پیغه‌مبه‌رم؟»

«بۆت نییه‌ قسه‌ به‌ بته‌کانمان بلێت.»

«هیچ که‌س ناتوانیت له‌ ده‌ستمان ده‌ربازت بکات.» ئه‌مانه‌یان گوت و سه‌رگه‌وره‌که‌یان هاته‌ پی‌شه‌وه و یه‌خه‌ی ئازیزی گرت و پای وه‌شاند، فاتیمه هه‌ناسه‌ی لی برابوو و خه‌می ئه‌وه‌ی بوو شتیک له‌ باوکه‌ گیانی بکه‌ن و ئازاری بده‌ن و په‌سوله‌للا به‌ ئه‌وپه‌ری بو‌زییه‌وه وه‌لامی دایه‌وه: «به‌لی! من هه‌موو ئه‌وانه‌م گوتوه‌!»

له‌گه‌ل ئه‌م وه‌لامه‌یدا هه‌مووان په‌لاماریان دا و عه‌باکه‌ی پشتیان له‌ ملی ئالاند و هه‌ناسه‌یان لی بری و فاتیمه وه‌ک په‌پوله‌ی بال‌شکاو ده‌گریا و هاواری ده‌کرد و داوای یارمه‌تی ده‌کرد و ئه‌وانیش هه‌تا ده‌هات، در‌ندانه‌تر په‌لاماریان دده‌ا، تا ئه‌و ساته‌ی ئه‌بوه‌که‌ به‌هه‌له‌ده‌وان گه‌شته‌ جی و قه‌ره‌بالغیه‌که‌ی بلاوه‌ پی کرد و هاواری کرد: «نیازتانه‌ که‌سینک بکوژن که‌ ده‌لێن الله‌ خودامه‌؟» هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی لی دوور که‌وتنه‌وه، ئازیز توند باوه‌شی به‌ فاتیمه‌دا کرد و هه‌ولی دا قورسایی

و خەمی نیتو دلی بره‌وینتته‌وه، دیسان دانیای ده‌کرده‌وه که
خودا ده‌پاریزیت، هەر ئەمانه نا، بە‌لکوو فاتیমে هه‌موو ئەو
جارانه‌ش له‌وێ بوو که ئە‌بوجه‌هل عه‌باکه‌ی په‌سولی ده‌گرت
و پای ده‌وه‌شاند و هه‌ره‌شه‌ی لی ده‌کرد... فاتیমে... ئای له
فاتیमे، چه‌ندی بینی و چه‌ندی چه‌شت...»

روژی پانزیه می چاوه پروانی عهلی

فاتیمه ی سه ییده

مانگ هر رۆژهی شیوهیهکی وەر دهگرت و و پۆحی
عهلیش وهک مانگی چواردهی ئاسمان له هیلاله وه دهبوو به
پر، چهنده ههستیکی جیاواز و جوان بوو ئه وهختانه ی له
گشت لایهک و ههموو کهسیکه وه باسی کچه که ی پهسولی
دهبیست، که وهک خۆریک له جیهانیدا ههلهاتبوو، وهک بلنی
تهماشای په لکه زیرینه یهک بکات که چهندين چاو و چهندين
زیهن و بۆچوون پێیان وا بوو ناوازه و تاکه و ههرساتیک
پهنگی نوێ ببۆشیت. له گهشتی گهشتن به فاتیمه دا تاکه پیت
و تاکه وشه یه کیش بایه خ و گرنگی خۆی ههبوو، له گهشتی
گهشتن به فاتیمه دا کات بیدهنگ و سات تهنها تهماشاکه ر بوو...
فاتیمه له سه ر زاری ژنانی مهککه و له نیو دلی ژنانی
مه دینه دا بوو ئیدی: "حه بیبوللا ته نانه ت دلی نایه ت ناویشی
بهینیت، هیی ئه م گو له باخه ی...» چاوهکانی فاتیمه جووتی
ئه لماسی رهشن، به شه ودا وهک مانگی ئاسمان ده بریسکینه وه.
که تیشکی مۆم به ر پرووی ده که ویت، ئیواران پو خساری وهک

مانگی چوارده دهرده وشيته وه و عائیشه له ژیر ئه و پروناکییه دا کراس ده چنی و بهرکه ته سبیح ده هونیته وه. ته ماشاگردنه کانی چه شنی باوکی، پیکردنی هه ر ئه و، زهرده خه نه کانی چه شنی ئه و، رهفتاری میسلی ئه و، خه دیجه بهرده وام پیی ده گوت 'ئه و کچه م که زور له باوکی ده چیت'، هه موو هه ولی دلخوشیی باوکیه تی و هه رکات باوکی به ختیار ده بینن، ده چیته شادییه ک له ئه و دیو سنووری دونیا وه. تیر نابیت له ته ماشاگردن و گویرتن بۆ باوکی. خۆشه و یستی فاتیمه بۆ نازیز له هه ندی کاتدا له باوک و کچ زیاتر خۆشه و یستی شوینکه و توویه که بۆ پیغه مبه ره که ی، موحیبه تیکه له ئیمان ه وه قولپی داوه، راستی ئه وه یه ئیماندار ده بیت وه ک فاتیمه پیغه مبه ری خۆش بویت و له ئه و بچیت... هه رکات ره سولی په حمه ت ده چیته ژووریک، فاتیمه هه لده ستیته سه ر پی و به ریزه وه ده ستی ماچ ده کات و سه یرتر له وه ئه وه یه هه رکات فاتیمه ش دیته ژووره وه، ره سوله لالا له به ری هه لده ستیت و چاوه کانی ماچ ده کات و له جیی خۆی دای ده نیشینیت! مرؤفایه تی به ئه و نرخ و ریزه ی ره سول له فاتیمه ی ده گرت فیر بوون چۆن کچه کانیان خۆش بویت، فاتیمه ش له به رامبه ر ئه و هه موو ریز و خۆشه و یستییه ی پیغه مبه ری جیهانیان هه یه تی بو ی، نه زه ره یه ک غروور ده یگریت، نه فیز و ناز. فاتیمه نازنامه ی ژنی به ره وش ت و به سنوور و میهره بان و به سۆزه و سه رداری ژنانی سه ر پووی زه وییه، هه ر بۆیه پیی ده لیتن 'سیده النساء' 'سه رداری خانمان'...

پوڙی شانزهیمه می چاوه پروانیی عهلی

فاتیمه ی راستگو

پوڙبه پوڙ هاژه ی نینو دلی زاواکه ی پیغه مبهه زیادی ده کرد
و له گه ل هه لهاتنی هه ر خوریکی نویدا پرویه کی دیکه ی فاتیمه ی
دهناسی و هه ر پرویه کی له وی دیکه عهزیزتر و بهنرختر و
گویگرتن له هه ر وهسف و سهنا و جوانییه کی شیفای بوو بو
پوځ.

"دهریای راستگو ییه فاتیمه، هه ر له مندالییه وه هه رگیز
پهنای بو درو نه بردووه، دلی ئه و جیی چربوونه وه ی ئه و
نوره یه که له باوکیه وه ده ر دهچیت، هه میشه له خه می ئه و
پوڙه دایه که دهچیته وه حزوری خودا و دهزانیته له پوڙی
دواییدا شه رمه زار بوون و خه جاله تبوونی بهر ده رگای ئیلاهی
سزا گه وره که یه، نه ک جه هه نه م...!"

له سه ر راسته پئی ده پروات و له بچووکتیین هه له ش خو ی
لا ده دات، به لام ئه مه ئینسانه، هه ندی جار به نه زانی ده که ویته
هه له وه و هه رکات پئی ده ترازیت، ده سته بجی ته وبه ده کات و
هه میشه نزای 'طرفه العین' ی له سه ر زاره:

"یا حی یا قیوم، برحمتک أستغیث، أصلح لی شأنی کلّه، ولا
تکلنی إلی نفسی طرفة عین"

"ئەى حى و ئەى قەيوم، گشت کارەکانم پێک بخەیت و بۆ
ساتى چاوتر و کانیکیش نەمدەیتە دەست خۆم."

ژيانى راستگۆ لە دۇنيادا تەنگ و لە کۆتاييدا ئاسانە و
کى دەزانیت، لەوانەى فەتیمەش لە داھاتوودا زۆر بگىرى، زۆر
بپیشیت، زۆر بچەژیت...

شەو درەنگ بوو و وەختى بڵاوەپیکردنى قەرەبالغیەکە
هاتبوو و ئوموئەیمەنى دایەن لەبەر خۆیەو گوتى: "دەمى
شەو و چەرخى فەلەک لە دەوران ناوەستى و هیچکەس نازانیت
بەیانى چى لەگەڵ خۆى دینیت. خێر و خوشیمان بۆ بەینى
پۆژى نوێ، دلمان مەئیشینە و دلت نائیشین... راستگۆی
فاتیمە و سەنگینیەکەى بگەینە بە مرقە جوانەکانى داھاتوو."

پوڙي حه قهيه مي چاوه پرواني عهلي

فاتيمه ي طاهرة (پاكوته ميز)

به دهم شنه بای شیرینی شهواني مه دینه وه، که له په لی دارخورماکانه وه شنه یان ده هات و له ژیر تیشکی مانگدا، که تیشکه کانی دده له لووتکه ی ئوحد و له وپوه ده شکایه وه سهر باخچه کانی مه دینه، حیکایه ت و گیرانه وه ی ژانی فاتیمه به رده وام بوو و ژنان تاکه وشه یه کیان له گیرانه وه کان له ده ست خویان نه دده. چاوه کان ئه م جار له سهر پوبه یه بوو، ئه و کچه هه تیوه ی پیغه مبه ر له سایه ی خویدا گه وره ی کردبوو: “تو شه و و پوڙ له مالتکدا له گه ل فاتیمه دا ژیاویت، پیمان بلی فاتیمه له ناو مالدا چونه.”

”پاکخواوین بوو، زور پاکخواوین، جاریک هوکاری هینده گرنگیپیدانیم به پاکخواوینی له به ره که پرسى و به م جوړه وه لامی دامه وه: «له بهر ئه وه ی له بنه چه ی پاکانه، کچی باوکیکی له ئاسمان و زهوی هه لېژیردراو و دایکیکی به خاوینی ناوداره و ده زانیت پاکخواوینی سیفه تیکی دهره کی و رازینه ره وه ی جیهانی دهره کی نییه و پاکراگرتنی ره وشت و ره فتاریش گرنه

و مرقۇقى گەورە ھەم دەرەوہی، ھەم ناخی بەپاکی پادەگریت،
 ھەر بۆیە وەک خەدیجەى دایکی نازناوی تاهیرەى لى نرابوو.
 «چما ئیمەش چۆن ئەو نازناوہ وەر بگرین؟»

بەرەکە وەلامى دایەوہ: «ئەوہلین شت سەیرکردنەکانە،
 ئینسان دەبی سەیرکردنەکانى پاک پابگرى، تەماشاکردنى
 ناشرىنى و حەرام بەنى ئادەم پەرىشان دەکات. ئینسان ناییت
 پینگە بدات چاوى پىس بىت، چوون چاو تەماشای پىسى دەکات
 و دل باجەکەى دەدات! مەردوم کە زوبان و گووى و چاوى
 بەرەو حەرام کردەوہ، پۆشنایى دلى دەکوژیتەوہ، فیکرى
 پەرشوبلاو دەبیٹ و رۆحى نەخۆش دەکەویٹ و ھەست و
 سۆزەکانى دەپرژین و دەپرژین... دەبیٹ تا دەتوانیت ئیمان و
 حەیا و ئەدەب بەکەیتە قەلا و پەناى بۆ ببەیت، فاتیمە قەلایەکی
 لەو جۆرەى بونیاد نابوو...»

«خاتوو فاتیمە کچی پتغەمبەرە، بۆیە توانیویەتى ھێندە پاک
 بیٹ، ئیمە چۆن ئەوہمان پى دەکریت!»

بەرەکە زەردەخەنەیکى کرد و وەلامى دایەوہ: «ئەى
 خۆ خەدیجە کچی پتغەمبەر نەبوو! لە سەردەمى لاویتیدا
 ئەسپسوارىکى بەتوانا بوو و زۆر جار بەشداریى پىشبرکى
 ئەسپسوارى دەکرد و لە یەکیک لە دەمەوئىوارەکانى مەککەى
 پەر پازدا سواری ئەسپەکەى دەبیٹ بۆ بەشداریکردن لە
 پىشبرکیتەک، کە دەستپیک و کوتایبەکەى تەنیشت کەعبەى،
 کیزان بە سواری ئەسپەکانیانەوہ لەژێر پۆشنایى تیشکى
 مانگى چواردەدا غار دەدەن و خەدیجە لەپیش ھەمووانەوہیە

و شاعیریکی ناوداری ئەو سەر دەمه، که دەییینیت، هۆنراوه
به سەر قەد و بالا و پرچ و شانوشکۆیدا دههۆنیتهوه و خەدیجە
پارهیەکی زۆر دەدات و ئەو هۆنراوهیه گەشتییەت به هەرجییەک،
کۆی دهکاتهوه و ناهیلایەت مەحرەمیەت و نه بیئراوهکانی ببنه
داستانی سەر زاری خەلکی!

که وا بیت، کچی پیغه مەربوون هەستیک بوو له نیو دلی
ئینسان خۆیهوه هەلده قولا و دهکرا کچی پیغه مەریش نه بیت
و وهک ئەوان مامەله بکهیت! بهنده هیندهی تەربیه تەدان و
پاکراگرتنی که سایه تی و ناو و نه فسی به نرخ بوو له چاوی
خودادا...»

پوڙي هه ڙده يه مي چا وه پوانبي عه لي

فاتيمه ي زاهيده (له خواترس)

"غه ي بهت نيشانه ي ئينساني بډه سه لته."

حه زره ق عه لي

يه کيک بوو له ئيواره فيتکه کاني مه دینه و له ته نيشت خانووه دارينه کاني ته نيشت دارخورما چړه کانه وه دهنگي دوو کچي گه نچ ده بيس ترا، يه کيان پوبه يه بوو که له گه ل فاتيمه دا گه وره بيوو، ئه وي دیکه ش نه داي هاوړي نزيکي بوو، پوبه يه تازه هاوسه رگيري کړدبوو و له گه ل هاوسه ريدا بڙيو ي ژيانيان له سه ر خورما کو کړدنه وه بوو و نه داش به نيازي هاوسه رگيري چووبوويه سه ر پييه ک و دلي شکابوو. دوو هاوړي، هه رکاتي به يه که وه بوون، باسو خواسيان به جوړيک له جوړه کان ده گه شته وه به هاوسه رگيري. له ناوه راستي گفتوگويه کي شيريندا بوون و نه ئاگايان له پرشنگدانه وه ي ئه ستيره کاني باوه شي ئاسمان بوو، نه مانگي پر، که تيشکي به سه ردا ده باراندن، بيتاگا له هيچ شتيک که له چوارده ورياندا پووي ده دا

و به دهم قسه و باسه وه دهمی ئه و گوینیا نه یان ده دوریه وه که
 پریان کردبوو له خورمای وشکراو و له جیه کدا نه دا دلی
 پر بوو و گوتی: "ئه و کورپه ی خوشی ده ویستم و تا دوین
 به لینی هاوسه رگیری پی دهم، له ناکاو و بیناکانه جینی هیشتم
 و پوشت، ده لنین کچیکی له من جوانتری دوزیه ته وه! هیچ
 متمانم به پیاوان نه ماوه و وا، بروات عه بایه کی خوری دهم
 به شانما و وهک شوانه کان خوشترداری ده کم." هه ردووک
 دایانه قاقای پتکه نین و وهختی چاویان بهر چاوی یه ک کهوت،
 روبه یه له ژیر پتکه نینه کانی نه داوه ئازار و کزه یه کی قوولی
 ههست پی کرد: "تو پیاوه راسته کهت هه لئه بژاردوو! پیاویک
 وه فاداری خودا بیت، هه رگیز کاری وا ناکات." نه دا که زانیی
 روبه یه ههستی به بزیسکه ی ئاگری نیو دلی کردوو، دهستی
 کرد به ده رده دل: "ماندوو بووم... ماندوو... قوفلیکم داوه له
 دلم و ئیدی ئه ستمه کلله که ی بدهمه دهستی کهس..."
 "دل مالی موحیبه ته! بی خوشه ویستی بهر که ناگریت و
 ده بیته مالیکی تاریکستان."

"خوت حالم ده بیینی! مه گهر هه ر خودی خوشه ویستی
 نه بوو منی ئاوا په ریشان کرد!"

"نا، هه رگیز! خوشه ویستی هه له یه، توی په ریشان کردوو!
 دل زور به نرخه و نابیت ده رگای بو هه موو کهس والا بکهیت،
 دل جینی تاکی حهق و به دیهینه ره و ده بیت ئه وانه ی ئه ویان
 خوش دهویت، بیانکهیت به جیشینی ئه وئ، هه رکئ له ئه و
 دوور بیت، دلت ده شکینی و خویتی لی ده تکتینی."

“دەبىت زاهىدە بىت!”

“چۆن يانى؟”

“يانى نابى بە چىژ و خۆشى كاتى فريو بخۆيت، ئەوانەى دەزانن ئارەزووھەكەنىيان دوا بخەن، دەبنە زاهىد ئەى نەدا، زاهىدبوون واتا تاكە حاكىمپەرەواى دل خودا بىت و بى لە ئەو دل تەسلىمى كەس نەكرىت.”

“مەگەر ئىنسانى لەو جۆرە بوونى ھەيە؟”

“بىگومان ھەيە! تەماشاي خاتوو فاتىمە بكە، يەكەك لە نازناوھەكانى زاهىدەيە.”

“زاهىدە بە ماناي چى دىت! دەبىت مانايەكى زۆر قوولى ھەبىت.”

“بەرزترىن مەرتەبەى بەندايەتییە! نەيتى و پاڤى بەندەبوون لەویدا ھەشار دراوھە.”

“بە ماناي پوونەدانە بە ئارەزووھەكانى نەفس، نەفس ھەر ئەوھندەى پووت دايە، ھەك مندالىكى لاسار داوا دەكات و داوا دەكات، ئەوانەى ناز نادەن بە نەفسيان، ھەم لە دونيا و ھەم قىامت دەگەن بە ئارامى، ھەر ھەك فاتىمە خاتوون، بە كەم دەژى، كەم دەخوا، كەم دەلەيت، كەم دەنووت.” بىدەنگىيەكى كورت كەوتە نىوانيانەوھ و شەنبای ئارام و شىرىنى دارخورماكانى مەدینە قزى ھەردووكيانى دەھىنا و دەبرد و بۆنى خورماى بە ھەواكەدا بلالو دەكردەوھ و نەدا سەرى لە گىژەوھ دەھات و پرسىي: “شتى وا چۆن دەبىت! مەگەر ئىنسان بۆ ئارەزوو و چىژى دونيا ناژى؟ مەگەر ئىنسان

بۆ ئەو پەوانەى جىهان نەكراوھ زياتر پىتكەنى و زياتر
 رابویرى و زياتر بڑى! "پوبەيە تا ئەو پۆژە لە مالى نەبى
 چى فیر بووبوو، كۆى كردهوھ و وەلامى نەدای پى دایەوھ:
 "دەبىت چىژ و ئارەزووھكان بە سنوور و لە بازنەى حەلالدا
 بەیژرینەوھ، خۆشى و خەم راستیەكى نكوولیلینەكراون
 لە ژياندا، چىژبىنى زۆر خۆشە، وەلى وەك ھەنگوینی
 ژەھراویە. ئەو ساتە سەرقال و نوقمت دەكات لە خۆیدا،
 وەلى عومرىك داخى پەشیمانیت پى دەكىشیت. كۆتایى نایەت
 حەز و ئارەزووى ئىنسان... ھەمووان بەشوین خواردن و
 خەوتن و حەوانەوھ و گەپان و پارە و پىكەننەوھن و ھىچكام
 لەوانەش نابنە یارى كەس، بشبن بە یار، یارى بێوھفان و
 لە نیوھى پى جىت دەھیلن... ھەر سانەيەك كە لە ژيانمان
 دەپوات، پىر دەبین، ماندوو دەبین، دەژاكیئن، دەپرووکیئن...
 ئەى نەدا ئامەدە بە، كۆچ دەكەین بۆ دونیایەكى دى و دەبىت
 ھەرچیمان ھەبووھ و كردووھ لىرە، بیدەین بە كۆلماندا و
 چاوەپى بكەین بزانین لەوئ دەمانكاتە خاوەنى خۆشەختى
 نەپراوھ، یاخود تیاچوونى ھەتاھەتایى...

دەبىت ھەندىك شت دوا بخەین... بۆ ئەودىوى دابنن...
 ئەم دونیایە گەر وىستىشى لى بىت، ناتوانىت لەئاست چرى
 و خەستى ھەست و داواكارىیەكانى مرقۇدا بىت، ھەلە لە
 دونیاشەوھ نییە، دل بە ھەستى كاتى پازى نابىت، بەشوین
 مەنزەگە و خاوەنى حەقیقیدا دەگەپىت و گەر نەیدۆزىتەوھ،
 ھەموو دونیای لەبەر پىدا راخەیت، خۆشەخت نابىت... جار

ههيه زهردهخه نه يه كي گهرم، گفتيكي جوان، دوو چاوي
 ئاسكئاسا، ياخود بالايه كي به رزي شوخوشهنگ، پرچيكي
 ئالوزكاو ياخود ئاوريشم و زير و سهروهت دلي ئينسان ده بات،
 ده بيات، وهلي هيچيان بوشاييه گه وره شاراو هكه ي نيو دل پر
 ناكاته وه، ئينسان به رده وام دلي خو ي ده داته وه، خو ي سه رقال
 ده كات، به شوين خوي دا ده گه ريت و له كوتاييدا ده گات به وه ي
 ريگا ناگات به هيچكو ي و ده بيته مه يخوري مه خانه كان... بو
 نه وه ي نه گات به و جييه، ده بيت جواني جوانان بدوزيته وه...”
 ”مه گه ر ده تواني!“

”ئه ري، ئه ري، ده توانيت... هه ركيش بتوانيت، ده چيته مه رته به يه ك،
 سه روو ئينساني ئاسايي.“
 ”چون بگه ينه نه و مه رته به يه!“

”به چه ند جاريك بونكر دني گول مه سه له ن... به چيزوهرگر تن
 له نه و پارووه ي ده يخوين... به نه بوون به زينداني خاليك، به
 نه خنكان له نيو دلويك خوشي يان خه مدا... به مه سته بووني
 يه ك نيگا... به ونه بوون له نيو يه ك زهردهخه نه دا... به وه ي
 هه رچيي جوانه جوان بي لات، چوون نه و به دي هيناوه، به وه ي
 هه رچيمان خوش ويست، له پيناوي نه و هدا خوشمان بويت كه
 خوشه ويستيمان بو نه و زياد بكات. ئيدي نه و كات دپكي
 گوله كاني نيو دل ناچن به دلدا و وهك خاتو فاتي مه ده بين به
 زاهيد، له نه و ده چين... ده بين به نه و... بيهيوا مه به، ده رگاي
 دل دامه خه، به هه شته كه ي ناو ناخت بدوزهره وه، خوشي و
 حوزوري راستي له ويدايه.“

"من زۆر دوورم له وهی باسی دهکهیت، بۆ ئه وهی ببیت به
نزیکی خاتوو فاتیمه، ده بیئت وهک ئه و بیت، تۆ ته ماشایه کی
حالی من بکه!"

"ئینسان هه ر ئه وهندهی ته و بهی کرد و گه پایه وه، قه له می
لیخوشبوون ده هینریت به سه ر تاوانه کانیدا! مه گه ر یه کیک له
ناوه کانی خودا 'ستار العیوب' داپۆشه ری نه نگیه کان' نییه!
پهغه مبه ره که ی خوداش هه ر له سه ر هه مان پتیه و داپۆشه ری
عارییه کانی خه لکییه، که که شی هه ر به و جۆره یه، بیخه م به."
کیژی گه نج وهک بلینی له که نار خه و نیکی ئارامدا بیت،
رۆحی پرشنکی ئارامیی ده دایه وه، خه و نیک که نه یده ویست
هه رگیز لینی به ئاگا بیت، ده توت په ری گو له پاش ئه وهی
بارانیکی نه رمی به سه ردا ده باری و ته ر و پاراوی ده کات و
ژیانی ده گه پتینه وه بهر.

کات درهنگی کردبوو و په لی دارخورماکان به نازه وه
ده شنانه وه و ئه ستیره کان یه ک-یه ک داده گیرسان و حیکایه تی
عه شقه کان و فریودانه کان و په شیمانییه کان له هه موو جتیه ک
و گشت سه رده میکا وهک یه ک بوون و شا بیت، پادشا بیت،
یاخود گه دا، هه رکه س به ده م ده رد و ناله و برینه کانی خۆیه وه
ده تلایه و چه رخی ده ورانیش به ده وری هه موویاندا... کات وهک
ئاو تیده په ری و ده میک بوو باسی گو له که ی خۆشه ویست
ده کرا و زۆری دیکه ش مابوو باس بکریت...

پۆزى نۆزدەيەمى چاۋەروانىيى عەلى

فاتىمەي زەھرا

لەئنيو دلى عەليدا ھۇنراۋەي فاتىمە بەستەي دەدا و گەرچى
نە چاۋ فاتىمەي دەدى و نە گوئ ئاۋازى دەنگى ناسكى
دەئەنەفت، ۋەلى لە گشت جىيەك باس باسى فاتىمە بوو...
ئەوان دەيانگىزايەۋە و عەلى زياتر دەيناسى، پۇژبەپۇژ
ئارەزوۋى ناسىنى ئەم خانمە لەلايەن ژنانى مەدينەۋە زيادى
دەکرد و ھەر ئەۋەندەي شەۋ دادەھات و كاروبارى ئەۋ پۇژە
كۆتايى دەھات، ھەموۋان لە ھەيوانەكەي ئوموئەيۋوب كۆ
دەبوۋنەۋە و ژنانى مەككەيان دەخستە ژىر بارانى پرسىيار.
ئەستىرەكانى ئاسمان بەشدارىي ئەم شەۋچەرەنەيان دەکرد
و ئەمشەۋ باس باسى جوانى و شۇخوشەنگىي فاتىمە بوو:
“پوۋناكىي پوۋى لە مانگ دەچىت، بۆيە پىي دەلىين زەھرا،
چوۋن زەھرا بە ماناي مانگى پىر دىت، ۋەك چۆن ھەزەرەتى
يوسف جوانخاسى پياۋانە، فاتىمەش شۇخوشەنگىرىنى ژنانە،
جارى ۋا ھەيە ئىنسان شەرم دەكات تەماشاي چاۋانى بكات،
چوۋن چاۋەكانى كارىك دەكەن كە تەنھا ھەستى پى دەكرىت و

دەر نابردریت، ده‌بیریت، به‌لام نیشان نادریت... له پوخساریدا
پاکیی‌هه‌بیبوللا و نه‌رمونیانیی‌خه‌دیجه و سه‌بر و ئارامیی
زه‌ینه‌ب و خو‌شه‌ویستی کهل‌سوم و پاستگویی پوقیه‌کۆ
بووه‌ته‌وه. برژانگرکانی په‌رده‌ی نوری ئیلاهییه و به‌حورمه‌تی
ناسکیی پووی، بیگیان پو‌حی به‌به‌ردا دیته‌وه.

چهن ژنیک له‌پشتیوانان خو‌یان بۆ نه‌گیرا و فرمیسک له
چاوانیان هاته‌خواری: "ئای خودایه، ئیمه‌چ قه‌ومیکه‌ی به‌ختیارین!
هه‌ل‌بژێردراوی جیهان بووه‌ته‌میوانمان و نازدارترینی ژنانی
جیهان کۆچی کردووه‌بۆ شاره‌که‌مان، خودایه، ئه‌مه‌چ به‌ختیکه!
چ به‌خشنده‌یی‌هه‌ک! لایق به‌ئو مه‌رته‌به‌یه‌بین یا ره‌ب..."

ئه‌وانه‌ی کردبوویان به‌خو، گشت دانیشتنیکیان به
هۆنراوه‌یه‌ک کۆتایی پێ ده‌هینا، ئه‌م جار به‌سته‌یه‌کیان به‌سه‌ر
جوانیی فاتیمه‌دا چری:

«ئاوازی ده‌نگی وه‌ک ئاوی قوولایی بیره‌کان

فینک و سه‌نگین.

به‌بیرکردنه‌وه‌لێی ده‌په‌وینه‌وه‌دەر ده‌کان و

جوان ده‌بیت جیهان.

لێزمه‌بارانی مو‌حیبه‌ت،

ده‌بارینێ له‌نیو‌دلان،

به‌زستانا، له‌ناوه‌پاستی زوقم و سه‌رمایا

چه‌که‌ره‌ده‌کات خو‌نچه‌و گوله‌باخان.»

رۆژی بیسته می چاوه پروانی عهلی

فاتیمه ی زانا

حیکایه تی قه فتانیک

ئهو زاته ی عهرز و عهرش و وشکانی و ئاوی ئافراندبوو و مۆری خۆی له نێو نهێنی و پازهکانی جیهاندا جی هیشتبوو، فاتیمه شی له نێو دلی عهلیدا مۆر کردبوو... چاوه پڕ بوو عهلی و... نهیده زنی ئهم چاوه پروانییه چه نی دیکه دهخایانیت، به لام له نێو تهسلیمییه کی قوول و مهراقیکی چرپا بوو. تو بلیتی هوکاری ئهم بیده نگیهی نه بی چی بیت؟ بلیتی خوانه خواسته شتیکی نه شیایوی وتبی یان کردبی! یاخود که مته رخه مییه کی نیشان دابی! عهلی به دهم ئهم بیرکردنه وانه وه بیرری له مندالیی فاتیمه و ئهو جوانییانه ده کرده وه که له مالی پیغه مبهردا دیبووی. سالی هه شته می پیغه مبه رایه تی بوو، بیباوه پرانی مه ککه به خویان و مال و مندالیانه وه سه نگه ریان له پیغه مبه ر و موسلمانان به ستبوو و به چه ندین جوړ و ته له که ئازاریان ده دان و عهلیش به دل و به گیان له خه می پاراستنی خوشه ویست و خانه وه ده کهیدا بوو. له یه کێک له ئهو پوژانه دا که عهلی

پاسه وائی پھسولی دھکرد و بهرامبر که عبه دانیشتبوو، نزای دھکرد، چند ژنیککی خانه دان هاتنه حزوری و گوتیان: "ئه ی مه حمه! گهرچی له هۆزی جوداین، به لام ههرچی بیت، له هه مان شاردا داده نیشین، ههر بویه داواکارییه کمان لیت هه یه." "به رموون."

"ئه م ئیواره یه ژنان و کچانی مه ککه کۆبوونه وه یه کمان هه یه به مه بهستی به هیزبوونی په یوه ندیه کانی نیوانمان، هه ز ده که یه فاتیمة ی کچیش به شدار بیت، له سه ر ئیزنی ئیوه شه رفمه ند ده بین به هاتی و به م جۆره په یوه ندی نیوانیشمان تۆخ ده بیته وه، جا ئیزن ده رفه رموون؟"

فه خری عالم، که هه چ داواکارییه کی جوانی په ت نه ده کرده وه، فه رمووی: "قسه له گه ل فاتیمة ده که م و ده ینیرم بۆلاتان."

وه ختی فاتیمة هاته خزمه تی ئازیز، فه رمووی: "فاتیمة گیانم، خۆت ده زانیت که فه رمانمان پی کراوه وه فاکار بین بهرامبر جه فاکار و ئاشنا بین بهرامبر ئه وانه ی وه ک غه رب لیمان ده پوانن و چاک بین بهرامبر خراپ."

فاتیمة به هه زار دل و گوئی گوئی بۆ بابه گیانی گرتبوو و دلنیا بوو بۆ کاریکی گرنه بانگی کردووه: "نوری چاوم! ژنانی عه رب هاتن بۆ لام و داوایان کرد بچیت بۆ ئیواره خوانیک که بۆ ئیواره پیک خراوه، من په تم نه کرده وه و که وتووه ته وه سه ر په زامه ندی خۆت، چی ده لیت؟"

فاتیمة چاوه پتی داواکارییه کی له م جۆره ی نه ده کرد و به ئه و په ری شه رم و هه یاه وه لامی دایه وه: "بابه گیان، نوری

چاوم! گشت وشه يه کت بهرز و گشت وته يه کت پيروزه، هه لبت ده چم به دهم ئه و به لينه ي داوته، به لام جلوبه رگي شايسته به جوړه کوږوونه وه يه کي له و جوړه م نيه! ئيستا ئه وي کچاني ئه بوله هب و ئه بوجه هل و عوقبه ي لينه و به ئاوريشمي ئالووالا و خشل و زيړ خويان ده پازينه وه، من چوڼ به ئه م جله سادانه وه بچم! دلنيام هيند و هاوپيکاني قسه ي ناخوش و شکينه ر ده کهن و ئازارم ددهن، به لام مه به ست له ئه م قسانه م ئه وه نيه داواکه ت ر هت بکه مه وه، گهر ده ته ويت، هر ده چم.

چاوي خوزه ويستي جيهان پر بوو له ئه شک: "خه مي ئه وه ت نه بي کچم! بيني ئه وان کورتمه ودايه و ته نها جيهاني دهره کي ده بينن و بيئاگان له جيهاني مانا، پوښاکي پازاوه ي به ري ئيمه ته قوايه و تاجي زيړيني سه رمان عيلم و په زامه ندييه، ماده م هه موو جوانيه ک ده که ويته زيړ هيرشي پاييز و وشکي ده کات، گرنگيدان به بووکيتي و پازه وي به هار بوچي؟ له بييري نه که يت کچم، گهر ئه وان پوښاکيان جوان بي، توش خاوه ن خشي مه عنه وييت، هه تا ئه و پوژهي به رگي زانست و ته قوا بپوشين، گرنگيدان به دهره وه بيته نجامه.

باوک و کچ له نيو ئه م گفتوگو يه دا بوون وه ختي جوبريل هاته حوزور و فهرمووي: "يا ره سوله لا! فاتيمه ده چيت بو ئه م کوږوونه وه يه و له ويډا چهن نه يتيه کي په نهان ئاشکرا ده بيت." له گه ل بيستني ئه مه دا، ره سوله لا فهرمووي: "کچي جوانم! ئيستا جوبريل هات و فهرماني پي دام به شداري له ئه و کوږوونه وه يه دا بکه يت."

فاتیمة سہری دانہ واند و سیتہری برژانگہ کانی کہوتہ سہر
کولمہ کانی و لہ شہرمداسور بوویہ وہ و ہیچ قسہیہ کی بو
گوتن نہما و گوتی: "گیانم قوربانی گیانت بابہ گیان، گہرچی
کوبوونہ وہی بیتامانچ و قسہ و قسہ لؤک کاری ئیمہ نییہ، بہ لام
مادہم ئیزنتان فہرموہ و خوداش فہرمانی داوہ، بہ شداری
ئہم ئیوارہ خوانہ دہکہم۔"

ئیوارہی ہمان پوژ بہ مہ بہستی بہ شداریکردن لہ ئیوارہ خوانہ کہ
فاتیمة لہ مال چوویہ دہرہ وہ۔

ژنانی عہرب دہستہ دہستہ دہگہ یشتن و بہ جلہ
باقوبریقوای و خشل و متومووروہ کانیانہ وہ خویان دہنواند
و جارجار تہ ماشایہ کیشیان دہکرد بزائن فاتیمة ہاتوہ یان
نا و بہ پیکہ نین و گالتہ جارپیہ وہ دہیانگوت: "بزائین کچہ کہی
موحہ ممہد چؤن دیتہ نیوانمان۔" "بزائین ہہستی چؤن دہبیت
کہ ئیمہ بہم شانوشکویہ وہ دہبینی و تہ ماشای جلہ سادہ
و بیئہ رزشہ کانی خوئی دہکات و نازانیت چی بکات بہ رامبہر
شانوشہ وکات و جلو بہرگی شاہانہی ئیمہ۔" ہہمووان قاقایان
لیدہدا و لہ نا کاو ہہموو چاوہ کان بہرہ و دہرگا کہ سوورپان؛
فاتیمة ہاتہ ژوورہ وہ و ہہمووان واقیان وپ مابوو بہ دیاریہ وہ،
لہ پیش ہہموو شتیک، تاجہ کہی سہری سہرنجی ہہمووانی
راکیشا، قہفتانیککی شاہانہی بیوینہ و ناسک بہ شانہ وہ و
لہ چاوہ کان زیاتر فیکر و ہوشیان مہ سنت ببوو، لہ جینی
خویان رہق ببوون و زمانیان لال ببوو بہ رامبہر جوانی و
شو خوشہ نگیی فاتیمة و ہہمووان لہ بہر خویانہ وہ دہیانوت:

“ئەمە کئیە!” “کچی کامە سولتانه! چ جوانییە که!” فاتیمة وەک شازن بەناویاندا پێی دەکرد و یەک-یەک بەکزی دەیانگوت: “بەخێر بێت! ئاوەدانت کردووە ئەێ فاتیمة.” وەک ژنانی میسر که لە حەییەتی یوسفدا دەستیان بری، ژنانی مەککەش لە ئاست جوانیی فاتیمةدا دلایان پارچە پارچە بوو، یەک-یەک لێی نزیک بوونەو و چوار دەوریان گرت و لە ئێرەیییدا پرسییان: “ئەمە چ قەفتانیکە ئەێ فاتیمة!”

“لە هیچ جێیەک قوماشی لەو جوړەمان نەدیو، لە کویت کپیو؟”

“ئەێ ئەو بۆنە! ئەو بۆنە سەر مەستکەرەت لە کویت کپیو!”
 یەکی لە ئەو ژنانەێ که وەخت بوو لە ژێر بزیسکەێ ئاگرینی ئێرەیییدا شەقی دەبرد، وتی: “ئەێ فاتیمة! بەلێن بێت گەر پارچە یەک لە قوماشی ئەم قەفتانەم پێ بدەیت، موسلمان دەبم.” لە کاتی کدا نیەتی تەنھا پارچە کردنی قەفتانە که و شیواندنی بوو، یەکیکی دی لە و لاو هەلی دایە: “گەر پارچە یەک بدەێ بە من، منیش موسلمان دەبم!” فاتیمة یەکی پارچە یەکی دانێ و بردیانە لای قوماش فرۆشە یەهودییە کهێ بازار و پاش ئەمدیوودیوکردن و دەستلێدانی، چاوی ئابڵەق بوو و سویندی دەخوارد: “ئەم قوماشە سەر بە ئەم جیهانە نییە! نا، سەر بە ئێرە نییە! لە کویت دۆزیوتانە تەو؟”

پاشان قوماش فرۆشەکانی دیکەێ لێ کۆ کردووە و هەمووان هەمان قسەیان دووبارە دەکردهو: “ئەم قوماشە بە دەستی بەنی ئادەم نەچنراو! تەماشای رەنگەکانی بکەن!” بەهەلە داوان

گه پانه وه و ده بینن ئه و دوو پارچه یه ی له قه فتانه گه یان کردووه ته وه، وهک خوی لی هاتووه ته وه و هه مووان له ئاست ئه و پروداوه و جوانیی فاتیمة دا موسلمان بوون، ئه وانه نه بیست که بزیسکه ی شه ی تانئاسا له نئو دلایندا بوو، ده یانگوت: "کچه که ی موحه ممه د جادووی لی کردووین!"

هه موو ئه مانه له کاتیکدا که فاتیمة به هه مان ئه و کراسه ساده یه وه پوشتبوو که پوژانه له بهری ده کرد و ئه وه ی بینیبوو یان قودره تی ئیلاهی و حال ی مه عنه ویی فاتیمة و بزیسکه یه ک بوو له جوانییه کانی به هه شت! زۆرینه ی ئافره تانی کۆبوونه وه که ی به ره و ئیمان بردبوو و ئه وانه ش که به رگه ی جوانیی فاتیمة و توانایی خوادا که ی موحه ممه دیان نه گرتبوو، کۆبوونه وه که یان جی هیشت. فاتیمة پرووی له وانه کرد که ئیمانیا ن هیناوه و فه رمووی: "ئه ی خانزاده کانی قورپش! ئه و په یامه ی باو کم هیناویه تی، ده بیته هۆی خوشبه ختی دنیا و قیامه ت و گه ر ئیوه ش ده تانه ویست له ئیمه نزیک بن و له ئیمه بن، نوری ئیمان له دلّه کانتانا داگیرسیتن و که لیمه ی شه هاده ت به یتن و ئیسلام قبول بکه ن." له پاش ئه مه هه مووان شایه تومانیان هینا و فاتیمة ش خوشبه ختانه گه پرایه وه ماله وه...

رۆژی بیستویه که می چاوه پروانی عهلی

فاتیمه ی موجاهیده

حیکایه تخوانی ئه و شه وهش به ره که بوو و دهیگیرایه وه:
“سالی سیازده هه می پیغه مبه رایه تی بوو و له دارونه دوه وه
برپاریکی ترسناک دهر چوو؛ چل پیاوی به هیزی چل هۆز
په یمانیان دا خوشه ویست بکوژن و برپار وا بوو که شه و داها
که مارۆی ماله که ی بدەن و بیکوژن. پلانی ئه وان ئه وه بوو،
به لام هیی خودا زۆر جیاواز بوو. ئیمه بیئاگا بووین له ئهم
پلانه، به لام پیغه مبه ر ده مه و نیوه پۆ به مه بهستی سهردانکردنی
ئه به به کر له مال دهر چوو و له ئارامی و سوکنا بییه کی جیاوازا
بوو، دیار بوو له ئاسمانه وه هه والی گرنگی پی گه یشتوو و
دواتر که ئیواره داها، عه لپی بانگ کرد: «له لایه ن خودا وه
فه رمانم پی گه یشتوو و ئه مشه و مه که جی ده هیلم، تو
ئه مشه و له جیگا که ی مندا بخه وه، ئهم به تانییه سه وزه م بده
به خۆتدا و هیچ مه ترسه، به ئیزنی خودا هیچ که س ناتوانیت
زیانت پی بگه یه نیت.»

«کیانم فیدای گیانت یا رسول الله.»

په سوله لالا چهند نه مانه تیکي دایه دهستی: «نه مانه چهند نه مانه تیکي قورپه یشن لای من، که من پوښتم بیده ره وه دهستی خاوه نه کانیان و هرکات هه والیشم نارد، خانه وه ده که م بهینه و وهرن بو لام.»

عەلی نه مانه ته کانی وهر گرت و هرچی پی و ترابوو، بی له حزه یه ک بیرکړنه وه جیبه جی پی کړد.

د پنده کانی قورپه یش یه ک-یه ک و دوو-دوو دهوری مال هه کانیان دا و هه موومان له ژووره وه زور دهرساین، عەلی خوی دایه دهستی خودا و له جیغه که ی نه پیدا راکشا، په سوله لالاش مالئاوایی له خانه وه ده که ی کړد و نیوه ی شه و له مال دهر چوو و له گه ل دهر چوونیدا مشتیک خوی کړد به هه وادا و هه مووان که و تنه خه ویکي قووله وه و هه مان نزا له سهر زاری بوو:

«وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ»

«له مپه ریکمان له پیشیانه وه داناوه و له مپه ریک له پشتیانه وه؛ تارماییشمان هاویشته سهر گلینه یان که نابینن.»

(سوره تی یس)

نه و شه وه که سمان خه ومان لی نه که وت و شه ویکي تا بلنی دوورودریژ و تاقه تپروکین بوو، له گه ل یه که م گزنه کانی خوره لاتن له جیغه کانمان بهرز بووینه وه و بیباوه پانیش له دهر وه به ئاگا هاتن و دهنگی دهره یتانی چل شمیر له کیلان ه کانیان خورپه ی به دلدا هیتاین. به هله په خویان کړد به ژووردا و پیواونیکي په ست و تووره بوون و بونی خوینیان

لئی دههات و پهلاماری به تانییه کهی رهسولیان دا و ههمووان
سهریان سووړ ما له وهی بینیان و عهر هوار کرد به سهر
علیدا: «بۆچی له ئهم جینگه یه دایت!»

یه کیک له پیاوه کان له ئه ولاره هه لای دایه: «ئهمان، ئه وه علی
کورپی ئه بوتالیه، باوکی ریزیکی زور له بهت کانمان ده گریته،
په نجهی بۆ نه بن.»

چل درندهی بیه زهیی و چل شمشیر له سهر سهری وهستان:
«له کوئییه؟»

«خیرا قسه بکه، له کوئییه؟»

«هر دهیکوژین ئه مرق، پیمان بلای له کوئییه؟»

علی دووباره و دهباره وهلامی ده دانه وه: «نازانم!» عهر
که زانیی له علی هیچی دهست ناکه ویت، به ره و پرووی فاتیمة
پوشت و شانه ناسکه کانی راته کاند و بهوپه پری توورپییه وه
پرسی، «باوکت له کوئییه؟»

«نازانم!»

«با، ده زانیت، دلنایم ده زانیت، له کوئییه؟»

فاتیمة هاواری کرد به سهر عهری ناسراو به ئه بوجه هلد:
«چیتان له باوکت ده ویت؟» ئه بوجه هل ئه وهندهی تر شیت بوو و
دهسته گه وره و بیه زهیییه کانی بۆ جاری دووهم له فاتیمة بهرز
کرده وه و شه قازله یه کی هینده به هیزی لای دا، سهر پوشه کهی
که و ته سهر شانی و گواره ناسکه کهی گوینی که و ته خواره وه.
فاتیمة زور عه زیتی بوو... زور... به لام یه که ئوفی نه کرد، سهری
خوی دها و نه نییه کهی نه دها! ژاوه ژاو و دهنگه دهنگی ههمووان

تیکەلی بەیەک بوون و گوتیان: «ئەمشەو موخەممەد پۆشتووە و هەرکێ بیدۆزیتەو، سەد حوشتی بەدیاری پێ دەدریت.» سواری بەتوانا و تیروەشینێ کارامە و شوینپێهەلگرە زرنەکان شوینی کەوتن و فرمیسک لە چاوانی من نەدەبرا، بەلام فاتیمە و عەلی وەک ئاسن بەهێز و سەنگین وەستا بوون و دەپارانهو. بیاوێران ماوەی سێ پۆژ و سێ شەو دەشت و کێو و بیابان بەشوینیدا گەران، بێتاگا لەوێ پارێزەری ئەو پەحمان بوو و دەمیک بوو مەککە ی جێ هێشتبوو. گەرچی ئاسان نەبوو دوورکەوتنەو لە شارە قەدیمەکە ی خودا، بەلام خەلکی شار لە کۆتاییدا ئەو پێغەمبەرە ی لە ئامیزی شارە کە یاندا گەورە ببوو، بە دەرکردنیا دا، گەرچی هیچ شارێک ئەوەندە ی مەککە شیرین نەبوو لای حەبیب... بەلام بەناچاری جینی هێشت...

لەبەر خۆمەو بەهەنسکەو دەمگوت: «ئاە مەککە! منداڵە پەسەنە کانت، کە لە ئامیزی گەرمتدا گەرەت کردبوون، بستی خاکیان بە شاھی ئەنبیا پەوا نەبینی...»

کە دواتر ئێمەش کۆچمان کرد و بەیەک شاد بووینەو، پەسولی گەورە بۆی گیراینەو کە ئەو شەو، پاش ئەوێ لە مەککە دەر چوو بوو، سەرەتا چوو بوو یە سەر کتوی سەبیر و کێو کەوتبوو یە گۆ: «یا رسول اللہ! تکیە لەسەر پشتی من دابەزن، دەترسم لە کۆشی مندا بریندارت بکەن و خودا سزام بدات!»

لەو ساتەدا کتوی صور هاواری لی کردبوو: «یا رسول اللہ! إلی...! بەرەو لای من وەرن!»

ھەر لەبەر ئەم ڕازەییە لای ئەھلی دڵ، کە دەچنە سەر کێوی
 سیبەر، ھەست بە ترس دەکەن و لە صور ھەست بە دانیایی...
 ڕەسولەللا بە ھاوھەلی جووبریل ئەوشەو ھە لە کێوی صور
 مابوو ھە و کە چواردەور ئارام ببوو ھە، بەردەوام ببوو لە
 ڕیگا. خۆشەویست لە ھەر چواردەور ھە بە مەترسی دەورە
 درابوو، بیابان ھەر وەک نیو حیکایەتە قەدیماکان ترسناک
 و خنکینەر و تۆقینەر بوو، ئینسانی قووت دەدا و ھەتاھەتایە
 جەستەکەشی نەدەدۆزرایەو. ئەرز و ئاسمان زەردی دەکردەو
 و خۆر وەک تۆپیککی ئاگرین بەسەر سەریانەو دەسووتا و
 دەنکە لەمەکان دەچزان بە جەستەدا و پێغەمبەری نازدار بە ئەو
 ڕێیە نەشیاوەدا ڕێی دەکرد... فاتیمە لە ئەو ساتەو ھە باوکی
 پۆشتبوو تاکوو ئەو ساتەو ھەوالی لێ بیست، بەپۆژوو بوو،
 دەمی بۆ ھیچ نەبرد و بەدەم ھەنسکەو دەیگوت: «ئەو باوکی
 شیفای گیانم، تۆ لەلای ئەوانەو خۆشیان دەویتی، لە گیان و
 خۆین بەنرختری، خۆشەویستیت ئاو... خۆشەویستیت نانە...
 خۆشەویستیککی لە ژیان عزیزتر و ھەسرەتی دووریت ھەر لە
 ئیستاو ھەناسەو لێ بڕیوم. بێ تۆ، بێ ھەناسە و چرپەم، ئەو
 زالمەنەو بە ئەم حالەیان بردی دەدەمە دەست ناوی 'قھار' ی
 خدا و تۆش دەدەمە دەست دەسەلاتی ناوی «قادر» ی خدا. گەر
 دەبینی بێ تۆ چۆن ھەلەلەرزەم، چۆن باخ و گولستانی نیو دلم
 و شک بوو... جگە لە پەحمی پەحمان، پەناگەیک شک نابەم،
 ھەتا ئەو ساتەو ئێسمای کچی ئەبوەکر ھەوالی سەلامەتی
 سەرورەو دا بە فاتیمە، ئۆقرەو نەبوو و جروجانەو ھەرەکانی

مهككه بئڭاگا بوون له وهى ئەم ئىنسانه عهزىزترىنى كهونه، به و
جوړه ئازاريان دهدا... دلانيك بوون نورى پهسوليان دىوو و
هيشتا له بهرد پهقتر بوون و فاتيমেيان له دوورى باوكيدا وهك
گوليكى بئڭاو سيس و لاواز كړدبوو...

عەلى ئەمانه ته كانى دايه دهست خاوه نه كانيان، كه چەندىن
سال بوو دهياندايه دهست راستگوى ئەمىن بۆيان بپاريژيت و
تهنانهت هاوسهري ئەبوجهل خشل و زيږهكانى دابوويه دهست
و وتبووى: (ئەى موحه مەمەد! عەمرى هاوسهرم پياويكى زالمه و
دهترسم له ساتيكى توو په بووندا هەموو ئەمانه له ژير دهست
دەر بهينيت، با لاى تو بن پاريزراو دهن، كه پوژى خوى هات،
لنيت وەر دهگرمه وه.)

پوژى خوى هاتبوو و... عەلى ئەمانه ته كانى يەك-يەك دايه
دهست خاوه نه كانيان و له كو تايدا له تەنشت كه عبه وه هاواري
كرد: (ئەى خەلكى مهككه! هېچكەس ماوه ئەمانه ته كهى وەر
نه گرتبېته وه؟ هېچكەس ههيه پهسوله لالا له بابە تيكدا پهيمانىكى
پئ دابيت؟) چاوه پيى كرد و كهس هېچى نه گوت و تيگه يشت
هه مووى حەقى خوى وەر گرتووه.

ئيدى له وه به دوا مهككه له وه دەر چووبوو موسلمانان بتوانن
تييدا بژين و پهسوله لالا له يه سريبه وه به ئەبو وه قيدى له يسيدا
بريک زيږ و نامه يه كى بۆ عەلى پهوانه كړدبوو، تييدا دهيفه رموو:
(ئەى عەلى، هەركات له تەسليم كړنه وهى ئەمانه ته كان ته واو
بوويت، خانه واده كهم كو بكره وه و بيانهيته بۆ ئيره.) عەلى
دهستبه جي دوور له چاوان دهستى كرد به ئاماده كارييه كان و

ئىمەش خۇمان كۆ كىردەۋە و فاتىمە و ئوموكەلسوم بۇ دواچار
چوونە گۆرستانى ھەجون و مائاۋاييان لە دايكيان كىرد و منىش
لەۋى لەگەلىندا بووم... فاتىمە لەۋ پۇژە بەدواۋە ناچار بوو بە
ھەسرەتى خاكى سەر گۆرەكەى دايكەۋە بژى، گىيا... زۆر
گىيا... ھەنسكى دا... ماچى خۇلەكەى كىرد... باۋەشى كىرد بە
گۆرەكەيدا و مائاۋايى لى كىرد، چوون لە ساتى كۆچكىردى
خەدىجەدا فاتىمە بەدەم ھەنسكەۋە پەيمانى دابوو باوكى تەنھا
نەكات: (خەم مەخۇ دايكە گىيان! خۇم ئاگادارى باوكم دەبم، ئىدى
لەۋەبەدوا فاتىمە بەردەۋامىي بە شۇخوشەنگى و شكۆمەندىي
خەدىجە دەدا، ئىدى فاتىمە دەبوو بە ۋىنەى بەرجەستەكراۋى
ئەۋ كەلەژنە، ئىدى خەدىجە لە پىي فاتىمەۋە ھەناسەى دەدا...
دواتر بەنھىتى چوون مائاۋاييان لە زەينەبى خۇشكيان كىرد،
كە مىردەكەى بىباۋەپ بوو و دەبوۋايە لە مەككە بىمىنىتەۋە و
دواتر بە ھەنگاۋى قورس و شكاو مىلى ئەۋ پىيەى گىرت، كە
دىۋىكى كىۋى نور و ئەۋى دى ئوحد بوو، ئەۋ پىيە تەنھا
پىيەك نەبوو، بەلكو پردى سىراتى بەندايەتى بوو، پىي سەختى
سەبىر و ئارامى بوو. فاتىمە دەبوۋايە بىروات و پىي ھەلنەكەۋىت،
نەلەرزىت، نەكەۋىت، بەردەۋام بىت... ناچار بوو ئەۋ بارە
قورسەى كەۋتوتوتە سەر شانە ناسكەكانى ۋەك گەنجىنەيەك
ھەلى بگىرىت، ۋەختى چۆككەدانان و كۆلەدان نەبوو، سەرى بەرز
و نىگاكانى تىژ، ۋەك بابە گىيانى بە ھەمان پىگەدا دەپۇيشت
و دەبوو بە نمونەى ئەۋ ژنەى خودا ۋىنەكەى لەسەر زەمان
كىتسابوو...»

رۆژی بیستودووهمی چاوه‌روانیی عه‌لی

فاتیمه‌ی ئەدیب

عه‌لی کاروانیکی پێکه‌یتنا، که له فاتیمه و ئوموکه‌لسومی کچی ره‌سول و فاتیمه‌ی کچی ئەسه‌د و فاتیمه‌ی کچی زوبه‌یر و فاتیمه‌ی کچی هه‌مزه و ئەیمه‌نی کورم پێک هاتبوو و به‌یه‌که‌وه و به‌ ناوی پر ته‌لیسمی بسمیلا ده‌ستمان به‌ کۆچ کرد به‌ ره‌و لای خو‌شه‌ویست و عه‌لی پاراپه‌وه: "ئه‌ی خودای بالاده‌ست، به‌ حورمه‌تی ناوی ئەعه‌زه‌مت کارمان ئاسان بکه‌یت."

"ئه‌ی خاوه‌نی عه‌رش و عه‌رز، به‌ حورمه‌تی ئه‌و خو‌شه‌ویسته‌ت که ناوی موچه‌مه‌ده، چاوی دوژمنانمان له‌سه‌ر لا بده‌یت." سه‌ره‌تا ئه‌بووه‌قیته‌ی له‌یسی، که پێغه‌مبه‌ر نارده‌بووی، حوشت‌ره‌کانی تاو ده‌دا و هه‌نده‌ خه‌را ده‌پۆشتین، به‌سه‌ر پشتی حوشت‌ره‌که‌ناوه به‌رز ده‌بووینه‌وه و ده‌ماندایه‌وه به‌ پشتیاندا و له‌ ته‌په‌تۆزدا هه‌چمان نه‌ده‌دی، عه‌لی نا‌په‌حه‌ت بوو و فره‌مووی: "ئه‌ی ئه‌بو وه‌قید! ئه‌م پۆشته زۆر سه‌خته بو‌ خانمان! ئه‌وان له‌ جنسی هه‌وان! ناسکن."

”دہ زانم، بہ لَام دہ ترسم شوین پیمان ہہ لبرگن و پیمان بگہ نہ وہ۔“
 ”ئارام بہ... ئارام بہ... پیویست بہ ئو پہلہ پہلہ ناکات...
 رہ سولہ لَلا پیش ئو وہی پروات، پنی فہرمووم: ’ئہی عہلی، لہ ئہم
 ساتھ وہ ناتوانن ہیچت بہ سہر بینن.“ ہہ موومان ہہ ناسہ یہ کی
 ئاراممان ہہ لمژی و لہ دوای ئو وہ وہ عہلی پیش پڑہوی کاروانہ کہی
 کرد و نہرم و لہ سہرخو و ہیواش پیمان دہ کرد و بہ دہم
 خو یہ وہ دہ یگوت:

”لہ بیری نہ کہ یت!

تو خودات ہہ یہ!

کو تابی بہ ہہ موو گومانہ خراپہ کانت بہینہ،

لہ ہہر کاریکدا و ہہر ہہنگاویکدا کہ ہہلی دینی،

خودای جیہان و ئینسانت بہ سہ لہ پشتت بیت.“

حوشترکان بہ نازہ وہ پیمان ہہ لدہنا و بیابانی سہختیان دہ بری
 و تیشکی پوژ لہ سہر دوو حوری جیہان دہ درہ وشایہ وہ؛ فاتیمة
 و ئومو کہ لسوم، بیابانی ہہ لماوی ئامیزی خو ی بؤ پیوارانی
 کوچ کرد بوویہ وہ...

بہرہو یہ سرب پیمان دہ کرد و لہ ناکاو ہہ ستمان بہ
 تہ پہ تہ پی نال و حیلہ حیلی چہند ئہ سپیک کرد لہ پشتمانہ وہ،
 ئاورمان دایہ وہ و دہ بینن حوت لہ بہ توانترین تیرہاویژہ کانی
 قورہ یشن، دہوریان لی داین و چوار دہوریان گرتین و عہلی
 حوشترہ کانی راگرت و شمشیرہ کہی دہر کرد و پووبہ پوویان
 و ہستا، یہ کیکیان ہاواری لی کرد: ”ہیواش عہلی! ہیواش!
 وات دہ زانی دہ توانی خانمانی خاناوہہی مو حہ ممہد بہ یت و

پابکەیت لە دەستمان! هەر ئیستا ئاراستە ی کاروان پێچەوانە
بکەنەو و بگەڕێنەو.

عەلی زۆر بویرانە و بەجەرگانە وەلامی دایەو: "ئادە ی وەرن
بمگەڕێنەو!" هەمان دەنگ بە تۆنە گڕ و بیزارکەرەکی دیسان
هاواری کرد: "بگەڕێرەو و تم! ئە ی لە دینی باوک هەلگەراو!"
"ئە ی ئە گەر نە گەڕێمەو!"

"یا عاقلانە پێشمان دەکەون و دەگەڕێنەو، یاخود سەرت
دەبرین و لە گەڵ خۆمان دەبێهینەو."

قاقایەکی قیزەونیان لیدا و بۆ ئەو ی خانمەکان زیاتر بترسێن،
نزیکتر بوونەو، هەمووان لە حەبیبە تاندا سەرمان دانەواند و
پەنامان برد بۆ خودا، فاتیمە پڕی کرد بە چەرشەفەکی سەریدا
لە ترسی ئەو ی بکەوێت، ئای ئەو دەستانە و شک بن کە بۆ
فاتیمە درێژ کران... ئەو دلانە گڕ بگرن کە پێگريیان دەکرد
لەو ی فاتیمە بە بابە گیانی شاد بیتەو. هیدی-هیدی نزیك
دەبوونەو و ئەم جار عەلی وەک هەورەبروسکە بەردەمی لێ
گرتن و یەکی لە دپندەکان، کە ناوی جەناح بوو، شمشیرەکی
دەر کرد و پەلاماری عەلیی دا و عەلی کە زۆر شارەزای فێل
و تەلەکە ی جەنگ بوو و بەپەلە خۆی نوشتانەو و خۆی لە
شمشیرەکە دەرباز کرد و کە بۆی دەر کەوت واز ناھیتن و
پەلاماری ئەسپ و حوشرەکان دەدەن تا فریمان بدەنە خوارەو،
تا هیزی تیا بوو شمشیریکی دا لە ملی جەناح و خەلتانی خوینی
کرد و لە جیتی خۆیدا مرد. ئەوانی دی کە ئەمەیان بینی، تۆقین
و بەپەلە ئەسپەکانیان تاو دا و غاریان دەدا و کە بینیان عەلی

كۆل نادات و به شوينيانه وهيه، پارانه وه: "كوربه كه ي ئه بوتاليب! به خاتري باوكت يه خه مان بهر بده!" عه لي هاواري كرد، "ئه وه من ده چم بۆ لاي په سول الله و ئه وه ي خويني خۆي لي زياده، با شوينم بكه ويت!" به و جوړه بيناوه ران له نيو ته وپوتوزي غاري ئه سپه كاندا ديار نه مان و له بهر چاو ون بوون. گهرچي هه ر به يه كه م هه ول دووري خستبوونه وه، به لام ترسي ئه وه ي هه بوو كه ئه م جار به كومه له يه كي گه وره و قه ره بالفتره وه بين، به لام عه لي له پيناو گه ياندي ئه مه ناته كه ي په سول، گياني خۆي داده نا، تاكه دپكت بچووايه به پتي هه ركام له خانه وه داكه يدا، ده چو و به دلي عه ليشدا، به م جوړه كوتا كوچبه ره كان به ره و مه دينه ده ستيان كرده وه به پوشتن و كيوه كانى مه ككه له دوايانه وه ده لاوانه وه: "بۆ كوئ ده چي فاتيমে ي زه هرا!"

"بۆ كوئ ده چي مرواريه تاقانه كه ي په سول! خو شه ويست پوشت و خورمان ئاوا بوو و ئيستا توش ده پوئيت و به يه كجاري كوستان ده خيت!"

"مه پۆ كچه كه ي خو شه ويست... وه ها ده پوئيت، هه رچي ئه سستيره يه به شويندا هاتوون و ئاسمانى مه ككه بيئه سستيره بووه."

په په سيلكه كان سهريان شوپ كرديو و كيوه كان ده لاوانه وه و زه وي له خه فتدا ده له رزي و كه عبه ئه شكي خوينيني ده رشت و فاتيमे له كه عبه وه ده چو و بۆلای نه بي، له حه سره ته وه به ره و ويسال و ته نها عاشقان پني سه ختي بيابانيان پني ته ي ده كرا... ته نها عاشقان هينده شاعيرانه و ناسكانه كوچيان ده كرده...

رۆژی بیستوسنییه می چاوه پروانی عهلی

فاتیمه ی خوشه ویست

"هیناش-هیناش له مه نزل نزیک ده بووینه وه و هه رکات ماندوو و شه کهت ده بووین، پشووی کورتمان وهر ده گرت و منیش ئه وهنده ی عهلی شانم نابوویه ژیر ئه مانه ته که ی په سول و وهک چۆن له کۆندا ئامینه م ناشت و کورپه شیرینه که یم پادهستی باپیری کرد، ئه میستاش ئه مانه ته کانی خه دیجه م له ئامیز گرتبوو و ده مبردن بۆ لای باوکیان. جهسته ی ماندوو و پیر و په ککه وته م له پۆزانی گه نجیم به جستوجۆتر بوو، شنه بایه کی فینک، که نه مانده زانی له کوپوه دیت، جار جار فینکی ده کردینه وه و وهک بلێی چۆله که کانی بیابانیش جیاواز له جارن بگریوینن، له جۆشوخرۆشیک جیاوازا بوون. تیشکی ئالتوونی خۆر دهیدا له حوشتره کان و خیراتر و خیراتر ده پۆشتن، زه رده خه نه یه کی شیرین که وتبوویه سه ر زاری فاتیمه، وهک چۆن یه عقوبی نه بی له دوریی چهند فهرسه خه وه بۆنی یوسفی بۆ هاتبوو، فاتیمه ش هه ر له و دوروه وه بۆنی بابه گیانی بۆ ده هات و ئه م گه شته چهند شه و پۆژییه خه ریک بوو کۆتایی ده هات. پۆشتین و پشوومان دا و پیمان کرد

و دووباره پشوومان دا و له کوتاییدا گه یشتین به کاروانه که ی
 رهسول، که له گوندی قوبه ی نزدیک مه دینه چاوه پیی ده کردین.
 له کوتاییدا سه وزایی و گولوگولزار جیی لم و زهردی و وشکی
 بیابانی گرته وه و پیمان نایه سهر زهویی مه دینه، له وه به دوا له
 جیی لووره لوور و دهنگی ترسناکی شهوانی بیابان، ئیدی گویمان
 له په ره سیلکه کانی یه سرب بوو. بونی میسک و عه مبه ر ئاسای
 رهسول ده هات به سه رماندا و پیمان نایه نیو خاکیک، که رهنگ بوو
 تنیدا بمرین! رهسوله لالا پیشوازیی لی کردین و عاشق به مه عشوقی
 شاد بووه وه و فاتیمه به حه سره ته وه باوکی له ئامیز گرت و ده توت
 ئیستا باله کانی جو بریل بهر سنگی که وتووه، هینده ئارامیه خش
 و حوزور به خش بوو و تیر دهسته کانی ماچ کرد و ئه شکی شادی
 وهک دوو رووبار به چاوانیدا ده هاته خوار و پاش ئه وه ی له ژیر
 بونی لاهووتی و بهرام بهر روخساری نوریندا حه واینه وه، جا
 مزده ی ئاته یکی پی داین که که میک بهر له و ساته بوی دابه زیوو:
 «الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ
 السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ»
 ئه وانهی که یادی خوا ده کهن به پینوه و به دانیشته وه،
 بهراکشانه وه وه بیر ده که نه وه له دروستکردنی ئاسمانه کان و
 زهوی، (ئه لین) ئهی پهروه ردگارمان، ئه مه (جیهان) ت دروست
 نه کردوه به بیه وه، پاک و بیگهردی بۆ تو، ده سا توش بمانپاریزه
 له سزای ئاگری دوزهخ. ال عمران/ ۱۹۱

رۆژی بیستوچاره می چاوه پروانیی عهلی

فاتیمه ی بوشرا (مژده به خش)

شه وه کان و شیعره کان و دلۆپه بارانه کان بۆنی مژده ی
ویسالیان لێ ده هات و فاتیمه له چاوه پروانیی ئه وه ی بیته
هاوسهری عهلی، وه ک ئه وه یه که م رۆژه ی گه یشتنه یه سرب
ده خه نی و له لای خه لکی مه دینه فاتیمه هاوواتا بوو له گه ل
مژده ی شادی، چوون به گه یشتنی ئه وه بۆ ناو کاروانه که ی
ره سول، به ره سوله لّلا شاد ببوون...

به ره که به رده وام بوو له گێرانه وه: "ژنان له بهر ئه وه ی
به رده وام به سواری پێیان ده کرد، هینده ی پیاوان له
گه شتکردندا ماندوو نه ده بوون و به تایبهت عهلی، له بهر ئه وه ی
به رپرسیاریتییه کی گه وره ی که وتبوویه سه ر شان، زۆر
شه کهت ببوو و ئه مانه تی راده ستی ره سوله لّلا کرد، به لام به
هۆی گهرمی و ته پوتۆزی بیابان و بیخه وی و گه رده لولوی
له مه کانه وه، چاوه کانی زۆر ئازاریان ده دا و ئاوسابوون و
نه یده توانی له سه ر پێیه کانی بروات و نه یویست ره سول به م
حاله وه ببینییت و ماوه یه ک نه چوویه حوزوری ره سول. وه ختی

رہسولہ لّلا ھۆکاری دیارنہ بوونی عہلیی بۆ دەر کہوت، پڑیشت
بۆ لای و چاوہ میھرہ بانہ کہنی پڑ بوون بۆ عہلیی کوپہ مامی،
کہ لەتاو ئازاری چاو و پیتییدا جیتی بہ خۆی نہ دەگرت، بہ
ئەوپہری میھرہ بانییہ وہ باوہشی پیندا کرد و پینیہ کانی بۆ شیتلا
و لەو ساتەدا مژدەہی ئاسمانی دابہزی:

«ومن الناس من يشرى نفسه إبتغاء مرضات الله»

«لەناو خەلکی مروۆشی وایش ھەییە، لەبەر پەزای خوای

گەورە گیانی خۆی دەبەخشی.» بقرة/۲۰۷

دەستە شیفابەخشەکانی رەسول شیفای بەخشی بە عەلی و لە
ماوہیەکی کەمدا باش بوو و کەوتەوہ سەر پێ. لەو سات و بەندەدا
یەکەم مزگەوتی موسلمانان لە قوبە دروست کرا و پاش ئەوہی
کۆتا قافلە، کە خانەوہدەہی رەسول بوو، گەیشتین، بەیەکەوہ بەرەو
یەسریب کۆچمان کرد و جۆشوخرۆش و خۆشی تیکەل بەیەک
بوون و خەلکی مەدینە، کە چەندین پۆژ بوو چاو لەسەر پێ
چاوہ پێی گەیشتنی رەسول و ئیمانداران بوون، دەمەونیوہ پڑیەک
بە ھەوالی گەیشتنی قافلەکە پاچلەکین و یەھودیەک بە شارەکەدا
پای دەرکرد و دووپاتی دەرکردەوہ: 'موحەممەد گەیشت.' 'موحەممەد
گەیشت!' و پشتیوانان بەجۆشوخرۆشەوہ و بەدەم سرودی تەلەع
البدرو عەلەینا بەخیرھاتنیان کرد:

طلع البدر علينا

من ثنات الوداع

وجب الشکر علينا

مادعاً لله داع

ئەستەمە ھېچ وشە و قەلەمىك بتوايىت باسى ئەو ساتە
 بىكات، توفانىكى نەبىنراوى خوشەويستى و قەرەبالغىيەكى زور
 بەرەو پووى دەپۇيشتن و گەنج و پير و مندال و نەخۇش
 و بارگران و بىكەسان و نەداران و زەنگىنەكانىش ھەمووان
 بەرەوپىرى دەھاتن، دەستەدەستە بەدەم سرود و ھۇنراوہ و
 دەفەوہ بەرەوپىرى دەھاتن... پەحمەتىكى جياواز دابارى بەسەر
 يەسرىدا، ئاوازيكى نەبيستراو بلالو بوويەوہ بە ئاسماناكەيدا،
 ئىنسان و فرىشتەگەل لە ھەمان كاتدا و بە ھەمان نەغمە و
 ئاواز ھەمان ھۇنراوہيان دەچرى. ھىچكەس نەيدەزانى كى
 نووسىويەتى، كى چريويەتى، كى ئاوازي بۇ داناوہ و ھەمووان
 بەيەكەوہ دەيانگوتەوہ:

طلع البدر علينا
 من ثنيات الوداع
 وجب الشكر علينا
 ما دعا لله داع

ئەو پۇژە زانىمان شەرت نىيە ئىنسان ھەر لە دلئەنگىدا
 بگرى، دەكرىت لە ترۇپكى شادىدا فرمىسك بېژىت، لەگەل
 ھەر ھەنگاويكدا كە پەسولەللا دەينا، خەلكى يەسرىب زياتر
 فىنكاىى دەھات بە دلئاندا. كۆچبەران لە مەقامى نازدا بوون،
 لە مەقامى عەشقدا، مال و حال و سەرۋەت و سامانىان جى
 ھىشتىبوو و ھەموويان كردبوو بە قوربانى 'با بېرۇن'ىك!
 پىشتىوانان لە پەسول كۆ بووونەوہ ھەركەس لەلاى
 خويەوہ بانگھىشتى دەكرد:

«بفرموون بۆ مالى ئىمه!»

«گيانمان فيداي پىبازهكەت، يا پهسولى خوا.»

«بىه به ميوانى ئىمه و شهرف بىهخشه به خانهكهمان.»

«بهخير بىت يا حبيب الله.»

«خوشمان دهوئيت يا خير خلق الله.»

زهردهخه نه كهى وهك خۆر فراوان له سهر پرووى پهسول

بوو: «سوئند به خودا منيش ئىوهم خۆش دهوئيت.»

پىغه مبهرى مېهره بانى نه يدهويست دلى كهس بشكىنيت،

نه يدهويست تيشكى نىو چاوى كهس بكورئىنتيه وه، فهرمووى:

«حوشتره كه ئازاد بكه، بزاني بۆ كوئ دهچىت، ئه و به پىي

فهрман دهجووليت.»

هه موو ئه و خه لكهى كه له خۆشپياندا خهريك بوو دليان

دهفري، بهجۆشه وه پىشوازيان له ئه و پىغه مبهره ده كرد كه

چه ندين سه ده بوو كه ون چاوه پى هاتنى بوو و چاوه پى

بوون بزاني حوشتره كهى به ره و مالى كامه بهختيار دهچىت...»

پوڙي ييستوپڻجهميني چاوهرواني عهلي

فاتيمه ي شادي هين!

خه لکي وهک ديوانه به سهر پڙگه کاندا پڙابوون و به گريان و پڻگه نين و سرودوتنه وه شوين هه لڙيردراوي جيهان که وتبوون و قه سوهي خوشتری په سول به ههنگاوي نه رم و سهنگين پڙي دهکرد، تاكوو له کوتاييدا له زهوييه کي فراواني ته نيشت مالي نه بو نه يوبي نه نساريدا له سهر هه رچوار پڻ چوکی دادا، ئاي له حالي نه بو نه يوب و هاوسه ري له و ساهه دا! ده گريان، سوپاسي خودايان دهکرد، ده گريان... په سول له خوشتره که ي دابه زي و دواتریش فاتيمه و نهواني دي، ئومو نه يوب له سوپاسگوزاريدا هه لده له رزي، ماله ساده و خاکيه که ي په سول له ويادا دروست دهکرا، له په لکي خورما و بهرد و دار...

ئاي له ميوانداريکردني خه لکي مه دينه، له که لوپهل و مال و وشکه و خواردن و له دهرزيهک تا تالي ئاوريشم هه رچيان هه بوو به شيان کرد له گهل نه و کوچبه رانه ي له "گيان و ئيمان" زياتر هيچيان پڻ نه بوو... ده يان به خشي و

زیادی دەکرد، دەیانبەخشی و دەهاتەوه جیی... دەیانبەخشی و
کەم زۆر دەبوو... دەیانبەخشی و ئەوەی نەیانبوو، دەیانبوو...
دەیانبەخشی و موحیببەت و خوشەویستی و برایەتی و نێوانیان
زیادی دەکرد و یەسریب ئیدی مائی خوشبەختی بوو...

پوڙی بیستوپینجھمینى چاوهروانىی عهلى

زمانى بیڊمنگى پڙا...

به نزيكى ۲۵ پوڙ بوو گهشتى گهشتن به فاتيمه دهستى پى كردهو، پهلكه زيرپينه كى پهنگاوړنگ ئاسمانى ژيانى عهلى رازندبوويهوه، سوپاسگوزارييه كهى بهردهوام و بهرخودانه كهى ئارام بوو، بهلام بللى پوڙى ويسال كهى بيت! لى ديار نه بوو...

شه و پوڙهكان تيدهپه پين و باسى كاتى زهماوند لهئارادا نه بوو و ئه مەش چاوهروانييه كهى دوو ئه وهنده قورس كردهو. چ بهختى بوو بوون به هاوده مى سهره ورى عالم! بوون به نزيكترين كهى كچه كهى... كهى دهگه يشت به ئه و ئاره زووه گوره يه! دهويست بيرسى و له شهرمدا نه يده توانى و دهويست نه پرسى و له مەراقدا نه يده توانى! پتى وا بوو په سوله لالا چاوهروانى فه رمانى خوداييه له باره ي پوڙى زهماوند هوه پتى بگات، هر بويه ئه وهنده دى دهست و پتى به سترابوو و نه يده توانى هيچ بگات. له لايه كى ديكه شه وه پياوانى پشتيوانان ميوانداريى كوچبه رانيان ده كرد و داوايان لى

ده کردن باسی ئه و شیرہ بکهن که ماندوونه ناسانه پیغه مبه ر ده پاریزئی و ئه میستا بی دودلی کچه که ی خوی پی دهدات. موسعه ب دهستی به قسه کرد: "عهلی به رده وام له خزمه تی ره سولدایه به گیان و ئیمان و مال و مولکیه وه و گهر په رده ی نیتوان دونیا و قیامهت لا ببریت و فریشته و جن و به هه شت و جه هه نه م نیشان بدرین، زه په یه که له ئیمانی عهلی نه که م دهکات، نه زیاده. ده توانیت به وشه ی که م زور دهر ببریت و پیی وایه زمان ته رازووی سه نگینی مروقه و ئه وهنده ی لغاوه که ی شل کرا، ئیدی به ره لا ده بیت و به راست و چه پدا ئازاری چوارده ور دهدات و ده لیت زور خوین هه یه زمان ده پرژیت، نه که شمشیر!"

یه که له پشتیوانان وه لامی دایه وه، "ئای که وته یه کی جوانه! به لای زمان گه لی سه خته!" موسعه ب به رده وام بوو: "یه کیک له یاسا و گوته کانی دیکه ی عهلی ئه وه یه که ده لیت، 'بو ئه وه ی ئازارده رکه ت شهرمه زار بکه یت، نه رمونیان به له گه لیدا، توورپه یی نرمی و بیده نگی به رزییه بو ئینسان. مروقی ئیماندار پوخساری پر خنده و دلی پر خمه." "هه مووان به سه رسوورمانه وه گوئیان گرتبوو: "ئای له م وته به رزانه!"

کوچه ریکی گهنج هاته دهنک: "ده ریای زانستی عهلی فراوانه و ده فره موویت، 'گه وره ترین دوژمنی مروق توورپه یی و چه زه کانیه تی و مروقی به خیل هه رگیز ئارامی ناچه ژئی و زور ده وله مه ند هه یه له هه ژار هه ژارتره و زور سه رگه وره هه یه

له نزمترینەکان نزمتره و زۆر هه‌زار هه‌یه له زه‌نگینترینەکان
زه‌نگینتره. برسیتی گه‌لی له سه‌ردانه‌واندن باشت‌ره '» به‌م جۆره
دانیش‌توانی یه‌سریب به‌ده‌وری کۆچبه‌راندا کۆ ده‌بوونه‌وه و
خۆشه‌ویست و خۆشه‌ویستانی خۆشه‌ویستیان زیاتر ده‌ناسی
و بایه‌خی قسه‌ له‌لایان گران و وانه‌کانی نیو وه‌حی له‌ هه‌موو
شت لایان پیرۆزتر بوو.

عەلى بانگ دەكرىتە حزور

«فاتىمە! كچم تۆبىيە بە جارىيە بۇ عەلى،

تائەۋىش بىيىت بە كۆيلە بۇ تۆ!»

حەزرەتى پەسول

خورماكان پۇژبەپۇژ پەنگيان تۇختىر دەبوو و زياتىر
پىتدەگەيشتن و شيرينتر دەبوون و هيتشتا كات و ساتى زەماۋەند
ديار نەبوو. چاۋەپوانى و ئاپوۋنى لە ھەموو شتىك سەختىر
و ۋەختى چاۋەپوانكراۋ حۇرىيەك بوو لە بەرگى مرقۇدا،
تاقىكردنە ۋەكە گەلى سەختىر بوو...

ۋەرزى كۆكردنە ۋە و مشتاقكردن و وشككردنە ۋەى خورما
و چاۋەپوانى گەپانە ۋە و بەپىكردنى كاروان و گەپانە ۋە و
پۇشتن بەرەو سەفەر و پىشۋازىكردن و مالتاۋايىكردن لە
ۋەفدەكان بوو. لەنپو ھەموو ئەمانەشدا پىغەمبەر سەنتەر بوو
و عەلى سەرقالى پەسول و سات و وتە و ھاتوچۇكانى بوو.
تاكە وشەيەكى لەمەر زەماۋەند لى نەدەبىسترا و ئەو ئاپوۋنىيە
دوورودرىژەش خەرىك بوو شەكەتى دەكرد. لە ھەمان كاتدا
بنەمالەى ئەبوتاللىبىش لە چاۋەپوانىدا بوون و فاتىمەى دايكى
عەلى و خوشكەكانى و براكانى ھەمووان چاۋەپى مژدەى

زەماوەند بوون و لەبەر پێزی زۆریان بۆ پەسول، هیچیان
 نەدەگوت، بەلام عەقیلی برا گەورەى عەلى، كە لەدواى مردنى
 ئەبوتالىبى باوكيان بەرپرسىار بوو لە خوشك و براكانى،
 لەوە زياتر خۆى بۆ نەگىرا و پۆژىك بە عەلى گوت: "ئەى
 عەلى حەيدەرم! لە بىرم نىيە هىچ پۆژىك ئەوەندەى ئەو
 پۆژەى فاتىمەت لى ماره كرا خوشبەخت بووبم، بەلام خۆزگە
 دەمزانى زەماوەندەكەتان كەيە! خۆزگە ئەو پۆژەم دەدى، ئىدى
 بشمردمايە بەختيار دەمردم." عەلى سەرى سوور ما لە قسەكانى
 براكەى و عەقىل بەردەوام بوو: "تا كەى چاوەپێ دەكەيت!
 ئەم چاوەپوانىيە كەى كۆتايى دىت؟ با داىكىشم ببەين و بچين
 بپرسين، بئافخيىن، پەنگە كەمترخەمىمان لە شتىكدا كردبى!
 ياخود كارىك هەبى و ئەنجاممان نەدايىت!" عەلى وەلامى ئەم
 قسە چاوەپوانەكراوەى دايەو: "راست دەلييت، بەلام شەرم
 دەكەم پرسىارى لەو جۆرە لە پەسول بكەم و كارىكىش نىيە
 بە داىكم چارەسەر بكرىت." بێدەنگىيەكى دووردريژ بالى
 بەسەردا كىشان و عەقىل بە هەمان جۆشوخروش و تاسەو
 گوتى: "هەستە! هەستە، شەرم مەكە و برۆ بۆ لای پەسول،
 بچۆ خۆت لى بپرسە، لە ئىمە زياترى خوش دەوييت، دلىيا بە
 دلت ناشكىنىت." عەلى، گەرچى دەريايەك لە تاسە و شەوق لە
 دلىدا جۆشى دەدا، وەلامى دايەو: "با چاوەپێ بكەين، شەرم
 دەكەم بۆ ئەو پرسىارە بچمە حزورى پەسول."
 عەقىل رەتى كردەو: "نايىت! هەستە دەى، بەيەكەو دەچين
 مادەم وايە! با بزانيى ئەم كارە بەرەو كوێ دەچىت."

عەلی، گەرچی زۆر شەرمی دەکرد، قسەى براکەى پى
نەشکا و ھەستایە سەر پى و لەو ساتەدا دایکیان ھات و
بارودۆخەکیان بۆ ئەویش باس کرد و بى ئەوہى کات بەفەرۆ
بدەن، سىپەسى لە مال دەر چوون.

تیشکی ئالتوونى ئىوارە بەسەر یەسرىدا پڑابوو، تیشکی
فتیلە و چرای تاکوتەرا داگیرساوى مالەکان بەرچاو دەکەوتن.
لە کاتیکدا خەلکی بەرەو مالەکانیان دەرپۆشتەو، ئەوان
بەتەنیشت فرۆشیاری عەترەکان و ژنانى گىافرۆش و مندالاندا
بەرەو مالى خوشەویست دەرپۆشتن. لە کۆتاییدا گەشتە
بەردەرگای پەسول و کەمىکی مابوو عەلى لە شەرمدا
بگەریتەو، بەلام عەقيل دەستبەجى پىشى کەوت و لە دەرگای
دا، پاش کەمىک چاوەروانى، بەرەکە دەرگای لى کردنەو و
گوتى: "خیر بى ئىنشالە بەم کاتە!"

عەقيل وەلامى دایەو: "دەمانەویت پەسولەللا بىنین بە
مەبەستى زانینى وەختى زەماوەند."

بەرەکەى بەتەمەن وەلامى دانەو: "کۆرى خۆم، ئىستا
کاتىکی گونجاو نییە بۆ ئەو کارە، ئەو بابەتانە کارى ئیمەى
خانمانە. کەمىک کاتم بدەن، پىغەمبەر ئەمشەو لە ژوورەکەى
عائیشەى و خانمان ھەموویان لەوێ کۆ دەکەمەو و بابەتەکە
لەگەل پەسولدا دەکەمەو و ئاگادارتان دەکەمەو لە وەلامەکەى،
گونجاو نییە ئێو بە ئەم کارە ھەستن!"

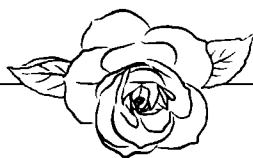
لەئێو چرچەکانى پوخسارى بەرەکەدا ھىندە ئەزموون و

دونيادیدهیی ده‌بینرا، ده‌ستبه‌جی‌ عه‌لی سوکناایی هات و له‌سه‌ر
 قسه‌ی ئوموئه‌یمه‌نی ناسراو به‌ به‌ره‌که‌ گه‌پانه‌وه‌ و دواتر
 ئوموئه‌یمه‌ن پیتش ئه‌وه‌ی بچیته‌ حزوری په‌سول، بابه‌ته‌که‌ی
 له‌گه‌ل هاوسه‌رانیدا تاوتوئ کرد و ئوموسه‌لمه‌یان کرد به‌
 نوینه‌ر و پاش ئیزنوه‌رگرتن، چوونه‌ ژوره‌که‌ی عائیشه‌ و یه‌ک-
 یه‌ک سلاویان له‌ ئازیز کرد و ئوموسه‌لمه‌ به‌وپه‌ری نه‌زاکه‌ت
 و شکووه‌ باباته‌که‌ی کرده‌وه‌: “یا رسول الله! گهر خاتوو
 خه‌دیجه‌ی شاژنمان له‌ ژیاندا بووایه‌، ئه‌م کاره‌ نه‌ده‌که‌وته
 ئه‌ستۆی ئیمه‌ و وه‌ک گشت کاریکی دیکه‌ ده‌ستوبرد خۆی
 چاره‌سه‌ری ده‌کرد، به‌لام ده‌لینی چی حوکمی قه‌ده‌ره‌ و ملمان
 له‌ ده‌زوو باریکتره‌ له‌ ئاستیدا.” له‌گه‌ل بیستنی ناوی خه‌دیجه‌دا،
 په‌سول چاوه‌کانی پر بوون و فهرمووی: “گهر ئه‌و له‌ ژیاندا
 بایه‌...” دلۆپیک ئه‌شک به‌ گۆنایدا هاته‌ خوار و خه‌میکی چر
 ژوره‌که‌ی گرته‌وه‌ و ئوموسه‌لمه‌ به‌رده‌وام بوو: “جه‌نابی
 حه‌ق له‌ به‌هه‌شتدا به‌ یه‌کدیمان شاد بکاته‌وه‌... ئیستا فاتیمه‌ی
 جگه‌رگۆشه‌ی ئه‌مانه‌تی ئیمه‌یه‌ و ده‌مانه‌وێت بزانی‌ن که‌ی به‌
 گونجاو ده‌زانن بۆ زه‌ماوه‌نده‌که‌ی! عه‌لی باسه‌که‌ی له‌گه‌ل
 ئوموئه‌یمه‌ندا کردووه‌ته‌وه‌ و ئه‌ویش گوتوویه‌تی من ده‌پرسم
 و وه‌لامتان ده‌ده‌مه‌وه‌، جا چی ده‌لێت ده‌رباره‌ی به‌یه‌کگه‌یشتنی
 ئه‌م دوو مروارییه‌؟”
 په‌سول وه‌لامی دایه‌وه‌: “عه‌لی هه‌چکات باسی له‌و جوژه‌ی
 له‌گه‌ل مندا نه‌کردووه‌ته‌وه‌!”

”یا رسول الله! خۆتان دەزانن عەلی چەند بەرپەوشتە!
زۆر شەرم لە جەنابتان دەکات و پووی نایەت پرسبیری لەو
جۆرەتان لێ بکات.“

”دەمی کەواتە عەلیم بۆ بانگ بکەن.“

بەریار درا عەلی بێتە حەزور و خۆی بابەتە کە لەگەڵ پەسول
تاوتووی بکات و هاوسەرانی پێغەمبەر بە هیوای شەویکی شاد
مالئاواییان لە پەسول کرد...

بەشى سىيەم

مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ

خاوەن رۆژى لىپرسىنەوھىە

الفاتحە/۴

تەھا؛ موحەممەدى مۇستافا

«گوايە نىيەتم نووسىنى جەمالى تۆيە!

تواناكانم سنووردان! بىخەشە ئەى دورى زەمانە...»

نەجاتى

مانگى جۆزەردانى سالى ۶۲۴ بوو. لەگەل نەفەسى
هەواى فېنكى بەرەبەياندا ئوموئەيمەن هەوالى بۆ عەلى نارد:
“رەسولەللا چاوەرپیتە، بەپەلە وەرە حزورى.”

عەلى بەپەلە خۆى و ئەدەب و حەياى كۆ کردەو و بەرەو
مالى خوشەويست بەرپى كەوت. كە گەيشتە جى، ديسان
نەيدەتوانى تەماشای رەسول بکات! ديسان ئەو حالەى بەسەردا
هاتبوو، كە هېچى لەگەلدا پى نەدەگوترا و رەسولەللا هەستى
بەم حالەى عەلى كرد و فەرمووى: “ئەى عەلى! ئارەزوو
دەكەيت زەماوەندەكەتان بکەن؟” عەلى بەشەرمەو وەلامى
دايەو: “بەلى يا رسول الله! چاوەرپى فەرمانى ئىوهم!”

ئەم وەلامە خوشەويستى خوشحال كرد: “زۆر چاكە!
ئىنشالله ئارەزوو وەكەت بەجى دەگەيەنين، مالىك بگرە و
ئامادەكارىيەكانى ئىوارەخوانىك دەست پى بکە بۆ پوژى
زەماوەند.”

عەلی ئەو لەحزەبە تێگەشت خۆشەویست بۆچی لە
 چاوەروانیدا هێشتووێتەو. پێغەمبەری خۆشەویستی هەستی
 کردبوو بڕیاری ھاوسەرگیرییەکە لەپەر و بەپەلە بوو و
 چاوەڕۆکی کردبوو عەلی زیاتر ئامادەیی ئەو پرۆسەبە بێت
 و دونیای پۆچی عەلی و فاتیمەش ئامادەیی ئەو گۆرانکارییە
 بکات و ھەردووکی سەنگین و پێگەیشتوو و تێگەیشتوو تر بن و
 بگەنە جێتە ئارەزووی بەیەکەیشتنی یەکدی بکەن. وەختی
 ئارەزوویەک لە پۆحدا گەورە دەبوو، دەگەشت بە کەمال
 و زمان داوای بەجێگەیانندی ئەو ئارەزووی دەکرد. لەپێناو
 کەمالی پۆچی ھەردووکیاندا بوو ئەم چاوەروانییە، مەزە
 لە ھەر بوارێکی دیکەدا پێنەگەیشتوو و کال بێت، شەرتە بۆ
 ھاوسەرگیری پۆچی بپیشیت و پێگات. عەلی سەرکەوتوانە
 گەیشتبوو بە ئەو قوناغە و تێگەیشتبوو کە مەرجی سەرەکی
 ھاوسەرگیری عەشق و شەوقە! لەگەڵ زیادبوونی ئارەزوو و
 ھەسرەتدا، ھەویری موحیببەت ھەلدی و دەبێتە سەرەتای
 ھاوسەرگیرییەکی خۆش و نەرم. ئەو چاوەروانییە بوو بە
 ھۆی ئەوێ عەلی زیاتر ھاوسەری بناسیت و ھەر لە ئێستاوە
 بیر بکات و زیاتر مەیلی لێی بێت و زیاتر خۆشی بویت.
 کەواتە خۆشەویستی لەنیو دائیرەیی ھەلالدا بەم جۆرە بوو!
 گەڕان... چاوەروانی... پێنەگەیشتن... ناسین... شەرمکردن و...
 زۆرخۆشویستن... نەینیی بابەتەکە لەویدا ھەشار درابوو و
 عەلی مانگیك لەنیو ئەو نەینییەدا ژیاوو. لە کاتیکیدا عەلی
 لەم بیرکردنەوانەدا بوو، پێغەمبەری ئازیز ھەنگاوێکی

داہاتووی بہ علی گوت و کہمیک لہ ئو پارہیہی دابووی بہ ئوموسہ لہ مہی ہاوسہری، داوی کرد و دای بہ زاواکہی و فہرمووی: "کہ وا بی، نہختی خورما و کہمیک کہری و بریک ماست بکرہ و وەرہوہ."

ئەم پرستەیی کۆتایی بە مانای ئوہ دەہات: "تەواو ئەی علی! دەست بە ئامادەکارییەکانی زەماوەند بکە." علی پڕ بوو لە شەوق و خۆشبەختی، ناارامی و چاوہروانی کۆتایی ھات. ئیزنی لە پەسول وەر گرت و بەرہو بازاری مەدینە بۆ کپینی پێداویستییەکان بەپێ کەوت. بە عەشق و شەوق و جۆشەوہ رۆشت پارہی زەماوەند ئامادە بکات، بەلام بۆی دەر کەوت کہ لە زریئۆشەکہی سنگی زیاتر هیچی دیکەیی نییە پارہ بکات! علی لەگەڵ ئوہی گەنجیکی زرت و زیرەک و بەتوانا بوو و دەیتوانی ببیت بە یەکیک لە بازەرگانە ناودارەکان، بەلام تا ئو تەمەنەیی، تاکە کاری پاراستنی پیغەمبەری خودا و خزمەتی دینەکہی بوو. علی بەردی بگوشییایە، ئاو و خەلووزی بگرتایە بە دەستیوہ، ئەلماس و تەماشایەکی خۆلی بکردایە، دەبوو بە ئالتوون، لەگەڵ ئوہەشدا چاوی لەسەر هیچ ھەبوویەکی دنیا نەبوو. دنیا وەک کیزۆلەییەکی ناسک ئامیزی بۆ کردبوویوہ و علی فریوی پێ نەخواردبوو. پەنگە گەر مردن بکوژرایە و دنیا ھەتھەتایی بووایە، علی ھەولێکی بۆ بدایە، بەلام ئوہی تا ئو پۆژە دیبووی، گەرەترینی بازەرگانان و پادشایان لە فرمێسک و خوین و پق زیاتر، هیچیان لێ جئ نەمابوو. نەیدەتوانی چاو لەئاست کۆتاییەکی ئوہەندە دیار

دابخات، یاخود ئاسۆی وابەستەیی هیچیککی ئەوەندە گەورە بکات، یاخود پێ بدات دلیک کە پێ بوو لە عەشقی ئەو، مەیلی شتانیکی دیکە بکات، لەمێژە خۆری لەئامیز گرتبوو، نەیدەتوانی بگەریتەووە ئامیزی تاریکی شەو...

عەلی بە عەشق و شەوق و زڕیپۆشەکیەو، کە وەستایەکی کارامەیی یەهودی دروستی کردبوو و بە زاریکی پێ سوپاسگوزاری و دلیکی پێ فاتیمەو بە بازاردا دەپۆشت. لە کۆتاییدا چووەیە نیو دوکانی زڕیفرۆشینی کارامە و پێک کەوتن لەسەر ئەوێ دوکاندار تا کۆتایی پۆژ زڕیکە بفرۆشیت و پارەکی پادەستی عەلی بکات.

عەلی بە دەم هیلایەکی شیرینەو بەرەو مالهو دەپۆشت و لەناکاو گویی لە دەنگیک بوو لە پشتیەو بانگی دەکرد: "عەلی! ئەو عەلی!"

ئاوێ دایەو و تەماشای کرد عوسمانی زاوای پێغەمبەر، بەلام ئەو سەیر نەبوو، سەیر لەویدا بوو زڕیکە عەلی بە دەستەو بوو کە کەمێک لەو بەر پادەستی فرۆشیارەکی کردبوو. عەلی بەسەر سوورمانەو سلاوی لە عوسمان کرد و عوسمان گوتی: "ئەو عەلی، ئەم زڕیپۆشە یادگارییەکی قەدیم و بەشیک نەبوو لە ئەو غەنیمەتە لە جەنگی بەردا بەر تۆ کەوت؟"

"بەلێ، خۆیت!"

"دەو کە وا بێ، بۆ دەفرۆشیت؟"

عەلی بەزەر دەخەنەو وەلامی دایەو: "مارەیی فاتیمە، من لای فرۆشیاریک جێم هێشت، چی دەکات بە دەستی تۆو؟"

عوسمانی زاوای پەسول دەستیکی خستە سەر شانی
عەلی: "دلم بەرگە ی نەگرت ئە ی عەلی! تۆیە ک کە بە پۆشینی
ئەو زڕییە ترس دەخەیتە دلی دوژمن و شادی دەخەیتە دلی
دۆست، چۆن دەیت لە دەستی بدەیت! ئەو زڕییە لە تۆ زیاتر
لە کەس نایە ئە ی عەلی! کە لە ئەو دوکانە بینیم، بەرگەم
نەگرت و من کڕیم و ئەوەش پارەکە یەتی، ٤٨٠ درەهم."

عەلی زۆری پێ خۆش بوو کە زڕی یادگاری بە در
کەوتوو تە دەستی عوسمان و گوتی: "زۆر لە تۆش هاتوو
ئە ی عوسمان! بۆ خێر بە کاری بهێنیت."

"ئەرئ... بەلام لە من زیاتر لە تۆ دیت ئە ی عەلی! تکایە
وەک دیاری هاوسەرگیری لیم قبول بکە."

عەلی زۆر سەری سووڕ ما و چاوانی پڕ بوون و نەیدەزانی
چی بلیت! چەندە دیارییەکی مانادار و هەلوێستیکی ناسک بوو
عوسمان ئەنجامی دا! عەلی لە سوپاس زیاتر هیچی دی
شک نەبرد پێی بلی و دیسان پێی بازاری گرت، بەلام ئەم
جار بۆ کڕینی پێداویستیەکان بە ئەو پارە یە لە فرۆشتنی
زڕیکە ی دەستی کەوتبوو. بلیی هەیت دینکی دیکە هاوکاری
و خوشەویستی و تیگە یشتنی هاوێلان بۆ یە کتر هێندە زۆر
بیت؟ بە دەم شتکڕینەو بەیری لە برایەتی نیوانیان دەکردهو
و وەختی خورما و هەنگوین و کەریکە ی برد بۆ مزگەوت،
پەسولی بینی و دەستبەجی سلاوی لی کرد و بۆی باس کرد
چی پووێ داو و خوشەویست زۆر خوشحال بوو بە ئەو
موحیببەت و برایەتی و هاوکارییە ی عوسمان، دەستەکانی بەرەو

ئاسمان بەرز کردەووە و فەرمووی: "عوسمان لە بەهەشتدا، دۆستی گیانییەگیانی من!" نزای زۆری بۆ ئەو کە لە پیاوێ کرد کە سەروەت و سامانی هەمیشە لە زیادبووندا بێت. دواتر بیلالی بانگ کرد، بیلالێک کە هێندە هەستناسک و وریا و هەستیار بوو، شایانی ئەوە بوو ئەرکی هەلبژاردنی بۆن و بوغوردی زەماوەندی کچی پەسولی پێ بسپێریت... پەسول بێک لە ئەو پارەییە عەلی هێتابووی، خستیە دەست بیلال و فەرمووی: "بچۆ بۆن و عەتری خوش بۆ زەماوەندەکی فاتیمة بکەر."

بیلال کەوتە نێو بێدەنگییەکی سەیرەووە، پارەکی وەر گرت و نە دەیزانی چی بکات، نە هیچی بۆ گوترا و تەنها بە چاوی پەرەووە تەماشای پەسولی دەکرد، پێغەمبەری خوشەویست بەشەکی دیکە پارەکی دایە دەست ئەبوبەکر و فەرمووی: "ئەو ئەبوبەکر! ئامادەکاری بۆ زەماوەندەکی فاتیمة بکەر!"

ئەرکی قورس بوو، بەلام داواکارییەکی لە جێیەکی بەرزەووە هاتبوو و قبوڵیان کرد و بیلال لەناو خۆیدا تووشی شلەژان هاتبوو و بیرى دەکردەووە: "ئەو هاوار، من لەکوێ بۆنی گونجاو بۆ کچی پێغەمبەر پەیدا بکەم، کە بۆنی میسک و عەمبەری لێ دێت! لەکوێ بۆنی دلخوازی ئەوم دەست بکەوێت! بۆنی ئەو نە لە پەیحانە و گولەکانی مەدینە و نە لە عەتارفرۆشەکانی حەبەش و زولمەجاز و عوکاز و نە لە بۆنفرۆشەکانی شام دەست دەکەوێت، لەکوێ عەتری زەماوەندی عەلی و فاتیمة دەست بکەوێت، کە بە بۆنی جوبریل گەورە بوون!"

حالی ئەبوبەکریش هیچ لە ئەو جیاوازی نەبوو و بیرى دەکردەو: "خودا! من چی بکرم بۆ مالىکی لەو جۆرە!" هەردووک بە دوو ئاراستەى جیاوازی و بە دەم هەمان بیرکردنەووە پێیان دەکرد، دەبیت چ زەماوەندىک شایىستەى دوو پۆحى پەروەردەى ناسکى دەستى پەسول بیت! بەلام دەبیت دەستى بخەن، "توکلەتەلى الله!" سەروەرى جیهان فەرمانى کردووە... بىلال بەرەو لای عەتارفرۆشەکان و ئەبوبەکر بەرەو بازاڕى کاروانچىپەکان بەپێى کەوتن، دەبوایە ئەوێ پێیان پاسپێردراوە، دەستى بخەن، گەرانیوە بە دەستى بەتال هەلبژاردە نەبوو.

بىلال هێندە گەرا، قاچەکانى ئاوسان، تا لە کۆتاییدا چوو لە لای مولهیکەى خانمى عەتارى ناودارى مەدینە، مولهیکە ئافەرەتیک بوو، لەگەڵ باسکردنى بۆنى خۆشدا ناوی دەهاتە نێو باس و ئەو عەترانەى لای ئەو هەبوون، لە هیچ جێیەکی دیکەى مەدینەدا نەبوون. چەندین جۆر بۆنى ناوازه لەنێو دوکانە بچووکەکیەو بەنێو بازاراکەدا بلالو دەبوویەو. ئەو خانمەى عەترى زەماوەند و بۆنەى کێژى مەدینە نەبوو ئامادەى نەکات، ئەمئىستا دۆش دامابوو! بۆنى مىسکئاسای فاتیمەى بەسەردا هاتبوو و نەیدەزانى چ بۆنىک شایىستەى زەماوەندەکیەتى. وەختى بێهیاو بوو لەوێ ئەستەمە بۆنى شایىستە بە ئەو لە بۆنەکانى دوکانەکەى خۆیدا هەبیت، چوو بۆ لای ئەسمای کچی موحاریب، بەلکوو ئێه، لای ئەو بۆنىکی بێوێنەى دەست بکەوێ، کە کۆرەکەى لە یەمەنەو بەو دەنارد. نا، نەبوو! لەوێش نەبوو، هیچ بۆنىک نەدەگەشت

به بۆنی سه رمه سته که ری فاتیمه، موله یکه دواچار په نای برده لای قائله ی ژنه عه تر فرۆشی ناوداری مه دینه و که له ویش هیچی ده ست نه که وت، بیته یوا بوو و ته ماشایه کی بیلالی کرد و گوتی: "له خۆرا خۆت ماندوو ده که یت، له هیچ جیه که بۆنی شایسته ی فاتیمه ت ده ست ناکه ویت."

ئیواره هات و بیلال ماندوو و شه که ت و دلگران و بیته یوا و به هه نگاوی قورسه وه ده که رایه وه، پاش ماوه یه که له ریگا چاوی به پیاویک که وت له خه لکی ناوچه ی ئه وان نه ده چوو و یه که م جاری بوو بیبیتیت. پیاوه که بانگی له بیلال کرد و گوتی: "وه ره...! وه ره گیان، ئه و بۆنه ی بۆی ده که پیتیت، ته نها لای من ده ست ده که ویت."

بیلال مه ست ببوو به دیار بۆن و جوانیی ری یواره که وه و وه که بلینی ئه و بۆنه ی و ئلیه تی دۆز بییتیه وه، زه رده خه نه یه کی کرد و له روخساری ئه م غه ربیه جوانپۆش و بۆنخۆشه ورد بوویه وه، که دوو شووشه عه مبه ر و شووشه یه که میسکی دایه و به ره و لای پیغه مبه ر به ری که وت. دواتر، زۆر دواتر، بۆی دهر ده که وت که له هیچ جیه کی دی پیی له ئه و بۆنه ناکه ویته وه... پاش که میک ئه بوبه کریش به هه ژده بوخچه وه که رایه وه و ریزی کردن و ساده ترین و ناسکترین و بیفیزترین بوخچه ی بوو کینیی بۆ که که ی په سول ئاماده کردبوو، که ته نها و ته نها پتک هاتبوو له:

لیفه یه کی سه وز

کراسیکی سپیی حه وت-دره می

لە چکێکی گەورە ی چوار-درهەمی
عەبایەکی قەدیفە ی ناوچە ی حەیبەر
حەسیریکی چنراو لە چلە خورما
دوو دۆشەکی کەتانی میسری پڕ لە خوری
چوار پشستی ناوچە ی تائیف، کە بە لۆکە ی مەککە پڕ
کراوون

عەزیزیەکی لە بەحرەین چنراو
هێلەکیکی ئارد
پێستەیهکی سپی بەرخ بۆ نوێژکردن
پەردەیهکی چنراو لە خوری حوشتەر
دەستارێک
دەفریکی قوول
سینییهکی تەختە
مەنجەلێکی گەورە
دۆلکەیهکی سەوزی ئاو
سەماوهرێکی ئاو

چەند دەفر و قاپیکی لە قور دروستکراو
ئێوارە ی هەمان پۆژ هەمووان بە دەوری کەلوپەلەکانی
فاتیمەدا کۆ بوونەوه و ئیدی هەموو شتێک تەواو ببوو و
بێدەنگییەکی خەمئامێز بۆی بەسەر هەموواندا کێشا. وەختی
بوخچە ی فاتیمە کرایەوه، بەرەکە خۆی بۆ نەگیرا و دایە پڕمە ی
گریان، زەماوەندی کچانی بیتاوەرانی مەککە و یەهودییەکانی
مەدینە هاتە بەرچاوی کە چۆن لە خشل و زیر دەگیران و

دهستبه نی نه لماس و ملوانکه ی مرواری و فرهشی ئاوریشم و سفره و خوانی بیکه موکوورپیان بۆ ساز دهکرا. به لام فاتیمة خه دیجه ئاسا بوو، خه لکی چی دهکهن با بیکهن و چیان دهگوت با بیلین، ساده ده ژیا و بۆ خودا ده ژیا... بوخچه کئی فاتیمة هینده ساده بوو، بچووکتترین ده ماری ئیره یی له هیچ که سینکا نه جوولاند و پنداویستییه زۆر سه ره کییه کانی ژیا نی لی دهر بچیت، هیچ پارچه یه کی دیکه ی بۆ نه کرابوو و به ره که له وسوچینکا دانیشتبوو و ده لاویه و ده یگوت: "ئا، نه گهر خه دیجه له ژیا نده بوو، کچه کئی ئاوا به پچ ده کرد!"

ئوموسه له مه وه لامی دایه وه: "دلیا به وای ده کرد! مه گهر ئه ویش هه رچی مال و مولکیه تی فیدای گیانی په سولی نه کرد؟ له کاتی ده وله مه ندیشدا هه رگیز هه زی به خوده رخستن نه بووه، دلیا به رازی ده بوو به م بوخچه ساده یی کچه کئی، چی هه یه له ره وشتی جوان به رزتر کچ له گه ل خوی بیات بۆ ماله کئی؟"

به ره که داچله کی، پاسته، مه گهر چی هه یه له ره وشتی به رز مانادارتر! بوخچه کئی فاتیمة له ئاوریشمی ره وشتی جوانی پچرابوو. بوخچه ی فاتیمة ش وه ک خه دیجه ی گه وه بازرگانی دایکی پاکیزه یی و ره وشته رزی بوو، به لام کئی چون له فاتیمة ی دوور له فیز و ساده و خاکی تیده گات! بۆ مه گهر پیغه مبه ر خوی نه یفه رموو بوو: "نه گهر دونیا له چاوی خودادا هینده ی بالی میثیک بایه خی هه بووایه، نه یده هیشته بیتاوه ران قومیک ئاویش بخۆنه وه!" ئه ی مه گهر فاتیمة کچی

ئەو پیغەمبەرە نەبوو! دەیزانی خودا زیادەپروانی خوش ناوێت، دەیزانی مرووف نابێت دلی بە مالومولک و زیڕ و زیو شەکەت و پەڕیشان بکات، دەیزانی نابێت دل بداتە دەست هەبووی لەناوچوو! ئەوانی دی بۆیە مەستی ژیانیکی شائاسا بوون، لە حەقیقەت بێئاگا بوون و ببوونە دیلی دەستی نەفس... بەلام فاتیمة نا... ئەو ئاگا بوو...

سەروەری جیهان تەماشای کچەکەیی دەکرد و هۆن-هۆن فرمیسک لە هەردوو چاوی دەهاتە خوار و نزا لە لێواکانی وەک مرواری دەکەوتنە خوار:

"ئەي اللهی گەورە، بەرەکەت و چاکە بپرژینی بەسەر ژیاانی ئەم دوو بەندەیتدا، کە باشترین دەفری مالهەکیان لە قور دەروست کراوه!"

"خودایە، کەلوپەل و مالی ئەم بەندانەت بەرەکەتدار بکەیت کە خۆیان لە ئیسراف و زیادەپرهوی پاراستووه."
مالهکەیی کچی سەرکردهی ئیسلام سادەترین مال بوو مەدینه دیبیتی...

فاتیمة دەرزی و دەزوویەکی بە دەستەوه بوو، کراسیکی سپیی کەتانی میسری دەدووری و وەختی سەری بەرز کردەوه، تەماشای کرد باوکی بەرامبەری وەستاوه و فرمیسک دەپرژیت، فاتیمة سەری سوور ما! دەستبەجێ لە جیتی خۆی بەرز بوویەوه و دەستی باوکی ماچ کرد و پرسیی: "چی بووه؟ چیتە بابە گیانم!"

"خۆزگە خەدیجە لە ژياندا بایە... هاوکاریی بکردیتایە... ئەم پۆژانەیی بدییایە..." ئوموئەیمەنیش لەولاوه بەردەوام

ده‌لایه‌وه و خه‌فتی ئه‌وه‌ی ده‌خوارد که فاتیمه به جوریک به‌پئ ناکن لایه‌ق به ئه‌و بیت و ده‌یگوت: "که‌ی بووه کچانی عه‌ره‌ب بی ئالتوون و زیو به‌پئ بکرین! ده‌بیت بووک که پۆیشت، ئالتوون و مرواری و دره‌می به‌سه‌ردا برژینریت، باده‌م و لوقم به‌خشریته‌وه، نه‌ باده‌می هه‌یه‌ بیبه‌خشین، نه‌ ئالتوونی پیوه‌ی بکه‌ین..."

لوقم و باده‌م به‌هانه‌ بوو، دهردی ئوموئه‌یمه‌ن پۆشتنی فاتیمه‌ بوو! ئه‌گین چاک ده‌یزانی گهر په‌سول بیه‌ویت، خودا خاک و خۆلی مه‌دینه‌ی ده‌کرد به‌ ئالتوون و دپکی ده‌کرده‌ یاقووت، به‌لام خه‌می ئه‌و خه‌می جودایی و دووری بوو... بیلال له‌ سووچیکی مزگه‌وت به‌ده‌م ته‌کبیره‌وه‌ شه‌ربه‌تی هه‌نگوینی دروست ده‌کرد، هه‌نگوین و ئاوی زه‌مزهم و ئاوی گول و نزای خیری تیکه‌ل به‌یه‌ک ده‌کرد و پای ده‌وه‌شاند. شاری نور و موحبیبه‌تی موحه‌مه‌دی هاوسه‌رگرییان ده‌کرد... له‌وه‌به‌دوا زانستی عه‌لی ته‌نها له‌نیو دلی فاتیمه‌دا سوکتایی ده‌هات، ته‌نها فاتیمه‌ ده‌یتوانی ببیته‌ به‌نده‌ری ده‌ریای عه‌لی، ته‌نها عه‌لی ده‌یتوانی له‌ ئاسۆی فاتیمه‌ حالێ بیت، ته‌نها عه‌لی ده‌یتوانی دلی فه‌تح بکات، ته‌نها عه‌لی له‌ فاتیمه‌ تیده‌گه‌یشت، ته‌نها عه‌لی ده‌گه‌یشت به‌ گولزاری ده‌روونی فاتیمه‌، هه‌ر بۆیه‌ ته‌نها عه‌لی له‌ئاست فاتیمه‌دا بوو، خوشبه‌ختیه‌کی شیرین ماله‌که‌ی نه‌بیی داپۆشیبوو.

عه‌لی و فاتیمه‌ هاوسه‌رگری ده‌که‌ن

فاتیمه‌ ده‌بیت به‌ بووکی عه‌لی

ههنگوین و گول،

ئاو و خاک،

گول و گهلا،

زهوی و ئاسمان دهگه ن بهیهک...

عهلی هه مان نزای دووباره و دهباره دهکردهوه: "خودایه،

به حاله کهت له خه رame کهت دوورم کهیت، پریم بکهیت

له ههردوو سیفهتی فهزل و میهره بانیت و له خۆت زیاتر

موحتاجی دهستی کهسم نه کهیت!"

به هاری سهرده می خوشبه ختی

سالی دووه می کوچ و ناوه پاستی مانگی زیلحیجه بوو و مالی عهلی و فاتیمه تهنه له ژووریکی دلگیر پیک هاتبوو، ژووریکی پیکوپیکی پاکوته میز، که ده رگایه کی گه وره ی هه بوو که ده کرایه وه سهر هه وشه یه ک که مزگه وته که ی پیغه مبه ری به جوانی لیوه دیار بوو، بنمیچی ئهم ماله ساده یه له چلی خورما و دیواره کانی له قورپی سوور دروست کرابوو و هه وشه که شی ئاسمانی شین و فراوانی لی دیار بوو، پاش پاککردنه وه و سرپین و ته کاندن، هه سیریکی گه نمره نگیان داخست و چهند پشتی و بالیفیکی قه دیفه و پیسته یه کی خوری مه پیان پاخست و له سووچیکدا ده فریکی قورپین، سوراحیه کی سهوز و ده ستاپیک و چهند جام و دۆلکه یه کیان دانا، ئه وهنده بهس بوو بۆ دونیا یه کی مایل به له ناوچوون...

دۆسته کانی خه دیجه ش هه مووان هاتبوون بۆ لای فاتیمه و به ده وره وه بوون و کچه نازداره که ی دۆستی ئازیزیان تهنه جی نه هیشتبوو و یه کیان کراسیکی سپی دانته لی ئالتوونی و ئه وی دیکه دوو کراسی سووری ئاوریشمی به دیاری بۆ هینابوو و کاره کانی فاتیمه و عهلی هینده ئاسان، هینده رهوان

به پړیوه دهچوو، هه مووان سه ریان سوړ ماښو، له کوتاییدا
عائیشه و نوموسه له مه پالېشته کانی مالکه کیان پړیز کرد و
جییه کی پاکوته میزبان راخست و سفره یه کی پړیکو پړیکیان ناماده
کرد و مالکه کی عه لی و فاتیمة بونی میسک و عه مبه ری لی
ده هات، به لام دونیایی نا، به هه شتی، ده توت مالکی به هه شته
له سه ر پړووی زه وی و پړ بوو له پړه نگی نه بینراو و سه دای
نه بیستراو و بونی بیوینه و ته نها پړوکه لی فراوان و پاکیزه
هه ستیان به جیاوازی مالکه ده کرد و مال نه بوو، دیوانی بوو
له نه بینراو و نه بیستراو...

پوڙى سوپاسگوزاريى عهلى

پوڙىك پيش ههينى گهره پوڙهكان بوو و ئيدى كاتى زه ماوهند هاتبوو و سبهينى فاتيمه ماله بابى جى دههشت. ژنانى مهدينه عهزىبيهكى زاراي ناوازهيان له قهديفه شامى قورس و شاهانهى دريژ و تارايهكى به پوولهكه چنراوى ناسكيان بو چنيوو، بهلام پوحي سادهخوازي فاتيمه پتي وا بوو گهلى زيادهپويى تيدا كراوه و ههميشه پني وا بوو بهها و سهنگينيى مروف له سادهبيدايه و پتويستى به پازندنهوى زور نيه. پتي وا بوو ئينسان دهبيت سهرقالي ئهولا بيت، نهك موبتهلاى ئهولا و تهماشاي عهزىبيهكهى دهكرد و لهم كهينوبهينهدا بوو لهگهله خويدا، وهختى كچيكى ههژارى جلو بهرگدراو و حالپهريشان له دهركاي دا: "به خاترى خدا هيچتان نيه بمدنه؟"

وهك بلتي ئهمه ئهوه كهسه بي كه كچهكهى نهبي چاوهپتي بوو و لهنيو سهرسوورپمان و چاوى ئابلهقى ژنانى مالهكهدا عهزىيه زاراكهى ههلگرت و دايه دهستى كچهكه! كچهى ههژار لهوپهپي خوشحالييدا وهري گرت و پويشت و فاتيمهش لهو ساتهدا بووه ميراتگري پاستهقينهى بهخشندهيى فاتيمهى نهنگى و خديجهى دايكى. گهرچى ههمووان تاسان، بهلام يهك كهس نهپيرسى "بو؟"

خە‌میکی شیرین و هەستیکی قوول بآلی بە‌سەر ژوورە‌کە‌دا گرت
و دواتر خۆ‌پێندە‌وه‌یه‌کی نە‌رمونیانی قورئان و دەنگی تە‌کبیری
شیرینلاوانە‌وه و گریانێ کز تیکە‌ل بە‌یه‌ک بوون...

بەرە‌کە و ئوموسە‌لمە وردورد تە‌ماشای فاتیمە‌یان دە‌کرد و
فرمیتسکی ئە‌وه‌یان دە‌رشت لە‌وه‌بە‌دوا لە‌گە‌ل گولە‌کە‌ی نە‌بیدا
لە‌ژێر یە‌ک بنمیچدا نابن. کۆ‌تا گولی پە‌سول دە‌بوو بە‌ بووک
و کۆ‌تا شە‌وی بوو لە‌ ماله‌ باوان... هەر‌وه‌ها پە‌نگە‌ کۆ‌تا نوێژی
ئێ‌وه‌رە‌ی بووبێ‌ لە‌وێ... ژنانی پشتیوان و کۆ‌چبەر‌ان هە‌مووان
بە‌دە‌وریە‌وه کۆ‌ ببوونە‌وه و شیعەر و شانە‌مه‌یان بە‌سە‌ردا دە‌خویند.
نادیە‌ خە‌نە‌ی دە‌گرتە‌وه بۆ‌ لە‌پی دە‌ستی سپی و نە‌رم و قاچە‌کانی،
کە‌میک ئاوی گول و دارچینی و زەر‌دە‌چە‌وه و گە‌لای گۆ‌یزی تیکە‌ل
کرد و بە‌ ئاوی زە‌م‌زە‌م شیلای و خە‌نە‌ی لێ‌ دروست دە‌کرد.
بەرە‌کە بە‌دە‌م فرمیتسکە‌وه دە‌ی‌گوت: "دە‌پۆ‌ی... پۆ‌ژی لە‌دایک‌بوون‌تم
و‌ه‌ک دۆ‌ینێ‌ لە‌یادە‌ و دە‌پۆ‌ی..." ئە‌شکی مروارێ‌ئاسا هۆ‌ن-هۆ‌ن بە
چاوانی فاتیمە‌دا دە‌هاتنە‌ خوار و ژنانی بالابە‌رز و شو‌خ‌وشە‌نگی
مە‌دینە‌ و کێ‌ژانی گە‌نج و پیری‌ژنە‌کانی نیو ماله‌کە‌ هە‌مووان چاویان
پێ‌ ببوو و ئە‌و شە‌وه‌ حوزو‌ریکی سە‌یر لە‌ مالی نە‌بیدا هە‌ستی پێ‌
دە‌کرا و فاتیمە‌ دە‌گریا... ئای چە‌ند سە‌خت بوو لە‌ دۆ‌نیایە‌ک‌دا ببی
بە‌ بووک دایکتی تێ‌دا نە‌بی‌ت...

لە‌ پاستیدا م‌رو‌ف‌ له‌ بە‌رد دە‌چوو... سروشتی ئینسان و‌ه‌ک
بە‌رد نە‌ه‌ینیا‌م‌یز و بێ‌دە‌نگ بوو، بە‌لام بە‌ردیش چاک و خراپی
هە‌بوو و هەر‌ و‌ه‌ک ئینسان گەر ئا‌پاستە‌ی پە‌ستانیکی زۆ‌ر
بکرایە‌تە‌وه، شی‌وه‌ی خۆ‌ی وەر‌ دە‌گرت. جیا‌وا‌زی نی‌وان خە‌لو‌وز و

ئەلماس نەینی بەرگەگرتنیان بوو بۆ پەستان، نەینییە کە لە شینوازی بەرگەگرتن و مانەوێکەدا بوو، نەک پەستانە کە... هەموو بوونیکى بەنرخ بە سووتان و پیشان دەبوو بە بوون، ئالتوون بە سووتان لە ئاگردا پاک دەبوویەو و ئەلماس بە سووتان و توانەو و پێداکێشان شیوەی وەر دەگرت و ئینسان بە هیلەکی ئارامی و دەرد و ناپەهەتی و پێگەیشن و چۆکدانەدان و مانەوێکەدا تێدەپەری و شیوەی وەر دەگرت... ھاوسەرگیریش پێی شیوەوەرگرتن و پێگەیشن بوو و نەینییە کە ی ناخی ئینسان بە ھاوپیگای گونجاو شیوەی وەر دەگرت...

پێغەمبەری ئەعزەم کۆتا ئینوارە ی لەگەڵ کچە کەیدا بەسەر برد و ماچی کرد و لە ئامیزى گرت و ئامۆزگاریی دەکرد و ئەو کچە ی بوخچە کە ی پاکیزە یی و مارەییە کە ی لیخۆشبوونی ئومەتە کە ی بوو، وردورد گوێی بۆ باوکی سەرورە ی جیهانی گرتبوو: "کچە کە م، لە مالی من دەر دەچیت و دەچیتە مالیکی دیکە، لەگەڵ کە سێکی دیکە دەژیت کە خووت پێو نەگرتوو. تۆ بێ بە عەرش بۆ ھاوسەرت، با ئەو بێت بە ئاسمان بۆ تۆ. نەرمونیان مامەلە ی لەگەڵدا بکە و لە کاتی توورە ییدا بەبێدەنگی لێی دوور بکەوەرەو و تا توورە یی ئەویش تێدەپەریت، خۆتی نیشان مەدە." پەسول ئامۆزگاریی دەکرد و دایکی باوکی بەوردی گوێی دەگرت و بەو جۆرە شەوێکە بە ئامۆزگاری و نزا و سوچدە و سوپاسگوزارییەو و تێپەری و مانگیکی هیلالی باریک لە ئاسمانی مەدینەو بەرەو پووی دانیشتوانی زەردەخەنە ی دەکرد...

پوڙی بوو کینیی فاتیمة

"گەر خودای بالادەست عەلی کۆری مامی
نە ئافراندايە، هیچ تاکێک نە بوو شایانی ئەو
بێت بێت بە هاوسەری فاتیمةی زەهرا."
حەزەرەتی موحەممەد

دوو هەم سالی کۆچ و ناوەپاستی مانگی حوزەیرانی سالی
٦٢٤ و بەیانییەکی شیدار و تەپری مەدینە بوو. لەگەڵ هەلەهاتنی
ئاسۆ دەنگی زولالی بیلال لەسەر لووتکە سەختەکانی
چیاکانی چوار دەور دەنگی دەدايەو و قووقەیی کە لە شیر و
خویندنی بولبول و تەیر و دەنگی گروگال و پیکەنین و گریان
منداڵەکانیش تیکەڵ بەیەک ببوون، چەند پوژیکێ جوان بوو!
پوڙی بەیەکگەشتنی فاتیمة و عەلی، حۆری و فریشتەکان
لە ئاسمانەو تەماشای ئەم پوڙەیان دەکرد و عەلی لە
کێوکانی مەدینە گۆلی پەنگاوپەنگی کۆ دەکردهو و تا چەپکی
لێ دروست بکات بۆ بووکە نازدارەکی. دواتر بۆ کرینی
پیداویستی ئێوارەخوانی زەماوێندەکی پێی بازاری گرت و
بەرەو مزگەوت پوڤیشت و لەوی کە پەسولەلای بەدڵخۆشی
بینی، دوو هێندە دڵخۆش بوو. پێغەمبەر گیان بەلێنی دابوو

خوی شیرینی زہماوہندی کوتا ئہ مانہ تی خہ دیجہ ئامادہ بکات و بہ دہستہ نہرمہکانی خوی سفرہیہ کی پراخست و دہفریکی گہورہی لہسہر دانا و ئہو خورمایانہی عہلی ہیتابووی، بہ دہستہ پیغہمبہرانہکانی شیلای. دواتر ئارد و ماست و کهری تی کرد و شیرینی بہناوبانگی 'خایس'ی دروست کرد و بہ دہستہ شیفابہخشہکانی کردی بہ پارچہی بچوک-بچوویکی شیوہی مانگ و لہسہر سینی پیزی کردن. ہہآبہت لہم پوژہ گہورہیہدا ہاوہلانیشت بیکار نہوہستان و ہہریہکہیان کہلینیکی پر کردہوہ؛ سہعدی کوپی عہبادہ مہریکی سہر بری و یہکیکی دی پوَن و ئہوی دی برنج و گہنہشامیی ہینا و نانی گہرم و نہرمیان برژاند و کہ ئامادہکاریہکان تہواو بوون، پہسول بانگی لہ زاوہکہی کرد: "ئہی عہلی! ہاوہلانت بانگیشٹ بکہ."

عہلی ہاوہلانی کو کردہوہ و لہ ماوہیہکی کہمدا مزگہوت جمہی دہہات و کہسیکی دیکہی نہدہگرت. عہلی خہمی لی ہات و فہرمووی: "یا رسول اللہ! قہرہبالغیہکی زور دروست بووہ، ئیوہ دہلین خوراکہکہ بہش دہکات؟"

پیغہمبہر تہماشایہکی قوول و بزہیہکی گہرمی کرد و فہرمووی: "من لہ خودا دہپاپیمہوہ بہرہکەت بخاتہ خوراکہکہمانہوہ." دواتر بانگی لہ بیلال کرد و فہرمووی: "ئہی بیلال، دہ-دہ ئامادہبووان بانگہیشتی سہر سفرہ بکہ."

بیلال ہاوہلانی بانگہیشٹ کرد و ہہر دہ کہسہ بہیہکہوہ دہہاتنہ ژووہوہ و لہسہر سفرہ دادہنیشتن و لہ کہشیکی بیہاوشیوہ و پر حزوردا نان خورا و شہرہت ہہلقورینرا. لہ

کاتیکیدا رەسولەللا بە دەستەکانی خۆی خۆراکی پیشکەشی ئامادەبووان دەکرد، حەمزە و عەلی و عەباس پیشوازی و مائاوااییان لە میوانەکان دەکرد و پاش ئەوەی بە نزیکەیی ۷۰۰ کەس لە ئەو ئیوارەخوانەیی خوارد، رەسول داوای سینییهکی کرد و خۆراکی خستە سەر و ناردی بۆ هاوسەرانی و دواتر سینییهکی دیکەیی داوا کرد و فەرمووی: "ئەمەشیان بۆ فاتیمە و هاوسەری." ئەوەی مایەو، بەسەر هەژار و نەداردا دا بەش کرا.

دواتر ئوموسەلمە بانگی ئوموڕیملەیی کرد، کە بوو کەکانی مەدینەیی دەپازاندهو و تارای پتو دەکردن و ئامادەیی پۆژی بوو کیتی دەکردن، بۆ ئەوەی فاتیمە بپازینتەو، بەلام ئوموڕیملە تەماشای فاتیمەیی کرد و هەرچی دەکرد نەیدەزانی چۆنی بپازینتەو! "چۆن بپازینتەو! نە سەرکۆلمی دەوێت، نە کل! دەست نابەم بۆ ئەو دەموچاوێ جۆریئاسایە، پوخساری لەو جۆرە پتووستی بە من نییە." هەر بۆیە هیچی بۆ نەکرد و دواتر ئەو کراسە درێژە ئاوریشمە سادە سپییەیان بۆ لەبەر کرد کە ئوموئومەیمەیی بەرگدووری ناودار بۆی دووریوو و تەنانەت کراسیکی سادەیی سپیی یە کپارچەش جوانیی لەپادەبەدەری دەر خستبوو و دەتوت مانگی چواردەیه دەدرەوشیتەو...

وەختی پیغمبەری خوشەویست کەلوپەلی بوخچەکی فاتیمەیی ئامادە کردبوو، یەکی لەو شتانەیی زۆر گرنگیی پی دا، بۆن بوو. وەک هەموو شتیکی دیکە پوچی ئینسانیش بۆنی

هەبوو، دلی بۆنی هەبوو، بیرکردنەوهکانی بۆنی هەبوو و بۆنی هەریهکیان لەوی دیکە جیاواز بوو. بۆنی فاتیمەش لە هەمووان خۆشتر و دلەرتەر، باوکی زوووزوو ماچی دەکرد و پڕ بە بوونی بۆنی هەلەمژێ. ئوموسەلمە لە فاتیمە نزیک بوویەوه و پرسیی: "ئەی فاتیمە، بۆنیکت هەیه تایبەت بە پۆژه تایبەتەکان؟"

فاتیمە وەلامی دایەوه: "بەلێ." پاشان پۆیشت لەنیو کەلوپەلە تایبەتکانیدا شووشەیهکی عەتری هینا و کەمیکێ کرد بە مەچەکیدا و لە ئوموسەلمەیهی نزیک کردەوه بۆنی بکات، ئوموسەلمە پرسیی: "کردگار! ئەمە چ بۆنیکە!" فاتیمە زەرەخەنەیهکی کرد و سەرگوزەشتەیهی عەترەکهی گێرایەوه: "منداڵ بووم، جوهریل زوووزوو سەردانی باوکمی دەکرد و لە یهکیک لەو جارانهدا باوکم فەرمووی: «ئەی فاتیمە، بچۆ پشتییەک بهێنە با میوانەکهمان پال بداتەوه.» پشتییەکهەم بۆ هینا و ماویەکی زۆر دانیشتن گفتوگۆیان کرد و وەختی هەستا بپروات، ئەم شووشەیهی لێ کەوتە خوارەوه و باوکم فەرمانی پێ دام هەلی بگرمەوه. لەو کاتەدا عەلییش لەوی بوو و پرسیی کە ئەوه چییە و پەسولەللا فەرمووی: «ئەوه بۆنی عەمبەرە، لە بالەکانی جوهریل کەوتە خوار.» منیش لەو پۆژهوه پارێزگاریی لێ دەکەم!» هەمووان چاویان پڕبوو و لەگەڵ سەرگوزەشتەکهدا گەشتیان کرد بۆ عەلمیکێ جودا و هەرچی حوزنە گۆرا بە شادی و لەنیو ئەو شادییهدا دەست و پیتی فاتیمەیان لە خەنە گرت و بە نزا و هیوای جوان رازاندیانەوه ئەو بووکهی نە موحتاجی کل بوو، نە

سەرکۆلم. بەپێی کولتووری ئەو پۆژە، تارایەکیان دا بەسەردا و جوانیی حۆریئاسایان لە گشت چاوی شارەدووە و وەختی حۆرییەکی پووی زەوی ئامادە بوو، پیڤەمبەر ئاگادار کرایەو و فەرمووی: "فاتیمەم بۆ بانگ بکەن." ئوموسەلمە فاتیمە ی هیتایە حزوری نەبی و کراسە سپییە سادەکە ی لە زەوی دەخشا و تارای شەرم و حەیا بەسەر پوخساریدا درابوو و زۆر شەرمی لە باوکە گیانی دەکرد و نەیدەتوانی سەر بەرز بکاتەو و لە شەرماندا قاچی لێک ئالا و هەلکەوت و پیش ئەو ی بکەویت، راست بوویەو و ئازیز فەرمووی: "خودای گەورە لە دنیا و ئاخیرەتیشدا لە هەلکەوتن بپاریزی شیرین!"

"الله لە پیترازان بپاریزیت."

زەوی و ئاسمان بەئاسپایی دەنگی دەدایەو: "اللهم امین."

دواتر باوەشی کرد بە کچەکید و ماچی ناوچاوی کرد و تاراکە ی هەلدا یەو و ئیدی ئەو ساتە عەلی پوخساری مانگئاسای فاتیمە ی دی و پیڤەمبەری ئازیز دەستی کچەکە ی خستە نیو دەستی زاوہکە ی و فەرمووی: "خودای گەورە ئەم هاوسەرگیرییە پیروژ بکات لە کچەکە ی رسول الله."

دواتر فاتیمە دەستی بابە گیانی ماچ کرد و دیسان بۆنی کرد و دیسان ماچی کرد و پەسولەللاش بەوپەری میهرەبانییەو کچەکە ی لەباوەش گرتەو. فاتیمە لە شەرمدا تەنها تەماشای گولە نەخشینراوہکانی کۆتایی عەزییەکە ی دەکرد، بینجولە، بەوردی و ئارام... پەسول پووی کردە زاوہکە ی و فەرمووی:

"ئە ی عەلی، چەندە هاوسەریکی جوانە فاتیمە!"

دواتر پرووی کردە کچەکە ی و فەرمووی: "ئە ی فاتیمه، چەندە هاوسەرێکی جوانە عەلی!" دواتر بە چاوی پرپەوه داواوەکی لە عەلی کرد: "ئە ی عەلی! ئەمە فاتیمە یە، ئەمانەتی رسول الله و خودایە لای تۆ، ئەماناتەکە ی من و خودا باش بپاریزە!" پاشان نزای خێر و سەلامەتی بۆ کردن: "خودایە! ئەم یە کگرتنە بپاریزیت، دلێان لە نیو یە کدا بپیشینی، ئەوان و نەوێکانیشیان بە جێنشینەکانی بەهەشت بگێڕی، نەوێ پاک و جوان و موبارەکیان پێ ببەخشیت و بە فەرمانی خۆت بیانکەیت بە مەروفا نیک لە ژێر فەرمانی خۆتدا ئەمری چاکە بە خەلکی بکەن و ببنە ئیمامانی ئومەت."

لە کۆتاییدا فەرمووی: "بچنە مالی خۆتان و چاوەڕپیی من بکەن."

شەونمی جودایی بە برژانگەکانی فاتیمەدا هاتە خوارەوه و هۆن-هۆن دەگریا. سەخت بوو جیا بوونەوه لە بابە گیانی، وەک چۆن گۆلی گۆلەبەپۆژە لە دووری خۆر سەری کز دەکرد، فاتیمەش بۆ دوورکەوتنەوه لە هەتاوی ژیا نی دەگریا. هەستی دەکرد هەناسە و پەنگ و بۆی دەکوژیتەوه، بەلام دەیزانی خودا سوکاناتی دەدات و تەسلیم بوو...

هەمووان دەگریان، فاتیمە لە باوکی و باوکی لە حۆرییەکە ی و خەلکی مائیش لە فاتیمە دور دەکەوتنەوه، بەلام لە لایەکی دیکەشەوه زەماوێند و ئاھەنگ بوو و باوکی خوشەویستی کچانی عەبدولموتەلێب و ژنانی کۆچەر و پشتیوانانی بانگ کرد و فەرمووی: "هاوڕێیەتی فاتیمە بکەن، سرودی شادییەخشی

بۆ بلین، سوپاسگوزار بن و خوشحال بن و شتیکیش مه لین
خودا پئی ناخوش بیت۔“

به دهنگی ته کبیر و سه لات و سرود فاتیمة یان له مال دهر
کرد و هاوه لان دهسته دهسته ریز ببوون و پیروزیایان له عه لی
و فاتیمة ده کرد و دواتر فاتیمة یان سواری حوشتریکی سپی
کرد و په ته که یان دایه دهستی سه لمان و له پیشیانوه هزره تی
کائنات و له تهنیشیدا حمزه و عقیل و جه عفر و له دواوه
کورانی به نواشیم و پشتیوانان و کزچه ران و که ژاوه ی بووک
له نیوان داره سه وزه کانی مه دینه وه به دهم نیدای 'الله اکبر، الله
اکبر لا اله الا الله' پریان ده کرد. ئاواز و سه دایه کی شادی به خش
له قوولترین جیی دلی هم موواندا دهنگی ده دایه وه و هاوه لان
به سه رسوورمانه وه ته ماشای یه کیان ده کرد، چوون دهنگه که
له وان به دهر بوو و ئازیز فرمووی: "ته میستا جو بریل و
میکائیل و هفتا هزار فریشته به شداری زه ماوهندی فاتیمة
ده کهن و ئه و دهنگ و سه دایه هیی ئه وانه." وهک بلئی دهرگاکانی
ئاسمان کرابیته وه، وهک بلئی هم موو کهون له ویدا کز بووبیته وه،
سه دایه کی بهرز له گوئ و دلی هم موواندا دهرنگایه وه:

"الله اکبر کبیرا

والحمد لله کثیرا

سبحان الله بکره واصیلا"

ئهم مه راسیمه تایبهت و جیاوازه به قسمه تی هیچکام له
کچه کانی دیکه ی نه بی نه ببوو، ته نها له زه ماوهندی فاتیمة دا
دهنگی ئینسان و فریشتان له یهک جیانه دهرکرانه وه!

ئەو پۆژە خۆشتەین پۆژی عەلی و فاتیمە بوو و دەنگی دەف و شیعەر و سرود لە پۆحەکاندا دەزرنگایەو. ھۆنراوە بە شان و بالی شیرەکەیی مەیدانی جەنگدا دەگوترا و فاتیمەش بە ئەستیرەیی سۈرەییای شەوانی تار دەچووینرا و لە کۆتاییدا فاتیمە گەشتە بەردەرگای مالی عەلی و ھاوسەرانی پەسول فاتیمەیان دوور لە چاوان لە خوشترەکەیی داگرت و بردیانە مالە نوێیەکەیی. ژنانی مەدینە سرودیان دەچپی و خوشی و شادی و حوزور تەک-تەک دەپژایە نیو دلان و وەک بلیی ھەرچی ئەھلی عەرش و فریشتەیی ئاسمانە کۆ بووبنەو و تەماشای ئەو ساتە بکەن و ھەرچی ھەبوو زمانی لال بووئیت و تەماشای بکات. شادییەک لە دلاندا بوو، ئەستەم بوو بکریت بە وشە و عائیشتەیی ھاوسەری پەسول خۆی بۆ نەگیرا و گوتی: "ئەمە یەکەم جارە زەماوەندی لەم جۆرە ببینم! دوور لە زیادەپەرەیی و ناپەرەحتی و پەر لە کەیف و خوشی و شادی." عائیشتە قسەیی دلی ھەمووانی کرد، چوون تا ئەو پۆژە زەماوەندی لەو جۆرە بە نسیبی کەس نەببوو، بەپرووکەش نە عەزیی باقوبریقاوی و نە زەرەیی خەشڵ و زێر و میوانداریی شاھانەیی تێدا نەبوو، بەلام شادییەکی ھێندە جیاوازی تێدا بوو، ئەوانەیی لەبیر ھەمووان بردبوویەو و دلەکانی ژياندبوویەو...

ئێوارەییەکی فینکی مەدینە بوو و تاکە شتیکی لەو پۆژە خوشە مایەو، شەنبایەکی فینکی شیرین بوو. ئەستیرەکان لە ئاسماندا وەک چرا دەسووتان و تاکە ھەستی زەین و دلی

مه دینه بیه کان ئەو ئیواره یه خوۆشی بوو و ئیستا عه لی و فاتیمة له مائی خویندا بوون.

دهنگی بیلال له ئامیزی کینوی ئوحو ده وه دهنگی دایه وه و موسلمانان نویژی خه و تنانیان کرد و عه لی دهستی دهستبۆنه براوی فاتیمة ی گرت و له حه وشه که دا دای نیشاند و خوۆشی به رامبه ری دانیشست و بیدهنگ چاوه رپی پیغه مبه ریان ده کرد. فاتیمة زۆر شه رمی له عه لی ده کرد و عه لی له نینو کولمی سوور و چاوی وه ک ئەستیره داگیرساوی فاتیمة دا ون بیوو...

ئەو ئیواره یه جیاواز له هه موو ئیوارهکانی دی، تیشکیکی مه یله و پرته قالی مه دینه ی داپۆشیبوو و ئەستیرهکانیش له ژیر پۆشنایی هیلالدا بزه یان ده کرد و سهروه ری جیهان به ره و مائی عه لی و فاتیمة ههنگاوی ده نا و له کاتیکدا حزوریکی شیرین و شادییه کی پیناسه نه کراو پۆحی داگیر کردبوون، بۆ یه که م جار له ده رگای ماله که یان درا، ته ق، ته ق، ته ق...

یه که م که س له ده رگای ماله که ی دان، ئەو بوو... خوۆری گیانی فاتیمة، پایه ی عه شقی عه لی... به ره که به په له پای کرد ده رگا که ی کرده وه و نه بی چرایه کی سه وزی به دهسته وه و به زه رده خه نه یه که وه ئیزنی چوونه ژووری وه ر گرت: "سلاوی خودات لی بیت ئەی به ره که، عه لیی برام له کوییه؟"

"عه لیی برات کتیه یا رسول الله؟"

"عه لیی کوپی ئەبی تالیب."

به ره که سه ری سوور ما بوو:

”ئەي خوشه ويست، ئىۋە كچه كه تان دا به عەلى، كه وا بى، ئەو چۆن براى ئىۋەيه؟“

وهختى موسلمانان كۆچيان كرد، پەيمانى برايه تى له نىوان خەلكى مهككه و مهدينه به ستر و ههركهس برايهكى بۆ خۆى ههلبژارد و پىغه مبهركهى خوداش عەلىي به براى خۆى ههلبژاردبوو: ”راسته، به لام عەلى له دىندا براى منه و ئەمه به ربهست نىيه له وهى هاوسه رگيرى له گەل فاتيمة بكات.“

له كاتى چوونه ژووره وه چاوى كهوته سهركه سيك كه له خانه وادهكه نه بوو و له بهركهى پرسى: ”ئەمه كىيه؟“

ئافره تهكه وه لامى دايه وه: ”من سهلام.“

”سهلامى كچى ئومه يس؟“

”بەلى يا رسول الله.“

”ئەوهك بۆ هاوه لىكردى فاتيمة هاتىت؟“

سهلما وه لامى دايه وه: ”بەلى، هه موو كچىك كه ده بىت به بووك، پىويستى به ئافره تىكى نزيكه له خزمه تىدا بىت و هاتووم تا بزائىم پىداويستى چىيه بۆى راى بكه م.“

پىغه مبه ر ورد گووى بۆ گرتبوو و سهلما به رده وام بوو: ”كو تا پۆژه كانى خه ديجه بوو و پۆشتم بۆ لای و بىنيم ده گرى، پۆشتمه نزيكى و پرسىم، ”ئەي شاژنى ژنانى دونيا، بۆچى ده گرىت كه تۆ هاوسه رى پىغه مبه رى و مژده ي به هه شتت پى دراوه؟“ به ئەشكه وه وه لامى دامه وه: ”بۆ فاتيمة ده گرىم، هيشتا زۆر منداله، له يه كه به شه وى هاوسه رگيرىدا كچان پىويستيان به ژنىكى دىكه يه نه ئىيه كانيانى لا باس بكه ن، پىداويستيه كانيان بۆ

پایى بکات و ئامۆزگاریی بکات، کئ له شهوی بووکینییدا هاوکار و ئامۆزگاریکەری فاتیمه بێت؟ که لهو حالەدا بینیم، پێم گوت: 'بەلێن بیت گەر تا ئەو کاتە لە ژياندا بم، لە جێی تۆ ئەم ئەرکە بگرمه ئەستۆ.'»

هەلبژێردراوی جیهان چاوه‌کانی پڕ بوون و فرمیسک به کولمه‌کانیدا هاتنه‌ خوار و فەرمووی: "مادەم بۆ ئەو لێره‌یت، هەمیشە خێر بێتە پێت."

به‌ پرووناکیی چراکە‌ی دەستی و تیشکی پوخساری، که تا هەتایه‌ پرووناکی دەبە‌خشیت، چووه‌ لای فاتیمه‌ و عەلی و هەردووک دەستبە‌جێ هەستانه‌ سەر پێ و پێغه‌مبە‌ری گە‌یشتوو به‌ مەرته‌به‌ی که‌مال زەر‌ده‌خه‌نه‌یه‌کی کرد و داوای له‌ سه‌لما کرد له‌ ده‌فرێکی پاکدا ئاوی بۆ به‌یئیت. سه‌ره‌تا ده‌ست‌نوێژی به‌ ئاوه‌که‌ گرت و دواتر که‌میک میسکی تی کرد و دو‌عای به‌سه‌ردا خویند و داوای له‌ هەردووکیان کرد لێی بخۆنه‌وه‌ و دواتر که‌میکی پشان‌د به‌ پوخسار و شانی عەلی و فاتیمه‌دا و نزای بۆ کردن:

"اللهم بارک فی‌هما وبارک لهما فی‌ نسليهما!"

"خودایه‌ ئەم هاوسه‌رگی‌رییه‌ پیرۆز بکه‌یت."

"نه‌وه‌کانیان پیرۆز بکه‌یت."

"خودایه‌ په‌نا ده‌گرم به‌ تۆ له‌وه‌ی شه‌یتان فریوی فاتیمه‌ و

نه‌وه‌کانی بدات!"

"یا په‌ب وه‌ک چۆن نه‌وه‌ت به‌خشیوه‌ به‌ پێغه‌مبە‌ره‌کانی پێشوو، نه‌وه‌ی پێنیش‌اندە‌ری منیش له‌ نه‌وه‌کانی عەلی و فاتیمه‌ بگێ‌ریت، خودایه‌ ئەمه‌ ئەو کچه‌مه‌ که‌ له‌ هه‌موو مرو‌فایه‌تی لام

خۆشەويستتر و عەلييش بەنرخترينى موسلمانانە لام، خودايە
خۆشەويستىي نىوانيان تەندروست و سەنگين بىت.
"خوداي گەورە كارە پەرشوبلاوہكانتان كۆ بكاٹەوہ،
هاوسەرگيريەكەتان پيرۆز بكاٹ، بتانكاٹە خواوہن نەوہى نازدار
و چاكەخواز! خودايە ئەم هاوسەرگيريە بكەيتە مايەى خيەر بۆ
هەردووکیان."

دواتر فەرمووی: "گیان و پۆحم، هيچ كەمتەرخەمىم نەكردووه
لە پەرورەدەكردنتدا، ئىستاش مارەم كردووی لە باشتريى
خانەوادەكەم. خودا ئاگادارە هاوسەرت كەستىكى باشە، لە پىزى
پيشەوہى هاوہلانە، لە گەورەكانى ئىسلامە، زانست و دانايى
قوول و قارەمانى ئىسلامە، كچەكەم ھەرگيز ناپەھەتى مەكە و لە
قسەى دەر مەچۆ."

پاشان پووی كردە عەلى: "ئەى عەلى، باش ئاگادارى فاتيমেى
كچم بە، دلى رابگرە، لەبىرى نەكەيت فاتيমে پارچەيەكە لە گيانى
من و گەر ئەو بپەنجيتى، منت پەنجاندووه."

"ئەى عەلى، لەمەبەدوا خيزانەكەت لەژيەر ئاگادارىي تۆدايە و بە
ناو و بەرەكەتى خودا بچۆرە لای هاوسەرت."

ئازيز ئەمانەتەكەى تەسليمى دەستىكى ئەمانەتپاريز كرد و
پيش ئەوہى بچيتە دەرەوہ، لای دەرگاگەوہ ئاورپىكى دايەوہ و
فەرمووی: "خودا ئىوہ و نەوہكانتانى لە پاكيزان گيتراوہ، ھەركى
لەگەل ئىوہدا ئاشت بى، منيش ئاشتم لەگەلى و ھەركى لەگەلتان
بجەنگى، منيش لەگەلى دەجەنگيم، ئەمانەتى خوداي تاك و تەنھاتان
دەكەم."

به شی چوارهم

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

خوایه، تهنه هه رتۆ ده په رستین و هه ر له تۆش داوای
یارمه تی و پشتیوانی ده کهین

فاتحه/ه

وہختی تہماشای پوخساری فاتیمہ...

"ئەوان کەساتیکن لەبەر خودا یە کەدییان
خۆش دەوێت."

"بوخاری، ٣٦"

بەرەبەیان بوو، وەختی کرانەوێ خۆنچە و خۆیندنی
کوکوختییان بوو و عەلی و فاتیمە وردەوردە بە ژیاڵی نوێیان
پادەهاتن. ژیاڵی ناسکیان بەرەو پووی یەک کردبوویەو
و بە ناوی خوداوە یەکیان خۆش دەوێست و خۆشوێستن
و بەخشین و وەرگرتن و دلراگرتن و ئارامگرتن ھەموو بە
ناوی خوداوە جوانییەکی تایبەتی ھەبوو، دلخۆش بوو عەلی...
دلخۆش بوو فاتیمە... تا زیاتر یە کەدییان ھان بدایە، بۆ خێر و
جوانی موحیببەتی ئێوانیان زیاتری دەکرد. گەر ھاوسەرگیری
ھونەری دۆزینەوێ دلێک بێت بەرامبەر بە دلت، ئەوێ ئێو
بە یەکەوہ بوونە ی دەپاراست، خۆشەوێستی و میھرەبانی بوو.
ئەری عەشقی پەنگ و قالب و شێوێ ھەبوو و ھەنگاوی
پیش عەشق پاستگۆیی و دواتر موحیببەت و دواتر عەشق و
دواتر ھۆگری مەوہدە بوو کە یەک پارچە لە میھرەبانییەوہ

سه رچاوهی ده گرت. هر بویه ئه و هاوسه رگریه یانهی خالیوون له میهره بانی کویر و شهل و هه تیو بوون و گهر هه موو ئه و هه ستانه شیه کلایه نه بووایه، ئه واهک بالنده یه کی بالشکاو ئه و به یه که وه بوونه ئاسمانی نه ده بینی. ته نها ئه وانه ی میهرابانیان ده کرد به ئاو و موحیبه تیان ده کرد به خاک، ده یانتوانی گه شه بکه ن و له ژیر قوبه ی ئاسمانی شیندا داستانی قه دیم بهؤننه وه...

عه لی و فاتیمة ریچکه یه کی ساده یان هه لزاردبوو بۆ چیرۆکی عه شقه که یان، به مه بهستی ئه وه ی هیز و توانا و کاتیان ته نها له شتانی کدا کار بکه ن، شایسته بیت، ژیا نی پۆژانه یان له نیتوان دوو خه تا تیده په پاند؛ ساده یی و نه بوونی. له ساده ییدا حوزور هه بوو و له نه بوونیدا پاکی. هه رچییه ک له قه ده ره وه به اتایه، جوان بوو و ئه وانه ی ئاسۆیان بیسنوور بوو، مه نزل ی کاتی گرنگی نه بوو. هه ردووک بی گله و گازنده له گه ل شه پۆله کانی ژیا ندا ده پۆشتن و عه لی له و کاتانه دا که له حوزوری په سولدا نه بوو، سه رقال ی په یدا کردنی بژیوی ژیا ن بوو. جار هه بوو دارخورمای ده وله مه نده کانی مه دینه ی ئاو دها و کات هه بوو ئاوی له بیر ده ر ده کرد و کاتیش هه بوو به فروشتنی ئه و گولانه ی له کتوه کان کۆی ده کرده وه و فروشتنیان به گولفروشه یه هودییه کان بژیوی ژیا نی په یدا ده کرد.

یه کتیک له و پۆژانه، به یانی زوو عه لی له مال ده ر چوو. له و پۆژانه دا بیتاوه ران پلانی په لاماردانی موسلمانانیان دانابوو، هه ر بویه زووزوو له گه ل په یامبه ره که ی خودا کۆ ده بوونه وه

و پەيپەو و پرۆگرام و پلانى جەنگيان دادەنا. دەرد زۆر و نارەحەتى زۆر و ئەرک زۆر و کات کەم بوو. گەورەترینى بەرپرسىيارىتييهکانى عەلى پاراستنى پىغەمبەر و پەيداکردنى قووتى مالهەكەى بوو. ئەو پۆژە عەلى بەپەلە ئەو گولانەى بەيانى زوو كۆى کردبوويهو، دایە دەست شالۆمى گىافرۆشى يەهودى و دەستبەجئ بەپیکەوت بەرەو باخى خورماکان بۆ کردنەوہى جۆگەى نوینى ئاو و بئ ئەوہى سانیهەک بەفیرۆ بدات، چەند جۆگەيەكى نوینى ھەلکەند و درەختەکانى ئاو دا و بەرەو مزگەوت و فەرمانى پىغەمبەر بەپێ کەوت. عەلى کاتى نوێژەکانى لى دەر بچیت، بۆ ساتیکیش نەدەحەوايە و گرنگترین شتى لە زەينیدا دەھات و دەچوو، پاراستنى پىغەمبەر و دینەكەى و سەلامەتتى موسلمانان و خۆشەختى زەھرا بوو، لە کۆتايى پۆژیکى لەو جۆرە پرۆوکیئەردا شەكەت و ماندوو و تینوو، گەشتە مالهەو و لە کاتیکدا تەنانەت زەردەخەنەى سەر لیوى وشکیشى وشک بووبوويهو، بەزەردەخەنەوہ سلاوى لە مەعشوقى کرد: "سلاو و خۆشەويستى خودا بەسەرتا برژیت زەھرا گيانم."

فاتیمة ھەموو جارێک بە ھەمان ناسكى و نەرمونيانىيەوہ دەرگای بۆ دەکردەوہ: "بەخیر بىیتەوہ ئەى شىرەكەى خودا و ياوەرەكەى نەبى و يارەكەى فاتیمة!"

"...!"

ئەمە چ ھىزىک بوو خودايە! ھىشتا پىنى نەنابوويه مالهەو، بارانىكى موحىببەتى بەسەردا دەرژاند، چەندە قوول بوو

نەرمىى نىئو لەرىنەوەكانى دەنگى فاتيমে، مېهرەبانىي سەر پوخسارى و گەرمىى نىئو چاوانى...

عەلى و فاتيमे بى شكان، بى ژاكان، بى ژىرپىخستن، لەنىو باخى قەدىمى موحىببەتدا ميوئندارىيان لە يەكدى دەکرد. زەرەخەنەى ناسك و نەرمى فاتيমে دەستبەجى دەبوو بە دەواى ھەرچى دەردى عەلىيە. دەتوت نەيتىيەكى لە ھەمووان جياواز لەنىو چاوانى فاتيমে دايە، چاوەكانى دەكەوتنە سەر ھەرشتيك، مەست و ھەيرانى دەکرد. با زەمەن وەك ئاو بىروات ياخود بوەستت، چ باكى پتيە عەلى! جوانى پووى فاتيমে دەبىردە بەندەرى ئارامى و لەگەل ھەر دەرگاگردنەوہىكى فاتيমে دا دلى دەگەشاىوہ. تەماشاكردنى فاتيमे ھىزى دەبەخشى بە دلى. دوور لە ھەموو ھەزىكى دونياىى يەك پارچە نوقمى جوانىيەكەى دەبوو. بە زەرەخەنەكانى بىابانەكانى ناخى سەوز دەبوو و بە تەماشائەرمەكانى ئارامى دەکردەوہ و دەيزانى كە عەشق و خۆشەويستى بەس نىيە، مېھربانى و پەحمە كە پەيوەندىيەكان دەھىلتەوہ... نەيتىيەكى دىكە، كە عەلى لە فاتيমে دا پەيى پى بردبوو، ئەوہ بوو بەيانى جۆرىك و نىوہ پوان جۆرىك و ئىواران جۆرى پوخسارى دەدرەوشاىوہ! گەر چاوا ئاوتنەى پۆخ و پوخسار پەنگدانەوہكەى يىت، ئەوا عەلى لە پوخسارى فاتيমে دا تەماشائى پۆخى پىگەيشتوو و پەروەردەكراوى دەکرد و ھەر جارى تەماشائى پۆخى دەکرد، شىعەرىكى نوئى لە ناخيدا قولپى دەدا:

ئەى ئەو كچەى لەگەل ناوى پىرووزى پەسولدا ناوى دەھىترىت، ئەى فاتيমে!

ئەى نمونەى شىق و ئيمان، فاتيمه!
 ئەى باشتىرىنى ژنان و كچهكهى پەسول
 ئەى ئەوہى لە بوونيدا گەورەىى حەشار داوہ
 ئەى كچى پەسولە ناودارەكهى جىهان
 عاشقى ئەو چاوانەتم كە لە ئەزەلەوہ سوورمەكىشراون
 ئەو چاوانەت كە بىمەنتن لە كلى پووى زەوى.
 فاتيمه بە سوراحىيە سەوزەكهى دەستى و زەردەخەنە
 نەرمەكهى پوخسارىەوہ ھەموو پۆژى عەلىى دەنايە نىو ئەو
 ھەموو ھەست و سۆزەوہ و جامىك ئاوى ساردى دەدايە و
 قوم قوم لە جىى شەربەتى ھەنگوين دەيخواردەوہ. عەلى بە
 تەرازووى ھەستىارىى دل عەشقى دەپتوا و لە ناخيدا سەدايەك
 دەنگى دەدايەوہ: "بگەرپرەوہ ناو خۆت ئەى ئىنسان، كۆلانەكانى
 ناخت بگەرپ، حوكمدارىى دل بناسە، پى بەختيارى لەو پەيە،
 خوداكەت بناسە، پىشتى پى بىەستە، خۆشت بو، جا ئەو
 كات لە ماناى راستى عەشق تىدەگەيت." تەماشائى چاوى
 فاتيمەى دەكرد و دەيبىنى چۆن لە نىكاكانىەوہ نەيتىنى عالەم
 دەتكا: "ھىچكەس ناتوانى تەنھايى دل برەوينتتەوہ. خوداى لى
 دەر بچىت، ھىچكەس لە تەنھايى مرؤف ناگات. چاوى دل بە
 يەك تىشك دەكرىتەوہ و ئەوى دى گشتى لافوگوزافە." ھىچيان
 نەدەگوت و چەندىن كاتژمىر دەدەوان و تەنھا بە چا و ەلامى
 يەكدىيان دەدايەوہ: "دەگەرپى، خۆت دەگرى، پىچ و دەور
 دەدەيت، خۆت سەرقال دەكەيت، ئا و فەرياد لە دلت دەئالى
 و بە ھىچ ناگەيت... وەك بىابانىكى چۆل لە شەوانى تەنھاييدا

ویلی تیشکیک ده بیت، کۆشکی جهسته بهرز ده که یته وه و
 پوحت له نیتو بیریکی قولدا بیچاره ده نالی. نازانیت، له کویته
 بزانتیت ئینسان، که ئاوی دلکی وشکبوو خوشه ویستی خودایه
 و بهس. "ئه م حال و باسوخواسه ناوه کییه یان هر له یه که م
 پوژی هاوسه رگرییه وه به رده وام بوو و عه لی هه رکات ماندوو
 و شه که ت ده که پرایه وه، به جوانیی فاتیمه ده ژیا یه وه و دهر د و
 غه می ده په وایه وه و ده بوو به هاوده می ئه و نازه نینه و له نیتو
 ده ریای موحیبه تیدا هه می شه و پ و گیز و سه رمه ست بوو و
 جار جار هه سته کانی ده کرد به وشه و ده یگوت: "هه رکات له
 ماندوویتی و جه نجالیی ژیا نه وه ده که پامه وه و فاتیمه م ده بی نی،
 هه رچی ی دهر د و غه م و نا په حه تیمه ده په وایه وه." زور جار
 وته که ی پیغه مبه ری ده هاته وه فیکر که لییان پرسى: "هاوسه ری
 باش کامه یه یا رسول الله؟"

فه رمووی: "ئه و ژنه ی کاتی پیا وه که ی ته ماشای پوخساری
 ده کات، دلی ده کریته وه."

تایبه‌تترینی زمرده‌خنه‌کان

"باشترینی پیاوه‌کانتان ئه‌وانه‌ن که له‌گه‌ل
ژنه‌کانیاندا باشترین و میهره‌بانترن به‌رامبه‌ریان."

ئه‌م گوته‌یه‌ی ره‌سول له‌ ناخی عه‌لیدا ده‌نگی ده‌دایه‌وه و
کات هه‌بوو دلی ته‌نگ ده‌بوو له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ناتوانیت فاتیمه‌ به‌و
جوړه‌ بزیه‌نیت که خۆی ده‌یه‌ویت. مات و بێده‌نگ و سه‌رکز
ده‌بوو ئه‌و ساتانه‌ی پینی وا بوو ناتوانیت وه‌ک عوسمان و
ئه‌بو به‌که‌ر خه‌رجیی هه‌وسه‌ری بکات و فاتیمه‌ له‌و ساتانه‌دا
ده‌یویست ئه‌و گرێ رۆحیه‌ی بۆ بکاته‌وه و لینی ده‌پرسی:
"هۆکاری دلته‌نگیت چییه‌، گیانی من؟"

عه‌لی بێده‌نگ ده‌بوو، هیچی نه‌ده‌گوت. فاتیمه‌ به‌ وشه‌کانی
شه‌ربه‌تی حوزوری پێ ده‌نۆشی و ده‌یگوت: "ئه‌ی میوانی دلم،
گیانه‌که‌م! گه‌ر هۆکاری خه‌مه‌که‌ت دونیایه‌، ئه‌وا تۆش ده‌زانیت
خه‌می له‌و جوړه‌ له‌ ئیمه‌ ناوه‌شیته‌وه، گه‌ر ئاخیره‌تیشه‌، بۆم
باس بکه‌، با به‌یه‌که‌وه خه‌فه‌ت بخۆین، چوون پیغه‌مبه‌ریتی
باوکم له‌ودونیا که‌سمان رزگار ناکات."

عه‌لی مووچه‌که‌یه‌ک به‌ گیانیدا ده‌هات و ده‌هاته‌وه هۆش خۆی
و سوپاسی خودای ده‌کرد که هه‌وسه‌ریکی وه‌ک فاتیمه‌ی هه‌یه و

دواتر ئامۆزگارییه‌کانی پەسولی ھاتەو ھە: "ئەي عەلی، پێم بێ، شەش سەد ھەزار مەپت دەوێت یاخود شەش سەد ھەزار لیرە، یاخود شەش سەد ھەزار ئامۆزگاری؟" عەلی زەرەخەینێ کردبوو و ھەلامی داوویەو: «شەش سەد ھەزار ئامۆزگاریم دەوێت.

"دەي گەر گوێ بۆ ئەم شەش ئامۆزگارییە بکری، ھەک ئەو ھە وایە گوێت بۆ شەش سەد ھەزار ئامۆزگاری گرتبێت." عەلی بە گوێی پۆج گوێی بۆ شەش کردبوو تا ئازیز ئەو شەش نەینییەي بۆ بدرکێت و پەسول فرموی:

"لە کاتێکدا ھەمووان سەرقالی سوننەتەکانن، تۆ فەرزەکان بەجێ بگەینە و واجب و سوننەتەکانی ناو فەرزەکان جێبەجێ بکە."

"لە کاتێکدا ھەمووان سەرقالی دونیان، تۆ یادی خۆدا بکە و سەرقالی دینەکەت بە و بە جۆریک بژی، شایستە بە دینەکەت و بە جۆریک پارە پەیدا بکە، شایستە بە دینەکەت و بە جۆریک پارە خەرج بکە، شایستە بە دینەکەت."

"لە کاتێکدا ھەمووان سەرقالی دۆزینەو ھەي عەیبوعاری یەکیدن، تۆ وێلی دۆزینەو ھە چارەسەرکردنی عەیب و عەرەکانی خۆت بە."

"لە کاتێکدا ھەمووان خەریکی بونیادن و پازاندنەو ھەي دونیاکەیانن، تۆ دینەکەت بونیاد بێ و بپازینەرەو."

"لە کاتێکدا ھەمووان ھەولێ ئەو ھەدەن خەلکی لیان پازی بێت، تۆ ھەول بەدە حەق لێت پازی بێت و بەشوین ئەو ھۆکارانەدا بگەڕێ کە لە خۆدات نزیک دەکەنەو."

"لە کاتێکدا هەمووان هەولێ ئێوە دەدەن کاری زۆر بکەن، تۆ چاوت لەسەر ئێوە نەبێت کارت زۆر بێت، بەلکوو هەولێ ئێوە بدە هەرچیت کرد، دڵسۆزانە بیکەیت."

خوشەویست دونیای لەم چەند پرستەیه‌دا بۆعەلی کورت کردبوویەوه.

ئیکسیری خوشبەختی و شیفرەیی بەختیاریی ئینسان بوون ئێم وتانە و هەر وەک چۆن پەسول کە وەحیی بۆ هات بەپەلە پۆیشت بۆ خەدیجەیی گێڕایەوه، عەلییش دواى ئێم ئامۆزگاریانە بەپەلە پۆیشت بۆ فاتیمەیی باس کرد و بەیەکەوه زەردەخەنەیان دەکرد. دواتر، زۆر دواتر، پۆژیک پیغەمبەر دەیفەرموو: "پۆژیک خەلکی بەهەشت لەنتو کۆشکەکانیاندا دین و دەچن و لەپەر پووناکییەکی گەش بەرەو پوویان دەگەشیتهوه و بە تیشکەکەیی هەموو بەهەشت پووناک دەکاتەوه، خەلکی لە فریشتەیی پارێزگاریکەری بەهەشت دەپرسن، ئێمە لە دنیا وامان بیستبوو لە بەهەشت مانگ و خۆری لێ نییە، ئێم تیشکە بەهێزە چییە؟ وەلامیان دەداتەوه، ئێوەی دەبینن، نە خۆرە، نە مانگ، ئێوە عەلی و فاتیمەن زەردەخەنە دەکەن و لە دەرەنجامدا بەهەشت نوقمی ئێو تیشکە دەبێت."

هەر بە هۆی ئێو نەینییەوهیە کە تا قیامت هەردوو هاوسەرێک لەژێر بنمیچێکدا زەردەخەنە بۆ یەک بکەن، نور و تیشکی بەهەشت دزە دەکاتە نێو ماله‌کانیان و موحیببەتیان زیاد دەکات و ئێو ماله‌ دەبێت بە پارچەیه‌ک لە بەهەشت...

خولدی بهرین

بهیله دهستبکه مه وه و بیپرژنم نژای گه وه هرین
چوون نهوی دهستی کرده وه، جیه تی خولدی بهرین
بفرموو، نه وه مولک و نه وه خولدی بهرین
به هه شته جوان یاخود مولکه شیرین!
"حه بدولحه ق حه مید."

ئهم جار چۆله که ی ئه بابیله کان له جینی بهرد مژده و
خۆشییان ده باراند به سهر خه لکی مه دینه دا و عه لی و فاتیمه
هه ولی راهاتنیان دها به ژانی نوینیان. دووری سهخت
بوو و له گه ل نه وه ی چه ند مانگیك به سهر هاوسه رگیریاندا
تیپه پیبوو، هه سرهت و ئیشتیاقی باوکی پۆژبه پۆژ لای فاتیمه
زیادی ده کرد و دووری له جگه رگۆشه که ی خۆشه ویستیشی
مه حزون کردبوو و دوور و نزیک هه مووان هه ستیان به
حالیان کردبوو. گشتیان به شوین پێگه چاره یه کدا ده گه پان و
له کۆتاییدا حاریسی کوپی نوعمان بریاری دا ئه و ماله ی که
پوویه کی له سهر مزگه وت و پووه که ی دیکه ی له سهر ماله ی
پێغه مبه ر بوو بیدات به فاتیمه و عه لی و چووه حزوری
ره سول: "یا رسول الله، ده زانم دووری له فاتیمه زۆر

سەختە لەسەرتان و گەر ئيزن بفرموون، دەمەويت كۆتايى
بەم حەسرەتە بهيتم، پيک لەتەنيشت مالتاندا كوپانى نەجار
مالئيكيان هەيه و من چەنيكە لەوي دەمئيمەوه، بەلام چۆلم
کردوو و پيتم خۆشە فاتيমে و عەلى بيّن لەوي نيشتەجى
بن.

بەم جۆرە حەسرەتى نيوانيان كۆتايى هات و پيغه مەبر
مەمنون و فاتيমে خۆشەخت و عەليش شاد بوو. عەلى
و فاتيমে بوون بە نزيكترين دراوسى وەحى و لە
ديوارەكەشدا پەنجەرەيەكى بچووکیان دروست کرد و ئيدى
لەويو فاتيমে و عائيشە حال و هەوال پرسىيان دەکرد و
فاتيমে و باوکيشى لەويو بەردەوام ئاگيان لەيەك بوو
حەسرەتيان دەرەواندەوه. دوو هاوسەرى نوێ بەختيار بە
دریژايى شەو گوييان لە دەنگى حوزور بەخشى پەسول بوو
و لە سەرچاوەى ئاوى حەياتى نەبەويان دەخواردەوه و بە
نورى چاوى ئەو پۆڤيان دەکردەوه. فاتيমে و عەلى لەدواى
موحەممەد و خەديجە دوو بەختيارترين هاوسەرى جيهان
بوون. وەك يەك دەيانپوانى و وەك يەك تیدەفيکرىن و وەك
يەك دەدوان و وەك ديارىي خودا تەماشای يەكدييان دەکرد.
هەميشە لە هەولێ ئەودا بوون تا هەتايە يەكدي لەدەست
نەدەن و مالهەكەيان ببیتە سەرچاوەى دلخۆشیی هەزار
و نەدار و هەتيوان و سفرەى عيلم و زانيارى پابخەن و
قوولترین خۆشەختيان سوپاسگوزارى و پيناسەنەکراوترين
شادييان خۆشەويستىي خودا بوو و بەم جۆرە لە مەدينە

ژیان له گشت ساتیکدا نوجی ده بوویه وه و حیکایه ته قه دیمه کان
سفر ده بوونه وه و شیعره ئه زبه رکراوه کان له یاد ده کران و
دیږه کانی حیکایه تیکي نویی عه شق ده نوو سرایه وه و له وه
ده چوو ئهم حیکایه ته یان چه ندین سه ده بمینیتته وه و بییته
میراسیی ئومه تیک.

چاومكانتان دابخەن ئەى چاوكراوان چاومكانتان دابخەن...

«ئەوئى لەناو جەستەيايە، گيانە،
بېشك فائىمەش حۆرى ئىنسانە...»

پۆژەكان لە مەدينە وەك ئاو دەپۆشتن و فائىمەش ھەردەم
لە حوزورى باوكيدا بوو. يەك لەو پۆژانە فائىمە ئەشك لە
چاوانى نەدەووەستا و گەلى دلتەنگ بوو، وەختى پىغەمبەر ھات
بۆ سەردانى و بەو جۆرە بىنى، لى پىرسى: "چىيە ھۆكارى
ئەم خەمەت پارچەى گيانم!"

"بىر لە پۆژى قىامەت دەكەمەو بەبە گيان! لەو پۆژەدا
ھەمووان بەپرووتى ھەشر دەكرىن، شەرم دەكەم لە بەردەم
خودادا پرووت بىم!"

ھۆن-ھۆن فرمىسك بە چاوانى كچەكەى پەسولدا دەھاتە
خوارەو لەئاست شەرم و تەرىقى و بىچارەيى ئەو پۆژەدا
و خۆشەويست دەستبەجى دلى كچە نازدارەكەى دايەو، كە
بەرگەى ساتىكى دلتەنگى نەدەگرت: "پاست دەكەيت كچى
شىرىنم، ئەو پۆژە بەپاستى پۆژىكى ترسناكە و بەپىنى ئەو
زانبارىيانەى فرىشتەى وەحى پىنى داوم، ئەو پۆژە يەكەم

کەس زیندوو دەکریتەوێه منم و ھەر لەو پۆژەدا خودای
گەورە جووبریل و ھەزار فریشتە دەنیزیتە سەر گۆرەکەیی تۆ
و ھەوت قوبەیی پووناکی لەسەر گۆرەکەتەوێه بەرز دەبییتەوێ
و دواتر ئیسرافیل بە سێ کراسی لە نور دروستکراوێه بە
پاسەرتهوێ دەوێستیت و دەفەرموویت: «کچە بەنرخەکەیی
موحەممەد! وەختی ھەشەرت ھاتوو! ھەستە!» تۆش زۆر ئارام
و لەسەرخۆ و خوشبەخت ھەلدەستیت و ئیسرافیل کراسەکانی
بەھەشت دەدات و دەیانپۆشیت و لەو کاتەدا فریشتەییەکی
دیکە بە ناوی زوکايل دیت و ئەسپێکت بۆ دینیت کە لھاوێهەکی
لە مرواری و زینەکەیی تەختیکی ئالتوونیی لەسەر و بەوێپەری
شکووێ سواری دەبییت و وەختی دەگەیتە جی مەحشەر،
حەفتا ھەزار فریشتە پیشوازیت لێ دەکەن.

کۆلەھەکانی فاتیمە تەپتەپ ببوون لە فرمێسکدا و بە گویی
گیان گویی بۆ باوکی دەگرت. گریان لە ناسکترین لایەنەکانی
بەندە بوو و خوشەویست ھەر لەو ساتەدا مژدەییەکی دیکەشی
دا بە فاتیمە دەربارەیی ئەو بەندەنەیی ئاوا زۆر و زوو فرمێسک
دەپێژن و فەرمووی: «لە پۆژی قیامەتدا ھەمووان دەگرین،
سێ چاوەنەبێ فرمێسک ناپێژن، ئەو چاوەی تەماشای
ھەرامی نەکردووە، ئەو چاوەی لە پێی خودادا تەرکی خەوی
کردووە و ئەو چاوەی لە ترسی خودا ئەشکی پرشتوو، ئەم
سێ چاوە لە پۆژی مەحشەردا ناگرین و خوشبەختانە لە
گۆرەکانیان بەرز دەبنەوێ، چوون دەزانن دەگەن بە خودا،
حەسەرەت کۆتایی دیت و عاشق بە مەعشوق دەگات.

ئەم جار فاتىمە ھەنسكى دەدا و فرمىسكەكانى بارانى
بەخوپى نىسان بوون و لە خۆى زياتر بۇ ئومەتەكەى
خۆشحال بوو و نەبى بەردەوام بوو: "ئەوھى خۆى داپۆشيت،
خودا دەپۆشيت، ئەوھى ھەيا بكات، خودا دەپپاريزيت." فاتىمە
يەك-يەك گويى بۇ مژدەكان دەگرت و دواتر خۆشەويست
فەرمووى: "لە پۆژى ھەشردا جار دەريك لەوديو پەردەوہ
جار دەدات، ئەى ئەھلى مەحشەر! چاوەكانتان دابخەن! ئىستا
ليرەوہ فاتىمەى كچى موھەممەد رەت دەبيت و بەو جۆرە
تۆ وەك ھەورەبروسكە و بە ھاوہلىى ھەفتا ھەزار فريشته و
خۆرى بەسەر پردى سيراتدا دەپەريتەوہ."

"يا اهل الجمع، غضوا ابصاركم!"

"ئەى ئەھلى مەحشەر، چاوەكانتان دابخەن..."

بەو جۆرە فاتىمە بە قەفتانكى سەوزى بەھەشتەوہ لەوئوہ
تيدەپەرى و ئەھلى مەحشەر ھەمووان چاويان دادەخەن...

به شی پیتجه م

اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

پیتموونی پئی راستمان بکه...

الفاتحه/۶

نه‌سلی یاسین

له سالی سینه‌می کۆچدا مژده که‌وته نیو مالی نه‌بی و له کۆتایی سالی یه‌که‌می هاوسه‌رگیریا‌ندا فاتیمه بۆی ده‌ر که‌وت له‌وه‌به‌دوا بوونه‌وه‌ریکی دیکه‌ی بچووک به‌شداریی نزا و پارانه‌وه‌کانی ده‌کات و تاکیکی دی دیته نیو خانه‌وه‌ده‌ی په‌سه‌نی په‌سول و فاتیمه و عه‌لی ده‌بن به‌دایک و باوک. له‌نیو گیانی فاتیمه‌دا پۆحیک گه‌وره‌ده‌بوو، له‌ژیر نه‌فه‌سی په‌سول و خۆشه‌ویستی عه‌لیدا نه‌شونمای ده‌کرد، به‌ده‌م نزا و زیکر و ئیمان‌وه‌گه‌شه‌ی ده‌کرد و فاتیمه له‌دوای حه‌وا و هاجه‌ر و خه‌دیجه‌ده‌بوو به‌جوانترین دایک. فاتیمه به‌ختیار و عه‌لی پر جۆش و خۆشه‌ویست پر شادی بوو. سکپرییه‌که‌ی تا بلینی ئاسان و نه‌رمونیان ده‌رۆشت به‌پێوه و وه‌ختی مانگ شیوه‌ی که‌وانیکی باریکی وه‌رگرت، ئیدی واده‌ی چاوه‌پوانیی فاتیمه‌ش هی‌واش-هی‌واش کۆتایی های هات و له‌شه‌وی پازده‌هه‌می شه‌عباندا و له‌کاتیکدا مانگ پر و گه‌وره له‌ئاسمان‌وه‌به‌زی ده‌کرد، سه‌لمای مامان ئاماده‌ی له‌دایکبوونی مندا له‌که‌ی فاتیمه بوو و پشتی بۆ ده‌شیلا و فاتیمه ته‌نها یه‌ک نزای ده‌کرد و ده‌کرده‌وه: "لا حول ولا قوه الا بالله العلی العظیم." ئه‌سمای کچی

ٹونہ یس و سه و دای کچی میسراب به پاسه ریوه بوون و حوزوریکی جیاواز بالی به سهر ژووره که دا گرتبوو. وهختی رهسول زانیی ژانی مندالبوونی که که ی دهستی پی کردووه، ئوموسه لما و زهینه بی کچی جه حشی نارد و فه رمانی کرد ئایه تل کورسی و ئایه تی ۵۴ی سوره تی اعراف و سوره تی فله ق و ناسی به سهر دا بخوینن و به هاوکاری و نزای هاوه لانی مندال هاته دنیا و وهختی خوهره لات و سه هر مژده به نیتو شاردا بلاو بوویه وه: "فاتیمه کوریکی بوو!"

فاتیمه له ژنیکه مندالبوو زیاتر، له خویریکی ئه رخه وان ده چوو و به دهم زهرده خنه و فرمیسه که وه سوپاسی ئه و خودایه ی ده کرد که ئه م نیعمه ته ی پی به خشیوه. ده سته جی مژده به عه لی درا: "مژده بیت! کوریکی وه ک مانگی چواره جوان و پرتان بوو."

عه لی سه جده ی شوکری برد و خوشه ویست زهرده خنه ی خوشی کرد و پوخته ژووره وه: "کوانی! کورپه زاکه مم نیشان بدهن."

بۆ یه که م جار کورپه زاکه یان خسته کوشی رهسول و منداله سهیری رهسولی ده کرد و بۆ یه که م جار چاویان چوویه سهر چاوی یه ک. ئای چهنده وته ی له خو ده گرت ئه و سه یرکردنه! رهسول بانگی دا به هه ردوو گوپی نه وه که یدا و له عه لیی پرسى: "چ ناویکتان بۆ داناوه؟" عه لی، که پوچیکه جه نگاوه رانه ی هه بوو و ده یویست کورپه که شى وه ک خو ی شمشیر به ده ست و بویر، به رگری له ئیسلام بکات، وه لامی دایه وه: "حرب! به لام

خوشەویست حەزی بەم ناوہ نہ کرد و لەجیی 'جەنگ' ناویکی ئاشتیخوازانەیی لا جوان بوو و بەزەر دەخەنەوہ تەماشای عەلی کرد و فەرمووی: "با ناوی حەسەن بیت!" حەسەن بە مانای 'خاوەن جوان و جوانچاک' دەهات و خوشەویست دەیزانی ناوی ئینسان کاریگەریی دەیت لەسەر کەسایەتی و دەویست لە جیی جەنگ، جوانی لە کەسایەتییەدا ڕەنگ بداتەوہ... فاتیمە و عەلییش زۆریان بەدل بوو و بەو جۆرە ناویان لێ نا حەسەن. "کۆرەکەم! حەسەنم! بەخێر بێی بۆ دۆنیاکەمان..."

لەنیو بەختیارییەکی قولدا عەلی شاھی زانست و فاتیمەیی شائنی ڕەوشت چێژی بوون بە دایک و باوکیان دەچەشت. گەرچی پێغەمبەر بەتەنھا بوو لەم خوشییەشدا... ئەو چەندە نیوہ بوو ھەموو خوشییەکی بێ خەدیجە... چەند کەمڵ دەبوو خوشییەکە گەر خەدیجەش یەکەم تۆوی زنجیری نەبەویی بدییایە، بۆنی کۆرە جوانەکی فاتیمەیی بکرایە، چەند جوان دەبوو ئەو خانمەیی یاسای عەشقی شکاند لەو ئامادەیی ھەبووایە، ئای کە چەندە حەزی دەکرد ئەم خوشییە لەگەڵ ئەو ژنەدا بەش بکات کە مال و گیانی لەپێناویدا دانا... ھەر بۆیە خوشییەکی خەمئامێز بوو ئەمیشیان...

دواتر حەسەنیان خستە باوەشی فاتیمە و بەدەم سوپاسگوزارییەوہ لە باوکی پرسی: "بابە گیان، قوربانیی بۆ بکەین؟" ڕەسول وەلامی دایەوہ: "نەخێر، سەرەتا قژی بتاشن و ھێندەیی قورسای قژی ئالتوون بدەن بە ھەژاران و پاشان قوربانیی بۆ دەکەین."

وهختی حهسه ن بوو به حهوت پوژ، قورباننیاں بۆ کرد و له بهر ئه وهی خوشه ویست کورپی نه بوو، فاتیمة و عهلی ئالای نه سلی پیغه مبهریان گرت به دهسته وه و بوون به دایکی نه وه و نه سلی نه بی به نسیمی فاتیمة بوو. هر وهک پیغه مبهر دهیغه رموو: "نه سلی هه موو ئینسانیک به کورپهکانی بهردهوام ده بیئت، نه سلی من نه بیئت به فاتیمة بهردهوام ده بیئت." ههروهها ناویکی دیکه ی نه سله کهشی 'نه سلی یاسین' ده بوو، یاسین، که سوره تی شازده هه می قورئان بوو و سین که پیتی بهرجه سته کاری ئینسان بوو و نهینیی کۆتا پیغه مبه ریش له و حه رفه دا کۆ ببوویه وه و ته نها کهسانی خاوه ن ته قوا له و نهینیه تیده گه شتن، وهختی نه سلی یاسین له فاتیمة وه سه ری هه لده دا، ئه و کاته ئیدی ئه م نهینیه بۆ هه تا هه تایه ئاشکرا ده بوو...

فرمیٚسکه کانی فاتیمه

ئارامگرتن جوانترین خوو و

زانست جوانترین بهرگه خۆتیاں پښ

برازینیتته وه...

"حه زره قی عهلی"

پوژده کان له مه دینه زوو دهستی پښ دهکرد و چله خورماکان بهو شنه بایه دهشنانه وه که له ئوحو ده وه دههات و ده میٚک بۆ ئه ملا و ده میٚک بۆ ئه ولا دهیشه کاندنه وه. چه ند وه فدیٚک له ولاتانی دووره وه هاتیوون و فاتیمه ش وهک هاوسه رانی پیغه مبه ر سه رقالی میوانداریکردنی میوانه ژنه کان بوو. به دهسته په پوله ئاسا ناسکه کانی له لایه که وه ئه وه ویره ی دهکرد به گونک که شه وی شیلابووی و له لایه کی دیکه وه داری دهخسته نیو ته نوور و جوانیی گولئاسای تی که ل به ئارد و دوو که ل و ته پوتوز ده بوو و له لایه کی دیکه وه به ده ستار گهنمی ده هاری و له وه ساته داشدا دهنگی گریانی حه سه ن به رز بوویه وه و فاتیمه ده میٚک به ره وه لای حه سه ن پای ده کرد و ده میٚک بۆ سه ر ئاگره که و له لایه کیشه وه گهنمی ده هاری و له وه کاته دا بیلال له ویوه رهت بوو و له یه ک کاتدا گوئی له

گریانی حه سهن و هارہی دهستارہ که بوو و له دهره وه بانگی له فاتیمة کرد: "ئهی کچه که ی په سوله لالا! گهر ده تانه ویت، من دیم دهستارہ که با ددهم، ئیوه خهریکی حه سهن بن، یاخود گهر ده لئین، من حه سهن ژیر ده که م و ئیوه خهریکی کاری خوتان بن." فاتیمة گه لی خوشحال بوو به م هاوکارییه و کوتی: "من له تو میهره بانترم به رامبه ر کورپه که م، ئهی بانگیژه که ی پیغه مبه ر." به و جوړه فاتیمة چوو به دهم حه سهنه وه و بیلال له ماویه کی که مدا هه موو گهنه که ی هاری و گهرچی هاوکارییه کی زوری فاتیمة ی کرد، به لام درهنگ که وت بو نویتز و که گه یشته مزگه وت، بینیی په سول چاوه پئی دهکات و فهرمووی: "له کوئی ئهی بیلال!" بانگیژه که ی نه بی شهرمه زارانه وه لامی دایه وه: "که به به ردهم دره گای فاتیمة دا پهرت بووم، گویم لی بوو هه م گهنمی له دهستار ددها، هه م حه سهن ده گریا و من چووم گهنه که م هاری بو ئه وه ی ئه و حه سهن ژیر بکاته وه، بویه دوا که وتم، ببورن په سولی خودا."

پیغه مبه ر زهرده خه نه یه کی کرد و فهرمووی: "تو په حمت به ئه و کردووه، خوداش په حم به تو بکات."

سه رقایی فاتیمة له و پوژانه دا پوژبه پوژ له زیادبووندا بوو، چوون له و سه رده مه دا ئیسلا م زور به خیرایی بلاو ده بوویه وه و مالی پیغه مبه ر به رده وام پر بوو له ئه و که سانه ی له مهمله که تی دووره وه هاتبوون تا دربارهی دینه که ی موحه ممه د بزائن و میوانداریکردنیشیان ده که وته سه ر نزیکانی په سول. له لایه کی دیکه شه وه ئه رکی سه ر شانی عه لی قورس بوو و شه و و پوژ

سەرقالی بلاوکردنەوێ پەيامەکی نەبی و پلانی جەنگ و
 ھەموو ئەو شەو درەنگانەیی خوشەویست لە ئامیزی تاریکی
 و مارومێروو و چەقەل و گورگ و دز و جەردەدا دەھات و
 دەچوو، تەنھا عەلیی بەشوینەو بوو و عەلی نە لە خوشیی
 بەھەشت، نە لە ترسی جەھەنەم، بەلکوو لەبەر پەزنامەندی
 خودا دەھات و دەچوو و دۆستەکانی ھەردەم دەیانگوت: "عەلی
 لەم پیناوەدا ھەموو شتیکی خۆی دانای." ھەركاتیش عەلی
 لەگەڵ پەسولدا دەڕۆیشت، ئەركەکانی مال، وەك میوانداری و
 دەرسی ژنان و بەرپۆھەردنی مال و بەخێوکردنی ھەسەن و
 چەندین ئەركی دی، دەكەوتە سەر شانی فاتیمة و جەستەیی
 نارینی زۆر شەكەت و ماندوو دەبوو و پێغەمبەر بەزەیی بە
 كچەكەیدا دەھاتەوێ كە لەم ھالەدا دەیبینی و پێی دەفەرموو:
 "كچم! لەبەر شیرینی ئاخیرەت بەرگەیی ماندوویتی ئەم
 دۆنیایە بگرە!" بەلام بۆ تەنھا جارێكیش گەیی لە كچەكەیی
 نەدەبیست و دەیوت: "سوپاس و ستایش بۆ خودا بەرامبەر
 ھەموو نازونییەتەكانی."

ژنانی وەك ئەو بەختی نەپراوێ پیاو و سەروەتیی دەگەن
 بوون، ھەر بۆیە ئەو نەوانەیی لە شیریی فاتیمةیان دەخواردووە،
 دەبوون بە نوری چاوی مرقاھەتی. فاتیمة ژنی بوو لە نوری
 نەبی ھاتبوویە بوون، ھەر بۆیە عەلی بەخۆشحالییەو گیانی
 بۆ فیدا دەکرد و دركی بچووايە بە پەنجەیی فاتیمةدا، دلی
 عەلی خۆیتی لێ دەتكا. عەلی ھەزاران بەستەیی بیئاواز لە
 دایدا كۆ ببوویەو، سەدان شیعی بەوشەنەكراو لەناویدا

قه تیس بیوون، کورته و ورد و درشتی ژیان له نیتو خه نده کانی
فاتیمه دا بوو بۆ ئه و...

عه لی زۆر دلگران بوو به ئه و ژیا نه نار هه ته ی فاتیمه
و ده یو یست ئه وه نده ی له دهستی دیت، هاوکاری بکات، دلی
کزه ی ده کرد بۆ دهستی ناسک و جهسته ی نارینی و جار جار
لای دایکی ده رده لی ده کرد و ده یگوت: "گهر خزمه تکاریکی
هه بوایه، ئه وه نده ماندوو نه ده بوو، هه رچی کار ی نیوان دوو
نویژه خوی ده ی کات و وه ک عیاده تیک ته ماشای ده کات، بۆیه
زۆر به خۆش حالیه وه ده ی کات، به لام ده ترسم نه خۆش بکه ویت
و بپرو و کیت و شه کت بیت."

"خودا گه وره یه کوپم، سه برتان هه بی، هه لبه ت خودا
ئاسانی ده کات."

ئه و پۆژه عه لی که مینک زووتر هاته ماله وه و بیده نگ
ته ماشای زه هرای ده کرد که به دیار دهنگی ده ستاره که وه
خه یالی پوشتبوو و ده توت خه م و خۆشی و خه نده و
فرمیسکه کانی ده هار پیت و سوره تی الزمری ده خویند. کراسه
سپییه که ی به ری له ته پوتۆز و دوو که لدا پهنگی خۆله میشی
وه ر گرتبوو. عه لی چاوه کانی پر بوون و که ده بیینی کولمه کانی
کوژاونه ته وه و کراسه که ی به ری سووتاوه و نزیک بوویه وه
و سللوی لی کرد و فاتیمه ش وه ک هه میشه به دهنگیکی
شادی به خش و حزور به خشه وه پیشوازی له هاوسه ری کرد و
له و حاله شدا هیشتا زه رده خه نه ی ده کرد: "به خیر بیتته وه ئه ی
شیره که ی خودا!"

عہلی بہ چاوه پرہکانیہ وہ تہ ماشای دہکرد و دہستہ نارینہکانی خستہ نیو دہستیہ وہ و بینیی ئہو دہستانہی پوژانیک لہ پەری گول ناسکتر بوون ئیتستا ہمووی بووہ بہ بلق و برین و بہکزیہکەوہ کوتی: "دہستہکانت بوون بہ بلق...!"

فاتیمة ہیچی نہگوت و تہنہا زہردہخہنہیہی کرد، بہلام با ہیچیش نہلئت، دہستہکانی دہکزانیہ وہ و بہزور خوی گرتبوو... عہلی لہوہ زیاتر خوی پی نہگیرا و کوتی: "فاتیمة! ئہم چہند پوژہی پینشوو چہند کویلہیہک ہاتنہ خزمہتی رەسول، با بچین داوا بکەین خزمہتکاریکت بداتی!"

ئہمہ پینشنیاریک بوو فاتیمة ہەرگیز بیرى لى نہکردبوویہ وہ و سەرہتا کہ بیرى لى کردہوہ، ہہستیکى ناخوش و سہیر سہرتاپای داگرت، بہلام دواتر داواکہی عہلیی قبول کرد و بہ پینشنیاریکی عاقلانہی زانی. پویشت بو مالی باوکی و لہ دەرگای دا، عائیشہ دەرگای کردہوہ و فہرمووی لى کرد. وەختی فاتیمة چوویہ ژوورہوہ، بوی دەر کہوت باوکی میوانی ہہیہ و گہرایہوہ. فاتیمة پیی وا بوو بابہتگہلیکی زور گہورہتر ہہیہ لہ ژیانى رەسولدا و پیویست ناکات بہ بابہتی بچوویکی خویہوہ سہرقالی بکات و دہستبہجی گہرایہوہ مالہوہ و عہلی سہری سووپ ما کہ چوون و ہاتنہوہی یہکی بوو و وەختی فاتیمة ھۆکارہکەى بو باس کرد، حەقى پی دا.

ئیوارہی ہہمان پوژ، ئہو وەختہی تاک-تاک چرای مالان دادہگیرسا، باوکی خوشه ویت سى جار لہ دەرگای مالی کچہکەى دا. مہراقى بوو بزانیٹ فاتیمة بوچی ہاتوہ و ہیچی نہگوتوہ.

يه كىنك بوو له ئىتوارە سارده كانى مه دینه و عهلى و فاتيمه و
 حه سه ن قاچيان خستبوويه ژير به تانييه قه ديفه سه وزه كه يان،
 گوييان له ته قه ي دهرگا بوو و عهلى به په له هه لستا و دهرگا كى
 كرده وه. په سول سلاوى لى كردن و كه به و جوړه بينينى،
 به زه رده خه نه وه فهرمووى: "منيش ده توانم بيم و قاچ بخمه
 ژير به تانييه كه له گه لتان؟" عهلى وه لامى دايه وه: "بيگومان!
 ئه ي په سوله لالا، بفهرموون." فاتيمه ده سته جي هه ستايه سه ر
 پى و ده سته كانى باوكى ماچ كرد و باوكى نازيزى پرسى:
 "كچم! عائيشه پنى گوتم ئه مرق هاتوويت بو لام و بى ئه وه ي
 هيچ بلتيت، روستوويت، هو كارى چييه؟" فاتيمه له شه رماندا
 كولمه كانى سوور بوونه وه و هيچى پى نه گوترا. عهلى بو ئه وه ي
 فاتيمه له و بارودوخه دهر بكات، گوتى: "ئيزن بفهرموون من
 عه رزتان بكه م يا رسول الله. سو پاس بو خودا كه فاتيمه ي
 گيانى تو حه لالى منه. وهك خو تان ئاگادارن من زور جار به
 هو ي پئويستى و ئه ركه وه له مال نيم و ئه و به رده وام ته نهايه
 و هه موو كاره كان كه وتووه ته ئه ستوى ئه و و ده بينم زور
 ماندوو و شه كه ته، هه ر بويه من داوام لى كرد بيت داواى
 خزمه تكاريكتان لى بكات، بلتى مومكين بيت خزمه تكاريكى
 بو دابين بكه ين!" بيده نكييه كى قول بالى به سه ر ژووره كه دا
 گرت و په رده يه كى حوزن به سه ر پروى ناوازه ي په سولدا
 درا و به به زه ييه وه ته ماشه يه كى كچه كه ي كرد و فهرمووى:
 "وه لاهى ناتوانم كارى وا بكه م، له كاتيكدا ئه هلى سوف له
 برسيتى و نه بوونيدا ده تلينه وه، نياز م وايه ديله كان نازاد بكه م

و به فیدیہ کئی پیدا ویستیہ کئی ئه هلی سوف دهسته بهر بکه م. "فاتیمه، کچه بچوو که کئی ره سول و دایکی حه سه نهین و چه ندین ئه ولیا و پیاو چاک بوو له نه وه کانی، به لام نه بی مه جبور بوو داوا که ی رهت بکاته وه و له بهر ئه وه ی ده ترسا بچوو کترین شت له دلی کچه که یدا دروست ببیت، زیاتر پروونکر دنه وه ی دا: "ئهی فاتیمة! سوین به و خودایه ی منی به حه ق نار دووه، له ئیستادا چوار سه د پیاو له مزگه وتن، نه شتیکیان هیه به بۆ خواردن و نه پۆشاکئ بۆ پۆشین و گهر خه می ئه وانم نه بووایه، ئه وه ی ده تو یست بۆم دابین ده کردی، ئهی فاتیمة، نامه ویت ئه و خیره ی تو ده ستت ده که ویت بچیت بۆ جاریه یه ک!" فاتیمة که باسی ئه هلی سوفی بیست، دلی کزه ی کرد و نه یتوانی فرمیسه که کانی رابگریت. هاوه لانی سوف باز نه ی عیلمی نه بی بوون و له مزگه وت ده ژیان و به رده وام زانستیان له فه خری کائینات وهر ده گرت. بیر ی ژیان و نان و ئاو و گه رانیان نه مابوو و هه موویان که سانی بلیمه ت و زیره ک بوون و هه ر وشه یه ک له زاری نه بی ده که وته خواره وه، ده سته بجئ له به ریان ده کرد. نان و ئاو و ژیانی ئه وان ناسینی خودا بوو و پیغه مبه ری خودا بژیویی ژیانانی گرتبوویه ئه ستق. جلوه رگیان دپاو و سکیان برسی و بیکار و مال بوون، به لام خاوه نی عیلم و عیباده تیکی نه بر او ه بوون، هه ر بۆیه ده وله مه ندرینه کان بوون. فاتیمة شه رمه زار بوو له داواکارییه کئی و حوزن له نیوان برژانگه کانیه وه ده تکا و ماوه یه کی زۆر بیده نگ بوو، نه یده زانی چی بلیت و له کو تاییدا گوئی: "من له خودا و پیغه مبه ره کئی

پازیم. "خوشه ویست به وپه پری میهره بانیه وه فهرمووی: "خه م
مه خو کچه که م، دوعایه کت فیر ده که م، جو بریل فیری کردووم
و هه رکات ماندوو چوویته ناو جیگه، ۲۳ جار سبحان الله و ۳۳
جار الحمد لله و ۳۴ جار الله اکبر بخوینه و دلنیا به خویندنی
ئهمانه زور له بوونی خزمه تکار زیاتر فریات ده که ون و دین
به دهمته وه!"

به و جوړه ئه و زیکرانه ده بوون به یادگاریی ماندوویتی
و شه که تیی فاتیمه، که پیغه مبه ر وهک دلدانه وه یه ک پنی
فهرموو بوو و له ئه ویشه وه بو ئومه ت جی دهمان و خه لکی
دوای نویژه کان تا هه تایه ده یانخویند...

عەلىي حەيدەر لە ڤي يەمەن

هونەر ئەو بوو بتواني لە ژير بنمىچى شىنى ئاسماندا چەند زەردەخەنە يەك جى بهيلى و ژيان برىتى بوو لەو هى حەقى تەواوەتى بەدەيت بە خۆشەويستان و ئەركى بەندايەتى بەسەر تەو ئەو بوو بەعەشقەو و ابەستەى ئەو زاتە بيت كە ژيانى خەلق كردهو. بەپيى ئەم هاوكتيشەيش بيت، گەر ئەوانەت خۆش بوستانە كە خودا خۆشى ويستون، حەقى موحىبەتت دابوو!

رەسوليش لەوانە بوو بە سەروو زىادەو حەقى موحىبەتى دەدا و لەنيوان ئەو هەموو كار و سەرقالییدا، هەميشە هەوالپرسی فاتیمةى دەکرد و دەچوو بۆ لای. لە يەكێك لەو پۆژانەدا، پاش نوێژ خۆشەويست چوو بۆ لای فاتیمة و بىنى بە دەستەكانى سەرقالى دوورینەو هى كراسە سپیەكەى عەلییه و بە قاچەكانیشى بيشكەكەى حەسەن پادەژەنیت و قورئانى بۆ دەخوينیت. خۆشەويست نەرم-نەرم تەماشای كچهكەى دەکرد و هیچی نەگوت، وەختى فاتیمة سەرى بەرز كردهو و باوكى بىنى، چاوەكانى گەشەنەو: "فەرموو بابە گيانم!"

"دانیشە كچهكەم، هەلمەستە."

"بابە گيان، چۆن دەكریت تۆ بىت و من دانیشم!"

خۆشەويست پازىكى لە خۆى ئاشكرای بۆ بەيان كرد:
"خانمان زۆر لە خىردان، دەزانىت! ھەر لەگەل ھاتنە ژوورە و ھەمدا
تەماشام كرد ئەم مائە پرە لە فرىشتە."

فاتىمە مووچرکەيەك بە گيانيدا ھات و زەردەخەنەيەكى
گەرمى كرد و دەرزى و بەكرەكەى دەستى دانا و پرسىي: "بە
چ ھۆكارىك لىرەن بابە گيان؟"
خۆشەويست زەردەخەنەيەكى كرد: "ھەريەكەيان بە
ھۆكارىك!"

فاتىمە لە شەرماندا ھەردوو كۆلمى سوور بوونەو و
زەردەخەنەكەى سەر پوخسارى زياترى كرد و نەبى بەردەوام
بوو: "دەبينم خەرىكى دوورينەو ھى كراسى ھاوسەرتى و
خزمەتى دەكەيت، بەشىك لە فرىشتەكان بە ھۆكارى ئەو
گرنگيدانەت بە ھاوسەرت لىرەن، چوون خزمەتكردنى ھاوسەر
بۆ ھاوسەرەكەى عىبادەتلىكە فرىشتەكان پىرۆزبایى لە
خاوەنەكەى دەكەن لەسەرى."

فاتىمە دلى لەرزى و وردتر گويى بۆ بابە گيانى گرت:
"لە كاتىكدا بە دەست جەلەكانى ھاوسەرت دەدووریتەو، بە
قاچ منداڵەكەت پادەژەنى و بە موحىببەت و خۆشەويستىيەو
خزمەتكردنى منداڵ و گەورەكردنى ھالىكە، فرىشتان دىن
تەماشای جوانىيەكەى دەكەن، ھەندىك لە فرىشتەكانىش بەو
ھۆكارە لىرەن."

فاتىمە شەرمى دەكرد لە خودا و لە باوكيشى و سەرى
شۆپ كردهو و تەماشای زەويى دەكرد و باوكى بەردەوام

بوو: "لە کاتیکدا ئەم کارانەشت دەکرد، قورئانت دەخویند و کۆمەلێک لە فریشتان بۆ ئەوە هاتوون گویت لی بگرن. هەر بۆیە خانمان زۆر لە خێردان گیانی من، چوونەبەهەشتیان زۆر لە پیاوان ئاسانتەر و لەپشتەرە."

"چۆن شتی وا دەبێت بابە گیان!"

"گەر خانمان نیەتیان پاک رابگرن و ئەم کارانە وەک عیبادهت تەماشای بکەن، ئەوا هەرچی دەیکەن بە عیبادهت دەنوسرێت، هەروەها گەر خانمێک بە چاوی ئیمان لە پووداوەکان بپروانی و بە عیبادهتێکی زۆر و چڕ ژیاڵی برازینیتەوه و دونیای تایبەتی بە بنچینە ئیسلامییەکان برازینیتەوه، ئەوا هەرچی کارێک ئەو خانمە لە مالهەیدا دەیکات، عیبادهتە و ئەمەش مژدەیهکی گەلی دڵخۆشکەرە بۆ خانمان."

فاتیمە باوەشی کرد بە باوکیدا و دەستەکانی ماچ کرد، چەندە مژدەیهکی جوان بوو ئەمە، بەلام مژدەیی گەورە و تاسیتەر کۆتا پستەیی پەسول بوو: "گەر ئافەرەتێک هەرپێنج فەرزه نوێژ بکات و بەپۆژوو بیت و پاکیزهیی بپارێزیت و گوی بۆ هاوسەری بگرییت، لە پۆژی دوایدا پتی دەگوتریت: 'بفەرموو، لە کام دەرگای بەهەشتەوه دەتەویت، بچۆ ژوورەوه.'"

فاتیمە لە خۆی زیاتر بۆ ژنانی ئوممەت سوپاسگوزار بوو و دووبارە دُنیا بوویهوه که هیچ پەفتاریکی جوان و هیچ گوتەیهک و هیچ جوولەیهکی سەر پووێ زهوی بەهەدر ناچی...

ژيان له مهدينه شيرين و خيرا دەرپوشت بهرپوه و لهو
 پوژانه دا پتغه مېهر و هاوېلان تا بلڼي سهرقالي بلاوکردنه وهی
 په يام بوون و خوښه ويست نامهی بؤ پادشايه تېی فارس و
 قهيسه رې پووم و نه جاشيی حېه شه و سهرکردی چهندين
 ولاتی دیکه ی وهک میسر و يه مهن و ئيران نارېبوو و هه والی
 خوښيان لی دهبیسترا، به لام ئه و هه والانه ی له يه مهنه وه
 دههاتن، دلخوشکې نه بوون و پڼویستی به که سیکې پته و
 و مه تین بوو، کارهکانی ئه وئ بهرپوه بهریت و ئازیز ئه و
 ئه رکه ی خسته سهر شانی زاواکه ی. عه لی، که تا ئه و پوژه
 گه شتی زور شوینی کردبوو، دهیزانی خه لکی ئه و ناوچه یه
 که سانی که لله پره ق و دلپه قن و شانازی به هوژهکانی خوښانه وه
 دهکهن و له خوښان زیاتر گوئ بؤ که س ناگرن، ههر بویه
 دوودلیی خوئی به یان کرد و گوتی: "یا رسول الله، ئه مه
 کاریکې قورسه." په سول ئاگاداری ئه و سهختیه بوو، به لام
 دلنیا بوو له وهی هه موو سهختیه ک ئاسانییه کی له گه لدایه و
 دهستهکانی بهرز کرده وه و نزای ئاسانکاریی بؤ کرد: "ئه ی
 خودایه! زمانی عه لی بکیت به وهرگتړی حالی و دلښی به
 سه رچاوه ی نوری هیدایه ت." خوښه ويست فه رمانی "برؤ ی
 دابوو، عه لی به ناوی خودا سواری ئه سپه که ی بوو، ئالای
 ئاشتی به دهستی وه و نزای خودایی له سهر زاری، به ره و يه مهن
 بهرې که وت. له گه ل گه یشتنی به يه مهن، کارهکان زور ئاسانتر
 بهرپوه چوون و له کوټایی چهند گفتوگو و سهرقاليیه کی
 چهند پوژیدا یاوهره که ی نه بی زور خیراتر له وهی چاوه پروان

بوون توانىيى ھۆزى ھەمەدانى يەمەن بەھىنئىتە ناو پىزەكانى
ئىسلام و بە جۆشوخۇشىكى زۆرەو ھەپايەو ھەوالى
سەركەوتنەكەى پىش خۇى گەيشتە يەسرىب. موسلمانان
گەلى كەيفخۇش و بىياوھەپان وەخت بوو لە داخاندەتەقىن
و خۆشەويست خۇشحال و فاتیمة دلخۇش بوو و چاوەپىي
گەپانەو ھەى عەلىي دەکرد و كراسىكى سوورى برىقەدارى
لەبەر کرد و كلى دا لە چاوانى و بۆنى خۇشى دابوو لە
خۇى و لە گشت كۈنوكەلەبەرىكى مالاكە و بە موحىببەت
و خۆشەويستىيەكى زۆرەو پىشوازي لە ھاوسەركەى کرد،
وختى عەلى گەپايەو، مەستى جوانىي حۆريئاساى فاتیمة
و بۆنى خۇشى ھەسەن و پازەو ھەى مالاكەى بوو، ھەزچىي
ماندووئىتىي پىيە لەبىرى کرد و ئەستەم بوو لەنيوان ئەم
ھەموو گرنگىپىدان و جوانىيەدا موحىببەت و خۇشبەختى
چەكەرەنەكەن و بەو جۆرە گشت ساتىك بەھارى نوئ و
دەورانى نوئ بەرەو پووى مالا خۇشبەختەكە دەكرایەو...

براکه‌ی حه‌سه‌ن

مالی خو‌شبه‌خت پوژ له دوای پوژ فراوانتر ده‌بوو و فاتیمه سکپر بوو به مندالی دووهمیه‌وه و شادییه‌کی نوێ دزه‌ی کرده نێو مالی نه‌بی و گولزاری دنیا به یه‌کیکی دیکه له نه‌وه‌کانی ره‌سول ده‌پازایه‌وه. فاتیمه به هه‌زار شهرم و ره‌وشته‌وه سکپریه‌که‌ی ده‌شارده‌وه، فاتیمه شهرمی ده‌کرد، فاتیمه ته‌ریق ده‌بوویه‌وه... شهرم و حه‌یا، که سپرکی قه‌دیم بوو، که‌مینه لێی ئاگادار...

هاوکات له‌گه‌ل سکپریه‌که‌یدا خێروبهره‌که‌تیکێ زۆر پووی له ماله‌که‌ی کردبوو و تا زۆر پێویست نه‌بوویه، له مال نه‌ده‌چووه دهر و خه‌ریکی کاری مال بوو، گه‌نمی ده‌هاری، هه‌ویری ده‌شێلا، نانی ده‌برژاند و به‌ده‌م هه‌ویرشێلانه‌وه هه‌رده‌م بیری ده‌کرده‌وه، چه‌نده له‌یه‌ک ده‌چوون هه‌ویر و دایک! هه‌ردووک پێویستیان به سه‌بر و چاوه‌پوانی و شێلان و گرنگپێدان بوو تا هه‌لبێن. فاتیمه له چاوه‌پوانیی هه‌لهاتنی هه‌ویره‌که‌دا بیری له‌وه ده‌کرده‌وه که پێگه‌یشتنی ئینسانیش هه‌مان هونه‌ری ده‌وێت، ده‌بوویه هێنده وریایانه ببیرژینی، نه‌سووتی، به‌لام به‌هه‌ویرییش نه‌مێنێته‌وه. هه‌ر وه‌ک چۆن

ہویری کال و جواننہ برژاو نہ دہبوو بہ نان، ئینسانیکیش
 بہرگہی ناپہرہ تیی نہ گرتایہ، نہ دہبوو بہ ئینسان، یاخود گہر
 باش ئاگات لی نہ بووایہ و وریا نہ بوویتایہ، نانہ کہ لہ ئامیزی
 تہنووردا دہبوو بہ خہلوز. ہەر بۆیہ ئہوانہی تہرازووی
 میہرہ بانییان شتیوابوو، نہ یاندہ توانی نہ نان ببرژینن، نہ مندال
 گہورہ بکہن. دایکان گہر پیکہیان نہ دایہ مندالہ کہیان خاوەن
 دہردی خۆی بیت و خۆی چارہ سہری بکات، ئہوا لاواز و
 بیتسہر دہر دہچوو بہ رامبہر ناپہرہ تییہ کان و گہر تہرازووی
 میہرہ بانیشی بشتیوابو و درہنگ لہ ئاگرہ کہ دہری بگردایہ،
 ئہوا مندالہ دہسووتا و لہ ناو دہچوو، چوون و ہک ہہموو
 شتیکی دیکہی دونیا دہواش، کہ لہ پادہی خۆی دہر چوو،
 دہبوو بہ دہرد....

حەسەنەين

«بۆنى منداڵ بۆنى بەھەشتە!»

ژيان زۆر خيرا و پر ژاوه ژاوه بەرپوه دەچوو و خەلکى دەهاتن و دەچوون و دەهاتنه نيو ئيسلام و پەلاماريان دەدا و فيل و تەلەكەيان بۆ دادەپرشت و ژيان بەردەوام بوو. خۆشەويست دلى خۆش بوو، چوون حەسەن ئىدى وردەوردە پىي گرتبوو، نەوھى دووھى لەپى بوو و لە سالى چوارەمى كۆچ و سىيەم پۆژى شەعبان فاتيمە بۆ جارى دووھم بوو بە دايك و كۆرپەكەيان خستە ئاميزى و مژدەيان بە رەسول دا و وەك شەنبای بەھەشت هات بەرەو پرووى نەوھەكەى و لەگەل هاتنە ژوورەوھى وەك ھەميشە ژوورەكە پر بوو لە بۆنى ئەفسووناوى و لاھووتى و فاتيمە كۆرپەكەى خستە باوھشى رەسول و خۆشەويست زەردەخەنەيەكى گەرمى كرد و پرووى كردە زاوھەكەى: "چى ناويكتان بۆ كۆرپەكامان ھەلبژاردووه؟!" عەلى وەلامى دايەوھ: "يا رسول اللہ، نەمويست لە ناوانيدا پيش ئىوھ بکەوم." رەسول وەلامى دايەوھ: "منيش لە ناوانيدا پيش خودا ناکەوم." جوبريل هات بەھانايەوھ: "ناوى حوسەينە..."

به و جوړه ناوی حوسه ینیان لی نا و بانگیان دا به گوئیدا و هه مووان تا بللی دلخوش بوون و حه سهن و حوسه ینیش بیئاگا له هه موو شتیک، پوژبه پوژ گه وره ده بوون و خونچه یان ده کرد و بوو بوونه سه رچاوه ی شادی و خوشی مالله که. به رده وام به ده و روخولی ره سولدا ده هاتن و ده چوون و له ژیر چاودیری و په روه رده ی شه ودا پیده گه یشتن. حه سهن زور له باپیری ده چوو و وهک شه ناوچاوی پان و پرووی گه شاوه بوو و له نیو هه موو مندالاندا ده سته جی ده ناسرایه وه و پوژیک شه بو به کر له حه وشه ی مزگه وت بینیی و له ئامیزی گرت و خسته قه لادوشکان و گوتی: "شه منداله ی له علی ناچی و له نه بی ده چی، هه رچیم هه یه قوربانت بیت!"

خوشه ویست به رده وام نازی هه لده گرتن و له کاتی نویژکردندا سوجه ده کی دريژ ده کرده وه تا له سه ر شانہ کانی بمیننه وه و جاریک هه ردو وکیان به کراسه سووره کانی به ریان و زه رده خه نه کانی سه ر پرویانه وه خویان کرد به مزگه وتدا و هیئده شیرین و جوان بوون، په سول گوتاره که ی بری و له مینبه ر دابه زی و هه ردو وکیانی له باوه ش گرت و دواتر له خوتبه که ی به رده وام بوو. له نیو شه هه موو سه رقاليیه یدا هه رگیز پشتگوئی نه ده خستن و یاریی له گه ل ده کردن و مندال ده بوویه وه له گه لیاندا و شه په ئاو و تیرهاوپیژی و پاکردن و پیشکه وتن و زورانبازیی له گه لدا ده کردن و دهنگی قریشکه و شادیان چه ندین کولان ده روست و هه رکات باپیریان ده بینیی، به قریشکه و پیکه نینه وه به ره و پرووی رایان ده کرد

و هەمیشەش ئامۆژگاریی هەمووانی دەکرد: "هەرکێ مندالی هەیه، با منداڵ ببیتەوه لەگەڵیدا."

عەلی و فاتیمەش، وەک ئەوێ لە خەونیکی شیریندا بن، تەماشای ئەو ساتانەیان دەکرد. پەسول جارجار هەردووکیانی دەخستە قەڵادۆشکان و دەبێردن بۆ مزگەوت و هەرکێ دەبینین دەیگوت: "ئای کە چەندە بەختیارن ئێوه! گەر دەزانن بەسەر شانی چ مرقۆئیکی بەنرخەوهن!" پەسول زەرەخەنەیهکی دەکرد و دەیفەرموو: "ئەوانیش لای من زۆر بەنرخن!"

خۆشەویست بەردەوام کچەزاکانی لەباوەش دەگرت و ماچی دەکردن و زووزوو دەیفەرموو، "حەسەن و حوسەین گۆلی پەیحانەیی منن."

پۆژ دەهات و دەچوو و بەختیارترین دوو مندالی دنیا لە ئامیزی پەسولدا گەورە دەبوون و پۆحیان ناسکترین شتێوی وەر دەگرت. بە شیوازیکی شیرین و نەرم و هاندەر و دوور لە زۆرلیکردن ئامۆژگاریی دەکردن و لەنیوان شەپۆلەکانی میهرەبانییەوه دەیفەرموو: "حەسەن پێنج فەرزی نوێژەکانت بێ کەموکووپی بەجی بگەیهنە، هەرچی جێی گومان بوو، لێی بەدوور بە و هەر کاریک گومانی لە دڵتدا دروست نەکرد، بەرهو پووی بپۆ، چوون کاری چاک حوزور دەبەخشیت بە دلی مرقۆف و خراپە و درۆش ناچارامی دەکات."

حۆرییه که ی کۆی ئو خود

له سالی سییه می کۆچ و مانگی شه والدا هه والیک له دووره وه گه یشت: "قورەیش به سوپایه کی سی هه زار که سییه وه به ره وه مه دینه دین."

بیا وه رانی مه کهکه سنویندی تۆ له یان خوار دبوو و به لیتیان دابوو تاکه موسلمانیک له سه ر پووی زه وی نه هیلن و به م مه به سته ش سه د هه زار لیره یان کۆ کردبوویه وه و چه ک و پنداویستی جهنگیان پی کرپیوو و به سوپایه کی گه وره وه، که له حه وت سه د زرپۆش و دوو سه د ئه سپسوار و سی هه زار حوشتەر پیک هاتبوو، به پڕی که وتن و بۆ هاندان و وره به خشین به سوپاکه ش به پیشره وی هیند، ئافره تان شیعر و سرود و گۆرانییان ده گوت.

له گه ل بیستی هه واله که، خۆ شه ویست ده سته ی راویژکاریی کۆ کرده وه و بریاریان دا له جیه کی نزیک ی ته پۆلکه ی عه ی نه یین چادر دابدهن و چاوه پڕی دوژمن بکه ن. زۆری نه برد سوپای بیا وه ران به دهنگی ده ف و له نیو هه وری ته پوتۆزدا ده ر که وتن و پر قین و نه فره ت و کویرانه پریان ده کرد. عه لی وه ک هه میشه له ریزی پیشه وه و له ته نیشت ره سولدا بوو و هاوه لانی

ده‌سته‌برداری سهر و سامان بیوون و له هه‌ولی پاراستنی نه‌بیدا بوون و فاتیمه و هاو‌په‌گه‌زه‌کانی به چارۆکه‌ی پر خۆراکی پشتیان و جامی پر ئاوی ده‌ستیان له‌وی بوون و نان و ئاویان ده‌دا به جه‌نگاوه‌ران و خیراخیرا دۆلکه ئاوه‌کانی ده‌ستیان پر ده‌کرده‌وه و ده‌یاندا به برینداران. هه‌روه‌ها هۆکاریکی دیکه‌ی به‌شداریی ئافره‌تان له‌م جه‌نگه‌دا تیمارکردنی برینداران بوو و بۆ ئەم مه‌به‌سته‌ش چادریکیان بۆ هه‌لدرا‌بوو. پیش ئه‌وه‌ی جه‌نگ ده‌ست پێ بکات، ئوموعه‌تییه به‌دل‌گرانییه‌وه چوو‌بوویه خزمه‌تی په‌سول و پرسیبووی: “ئه‌ی نیردرای خودا، هه‌موو شتی‌ک بۆ پیاوانه، بۆچی له هه‌یج جێیه‌کدا نابینین باس له خانمان بکری‌ت؟” له‌و ساته‌دا ده‌سته‌جێ ئایه‌تیکی سوره‌تی ئه‌حزاب دابه‌زیبوو: “به‌راستی پیاوه‌ موس‌لمانه‌کان و ئافره‌ته موس‌لمانه‌کان و پیاوه‌ باوه‌رداره‌کان و ئافره‌ته باوه‌رداره‌کان و پیاوانی هه‌میشه‌ گوێزایه‌ل و ئافره‌تان‌ی هه‌میشه‌ گوێزایه‌ل و پیاوه‌ راست‌گۆکان و ئافره‌ته راست‌گۆکان و پیاوان و ئافره‌تان‌ی خۆگر و به‌ئارام و پیاوان‌ی له‌خواترس و ژنان‌ی له‌خواترس و پیاوان و ئافره‌تان‌ی به‌خشنده و پیاوان و ئافره‌تان‌ی پۆژووه‌وان، پیاوان و ئافره‌تان‌ی داوین‌پاک، پیاوان‌ی که زۆر یادی خوا ده‌که‌ن و ئافره‌تان‌ی که زۆر یادی خوا ده‌که‌ن، خوا ئاماده‌ی کردووه بۆ هه‌موویان لی‌خۆش بوون و پاداشتی گه‌وره.” (الاحزاب/۳۵)

ئهم ئایه‌ته‌ پوونی کرده‌وه که له چاوی خودادا هه‌یج جیاوازییه‌ک نییه له‌نیوان پیاو و ژندا و هه‌رکێ کاری چاکه بکات، پاداشت ده‌دری‌ته‌وه.

جەنگێکی بێبەزەیی دەستی پێ کرد و حیلەحیلی ئەسپ و بۆرەیی حوشتەر و هاواری مرۆف تیکەل بە تەپۆتۆزی بیابان و تیشکی ئاگرینی خۆر بوون. بێباوەرەکان بە تەلەکە لە پشتهوە پەلاماری موسلمانانیان دا و مامی زۆر خۆشەویستی پێغەمبەر و چەند هاوەڵاتیان شەهید کرد، هەمووان بەشوێن رەسولدا دەگەرەکان بیکوژن و عوبەیی کوپی خەلف، کە لە جەنگی بەدرەوە بە ئاواتی کوشتنی پێغەمبەرەوە دەژیا، دەینەراند: "موحەممەد لەکوێیە؟ پێم بڵێن لەکوێیە؟" پێغەمبەر لە و کاتەدا بریندار ببوو و کلاوێ ئاسنینەکەیی سەری شکابوو و ددانەکانی شکابوون و لە ئامیزی ئوحوودا ماندوو پالێ دابووێوە... وەک بڵێی ئوحوود بەلێنی دابێت لە دوژمن بێشاریتەو، عوبەیی بە بەردەمیدا دەپۆشت و نەیدەبینی، رەسول لەخۆرا نەگوتبوو: "ئوحوود ئیمەیی خۆش دەوێت و ئیمەش ئوحوودمان خۆش دەوێت." خۆشەویست لە کەناری ئوحوودا پارێزراو بوو و بێباوەرەکان وەختی لە هیچ جێیەک نەیانبینی، هاواریان کرد: "موحەممەدمان کوشت!"

گەرمیی ئەو پۆژە بیتسنوور بوو و مەدینە دەسووتا و کێوێکان دەبرژان و خوێن دەپژا و خۆر دەتگوت دابەزیوێتە سەر زەوی و عەلی چەندین برین و جیی شمشیری پێوێ بوو و هێشتا بە شمشیری زولفیقاری دەستی پەلاماری بێباوەرانی دەدا و بە زاری اللە اکبری دەکرد.

موسلمانان تیک شکابوون و عەلی هاواری دەکرد، "یا نصر اللە! اقترَب!" بە برینداربوونی پێغەمبەر موسلمانان ئەوەندی

دی تیک شکان و ھه وال گه شت به کچه که ی نه بی: "پتغه مبه ری خودا برینداره!" فاتیمه وهک ھه وره بروسکه له جیی خوی بهرز بوویه وه و به رهو مهیدانی جهنگ پای کرد و سه فیهی پووری و عائیشه و ئوموسوله یمیش به شوینیدا روشتن. ھه رچواریان به ژیر بارانی تیردا بیتاکه نه رایان ده کرد، دلۆپی خوینی ئه و ئازیزه برژایه، ھه ر فاتیمه نا، ئاسمان ھه لده ستایه سه ر پی و فاتیمه له باوکی زیاتر بو پتغه مبه ر ده گه را. ئه و شتیکی لی بهاتایه، مرو فایه تی په ریشان ده بوو. فاتیمه خوی و علی و حه سه ن و حوسه ینی فیدا ده کرد، به شه رتی ئه و هیچی لی نه هاته یه... نه مانی ئه و یانی نه مانی ھه ناسای دونیا، یانی مه رگی جیهان... فاتیمه له نیو حیلہ ی ئه سپ و هاوار و ناله ی جهنگاوه راندا به سه ر ئو خودا ھه لده زنی و خو شنی نه یده زانی چون گه یشتو وه ته ئه و ئی و ده یزانی ھه ر له حزه یه ک ده کری تیری ک بهر پشتی بکه ویت، به لام پای ده کرد و بو باوکی ده گه را و هاواری ده کرد: "باوکه له کویتیت؟" "رسول الله له کویتیت!" پتغه مبه ری خوشه ویست گوینی له دهنگی جگه رگو شه که ی بوو و بانگی علیی کرد، که بو پاریزگار یکردن لینی له ته نیشیتدا وه ستابوو: "سه فیهی پوورم لیره دوور بخه ره وه، بهرگه ناگریت، فاتیمه م بو بهینه." علی له ئامیزی ئو خودی داخوو دابه زی و بانگی له فاتیمه کرد: "وهره فاتیمه که م، مه ترسه! ره سوله لالا لیره یه." علی خوی کرد بوو به قه لغان بو فاتیمه و به ره و لای پتغه مبه ر ده بیرد. عه لف جه سته ی ھه موو بریندار و شکوی جهنگاوه ریکی بویری لی ده تکا، قه لغنکی سپی به سه ریه وه و

جوبہ کی سہوز بہ شانہ وہ و شمشیری دوودہ می زولفیقار
 بہ دہستیہ وہ، ہاوکات لہ گہل پیستی ئہ سمر و برق تیزہ کانی
 و چاوہ رہشہ کانی، ہہیبت و شکویہ کی بیوینہی ہہ بوو.
 شمشیری زولفیقار تہنہا لہ شانی پان و بازووی بہ ہیزی ئہ و
 دہوہ شایہ وہ و لہ پیشہ وہ و دواوہ و تہنیشہ وہ پاریزگاری
 لہ خوشہ ویست دہ کرد و لہ ترسی ہہیبت و شکوی عہلی،
 ہچکس نہیدہ توانی لہ پیغہ مہر نزیک بیٹہ وہ و خودا
 پاریزہ ریکی دابوو بہ خوشہ ویستہ کھی، کہ ہتا دنیا دنیایہ،
 پیاوی لہ و جۆرہی نہدہ بینییہ وہ و لہ ئاسمانیشدا نازناوی
 'شیرہ کھی خودا' بوو.

فاتیمة لہ کوتاییدا گہشتہ لای باوکی و کہ بہو شیوہ بینیی
 پوخساری خہلتانی خوین بووہ، و ہک چۆلہ کہ کہوتہ پلہ قازہ
 و تک-تک فرمیسی دہرشت و بہ دہستہ ناسکہ کانی برینہ کانی
 دہسری و عہلی ئاوی پیدا دہ کرد. بہ لام برینہ کانی قوول بوون
 و خوینہ کھی نہدہ و ہستا و فاتیمة بیچارہ سہیری راست و
 چہ پی دہ کرد، تا لہ نتوان بہرد و چقل و داری ئو خودا شتیکی
 دہست بکویت و لہ کوتاییدا بہ ہاوکاری عہلی پارچہ یہک
 حہسیری دۆزییہ وہ و دہستہ جی شور دی و وردی کرد و نایہ
 سہر برینہ کہ و بہو جۆرہ خوینہ کھی و ہستا و زہرا، کہ
 چہ نیک بوو حہ بیبہی باوکی بوو، ئہم جار بوو بہ تہ بیبہی
 باوکی... ئیوارہ داہات و بہ حری خوین لہ ئو خودا ہلقولابوو
 و ئو خودا ہم بۆنی خوین، ہم بہ ہشتی لی دہات، ئو خودا
 بۆنی شہیدی لی دہات، ئو خودا بۆنی حہ مزہی لی دہات،

ئوحد بۆنى موسعەبى لى دەھات، بۆنى ئوحدى ئەو پۆڭە
 بە ھىچ مىسك و عەمبەرىك پىوانە نەدەكرا...
 لەو پۆڭەوھى ئوحد ئوحد بوو، خەمى لەو جۆرھى
 نەدىبوو، ھەمزە شىرەكەى مۆتەلىب لە ئامىزىدا كەوتىبوو،
 موسعەبى قوزترىن و دەولەمەندترىن گەنجى مەككە لەپىناو
 دىنەكەيدا قەفتانە گرانبەھاكانى فیدا كەردىبوو و لە كەفنىك
 پىچرايوو كە بەشى ئەوھى نەدەكرد ھەموو جەستەى داپۆشیت
 و قاچەكانى بەدەرەوھە بوون... موسلمانان شەھىدەكانیان ھەر
 لەویدا ناشت و دلشكاو و غەمبار گەرانەوھە، ھەبیبوللا لەگەل
 كچەكەيدا پىی دەكرد. فاتیمة، سەرەپای نارىنى و ناسكىی ئەو
 پۆڭە، ھەقى نازناوى موحاھىدەى دا، بوو بە دەوا بۆ باوكى
 و گيانى خۆى لەپىناو پەسول و دىنەكەيدا خستە مەیدانى
 جەنگ...

ئەستىرمەكانى زەموى

«من و عەلى و فاتىمە و حەسەن و حوسەين لە

پوژى قىامەتدا لەژىر عەرشدا بەيەكەوين.»

حەزرىتى پەسول

ھەر پووداويك سەرەداوى جوانىيەكە و پوژىك
خۆشەويست لەگەل ھاوھلان سەرقالى باسوخواسى گرنك
بوون و ئوموئەيمەن بەرھەو مزگەوت پاي كرد و ھەمووان
بە دەنگى پەر ترس و لەرزى ئوموئەيمەن پاجلەكىن: "قريا
كەوھ يا رسول اللہ! حەسەن و حوسەين ون بوون و
ھەرچى شويئە گەپاوين ناياندۆزىنەوھ." پىغەمبەر بى ئەوھى
سكونەتى پىغەمبەرانبەشيوئىت، بەرھەو مالى كچەكەى
پوئىشت و دەبينىت فاتىمە دەگرى و بەدەم ھەسكەوھ
دەلەيت: "چوونە دەرھوھ يارى بكن و كاتىكى زورى بەسەردا
چووھ و ھىشتا نەھاتوونەتەوھ و لەبەر ئەوھى عەلىى لى
نىيە، تۆم ئاگار كەردەوھ بابە گيان!" باوكى بە دەنگىكى
ئارامىيەخشەوھ وەلامى دايەوھ: "ئارام بە گيانى من، خوداى
گەورە دەيانپارىزىت." دواتر ئەم نزاىەى كرد: "يا پەبى،
گەر حەسەن و حوسەين لە دەريادان، بە پارىزگارىي خۆت

بیانگەیه نەرەو و وشکانی و گەر لە بیابانیشدان، رابەرییان بکەیت بۆ مالهۆ و بۆمان بگەرێتێتەو. "لەو ساتەدا جوهریل هات بە هانای نەبییەو: "سلاوت لێ بێ یا رسول الله! ئەوان لە گەورە و سەردارەکانی دونیا و دایکیان لە شکۆدارانە، بیخەم بن، لە باخچەکە ی کورانی نەجار پارێزراون و خودای گەورە دوو فریشتە ی بە پارێزگاریکەر بە سەرەو داناون و بە بالەکانیان دایان پۆشیون. "کۆتا پیغەمبەر لە گەل هاوێلاندا پێی باخچەکیان گرت، کە گەشتن، دەبینن لە باخی کورانی نەجار لە لیواری بەرزاییەک وەستان و هەردووکیان لە ترساندا جوولەیان لە خۆیان بریو و باوێشیان کردو و بەیەکدا، چوون ماریکی گەورە لە بەردەمیاندا وەستابوو. لە کاتیکدا مارەکە خۆی بۆ پەلاماردان ئامادە کردبوو، گوێیان لە دەنگی ئارامییەخشی باپیریان بوو و مار دەستبەجێ دوور کەوتەو و حەسەن و حوسەین خێرا خۆیان هەلدایە ئامیزێ باپیریان. لە پێگای گەڕانەو هەریەکیانی خستبوویە سەر شانیکی و پێیان لە ئەبو ئەیوبی ئەنساری کەوت: "یا رسول الله، یەکیانم بەدەرێ بیخەمە سەر شانی خۆم، با کەمیک سەر شانت سووک بیت. "پەسول بە گەرمتیرینی زەرەخەنەکانەو وەلامی دایەو: "یا ئەبو ئەیوب! ئەمانە لە دونیا پیرۆز و لە ئاخیرەدا پێزلیتراون و دایکیان لە خۆیان بەرزترە. "دواتر تەماشایەکی هاوێلانی کرد و فرمووی: "پێتان بلێم کێ لە رووی نەنک و باپیرەو لە هەموو مرقایەتی بەرزترە؟" "بەلێ یا رسول الله."

”حہ سہن و حوسہین! چوون باپیریان موخہ ممہدی
پیغہ مبهری خودا و نہنکیان خہ دیجہی کوبرایہ.“ زہردہ خہ نہ کہی
زیاتری کرد و ئہم جار فہرمووی: ”ئہی پیتان بلیم کی لہ
پووی دایک و باوکہ وہ لہ ہمموو مرؤقایہ تی بہرترہ؟“
”بفرموو یا رسول اللہ.“

دیسان تہ ماشای کردن و فہرمووی: ”حہ سہن و حوسین!
باوکیان عہلیی کوپی ئہ بوتالیب و دایکیان فاتیمہی کچی
پہسولہ.“

بہو جوڑہ حہ سہن و حوسہین بہدہم زہردہ خہ نہ و قسہی
نہستہ قہوہ و بہسہر شانی باپیریانہوہ تہ ماشای شاریان
دہکرد و ئہوان بہ دایکیان و دایکیان بہ ئہوان شاد بوویہوہ.

مندالی بی له نزیك نهو...

«هه رگیز هاوړتیه تې که سیک مه که که هیڼده ی

گرنگی نه ولای تو، تو گرنگ نیت لای نهو.»

حه زره قی عه لی

وهک چوڼ کارامه یی هونه رمنده له هونه رکه یدا دهر دهکوت، کارامه یی دایک و باوکیش له په وشت و که سایه تی و په فتاری منداله که یدا دهر دهکوت. نهو که سایه تی به بیرنه کراوانه ی چندين سده ناویان له نیتو ناواندا ده مایه وه، بهری هه ول و ماندو و بوونیکي زور بوون و منداله کانی عه لی و فاتیمه ش په روه رده ی که له و جوړه پته ویان هه بوو و یه که مین نمونه کانی په روه رده ی موچه ممه دی بوون بو نه وه کانی داهاتوو. وهک ده لاین مندالی به هاری عومره و به هاری حه سهن و حوسه یین ئاوه که ی عیلم و خوړه که ی میهره بان ی بوو.

حه سهن له و پوژانه دا ته مهنی حه وت سال بوو و به ساتیش له باپیری دوور نه ده که و ته وه و له مزگه وت و ماله وه و دهر وه له گهل نه و دا بوو و له لایه کی دیکه شه وه زور وابه سته ی دایکی بوو و گرنگیه کی زوری به دایکی دها،

چوون وا له پیغه مبه ره وه فیر بیوو: "به رده وام له خزمه تی دایکتدا به، چوون به هشت له ژیر پتی ئه ودايه."

حه سهن و حوسه ين پهروه رده و فیربوونی بنچینه ییان له لایه ن پیغه مبه ره وه بوو و حه سهن ئه و ئایه تانه ی پوژانه له جزوری په سولدا له بهری ده کرد، به په له ده هاته وه و بو دایکی ده گوته وه و و مالیان ده توت قوتاخانه یه.

عه لی ههر له سه ره تای هاوسه رگرییه وه کردبووی به خو، ئه و ئایاته نه ی له نه بیی ده بیست، یه که م که س بو فاتیمة ی ده گپراهه وه، به لام له ماوه ی کو تاییدا دیقه تی شتیکی دابوو، ئه ویش ئه وه بوو، پیش ئه وه ی ئه و ئایه ته کانی بو بخوینتته وه، فاتیمة ده یزانی و عه لی به سه رسوورپمانه وه پرسیی: "گولی به هه شته که م! ئه م ئایه ته تازه دابه زیوه و تو ده یزانی، له کتوه فیر بووی!"

فاتیمة زه رده خه نه یه کی سوپاس ئامیزی کرد: "له حه سهنی کوپمه وه." ئه م زیره کی و وردییه ی حه سهن زور دلی عه لیی خو ش کرد و بو ئه وه ی به چاوه کانی خو ی زیره کییه که ی ببینیت، پیش ئه وه ی حه سهن بیته ماله وه، عه لی له سووچیکدا خو ی حه شار دا و داوای له فاتیمة کرد هیچ به حه سهن نه لیت و پاش که میک حه سهن به جو شوخرو شه وه خو ی کرد به ژووردا و سلای له دایکی کرد و باوه شی کرد و دواتر دهستی کرد به خویندنه وه ی ئه و ئایه تانه ی ئه و پوژه پیغه مبه ر فیری کردبوو، به لام له ناکاو زمانی به ستر و بوی نه گوترا و فاتیمة دهستی به قژی ئاوریشمی کوپه که یدا

هینا و سه ری سوور ما له ئه و حاله ی و پرسیی: "چییه
حه سه نم! چیه!"

حه سه ن به پیره وه وه لامی دایه وه: "دایکه گیان، وا هه ست
ده که م له م ژووره دا زاتیکی گه وره گویم بۆ ده گریت و
گوگریتی ئه و زاته وای کرد نه توانم ته وای بکه م!"
سه رسوورمانی عه لی بوو به دوو ئه وه نده و له وه زیاتر
خۆی پی نه گیرا و له و شوینه ی خۆی هه شار دابوو، هاته
ده ره وه و کوپه که ی له باوه ش گرت و له گه ل زه هرا دا ته ماشای
یه کیان کرد و سوپاسی خودایان کرد له سه ر وریایی و
فیراسه تی کوپه که یان، که دیار بوو چرای ئومه تی به ده سته وه
ده گرت له داهاتوودا...

کاسه زمنجه فیله کان

«وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حَيْثُ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا»

«لهو خوراکه‌ی که خویان حه‌زی لی ده‌کهن، به

هه‌ژارو به هه‌تیوو به‌دی‌لگیراوی ده‌به‌خشن.»

الانسان/ ۸

پۆژانی نه‌بوونی بوو و موسلمانان له ناپه‌حه‌تی‌دا بوون و له هه‌مووان ناپه‌حه‌تتر خۆشه‌ویست و هاوسه‌ره‌کانی و کچه‌که‌ی و زاواکه‌ی و دوو نه‌وه‌که‌ی بوون. ئه‌وه‌ی له ده‌ستی‌اندا بوو، ده‌یاندا به‌خه‌لکی و هه‌یج بۆ خویان نه‌ده‌ما. هه‌موویان خویان بۆ ئه‌و پۆژه ئاماده‌ ده‌کرد. ئه‌و پۆژه ترسناکه‌ی کاره‌کانت وه‌ک کتیییک له به‌رده‌متدا ده‌کرانه‌وه، ئاه له‌و پۆژه ترسناکه... منداڵ تییدا له حه‌یه‌تدا پیر ده‌بوو، ئه‌و پۆژه‌ی کینه‌کان له سامیدا وه‌ک په‌شمه‌ک ده‌وه‌رین، ده‌ریاکان قۆلپیان ده‌دا، زه‌وی و ئاسمان به‌یه‌کیاندا ده‌کیشا، دله‌کان له ترساندا پارچه‌پارچه‌ ده‌بوون، هه‌ر بۆیه فاتیمه و عه‌لی شه‌و و پۆژیان خستبوویه سه‌ر یه‌ک. هه‌یچه‌کس نه‌بوو له فاتیمه فیداکارتر، پارچه‌یه‌ک له گیانی په‌سنول و نوری چاوی عه‌لی هه‌مووانی خستبوویه پێش خۆی و کێ ده‌زانیت! په‌نگه‌ دونیا هه‌شتا به‌ حورمه‌تی فیداکارییه‌کانی ئه‌و بیت هه‌لبسووریت...

فاتیمة لە دونیادا سێ شتی زۆر خۆش دەویست و دەیگوت: "ئەلی
عەلی، من لەم دنیایە سێ شتم خۆش ویست و هیچ شتی هێندە ی
ئەو سیانە ئازیز نییە لام."

"چین ئەلی نوری چاوم!"

"نەمچەشتووێ هزوریکی لە خۆیندەنەوێ کتێبە کە ی خودا
گەورەتر، نەمدیوێ خۆشییەکی لە تەماشاکردنی پووی پەسول
الله خۆشتر و بەدی ناکەم چێژیک لە بەخشین لە پێی خودادا
ئارامییە خۆشتر." عەلی زەرەخەنە یەکی کرد، فاتیمة چەند جوان
بیوو بە وەرگێڕی هەستەکانی ناو ئەویش...

ژیان بێ ئەوێ یەکی سات چاوەڕێی هیچ کەسێ بکات،
زەحمەت و ناپەرەت تێدەپەڕی و تاقیکردنەوێ نوێ دەهاتە پێی
بەندە تا بزانرێت تەنە کە یە پووی ئەم بەندە؟ یان زیوێ؟ یاخود
ئالتوون...؟ بۆ پێوانی ئەمە، پووداوەکان و بێرێ تەسلیمی بەندە
بەرامبەر یان پێوانە بوو...

حەسەن و حوسەین نەخۆشبوون و ئەو شەوێ عەلی و فاتیمة
بۆ ساتیکیش خەو لە چاوانیان نەکەوت و بەدیار منداڵەکانیانەوێ
پۆژیان کردەوێ. بۆ پۆژی دوا یی حەبیبوللا لە گەل دوو هاوێلی
هات سەردانی نەوێکانی بکات: "سلاوی خوداتان لێ بیت ئەلی
بەندە هەلبێژێردراوێکانی خودا! هاتووم نەوێکانم ببینم، ئیزنی
هاتنە ژوورم هە یە؟"

عەلی و فاتیمة بە چاویکی ماندوو و شەکەت و دەنگیکی
پێ نەشێوێ وەلامیان دایەوێ: "سلاو و پەحمەتی خودا لە
پێغەمبەرە کە ی، مال هیی خۆتانە، بفرموون شادیتان هیتا." ئازیز

هاته ژوورهوه و بۆنی عەمبەر لەگەڵیدا هاته ژوور. حەسەن و حوسەین تايەکی بەرزیان هەبوو، بێهێز ببوون و نەیاننوانی بەرهو پووی باپیریان پابکەن و تەنھا زەرەخەنەیهکی شیرینیان بەرهو پووی کرد. هەرچی هەولیان دا هەڵبستەوه، نەیاننوانی و خوشەویست مەحزوون و غەمبار لەتەنیشتیاندا دانیش و لەئامیزی گرتن و ماچی کردن و هاوێلانیش وەک ئەو دلتەنگ بوون، چوون حەسەن و حوسەین نوری چاوی هەمووان بوون. عەلی سەرەتا سەیریکی چواردەوری خۆی کرد و پاشان سەیریکی فاتیمە ی کرد و بۆی دەرکەوت مالهەکە لە ئاو زیاتر، هیچی تێدا نییە پێشکەشی میوانەکانی بکەن، لەنیو مالمی سەرکردهی سوپا ناوێدارەکهی پەسولدا هیچی تێدا نەبوو بۆ خواردن! بەلام میوانەکان شانازییان بەم حالەیی عەلییەوه دەکرد، چوون گەر بیویستایە، دەیتوانی زۆر شایانە بژی، بەلام هەموو کات و ژیاڵی بۆ دین تەرخان کردبوو. پێغەمبەر و هاوێلان هەستان بپۆن و خوشەویست ئاوپێکی دایەوه و تەماشایەکی حەسەنی کرد، کە چاوه‌کانی بەکزی بۆ دەرکرایەوه و حوسەین کە چاوه‌کانی بەتەواوی داخرا بوون و قەفەسەیی سنگیان خیراختریا بەرز دەبوویه و دەنیشتهوه و چاوه‌کانی پڕ بوون و پێشنیاریکی کرد بۆ فاتیمە و عەلی، کە وەک پەرمان بە دەوری منداڵەکانیاندا دەسووپانەوه: "ئەیی باوکی حەسەن! دەتوانیت قوربانییەک بکەیت بە مەبەستی چاکبوونەوهی منداڵەکان!" چۆن بوو تا ئەو ساتە ئەوه نەهاتبوو بە فیکریاندا! هەردووکیان فەرموویان: "خودایە، حەسەن و حوسەینی ئەمانەتت چاک ببنەوه، نەزەر بیت سی پۆژ بە پۆژوو بین." حەسەن و

حوسهین، که به زور چاویان بۆ ده کرایه وه، کوتیان: "ئیمهش! ئه کهر چاک بینه وه، سئ پۆژ به پۆژوو ده بین!" هه رکئ له ژووره کهدا بوو پیکه نی، قسه که یان هینده پاک و جوان بوو، په قترین دلی ده هینایه له رزه.

بۆ پۆژی دوا یی هه ردووک چاک بوونه وه و هه ستانه وه سه ر پئ و فاتیمه و عه لی ده سته جئ به پۆژوو بوون، به لام له کۆتایی پۆژه کهدا هه چ نه بوو پۆژووی پئ بکه نه وه! عه لی چوو ه لای شه معونی یه هودی به قه رز چه ند کیلویه ک ئاردی هینا و فاتیمه یه ک له سه ر سینی ئارده که ی شینلا و چه ند کولیره یه کی لی برژاند و له کۆتاییدا و دوا ی چه ندین شه وی بیخه وی و نه خۆشی دانیشتن نان بخۆن و بۆنی نانی گه رم ماله که ی ته نیبوو و هه سه ن و حوسهین زور به که یف بوون و هه مووان به ده وری سفره کهدا کۆ بوونه وه و چاوه پئی بانگ بوون و ده نگیکی کز و لاواز له ده رگا که وه هات: "سلاوتان لی بیت ئه ی خانه واده ی عه لی! من و مندا له کانم زور برسیین، له رای خودا و پیغه مبه ر شتیک بده ن به م هه ژاره و به لکوو خودا له سه ر سفره ی به هه شت کۆتان بکاته وه!" عه لی ده رگا که ی کرده وه و ده بینیت پیاویکی لاواز و هینده برسی له به ر ده رگا که یاندا وه ستاوه، به پیته خۆی ناگریت و له برساندا ده له رزیت، عه لیی حه یده ر خۆی بۆ نه گیرا و له گه ل فاتیمه دا ته ماشایه کی یه کیان کرد: "ئه ی فاتیمه م! ته ماشای حالی ئه و پیاوه بکه! له و حاله دا خودا نار دوو یه تیه به رده رگای ئیمه، چی ده لیت؟" "هه رچی پنت باشه بیکه ئه ی عه لی، نه ده رهنجیم و نه گله یی ده که م!"

عەلی، بێ ئەوەی بەیلتێت منداڵەکانی هەست بکەن، کولێرەکە ی خۆی هێنا و بە فاتیمە ی گوت: "ئێوە پۆژووی خۆتان بکەنەو، من بە ئاو دەیشکێنم و نیەتی پۆژووی بەیانی دەهێنم." فاتیمە زەرەخەنەیهکی کرد و کولێرەکە ی خۆیشی هێنا و نایە بان کولێرەکە ی عەلی و حەسەن و حوسەینیش هەستیان بە حالەکە کرد و ئەوانیش کولێرەکانی خۆیان خستە سەر ئەوانە ی ئەوان و پیاوێ ی هەژار بە باوەشێکی پڕ لە کولێرە و چاویکی پڕەوێ گوتی: "شەرمە زارتان کردم بە بەخشندەییان ئە ی ئەهلی رەسول! زۆر سوپاستان دەکەم." پێیستیان بە سوپاس نەبوو، نە چاوەرێ ی هیچ بوون لە کەس، نە منەت و داواکاریان لە کەس هەبوو و ئەو ئێوارە یە بە ئاو پۆژوووەکیان شکاند. بۆ کەس ی خۆدای وەک خۆ ی بناسیایە، نەک ئاو، هەواش تیری دەکرد...

بۆ پۆژی دوا ی فاتیمە ئەوێ مابوو لە ئاردهکە کردی بە کولێرە و دووبارە لەسەر سفرە دانیشتن بە هیوای بانگ و دیسان لە دەرگا درا: "ئە ی ئەهلو بەیتی موحەممەد! من منالی هەتیوم و هیچم نییە بیخۆم و لە بیچارەیی دا هاتوومە قاپی ئێو، لەبەر رەزامەندیی خۆ دا پارچە نانیکم بدەن، خۆدای گەورە لەو بەهەشتە ی بەلێتی داوێ تیرتان بکات، برسیمە، توو خۆ دا برسیمە... زۆرم برسیمیە..." ئە ی خۆ دا، ئەمە چ حالیک بوو! عەلی و فاتیمە دوو پۆژ بوو هیچ نەچوو بوو یە سەر زاریان، خۆیان بە هەرحال، منداڵەکانیشیان برسی بوون، بەلام ئەم جار حەسەن و حوسەین یەکەم کەس کولێرەکانیان پێ دا و ئەوانی دی بەدایاندا و منداڵەکە بە چاوی پڕەوێ گوتی: "سوپاستان دەکەم، زۆر سوپاس."

عہلی تہ ماشایہ کی کرد و فہرمووی: "نہ خیر! سوپاسی ئیمہ مہ کہ، ئیمہ چاوہ رپی سوپاس نین و تہ نہا نیوہ ندگیرین، سوپاسی ئہ و خودایہ بکہ کہ خاوه نی مال و مولکی بیکوتایہ." ئہ و شہ و ہش بہ برسیتی سہریان نایہ وہ و ئیوارہی سیئہم بہ ہمان جور لہ سہر سفرہ دانیشتن و دیسان داوای ہاوکاریان لی کرا، حہ سہن و حوسہ یں لہ برساندا پرنگیان زہرد ببوو، فاتیمة سکی بہ پشتیہ وہ نووسابوو و عہلی لہ برساندا ہلدہ لہ رزی، بہ لام بق جاری سیئہم دلیان نہ ہات دہست بہ پرووی ہہ ژاریکہ وہ بنین و ہہرچیان لہ بہرہ دستدا بوو، دایانی و زہرہ یہک دوودل نہ بوون لہ بہ خشین... عہلی بہ تہ ماشاکردنی فاتیمة تیر دہبوو و فاتیمة بہ خویندہ وہی قورٹان و حہ سہن و حوسہ ینیش بہ بوونی دایک و باوکیان و بہو جورہ ئہ و شہ و ہش بی شیو سہریان نایہ وہ. بہ یانی کہ لہ خہو رابوون، عہلی بق ئہ وہی دلی حہ سہن و حوسہ یں بداتہ وہ و دلخوشیان بکات، بردنی بق لای باپیریان و وختی پھسولہ للا نہ وہ کانی بینی و لہ نامیزی گرتن و ماچی کردن، پرنگی زہرد و لاوازیان سہرنجی پاکیشا و بینی ہہردووک و ہک دوو پھرسیلکہ ہلدہ لہ رزن و پرسیی: "ئہی عہلی! ئہ مہ چ حالیکہ ئہم دوو منالہی تیدایہ!" عہلی باسی سی پوژی پیشووی بق کرد و خوشہ ویست چاوی پر بوو، ہہمووان بہ یہ کہ وہ و چوون بق لای فاتیمة و پھسول دلی کزہی کرد کہ فاتیمة ہی بینی بہ ئہ و برسیتی و لاوازیہ وہ راوہ ستاوہ نوینژ دہکات و فرمیسکہ کانی بق نہ گیرا و فہرمووی: "ئہی خودا! ئہ ہلو بہیتی موحمہ مد وا لہ برسیتیدا دہمرن!" بہ دہم فرمیسکہ رشتنہ وہ دہ پارایہ وہ و جوبریل

هات به هانایه وه: "سلاوی خودام بۆ هیناویت له گهڵ ئەم سورەته،
خودای گه وه پیرۆزباییت لێ دهکات به رامبه ر ئەو ئەهلو به یتهی
پهروه رده ت کردوو ه." سورەته که سورەتی الانسان بوو، که
باسی له ئالو به یتهی په سول ده کرد و به لێنی به ههشت و تهخت
و ئاوریشمی پێ دابوون له پای فیداکارییه کانیان، به لێنی خۆراکی
ناوازه و کاسی شه رابی پێ دابوون:

بسم الله الرحمن الرحيم

له و خۆراکه ی که خۆیان هه زی لێ ده کهن، به هه ژار و به
هه تیو و به دیلگیرای ده به خشن.

ده لێن به راستی ئێمه خوارده مه نیتان ده ده ینی هه ر له به ر خوا،
چاوه پوانی نا که ین له ئێوه نه پاداشت و نه سوپاس.

به راستی ئێمه له سزای پهروه ر دگارمان ده تر سین له پۆژیکێ
ترش و تال و دژوارا.

جا خوا پاراستنی له به دیی ئەو پۆژه و پێی دان پارای و
خۆشی.

له پاداشتی خۆگری و ئارامگریاندا به ههشت و ئاوریشمی پێ
به خشین.

ئەو به خته وه رانه له سه ر کورسی و قه نه فه پازاوه کان
شانیان داداوه، نه گه رمای خۆر بێزاریان ده کات، نه که زه با و
سه رما سه غله تیان ده کات.

سپه به ری دره خته جوا نه کان به سه ر شوینه خۆشه کانیاندا سه ری
فرو هیناوه و لیکرد نه وه ی میوه کانی ش ئاسانه و ملکه چ کراوه.

ههروه ها له سوراحی و دۆلكه ی زیودا شه را بیان بۆ ده گێرن،
که ده کړیته ئه و کوپ و په رداخانه وه که له شووشه و
کریستالی تایبه ت دروست کراون.
ههروه ها شه را بیکی تریان پتیشکه ش ده کړیت که ئاویته که ی
زه نجه بیله.

ئینجا نه وچه وانانی هه میسه لاو و پرووخۆش و جوان و
پاک به ناویاندا ده گه پین (قسه ی خوۆش و سرودی به تام
ده لین)، کاتیک ده یانبینیت، وا ده زانیت مروارین و به و ناوه دا
بلاو بوونه ته وه.

کاتیکیش به هه ر لایه کدا چاو ده گێریت، ئه وه نازو نیعمه تی
نه بپاوه و بیته نداز و ده سه لاتیکی گه و ره ده بینیت له باخ و
باخات و کۆشک و ته لار و دیمه نی جوان و فراوانی بیسنوور.
پۆشاک ی به خته وه ران ئاوریشمی سه وزی - ته نکه، که
به سه ر پۆشاک ی ئاوریشمی ئه ستووردا له به ریان کردووه، به
بازنی زیوی رازینراونه ته وه، ئینجا له لایه ن پهروه ردگاریانه وه
شه رابی پاک و بیگه رد و خاوینیان پتیشکه ش کراوه.

پاشان پهروه ردگاریان پینان ده فهرموویت: به راستی ئه م
پاداشته شایسته ی ئیوه یه، هه ول و کۆشش و کار و کرده وه ی
ئیه شایانی سوپاس و ریزه...

سوره قی (الانسان)

دمریای عه‌شق

«هه‌ر کێ چه‌سه‌ن و حوسه‌ینی خوش
بویت، منی خوش و یستوو و هه‌ر کێ قینی
هه‌ی به‌رامبه‌ریان، رقی له‌ منه.»
حه‌ززه‌ت

به‌یه‌که‌وه‌بوونی ئه‌وان له‌سه‌ر سی پایه‌ راوه‌ستابوو؛
خۆشه‌ویستی و سه‌کینه‌ت و میهره‌بانی، مالیان پر بوو
له‌ موحیبه‌ت و عه‌لی و فاتیمه‌ به‌سه‌ر ئه‌و پرده‌ باریکه‌دا
ده‌پوشتن و پر بوون له‌ ویستی ره‌زامه‌ندی و خۆشه‌ویستی
خودا و یه‌کدی. با له‌ پێی گه‌یشتن به‌ ئه‌و جه‌سته‌ برسی بیت،
ماندوو بیت، نا‌ره‌حه‌تی بکیشیت، ماده‌م له‌ کۆتاییدا گه‌یشتن به‌
ئهو‌ی تیندا بوو، هه‌رچی غه‌م و نا‌ره‌حه‌تییه‌ ده‌یه‌ینا...
ئهو‌ی ئه‌وانی تیندا ده‌ژیان، حیکایه‌تیکی بی‌وتنه‌ بوو، بی
لادانه‌ راست و چه‌پ، بی چه‌مینه‌وه‌ و هه‌لکه‌وتن، رێبوار
راسته‌پێیه‌ک بوون به‌ ناوی پێی عه‌شق! عه‌شق نه‌یینی قه‌دیم،
عه‌شق پێگه‌که‌ی نه‌بی...

رێبوارانی ئه‌و پێیه‌ تینوو و به‌سه‌بر بوون، به‌سه‌ر کێوی
مه‌شه‌قه‌تدا هه‌لده‌گه‌ران و نه‌ک ته‌نها به‌ زار، له‌ دل‌شیاندا

گلهییان نه بوو. عه شق لای ئه وان گوته یه کی ساده یاخود یارییه کی مندا لانه نه بوو، کراسیکی ئاگرین بوو دلی کالوکرچ بوی نه ده پوئشرا و هه رکئی ئه و کراسه ئاگرینه ی نه پوئشیایه، نه یده توانی به سهر سیراتی عه شقدا بپوات. ئه وئ وئستگه ی هه سته کالوکرچ نه بوو، به هاریک نه بوو وهک مشتی خول به بادا بدریت، چیرۆکیکی نیوه ناچل و خوشه ویستییه کی به درۆکوتاییهاتوو نه بوو. ئه وانه ی لایان وا بوو عه شق تامکردن و بهرکه وتن و تیزبوونه، ئه وانه بوون که له بیرى قوولی جه سته دا زیندانی بوون، عه شق عهرشی پازه وه بوو و ئاسمانه که ی به ئه ستیره ی سه بر پازینرا بوویه وه، عروچکردن بو ئه و عهرشه ئه شکی زور و نارپهحه تیى زوری ده ویست و سووتان و چه مینه وه و سکوت بوو عه شق...

به قورئانه که ی ده ستیان و ئیمانی نئو دلایان و موحبیبه تی نئو چاویانه وه پئیان ده کرد، پهنگه هه ر به و هۆکاره بیت ببینه دایک و باوکی گهنجانی به هه شت، پهنگه هه ر بویه وهک خانمه تایبه ته که ی به هه شت ناوی بنووسریت له ئاسمان، فاتیمه...

خوشه ویستی نئوانیان له ماله که شیاندا پهنگی دابوویه وه و کاریگه ریه که ی له نئو چاوانی مندا له که نیاندا ده بینرا، چوون ئه و هاوسه رانه ی به موحبیبه ته وه ته ماشای یه کیان ده کرد، مندا له کانیان خوشبهخت بوون.

په رستش گرنگترین بهش و پارچه ی ژانیان بوو و نوری وهحی بالی به سهر هه موو ژانیاندا گرتبوو.

ژیانی هه سه ن و حوسه ینیش به هه مان شیوه به ئیمان

پازینرا بوویه وه، بۆ نمونه له هیوایه ته گه وره کانیان هاتنی
 په مه زان بوو و جۆشوخروشی پارشیوان، حوزوری وهختی
 ئیفتاریان به پۆحی بچووکیان ههست پی دهکرد و شهوانی
 قه در تا به ره بهیان مهستی دهنگی لاهووتیی خویندنه وهی
 قورئان ده بوون و بۆ ئه وهی خهویان لی نه که ویت، ئیفتاری
 شهوانی قه در شتی زۆر سووک و که میان دهخوارد و دهیانزانی
 زۆرخۆری زۆرخهوی دههینیت و ته مه بلی له په رسته شهکاندا
 دروست دهکات و بهم جۆره گشت ساتیکی ژیانیان پر و
 پهنگاوپهنگ به پێوه دهچوو نه وهکانی خوشه ویست، ئیما مهکانی
 ئومهت...

نه بیی ئه شرف دهیویست نه وهکانی بهرگهی گشت
 ناپهحه تییهکی ژیان بگرن و چۆک دانه دن بهرام بهر
 سهختیهکان و بویر و نه ترس بن، هه ر بۆیه هانی دهدان بۆ
 وه رزشی زۆرانبازی، چوون هه م ته مه نیان، هه م هه لکه وتهی
 جهسته یان وهک یهک بوو و دهیویست ئه و وزه یه له
 وه رزشیکدا سهرف بکه ن. ده مه و نیوه پۆیهک به دیاریانه وه
 دانیشتبوو و به زه رده خه نه وه ده یه فرموو: "دهی حه سه ن بتینم!
 حوسه یین بگره." عه لی زه رده خه نه یهکی کرد و گوئی: "یا
 رسول الله! حوسه یین ته مه نی بچوو کتره، بۆچی پشتی ئه و
 ناگرن!" خوشه ویست وه لامی دایه وه: "مه گه ر نابینیت ئه ی
 عه لی! جو بریل هاتووه و پشتگیری ئه و دهکات و ده فه رمووی:
 «دهی حوسه یین، بتینم!»

خۆشەویست نەوێکانی زووزوو لەباوەش دەگرت و ماچی دەکردن و دەیفەرموو: "خودایە، من حەسەن و حوسەینم زۆر خوش دەوێت تۆش خۆشت بوین."

حەسەن و حوسەین هەم لەلایەن باپیریان، هەم باوکیانەوێ ئامۆزگاریی ئالتوونی دەکران و پۆژ هەبوو بەیانییان زوو لەگەڵ دەنگی بولبولان و بیلالدا هەڵدەستان بۆ نوێژ و عەلی ماچی حەسەنی دەکرد و ئامۆزگاریی دەکرد: "کۆرەکەم، وەختی بەلا و ناپەحەتییەکان تەوژمت بۆ دینن، وەک کێو بەهێز پابووەستە، هەرگیز پشستگیری سستەمکار مەکە و ببە بەهێز و بالی سستەملێکراو، هەموو پۆژیکی نوێی ژیان بە شەوق و تاسەوێ بژی و توند دەست بگرە بە پەتی خوداوە و هەرگیز مەرووخێ و سینەت بکە بە سەرچاوە و دەریای لێ هەلبۆلێتە."

"وەک باپیرم؟"

"بەلێ، وەک ئەو، با نمونەت بۆ بهێنمەو، تۆ دەزانیت ئالتوون بۆ وا بەنرخە؟"

"بۆچی؟"

"چوون توخمیکە بەرگەیی ئاو و خاک و قوڕ و لیتە و باران و ئاگر و کاتیش دەگریت. چەندین سەدە لەژێر گڵدا بمینیتەو، لە بیرى تاریکدا فری بدريت، لەناو ئەگردا بتویتەو، پارچەپارچە بکريت، هیشتا نرخ و درەوێشاوێی لەدەست نادات و دەبیت بە خێروبەرەکەت و سەرچاوەی بزه بۆ خەڵکی و دەکريت بە بازن و دەکريتە مەچەکی بووک و پادشاکان لەسەر سەریان

هه‌لی ده‌گرن، ده‌کریت به ته‌خت، ده‌کریت به تاج، به ده‌وا...
 مرو‌فیش ده‌بیت وه‌ک ئالتوون بیت، هه‌م ره‌ق، هه‌م نه‌رم. نه‌رم
 به‌رامبه‌ر فرمانه‌کانی خودا و زوو بتو‌یت‌ه‌وه. ره‌ق و سه‌نگین
 به‌رامبه‌ر حه‌رامه‌کانی... ده‌بیت ئینسانیش وه‌ک ئالتوون، تا زیاتر
 پارچه‌پارچه بکریت و زیاتر پتیدا بکیشری و زیاتر له‌چاوه‌پوانیدا
 به‌یتریت‌ه‌وه، جوانتر و دره‌وشاو‌تر و پته‌وتر بیت و ئه‌و کات
 ئیدی وه‌ک ئالتوون ده‌بیت‌ه‌ سه‌رچاوه‌ی بزه و هی‌ز بۆ مرو‌ف،
 که‌لی پنی ده‌گهن. "عه‌لی باو‌کیکی دووربین بوو و من‌داله‌کانی
 بۆ داهاتوو ئاماده‌ ده‌کرد و به‌و جۆره‌ ئامۆژگاریی ده‌کردن و
 ده‌یگوت: "من‌داله‌کانتان به‌پنی ئه‌و سه‌رده‌مه‌ نا که تیتیدا ده‌ژین،
 به‌پنی ئه‌و سه‌رده‌مه‌ په‌روه‌رده بکه‌ن که ئه‌وان تیتیدا ده‌ژین."
 بینینی سه‌رده‌می دوا‌ی خۆی ته‌نها له‌ که‌سیکی نزیک پیغه‌مبه‌ر
 ده‌وه‌شایه‌وه و بی‌لیدان و ئازاردان و که‌م‌کردنه‌وه‌یان به‌ 'قولی
 لین' و ته‌ی نه‌رم، 'تۆوی هه‌ر په‌فتاریکی بویستایه‌ له‌ پۆ‌حیاندان
 ده‌یچاند و ده‌یگوت: "من‌دال ئه‌مانه‌ته و کی‌لگه‌یه‌کی به‌تاله، هه‌رچی
 تیدا بروینی، ئه‌وه‌ت ده‌دات." عه‌لی له‌ هه‌موو بواره‌کانی ژياندا
 په‌روه‌رده‌ی ده‌کردن و ته‌ی جوانی ده‌پشته‌ نیو پۆ‌حی
 کوپه‌کانی و ده‌یگوت: "کوپم، ئایا ده‌زانیت گه‌وره‌ترین ته‌نهایی
 ئه‌وه‌یه ئینسان غرووری هه‌بیت و خۆی له‌ هه‌مووان سه‌رووتر
 ببینیت!" به‌م جۆره‌ فیری حه‌سه‌نی ده‌کرد با نه‌وه‌ی مو‌حه‌مه‌دی
 سه‌رداری ئه‌نبیاش بیت، با کوپی فاتیمه‌ی خۆری سه‌رزه‌وی و
 عه‌لیی شیره‌که‌ی خوداش بیت، به‌ غروور و خۆبه‌شتزانی ناگات
 به‌ هیچ و ته‌نها ده‌بیت.

حەسەن و براکەى بە پەرەردەيەکی لەم جۆرە ناسکدا
تێپەریبوون، هەر بۆیە نە کەسیان بە کەم دەبینی، نە خۆیان
بە زۆر و حەسەن زووزوو ئەو نزایەى دەکرد کە لە باپیریەو
فێر ببوو: "ئەى خودای گەورە، لە هیدایەتى خۆت بێبەشم
نەکەیت و بمخەیتە پرێزى ئەو بەندانەت کە بە دوستى خۆتیا
دەبینیت و هەرچیت پێ بەخشیوم بەرەکەتى تێ بخەیت و
لە شەپى ئەو شتانەش بمپاریزە کە حوکمت بەسەردا داو،
چوون کەسێ دوستى تۆ بێت، هەرگیز زەلیل نابێت."

سفره‌ی خودایی

دلّتان با مالی سئ شت بی:

ئیمان و هیوا و عشق...

"حه‌زرقی عه‌لی"

شه‌وه‌کان و پۆژه‌کان تیده‌په‌رین و مانگ چه‌ندین جار پر
ده‌بوویه‌وه و هیشتا ئاگری نیو مالی نه‌بی خامۆش بوو و یه‌ک
دلۆپ شۆرباشی تیدا لینه‌ده‌نرا...

پینگه‌مبه‌ر نه‌ نانی هه‌بوو، نه‌ خه‌و، نه‌ پشوو، به‌رده‌وام له
هه‌ولی بلاوکردنه‌وه‌ی دینه‌که‌ی خودادا بوو.

پۆژیک برسیتی زۆری بۆهینا و له‌ ده‌رگای مالی فاتیمه‌ی
کچی دا: "هیچ شتیکت هه‌یه‌ بۆ خواردن بشیت کچه‌که‌م! زۆرم
برسییه‌..."

مال هیچی تیدا نه‌بوو و فاتیمه‌ شه‌رمه‌زار: "گیانم قوربان
بابه‌ گیانم، ببه‌خشه‌ ماله‌که‌م هیچی تیدا نییه‌!"

شه‌رمه‌زاری فاتیمه‌ کزه‌ی له‌ دلی باوکی هینا، په‌نگی
زه‌ردی خۆی و منداڵه‌کانی دلی پاره‌پاره‌ کرد و به‌ دلیکی
په‌وه‌ ده‌ستی به‌رز کرده‌وه‌ بۆ ئاسمان و داوای پزقوپۆزی
بۆ کردن و جوهریل هاته‌ حزوری و فه‌رمووی: "یا رسول

پرووی دابوو و هەر له شهوی میعراجدا خودا موعجیزه‌ی
به‌ره‌که‌تی پێ به‌خشیبوو، وه‌لێ خۆشه‌ویست زه‌رده‌خه‌به‌یه‌کی
کرد و فهرمووی: "ئهمه له‌کوێوه هات ئه‌ی فاتیمه!"
"خودای گه‌وره ناردی باب‌ه گیان! خودا هه‌رکێ بیه‌وێت، بێ
حیساب پزقی نادات مه‌گه‌ر!"

خۆشه‌ویست پێکه‌نی و فهرمووی: "ئه‌ی فاتیمه! سوپاس
بۆ ئه‌و خودایه‌ی تۆی وه‌ک مه‌ریه‌م به‌رز ڤاگرتوه‌، چوون
ئه‌ویش هه‌رکات خودا پۆزییه‌کی بۆ ده‌نارد و ده‌یانپرسی
له‌کوێی بووه، ده‌یفه‌رموو: "له‌لایه‌ن خوداوه بۆم هاتوه‌ و ئه‌و
هه‌رکێ بیه‌وێت، بێ حساب پۆزیی ده‌دات."

خانه‌واده‌ی عه‌لی بۆ یه‌که‌م جار دوا‌ی چه‌ندین پۆژ نانێکی
تێروته‌سه‌لیان خوارد و هه‌مووان تێر بوون و سفره‌که ده‌تگوت
هیشتا ده‌ستی بۆ نه‌براو. هاوسه‌رانی پێغه‌مبه‌ریشیان بانگ
کرد و ئه‌وانیش تێریان لێ خوارد و له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌ی هه‌مووان
تێر بوون، هیشتا سفره‌ وه‌ک خۆی بوو و وه‌ختی فاتیمه
بردی و دابه‌شی کرد به‌سه‌ر دراوسێکانیدا، جاریێکی دیکه‌ش
به‌ره‌که‌تی ن‌زای پێغه‌مبه‌ری بینی...

ملوانکەکەى فاتیمە

پینگەمبەرى خۆشەویست و ھاوەلان نوێژى عەسریان کردبوو و حەلقەى گوتاریان پێک ھێنابوو و خۆشەویست قسەى بۆ دەکردن و ژيان وەک ئاو شیرین و بەھادار دەپۆشت بەپێوە و گۆگرتن بۆ ئەو بە ھیچ لەزەتێکی دیکەى دنیا نەدەگۆرێدراوە و لە ھەر قسەیکیدا پۆح و فیکرى ھەمووان دەیاندا لە شەقەى بال. لە کاتیکدا ھەمووان سەرقالی نەخشاندى و شەکانى نەبى بوون لەسەر دلایان، گوتیان لە دەنگى پیرەژنێک بوو، ئاوپیان دایەو و دەبینن پیرەژنێکە جلەکانى بەرى ھەموو کون-کون ببوو و لە شەکەتى و ماندووێتیدا خۆى بەپێوە ناگریت. خۆشەویست دەستبەجى چوو بەدەمیەو و ژنەى بیچارە شەرمەزار لەئاست ئەو ھەموو گەرموگورییەى نەبى گوتى: "ئەى نێردراوەکەى خودا! بیستوومە ھەرکى بیتە بەر قاپیت، دەستبەتال ناگەریتەو، ھاتووم عەرزى ھالەت بۆ بکەم." وشە لەرزۆکەکانى پیرەژن دلى ھەمووانى پارەپارە کرد و بەردەوام بوو: "حالم ئەمەیه! برسیم! ھەژارم! پەڕیشانم! ھاتوومەتە بەر قاپییەکەت، پۆشاکم بدەرئ! تێرم بکە! دلخۆشم بکە!"

خۆشەویست ھەرچى ھەبوو دابوو بە خاوەن پێداویستى

ديکه و هيچي له دهستدا نه بوو و فهرمووي: "به خير بيتت بڼ قاپيم، له ئيستادا هيچم نيه بته مئ، به لام رهوانه ي لاي که سيکت ده که م، چوون هر که س نيوه نديگري له چاکه دا بکات، وهک ئه وه وايه خو ي کرد بيتي، برڼ بڼ مالي که سي که خودا و پيغه مبهري زور خوش ده ويت و خودا و پيغه مبهري که شي ئه ويان خوش ده ويت. بچو بڼ مالي فاتيمة."

دواتر بيلالي بانگ کرد و داواي لي کرد ژنه ي به ته مهن بيات بڼ مالي فاتيمة و بيلال له پيشه وه و پيره ژني شه که ت له دواوه پي مالي فاتيمة يان گرت و بيلال ماله که ي نشان دا و جي هيشت. پيره ژن له ده رگا که وه هاواري له ژووره وه کرد: "سلاوتان لي بيت ئه هلو به يتي موحه ممه د، ئه ي ئه و مالي فريشتان به رده وام هاموشوي ده که ن، ئه ي ئه و مالي جو بريلي فريشته ي بڼ دابه زيوه." فاتيمة خيرا به ره و ده رگا که رويشت و سلاوي له پيره ژنه که کرد و پرسي کتيه و پيره ژن وه لام ي داوه: "پيره ژنيکي هه ژار و نه دارم، که ميک به ر له ئيستا چوومه خزمه تي باوکت و ناردمي بڼ لاي تو، جلم نيه و جلم ده ويت، برسيمه و نانم ده ويت، وه ره به هانامه وه ئه ي نوري چاوي نه بي، تا خوداش بيت به هاناته وه."

فاتيمة به رڼو بوو و سه يري هر چي کونو که له بهري ماله که يه کرد ي و هيچي تيډا نه دوزييه وه، له کوتاييدا بيچاره ئه و راخه ري هه سهن و حوسه ين له سهري نوستبوون، له ژيري ده ر کردن و داي به ژنه: "ته نها ئه م راخه ره م هه يه بته مئ! هيو دارم به که لکت بيت و خودا باشترت پي بيه خشيت."

پیره‌ژنی که‌مه‌حه‌مول و برسی وه‌لامی دایه‌وه: “ئه‌ی
 که‌که‌ی په‌سول، من پیت ده‌لیم برسیمه و تو پاخه‌رم
 ده‌ده‌یت! پاخه‌ر چی لی بکه‌م، برسیمه من، برسی!”
 فاتیمه غه‌مبار و بینچاره ته‌ماشای ژنه‌که‌ی ده‌کرد و
 نه‌یده‌زانی چۆن هاوکاریی بکات، تاکوو له‌و نیوه‌نده‌دا ده‌ستی
 به‌ر ملوانکه‌ عه‌قیقه‌که‌ی ملی که‌وت، که‌ دیاریی که‌که‌ی
 حه‌مه‌ی مامی شه‌هیدی بوو، له‌سه‌رخۆ له‌ ملی داکه‌ند و دایه
 ده‌ستی پیره‌ژنه‌که‌: “ده‌ی که‌ وا بی، ئه‌م ملوانکه‌یه‌ ببه‌! به‌لکۆو
 بفرۆشی و جلۆبه‌رگ و خۆراکیشی پی بکريت.”
 “ئه‌م ملوانکه‌یه‌ دیارییه‌کی زۆر گه‌وره‌یه‌ بۆ که‌سیکی وه‌ک
 من بووده‌له‌ و په‌شو‌پووت!”

پیره‌ژنه‌که‌ ئه‌وه‌نده‌ی گوت و موانکه‌که‌ی برد و به‌ره‌و
 مزگه‌وت گه‌پایه‌وه و هه‌رچی پووی دابوو بۆ نه‌بی و هاوه‌لانی
 گت‌پایه‌وه و په‌سول چاوه‌کانی پر بوون و عه‌ماری کوپی
 یاسر هه‌ستایه‌ سه‌ر پی و گوتی: “یا رسول الله، گه‌ر ئیزن
 بفرمۆن، ده‌مه‌ویت من ئه‌و ملوانکه‌یه‌ی لی بکرم.”
 “ده‌توانیت بیکريت.”

عه‌مار پووی کرده‌ پیره‌ژنه‌که‌ و پرسیی: “دایه‌ گیان،
 ملوانکه‌که‌ به‌ چهند ده‌فرۆشی؟”

“پیره‌ژنیکی وه‌ک من چیی ده‌ویت له‌ دنیا! که‌میک نان و
 پارچه‌یه‌ک گوشت و عه‌بایه‌کی ریکوپیک نویژی پنه‌و بکه‌م و
 ئه‌وه‌نده‌ دره‌م که‌ بتوانم پیی بگه‌ریمه‌وه بۆ ناو که‌سوکارم.”
 عه‌مار زۆر ده‌وله‌مه‌ند نه‌بوو، به‌لام چهند ئالتووینکی له‌

غہ نیمہ تی جہنگ ہہ بوو و بی دوو دلی و ہلامی دایہ وہ: "دہی کہ وا بی، ملوانکہ کہت لی دہ کرم و لہ بہ رامبہ ردا چل پارچہ ٹالتوون و دوو سہد درہم و عہ بایہ کی یہ مہنی و حوشریک و بریک نان و گوشتت دہدہ می."

پیرہژن سہری سووہ ما: "خودایہ! چہ ندہ پیاویکی بہ خشندهیت، ہہر بہ راستیتہ!"

عہ مار ہہرچی بہ لینی دابوو بہ پیرہژن، دای، پیرہژنہ کہ دواۓ ماوہیہک بہ تیری و بہ جلوہرگی نویوہ ہاتہ وہ بو مزگہوت و خوشه و یست فہرمووی: "دہ بینم جلوہرگی نوی و پاکت لہ بہ ردا یہ، ئہی سکت تیر کرد؟"

پیرہژن لہ و پہری دلخوشی و ئارامیدا و ہلامی دایہ وہ: "دایک و باوکم فیدات بن، ہہرچیم دہو یست بہ دہستم ہینا." پیغہ مہر و ہلامی دایہ وہ: "دہی کہ وا بی، چاکہی فاتیمة بدہرہ وہ."

پیرہژن دہستہ چرچہکانی بہرز کردہ وہ بو ئاسمان: "خودایہ! توۓ تاکہ پہرستراو و تاکہ پوزیدہر! یا پہب، و ہک چون ئہو منی دلخوش کرد، لہ قیامہ تدا نیعمہ تی و ہہای پی بہ خشتیت، نہ ہیچ چاویک بینبیتی، نہ ہیچ گونیہک بیستبیتی." خوشه و یست پاش ئہوہی ئامینی بو نزاکہی کرد، فہرمووی: "ہہموو ئہو نزایانہی بو فاتیمة ی کرد، خودا ہہر لہ دونیا شدا بہ فاتیمة ی بہ خشیوہ، چون من باوکی فاتیمة م و لہ ہہموو دونیادا کہسی دپکہی و ہک من نییہ، عہلی ہاوسہریہ تی و گہر ئہو نہ بووایہ، ہیچکہ سیکی دیکہ شایستہی ئہو نہ بوو و حہسہن و حوسہینی پی بہ خشیوہ کہ سہر کردہی گہنجانی

بەهەشتن، ھەروەھا کۆمەڵیک فریشتەشی بۆ ھەراھەم کراوە
کە بەردەوام پارێزگاریی لێ دەکەن.

عەمار چاو و دلی پر بوو بە قسەکانی نەبی و ئەو
ملوانەکەییە کە بە مەبەستی گەراندنەوێ کپیووی، لە
ئاوڕیشمییکی سەوزی پێچابوو و بۆنی میسکی لێ دابوو، دایە
دەست سەھمی کۆیلەیی و گوتی: "ئەم بەدە بە پێغەمبەری خودا
و لەمڕۆ بەدواوە تۆش ئازادیت و پێشکەشی ئەوت دەکەم."
سەھم ملوانەکەیی دایە دەست پەسول و پەسول
چاوەکانی پر بوون بەرامبەر ئەم پەفتارەیی عەمر و ھەرمووی:
"ملوانەکە بێە بۆ فاتیمە و خۆشت ئازادیت و پێشکەشی
ئەوت دەکەم." سەھم بەھەلەدەوان چوو بۆ مائی فاتیمە و
بەھەناسەبرکێوہ گوتی: "ئەیی کچەکەیی پەسول، عەمری
ھاوہلی پێغەمبەر ملوانەکەت و منی پێشکەشی پەسول کرد و
ئەویش ھەردوو کمانی پێشکەشی تۆ کرد." فاتیمە ملوانەکەیی
لێ وەرگرت و وەلامی دایەوہ: "منیش لەبەر پەزامەندیی خودا
ئازادت دەکەم ئەیی سەھم! ئازادیت." سەھم وەخت بوو لە
خۆشیدا بالی دەگرت و لە خەتییکی باریکی نێوان دڵخۆشی و
سەرسوورماندا پێدەکەنی و قاقای لێدەدا و ئەوانەیی دەیانبینی
وایان دەزانی شیت بوو و چوار دەوریان لێ دا و پرسییان:
"چیە سەھم! چیتە، بۆ وا پێدەکەنیت!" سەھم، دواي ئەوہی
ھاتەوہ سەر خۆی، وەلامی دانەوہ: "بە بەرەکەتی ئەم
ملوانەکیە پێدەکەنم! لە ڕووکەشدا تەنھا ملوانەکیەکی عەقیقە،
بەلام برسییەکی تێر کرد، ڕووتییکی داپۆشی، ھەزارییکی

دەولەمەند كىرد و كۆيلەيەكېشى ئازاد كىرد و لە كۆتايىشدا
گەراپايەو دەستى خاوەنەكەي!

ئەرى ئاوا بوو، زۆر جار ئەو چاكانەي دەكران، ھەر لە
دونيادا يەك بە ھەزار پاداشتەكەيت ۋەر دەگرتەو... ئەمە بوو
نەيتىي بەخشىن... فاتىمە زەردەخەنەيەكى كىرد و سوپاسى ئەو
خودايەي كىرد كە كىردوويەتى بە ھۆكارى دلخۆشىي بېسنوورى
سەھم و ملوانكە يادگار يىيە بەنرخەكەشى بۆ گەپاندەو...

قه لای غروور

«سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا»

«بیگومان پاش سه ختی و ته ننگانه، خودا

خوشی دینی و دهر ووی خیر ده کاته وه»

سوره قی الطلاق/۷

ئه و پۆژانه ترۆپکی خوشبهختی موسلمانان بو و خوشه و یست له گه له لهاتنی خۆری هه ر پۆژیکدا، مژده و خوشی نوی ده بیست. وه لی زیادبوونی موسلمانان به م جۆره و فراوانبوونی ئیسلام بیتاوه رانی گه لی ناره حه ت کردبوو و له پاش ئه وه ی له جهنگی به در و ئو حوددا ئه وه ی ده یانویست به ده ستیان نه هیتا، له ئاماده کاریدا بوون بۆ جهنگی نوی و سویندیان خواردبوو که له پیش هه مووانه وه په سول و تاکه موسلمانیک به سه ر پووی زه ویه وه نه هیلن و له گه له هۆزی به نو قوره یزه ی یه هودی، که له سه ردارانی مه دینه بوون، ژیره بژیره ریک که وتبوون و سوپایه کی به هیزیان پیک هیتابوو و به چه ک و زری و ئه سپ و حوشتی به هیزه وه به ره و مه دینه به پێ که وتن و په لاماریکی له ناکاو بوو و ده کرا هه رساتیک بگه ن و پیغه مبه ر هه والی هیرشه که ی پی گه یشت.

ئەم ھاتنەيان ھاتنىكى جياواز بوو، ھەر بۆيە ەلى بەردەوام لە سەنگەردا و دەستەكانى فاتيমে لە ئاسماندا و موسلمانان شەو تا بەياني لە شەونويژدا بوون و پاش كۆبوونەوهى دەستەى راويژكاري، لەسەر پيشنياري سەلمان بپاريان دا خەندەقئىك بەدەورى شاردا دروست بكەن و بەم جوړه بپاوهړان نەياندەتوانى داخلى شار بين و بپدەرەنجام دەگەرانهوه. ھەمووان شەو و رۆژيان خستبوويه سەر يەك و سەرقالى ھەلکەندنى خەندەق بوون، پياوان چاليان ھەلکەكەند و ژنان نان و ئاويان بۆ دەھيتان و پياو و ژن و مندال بپوچان ھەلکەسووپان و پاش نزيكى پازدە رۆژ، خەندەقەكە كۆتايى ھات و دەنگى دەف و دەھۆلى سوپاي كافران لە دوورەوه بەكزى دەھات و بەنوقورەيزە لە ژوورەوه و سوپاي مەككە لە دەرەوه بەنياز بوون موسلمانان تەفروتونا بكەن، بەلام شتيكيان لەبەر كردبوو، ھەركئى خودا يارى بيت، ترسى لەناوچوونى نپيه، ئايەتيك ھەبوو نەياندەويست بپيستن:

«أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ»

”مەگەر ھەر خودا بەس نپيه كە ئاگاي لە عەبدى خۆى

بئى؟“ الزمر: ۳۶

ئەرى، خودا كافپيه بۆ بەندەكانى خۆى... دوژمن بەرەبەرە نزيك دەبوويهوه و لە كۆتاييدا گەيشتنە سەر سەريان و بە ئەسپە شاھانەكانيانەوه غاريان دەدا تا بە زووترين كات داخلى مەدينە بين، وەلى كە نزيك بوونەوه، چى بينن!

چالکی قوول و گه وره به دهوری شاردا هه لکه نراوه و له ویدیو چاله که وه سوپای کافران و له مدیوه وه موسلمانان پووبه پووی یه کدی وه ستابوون. بیباوه پوان له په ستیدا پوخساریان مۆر هه لکه پابوو و نه یانده زانی چۆن هیرش بکه، سه ره تا ده ستیان کرد به تیرباران و عه مری سه رکرده ی سوپای بیباوه پان قاقای لیده دا و هاواری ده کرد: “گه ر ئازان، وهرنه به رامبه رمان! ترسئو کانه! خۆ به حساب ئیوه شه هید ده بوون و ده چوونه به هه شت! ئه وه چیه، له ترساندا له پشت ژنه کانتانه وه خۆتان هه شار داوه، کوا مه ردیک بینه به رامبه رم دوو قسه ی له گه ل بکه م!” عه لی به رگه ی قسه کانی عه مری نه ده گرت و له جیی خۆی به رز بوویه وه: “یا رسول الله! ئیزن بفرموون سنووریک بۆ بیره وشتیه کانی دانیم!”

خۆشه ویست هه رچی ده کرد، دلی نه ده هات، چوون ده یزانی هه رکئ بکه وینه به رده ست عه مر، ملی ده په پئنی و نه یده ویست هیچ هاوه لیکه له ده ست بدات، عه مر که سه رتاپا زری ئاسنی پۆشیبوو، به رده وام بوو له قسه کردن و له کوتاییدا عه لی له سه ر ئیزنی په سول زری زه رده که ی پۆشی و شمشیری زولفیقاری له که مه ر نا و به ره و پووی پۆشت، وهختی عه مر بینیی، قاقایه کئ لیدا: «ئهم مندا له تان نارده وه ته به رامبه رم!» “باوکت دۆستم بوو! برۆ لا چۆ له به رچاوم عه لی، که سیکی وه ک خۆم به یینه به رامبه رم!”

مال و موڵک و هینز وایان کردبوو عه مر له نینو قه لای غرووردا بژی و نه یده زانی دنیا زۆری دیکه ی وه ک ئه وی

ناوہ تہ ژیر پئی... علی سوئندی خواردبوو له و قہ لای غروورہ دای بگریٹ و بہرامبہری و ہستایہ وہ: "وہرہ ئہی عہمر! نزیک بہرہ وہ لیم، بہ ئیزی خودا سنوورت بق دادہ نیم!" عہمر بہ قاقا بیزارکہرہ کانی و بہ ئہ سپہ کہیہ وہ ہیرشیکی کردہ سہر علی و پہ لاماری دا و شمشیریکی بہ ہیزی لی دا و زریٹوشکھی لہ ناوہ راستدا کرد بہ دوو کہرتہ وہ و خہریک بوو شمشیری دووہمی لی بدات، بہ لام علی وریایانہ و بہ پہلہ خوی نوشتانده وہ و شمشیریکی دا لہ عہمر و لہ ئہ سپہ کہی فپئی دایہ خوارہ وہ و عہمر نہ توانی لہ جینی خوی بہرز بیتہ وہ و دہنگی دہف و دہوئل و زوپنا و شیعر و سرودی بہرہی بیباوہ پان بیڈہنگ بوو و سوپای بیباوہ پان لہرزیان تی کھوت...

لہدوای ئہ وہ جہنگ چہ ندین پوژی خیاند و بیباوہ پان بہ چہ ندین جوړ لہ ہولی تپہ پاندنی خہندہ قہکہ و داگیرکردنی مہ دینہ دا بوون و پہ نایان بردہ بہر چہ ندین فیل و تہلہ کہ، بہ لام پلانی خودا لہ پیش پلانی ہمووانہ وہ بوو. تا لہ کوتاییدا گہردہ لوولیکی بہ ہیز دہستی پی کرد و پہریشانی کردن و لہ بہ ہیزی گہردہ لوولہ کہ دا ئہ سپہ کان دہیانحیلاند و حوشرہ کان جییان بہ خویان نہ دہگرت و چادر و دہفر و کاسہ کان لہ ئاسماندا دہفرین و سہربازہ کان چاویان پر ببوو لہ لم و ماندوو و شہکەت سہریان کز کرد و پئی مہککہ یان گرتہ وہ بہر و بہم جوړہ جہنابی حق سہرکە و تنی بہ خشی بہ موسلمانان و علی قارہ مانیتییہ کہی مہزنی نشان دا و پیغہ مہر خوشحال و

فاتیمه دلخۆش و موسلمانان که یفخۆش بوون بهم دهره نجامه. وهلی له ساته کانی کۆتایی جهنگه که دا تیریک بهر قوله پیتی عهلی کهوت و به ئیسکه کهیدا چه قیوو و له ئازاریکی زۆردا بوو و هاوه لانی پێیان وا بوو ئه مه لهو تیرانهیه که دهره پێنانی سهخته و چه کیمیکیان بۆ بانگ کرد و پاش وردبوونه وه له برینه که، چه کیم گوتی: "تیره که له نیو ئیسکه که دایه و برینه کهت زۆر قووله، ده توانم دهری بکه، وهلی ئازاری زۆر زۆر ده بیت و بهرگهی ناگریت، ده بیت ئاوی چهند گیایه که بکولینم و بتدهمی تا له هۆش جۆت بجیت، پاشان دهری بکه." عهلی حهیدهر وهلامی دایه وه: "پێویست به بیهۆشکردن ناکات، ههرکات وهستام بۆ نوێژ، تیره که دهر بکه...! چوون من که نوێژ ده که، ئاگام له هیچی دیکه نامینیت." زۆریان گوت، به لام عهلی له سههر قسهی خۆی سوور بوو و هیچ چاره یان نه بوو و چاوه پێیان کرد تا وهختی نوێژ هات. عهلی الله اکبری کرد و به هه موو بوونیه وه له حزوری خودادا وهستا و نوقمی جیهانیکی هینده قوول ببوو، ههرچی ئازار و ناله یه تی براهیه وه و چه کیم و هاوه لانی سهریان سوور مابوو بهرامبه ر خۆپاگری و بیتاله یی... عهرش و عهرز نه فه سیان له خۆیان بریبوو و ته ماشای عهلییان ده کرد و نوێژیکی پر خشوع و رکوعیکی پر پیزی برد و وهختی گه شته سووجه، تیریان له قاچی دهر هینا و نه ئاخیک، نه ئۆفیکیان لی نه بیست و به وه پهری خشوعه وه بهردهوام بوو له نوێژه کهی، چوون زه په یه که ئازاری پی نه گه شت! ئه وه بوو جیاوازیی به ندایه تی عهلی و ئیمه... ههر ئه وهندهش نا، عهلی

زۆر نمونەیی دیکەیی لەو جۆرەیی لێ بینرابوو، بۆیە پێغەمبەر زووزوو ئاگاداری دەکردەو: "ئەیی عەلی! تۆ شیرەکەیی خودای، بەهیزی، بویریت، نەترسیت، وەلێ پشت بە بەهیزیت مەبەستە و پشت بێبەستە بە سیبەری داری هیوای خودایی..."

ئەم وتە بەنرخانەیی خوشەویست هەمیشە لە زەینی عەلیدا بوون و ئەوی جارێک زۆر خراپ پەلاماری کافرێکی دا کە هێرشێ کردبوویە سەر و شمشیرەکەیی دەر کرد و خستیه سەر ملی و پیاوی کافر لەو کاتەدا تا هیزی تیا بوو تفتیکی کردە عەلی، لە کاتیکدا ئەو پەفتارەیی ئەوەندەیی دی عەلیی پەست و توورپە کرد، بەلام شمشیرەکەیی دەستی فری دا، پیاوێکە واقعی و پرسی: "چی بوو؟ بۆچی پەشیمان بوویتەو لە کوشتنم؟"

"چونکە زۆر توورپە بووم و دوا تفتیکردنەکەت ئەوەندەیی دیکە توورپە بووم و گەر بمکوشتیتایە، لە توورپەیدا و لەبەر نەفسی خۆم دەمکوشتی، نەک لەبەر خودا! نەفسم تیکەل بە بابەتەکە بوو و دلسۆزییەکەیی شتواندم، بۆیە ناتکوژم، هەستە برۆ!"

پیاوێکە بەسەر سوورمانەو لە جێی خۆی هەستا و گوتی: "ئێستا دلنیام کە ئەم دینە دینە راستەکەیی! مادەم دینەکەتان هێندە پاکە و بەرژووەندیی تاکەکەسی تێدا نییە، ئەوا منیش موسلمان بووم."

ئەمە بوو عەلی... ئاوا بوو شیرەکەیی خودا... بۆیە لە پیشینەکان و سەردارانێ جەنەتی نەبراوە بوو...

عهلیی فاتیحی خهیبهر

خهیبهر جتییه کی نیشته جیوون بوو له باکووری مه دینه و له سهر ته پۆلکه یه کی پته و بوو، له بهر ئه وهی له سهر ریی شام بوو، خاوهن زهوی به پیت و باخه خورمای زۆر بوو و جتی نیشته جیوونی یه هودییه دهوله مهنده کان بوو. قه لایه کی هه بوو که چندی تیرهاویژی به توانا پاریزگارییان لی ده کرد، دانیشتوانی خهیبهر ئه وه که سانه بوون که پهیمانی ناشتی مه دینه یان شیواند و بهردهوام موسلمانانان بیزار ده کرد و به شوین فیل و تهله که وه بوون و بهردهوام به مه بهستی له ناو بردنی موسلمانان له گهله بیباوه پان ریک ده که وتن و کوتا جار که هه ولی کوشتنی پیغه مبهریان دا، موسلمانان بریاریان دا که تا ئه وه جتییه بهس بی و پرو به پروویان ببه وه، به شمشیر و جهنگ له گهلیان بدوین. عهلی له دوا ی ئه وه هه وله ده سته جی گه شته حزوری ره سول و کوتی: "ئه مر بفرموون یا رسول الله! ئه مر بفرموون با دوژمن په ریشان بکهین." خو شه ویست ئیزنی فرموو و له ماوه یه کی کورتدا سوپایه ک ئاماده کرا، که له هه زار و شهش سه د کهس پیک ده هات، که دوو سه دیان ئه سپسوار بوون، هاوکات له گهله بیست خانم و عهلی و فاتیمه دا

بہرہو خہیبر بہرئ کہوتن. بہدم تہکیرہوہ پریان دہکرد و پیغہمبہر نزای بلاوہونہوہی. پھیامہکھی دہکرد بہسہر پووی زہویدا و دہیفہرموو: "خودایہ، پہنا دہگرم بہ تو لہ خہمی داہاتوو و پہشیمانیی پابردوو و بیہیزی و تہمبہلی و پہزلی و ترسنوکی و قہرز و ستہم و ستہمکاران!"

سو پای موسلمانان بہدم نزا و تہکیرہوہ گہیشتہ خہیبر و گہمارؤیان دا و ئو شہوہ لہوئ مانہوہ و بہرہبہیان، وہختی یہہودیہکان بہئاگا ہاتن، دہبینن گہمارؤ دراون و بہ ترس و لہرزہوہ ہاواریان دہکرد، "گہمارؤ دراوین!" شہرزہ بوون و بہرہو نیو قہلاکہ رایان دہکرد بہ ہیوای ئوہی پاریزراو بن لہوئ و وہختی نہبی ئو حالہی بینین، فہرمووی: "اللہ اکبر! اللہ اکبر!"

"خربت خیر!"

"خہیبر لہناو چوو!"

یہہودیہکان مندال و کہلوپہلیان بردہ نیو قہلاکانی دیکہ و خویان لہنیو قہلای نیتاتدا کو بوونہوہ، کہ بہہیزترینی قہلاکانیان بوو و خوشہویست کہ ئہمہی پیشتر دہزانی، بارہگای لہ بہردہم قہلای نیتاتدا ہلدابوو و جہنگیکی گہورہ بہرپا بوو و بیزہوشتیان گہشتبووہ جتیہک، کہ بہردبارانی ہاوہلکیان کرد، کہ لہ ماندوویتی و شہکەتیدا دانیشتبوو کہمیک بحہویتیہوہ و لہ جینی خویدا شہہیدیان کرد. جہنگکہ ماوہی چہند روژیک بہردہوام بوو و ئالاکہی دہدایہ دہست ہہرکہسیک فہتحی قہلاکہی بہ نسیب نہدہبوو و ئہم جار

خوشه‌ویست دهمه‌وئواره هاوه‌لانی کۆ کرده‌وه و فهرمووی: “به‌یانی ئالاکه ده‌ده‌مه ده‌ستی که‌سیک که‌خودا و پیغمبه‌ری زۆر خوش ده‌ویت و خودا و پیغمبه‌ریش ئه‌ویان خوش ده‌ویت و له‌سه‌ر ده‌ستی ئه‌و خه‌یبه‌ر فته‌ح ده‌کریت.” هه‌مووان که‌وتنه مه‌راقیکی زۆره‌وه و ئه‌و شه‌وه‌یان له‌نیو ئه‌و مه‌راقه‌دا کرده‌وه، تو بلینی کئ بیت؟ به‌ره‌به‌یان، له‌گه‌ل بانگی به‌یانی، هه‌مووان هه‌ستان و خوشه‌ویست داوای کرد ئالاکه‌ی بۆ به‌یتن، ئاله‌که‌یان بۆ هینا و هه‌مووی ئاره‌زووی ئه‌وه‌ی ده‌کرد ئه‌و که‌سه‌ی ناوی ده‌هینریت خوی بیت و خوشه‌ویست هه‌ر چاوی ده‌گێرا و له‌ کۆتاییدا فهرمووی: «عه‌لی له‌کۆتییه؟» هه‌مووان ته‌ماشای ئه‌ملاولای خویان ده‌کرد و که‌س عه‌لی نه‌بینی و له‌داوای سۆراغکردن، ته‌مasha ده‌که‌ن عه‌لی له‌نیو چادره‌که‌یدا له‌ حالیکی په‌ریشاندا پال که‌وتوو و گه‌رما لینی داوه، بیتیز بووه و و چاوه‌کانی هینده ده‌کزانه‌وه، نه‌یده‌توانی له‌ جیی خوی به‌رز بیته‌وه و حالیان عه‌رزى په‌سول کرد: “عه‌لی نه‌خوشه‌!” “بانگی بکه‌ن بۆم.”

عه‌لی په‌ریشان و له‌ ئازاردا له‌ چادره‌که‌ی هاته‌ ده‌ره‌وه و چاوه‌کانی ئاوسابوون و سوور ببوونه‌وه و نه‌یده‌توانی بیانکاته‌وه و خوشه‌ویست که‌ بینیی، زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی کرد و بسم‌اللهی کرد و ده‌ستی هینا به‌سه‌ر چاوه‌کانیدا و له‌ خودا پارایه‌وه: “خودایه، ده‌ردی سه‌رما و گه‌رما له‌سه‌ر عه‌لی به‌ره‌وینیته‌وه.” له‌ به‌ره‌که‌تی ئه‌م نزایه‌دا بوو که‌ له‌و پۆژه به‌داووه عه‌لی نه‌ به‌ گه‌رما نا‌په‌حه‌ت ده‌بوو، نه‌ به‌ سه‌رما و

لە هاویندا قەفتانی ئەستووری لەبەر دەکرد و ناپەرەت نەبوو و لە زستاندا بە جلی تەنکەوێ هەڵدەسووپا و هەرگیز سەرماي نەدەبوو...

زۆری نەبرد، ئازاری چاوی عەلی پەوايەو و وەختی بەتەواوی هاتەوێ سەر خۆی، خۆشەویست ئالاکەي دایە دەست و بە دەستەکانی خۆی زڕیپۆشیکی بۆ لەبەر کرد و شمشیری زولفیقاری لە کەمەر بەست و فەرمووی: "بەهنگی، نەترسیت! هەتا ئەو ساتەي خودا فەتحت بە نسیب دەکات بەهنگی و نەکەي تەماشای دواي خۆت بکەیت و بۆهستیت!" جوامێرەکەي عەرەب وەک شیر خۆي هەڵدایە مەیدانی جەنگ و وەلامی دایەوێ: "هیچ خەمت نەبێت یا رسول الله، هەتا ئەو ساتەي خودا سەرکەوتنمان بە نسیب دەکات، دژیان دەبەهنگیم!" گەورەترین سەرکردهي جیهان تاکتیکی جەنگی دەدا بە زاوێکەي و فەرمووی: "ئەي عەلیی شیرەکەي خودا، تا دەگەیتە قەلاکەیان، هێواش و لەسەر خۆ بپۆ و سەرەتا بانگهێشتیان بکە بۆ ناو ئیسلام و پێیان بلی گەر موسلمان بن، ئەریکیان چییە، چوونکە وەلاهی تەنها یەکیکیشیان موسلمان بێت، زۆر باشترە بۆت لەوێ چەندین حوشتەر لە پێناوی خودادا قوربانی بکەیت."

عەلی ئالای سپیی هەلگرت و پێشپەرەیی سوپای کرد و لە بەردەم قەلاي نیتاندا لەسەر قسەي پەسول ئالاکەي چەقاند و پۆشت بۆ لای سەرکردهکانی یەهود و دووبارە باسی ئیسلامی بۆ کردن و بانگهێشتی کردن بۆ ناو دینەکە، بەلام

زور به ناشیرینی ره تیان کرده وه و مہرحہ بی سہر کردہ یان،
 کہ دوو زریپوشی له بہردا بوو و جہنگاوہریکی بہ توانا بوو،
 بہ رامبہر عہلی و ہستایہ وه و گوئی: "من ئہو پیاوہم کہ
 دہندہ ترین شیرم بہ یہک شمشیر داوہ له زہوی، کئی دہتوانی
 من ببہ زینتی؟ کئی دہتوانی خہیبہرم له دہست دہر بکات؟"
 ئہمہ بانگہیشتی مہرگ بوو مہرحہ ب کردی و داوای
 جہنگی دہکرد. عہلی شیر ی خودا بہ ئہو ہیزہی خودا پئی
 بہ خشیبوو، بریاری تارومار کردنی سوپای ببیاوہرانی دہر کرد
 و وہلامی دایہ وه: "من ئہو کہ سہم دایکی بہ حہیدہر بانگی
 دہکات! له بویریدا بہ ہہیبہترین شیر ی دارستانم و ناہیلم
 بژین و لہ سہر زہوی پاتان دہخہم!" بہ ناوی خودا شمشیری
 زولفیقاری دہر کرد و شہریکی یہکاویہ کیان لہ گہل مہرحہ د
 کرد و بہ چہند شمشیریک دای له زہوی و ہلنہستایہ وه و
 پیغہمبہر مژدہی دا بہ موسلمانان: "ئیدی فہتھی خہیبہر زور
 ئاسانتہرہ."

ئاوازی تہکبیر و شوکر تیگہل بوون و سوپا ئہوہندی دی
 ہیزی گہرایہ وه بہر و پہلاماری سوپای ببیاوہرانیان دا و عہلی
 لہ پیشی پیشہ وه و چاوہکانی لہ فہتھی قہلاکہ زیاتر، ہیچی
 نہدہبینی. عہلی لہ دہرگا کہ نزیک بوویہ وه و قاپیی قہلاکہی
 لہ جیی خوی ہلکەند و بہ ئہو ہیزہی خودا پئی بہ خشیبوو،
 قاپیی ئاسنین و قورسی ہلگرت و کردی بہ سیپہر بۆ خوی
 و ہرکی دہیبینی، چاوی ئابلہق دہبوو. یہوودیہکان لہ
 ترساندا بہ راست و چہپدا رایان دہکرد و موسلمانان دہستیان

گرت بەسەر نەتات و ھەرحەوت قەلاکە ی دیکە ی خەییەردا. یەھودیە کە یان مال و مولک و سەرۆت و سامانیان لە دەست دا و ھەمووی بوو غەنیمەتی جەنگ و موسلمانان دەستیان بەسەردا گرت. بەو جۆرە مەحروم دەبوون لە ھەموو شتێک، ئەوانە ی لە جیتی دین قینیان ھەلەدەبژارد... جەنگ کۆتایی ھات و خوشەویست غەنیمەتی بەسەر ھاوێلاندا دا بەش کرد لە گەل ئەو ی ھەمووان لەبەر پەزنامەندیی خۆدا لەو ی بوون، بەلام بەو جۆرە پاداشتیکی بچووکی دونیاییش درانەو و پاداشتی گەورە لەودونیا چاوەڕێیان بوو. خوشەویستی دڵناسک ئەو بیست ئافەرەتەشی بیتەش نەکرد کە بەشدار بوون لە تیمارکردنی برینداران و ئامادەکردنی خۆراک و ئاو و پێداویستی جەنگاوەران و بەردی بەنرخ و ملوانکە و بازن و گوازی ئەلماسی پێ دان و بەو خوشی و شادییەو گەپانەو و عەلیی حەیدەر لە رینگا دەیگوت: "بە ھاوکاریی پێغەمبەر گەیشتم بە نازونیمەت و پەزنامەندیی خۆدام بە دەست ھێنا، لەو زیا تر ھیچ ناوی و تاکە ئارەزووم ئەو یە اللە گیان لە بەھەشتدا لێم رازی بیت." لەو بەدوا سەردەمیکی ئاسانتەر بۆ موسلمانان فەراھەم بوو. وەلی فاتیمە و عەلی، لە گەل ئەو ی چەند پارچە زەویەکیان وەک غەنیمەت وەر گرتبوو و ترخیتیکی زۆری ھەبوو، بەلام ھیچ لە ژیا نیان نەگۆزا و نە پۆشاکێ ئاوریشمیان دەپۆشی، نە مستیلە و بازنی ئەلتوون و یەک پارچە کەلوپەلیان نەخستە سەر ئەو کەلوپەلانە ی لە سەرەتای ھاوسەرگیرییەو کەریبوویان و ھەرچی پارە یەک لە فرۆشتنی

ئەو زەویانەو بە دەستیان گەیشت، دایان بە هەژار و نەدار
و لە پیناو زیاتر بلالو بوونەو هێ دیندا خەرجیان کرد. فاتیمة
کچی خەدیجە بوو و سەرقالی بونیادنانی کۆشکی قیامت
بوو، نەک دنیا و عەلیش هێچ جیاوازییەکی نەبوو لە گەل
ئەودا و لە سەر مستیله کە هێ دەستی نووسی بووی: "الملك الله"
"مال و مولک هێی خودایە." عەلی و فاتیمة چاویان پڕ بوو
و بە شوێن لە زەتی سێ پۆژە هێ دنیاو نەبوون و دەیانزانی
ژیان یەک جارە و لە گشت دەرفەتیکدا مال و مولکیان لە پیناو
خاوەن جوانیدا دەبەخشی...

حیکایه‌تی ده‌ستبه‌نییک

«وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ»
"تۆ چاوه کانت مه بره ئه و ناز و نعيمه تانه ی داومانه
به تا قم و ده‌سته یه له وان (بیباوه‌ران)، (چوونکه ئه وه)
زینه ت و جوانی ئه م ژیا ی دنیا یه بۆ ئه وه یه تا قییا ن
بکه ی نه وه تیایدا، دُنیا به پزقور پۆزی په‌روه‌ردگارت (له
دوار پۆژدا) چاکتر و به‌رده‌وامتره."

سوره‌قی طه/ ۱۳۱

پۆژانی دوا ی فه‌تحی خه‌یبه‌ر بوو و به‌هۆی ده‌ستکه‌وت
و غه‌نیمه‌ته‌کانی جه‌نگه‌وه‌ حالی موس‌لمانان گه‌لێک باشتر
ببوو. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی هۆزی به‌نی قه‌ینوقه‌ی یه‌هودی په‌یمانیا ن
شکا ندبوو، له‌مه‌دینه‌ ده‌ر کران و چه‌ندین مال و عه‌رزه‌ به‌تال
بوو و عه‌لی و فاتیمه‌ له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئیستا دوو مندالی دیکه‌شیا ن
هه‌بوو، باریا ن کرده‌ یه‌کی له‌و مالا نه‌ و ئه‌و ماله‌ی پێشتر تیی‌دا
ده‌ژیا ن، کرا به‌ دیوه‌خانی پێشوازی و ه‌فد و میوا ن. په‌یامی
ئیسلا م به‌ره‌و دوورترین کون و قوژبه‌کانی جیهان ده‌نیردرا
و کۆتا پیغمبه‌ر و هاوه‌لان شه‌و و پۆژ له‌ پا که‌پا کدا بوون و

عہلی وہک ہمیشہ لہ ریزی پیشہ وہ و ماندووترینہ کان بوو و فاتیمہ ش سہرقالی خانمان بوو و لہ ہمان کاتدا کاروباری ناو مال و مندالیشی بہ پئی دہ کرد.

وہختی خوشہ ویست و ہاوہ لان بہ مہ بہستی بلاو کردنہ وہی دینی ئیسلام دہ چوون بؤ گہشت، بہ گشتی لہ سہحر و بہرہ یاندا دہ گہ یشتنہ وہ مہ دینہ و خوشہ ویست یہ کم شت سہریکی لہ مالی کچہ کہی دہدا. فاتیمہ ہواالی گہ پانہ وہی باوکی پئی گہ یشتبوو و مندالہ کانی جوان شؤردبوو و بہ سہرہ قژی حہسہن و حوسہینی داہینا و دواتریش پرچہ کانی زہینہ ب و ئومو کہ لسومی ہؤنییہ وہ و بہ مووروی رہنگاوپرہنگی جوان پازاندیہ وہ و بؤنی خوشی لی دان. خوشہ ویست گہ یشتہ مالی کچہ کہی و نہ وہ کانی بہرہ و پرووی رایان کرد و بؤنی خوشی نہ وہ کانی و عہمبہر و میسکی باپیر تیکہل بہ یہک بوون و وہختی ویستی بچیتہ ژوورہ وہ، پەردہ یہکی نہ خشداری ئاوریشمی بینی بہ دہرگا کہ وہ ہلواسراوہ و لہ گہل بینینی ئہ وہدا گہ پایہ وہ و نہ چوویہ ژوورہ وہ. فاتیمہ ہەرچی دہ کرد، نہ یدہ زانی بؤچی باوکی گہ پاوہ تہ وہ و لہ خہم و دلتہ نگیدا وہخت بوو دلی دہتہ قی و کاتی ئیوارہ عہلی ہاتہ وہ مالہ وہ، ہہستی بہ دلتہ نگی و مہ نگیی فاتیمہ کرد و بہ دہنگیکی پر موحیبہت و گہرمہ وہ پرسیی: "چیتہ؟ بؤچی وا دلتہ نگی؟" فاتیمہ بہ پروویہ کی کوژا وہ وہ ہلامی دایہ وہ: "یا عہلی! ئہ مرؤ پەسول اللہ ہات بؤ مالمان، بہ لام پینش ئہ وہی بیتہ ژوورہ وہ، گہ پایہ وہ!" عہلی دلنیا بوو لہ وہی خوشہ ویست دلی لہ شتیک

په نجاوه، به لامل نه یو یست وا به فاطیمه بلیت و ده سته جی له مال دهر چوو و چوویه حزوری په سول: “دایک و باوک و گیانی شیرینم فیدات بی یا رسول الله! نه مړو هاتوویت بو مالمان، وهلی پینش نه وهی بیتته ژووره وه، گه پراویده ته وه، فاطیمه گه لی دلته نگه، چ که موکو و پریه کمان هه بو وه؟”

خو شه ویست به تونیکي گله بیئامیزه وه وه لاملی دایه وه: “په ردهیه کی ئاوریشمی نه خشدارم دی به دهر گای مال که تانه وه نه هی عه لی! من چ کارم به دونیا و په ردهی نه خشداره؟”

عه لی له حال و مه سه له که حالی بوو و گه پرایه وه و هوکاری گه پراڼه وهی په سولی بو فاطیمه باس کرد. په رده که به دیاری هاتبوو بو فاطیمه و نهیده زانی چی لی بکات و گوتی: “چی لی بکه م، نازانم؟”

“باوکت فهرمووی با بیداته که سیکی موحتاج.” فاطیمه ده سته جی په رده که ی لیکرده وه و دایه ده ست عه لی و کردیان به دیاری مالیکي هه ژار و ژنه ی خاوه ن مال زور خوشبه ختانه وه ری گرت و پارچه پارچه ی کرد و کردی به کراس بو کچه کانی و هه م نه وان، هه م فاطیمه ئیستا دلخوش بوون و به و جوړه مال که ی بوویه وه به ساده ترین مالی مه دینه و ئیدی نه و خانمانه ی بو پرسپاری دینی و فیربوون ده هاتنه مال که ی، به نمونه ی خراپ و هریان نه ده گرت.

په سول ده میک له مزگه وت و ده میک له گهل میوان و ده میک له گه شت و ده میک له حوزوری جو بریلدا بوو و له و وه خته که مه ی ده مایه وه و لای خیزانه کانی بوو، ئا فره تان بو

وهرگنتی وه لامي پرسیاره کانیان سهردانیان دهکرد. جاریک فاتیمه ی کچی حوبه یره، که خانمه هاوه لیک بوو، بۆ کاریک سهردانی ره سولی کرد و چند مستیله یه کی گهره ی ئالتوون و چند بازنیکی ئه ستووری له ده ستدا بوو و خوشه ویست نارحه ت بوو که ئه مه ی بیني و هاوه له ژنه که که ههستی به مه کرد، ده سته بجی چوویه خزمه تی که که ی ره سول و له لای ئه و نارحه تی ره سولی به خشله کان باس کرد فاتیمه ش ده سته بجی بازنه کانی دهستی دهر کرد و دهستی برد بۆ زنجیره که ی ملی و ئه ویشی لیکرده وه و گوئی: "هه رچه نده ئه مه دیاری عه لییه! به لام ده یبه خشم." زنجیره که هیشتا له دهستی فاتیمه دا بوو وهختی ره سول هاته ژووره وه و فهرمووی: "ئه ی فاتیمه! هه زت ده کرد خه لکی بلین که که ی ره سول زنجیریکی ئاگرینی به ده سته وه یه؟" فاتیمه زنجیره که ی نارده بازار و فروشتی و به پاره که ی کۆیله یه کی کپی و ئازادی کرد و خوشه ویست که ئه مه ی بیست، فهرمووی: "سو پاس بۆ ئه و خودایه ی فاتیمه ی له ئاگر پژار کرد." دواتر به سه وبانی هاوه لی گوت ملوانکه یه کی له قوماشی یه مه نی نه خشینراو و دوو ده سته بنی له عاجی فیل دروستکراو بۆ فاتیمه بکپیت و فهرمووی: "ئه مانه ئه هلی به یی من! هه ز ناکه م ئاره زووه کانیان له ژیان ی دنیادا به فیرۆ بدن."

ئهم پووداوه جاریکی دی فاتیمه ی له رزاند و سو پاسی خودای کرد که نه که وته نیو ته له که ی نه فسی به دکار، هه لبه ت که ئالتوون هه رام نه بوو بۆ خانمان و بگره زینه و جوانیش

بوو، بہ لام ئو کچی پیغہ مہر بوو و ویژدانی قبولی نہ دہ کرد
لہ کاتیکدا نیوہی ئومہت دہنالینن، ئو دہستہ بنی ئالتوون
لہ دہست بکات. ئینسان دہبووایہ بہ جوڑی بڑی، فیتہ تی
قہ دیم نہ شیوینئی و دہماری ئیرہیی کہس نہ جوولینئی و سادہ،
وہلی گونجاو بہ بارودوخیش بڑی...

به شی شه شه م

«صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ»

«رپی ئه وانه ی چاکه ی خۆت به سه ردا پرشتن، نه ک رپی
ئه وانه ی بهر تو وره ی که وتن و نه رپی ونبوو ه کان.»

فاتحه/ ۷

عەشق جوانترین گوشتار بوو

ئەوان پىش ھاوسەرگىرى ھىندە لەگەل يەكدا نەبىوون
ئەزبەرى يەكدى بکەن، ھەر بۆيە ئىستا نوقمى نەيتىنى قەدىمى
يەكدىناسىن و دەستبۆنەبراوى يەكدى بىوون، ھەر سات و
ھەر لەحزەيەك نوقمى زياتر شارەزابوونى كونوكلەبەرەكانى
يەكدى دەبوون، بەلام بە ھەلالى و پىپىندراوى...

ئەوھى كە كەم دەدوان و زۆر گوڭيان بۆ يەكدى دەگرت،
گشت ساتىكى ژيانى مانادارتر كردبوون، ھەرگىز ئاگايانە دلى
يەكيان نەدەشكاند و پىيان بە دەمارى تووپرەيى يەكدىدا نەدەنا،
ھەر بۆيە مالىيان باخى حوزور و سەرچاوى خۆشەويستى
بوو. لای ھەمووان پروون بوو كە بەشىكى زۆرى بوپىرى و
سەرکەوتووى ەلى خۆشەختى و ئارامىي نىو مالەكەى بوو و
ئەوھ ياسايەكى ئىنسانى بوو ئەو پۆحەى لە مالەوھ سكونەتى
نەبوو و ئەو دلەى لە مالەوھ دەست بەسەرىدا نەدەھىترا، لە
دەرەوھ كز و كوژاوه و بىنەيز دەبوو...

بادەى دلى ەلى بوو فاتىمە، شەنەباى فېنككەرەوھى فاتىمە
بوو ەلى...

بەیانیی پۆژیکى ئارامبەخشى مەدینە، خۆشەویست و عەلى
بەیەكەوێ دانیشتبووون و پەسول پرسىاریکی لە عەلى کرد: "یا
عەلى، تۆ خودات خۆش دەویت؟"

"هەلبەت خۆشم دەویت،" عەلى وەلامى دابووێوێ.

"ئەى پێغەمبەرەكەشت خۆش دەویت؟"

عەلى سەرى سوور مابوو، ئەم پرسىارانە چىن نەبى
دەیانكات، مەگەر گومانى هەيە لە خۆشەویستی عەلى!

"بەلى یا رسول الله."

"ئەى فاتیمەشت خۆش دەویت؟"

"بێگومان یا رسول الله."

"هەسەن و حوسەین ئەى؟"

"بەدلىاییهوێ زۆرم خۆش دەوین یا رسول الله."

پێغەمبەر زەردەخەنەیکى کرد: "ئەى عەلى، چۆن پێنج
خۆشەویست لە یەك دلدا جى دەیتەوێ...؟"

عەلى هەرچى کرد، وەلامى ئەو پرسىارەى بۆ نەدرایەوێ،
گەرچى دەرگای عیلم و زانست بوو! وەلى وەلامى پرسىاریکی
لەو جۆرە سادەى بۆ نەدرایەوێ و لەژیریا مایەوێ و ئیزنى لە
حەبیب وەر گرت: "ئیزن بفرموون، دەبیت زۆر قوول بىر لە
وەلامى ئەو پرسىارە بکەمەوێ."

كاتى ئىوارە هاتە مالهوێ، فاتیمە هەستى بە مەنگى و
ماتیەكەى کرد، بێدەنگ بوو، بىرى دەکردەوێ، خەيالى دەرۆشت
و فاتیمە بە موحیبەتەوێ لى نزىك بووێوێ و پرسىى: "مات و
بێدەنگ دەتبینم، چىیە وا دلى ماندوو کردووى خۆشەویست؟"

عەلی باسی پرسیارەکی پەسول و بێوەلامیی خۆی بۆ کرد، فاتیمه زەرەخەنەیهکی کرد: "قەیدی چیه دڵ یەک و خوشەویست پینچ بیت گیانی من! دڵ ئاراستە ی هەیه و هەر ئاراستەیهکی تیشکی خوشەویستییهکی جیاواز دەداتەو، بە باوکمت بگوتایه، یا رسول الله، من خودام بە زهین و رۆحم خوش دەوێت و پێغه‌مبەر بە دڵم و هاوسەرم بە نەفەسم و حەسەن و حوسەینیش بە میهرەبانیم!"

عەلی لە وەلامەکی فاتیمه‌وه تەماشای گشت جیهانی کرد، لە ناوچاوی فاتیمه‌دا گۆلی بەهەشتی دەبینی خۆنچەیان دەکرد و قوم- قوم لە ئاوی کەوسەری چاوەکانی دەخواردەو و فاتیمه بەردەوام بوو: "عەشق پیت-پیت ناکرێت ئە ی عەلی! عەشق شەوی تاری نییه، عەشق پارچە پارچە ناکرێت و عەشق بیکۆتایه و ئەوانه ی لە خالی جوولە ی عەشقدایه یەک دەگەن، هەر وا ئاسان لەیهک دانا بڕێن. عەشق دۆزینەوی خودا و بە خاتری ئەو خوشویستی ئەوانی دییه. عەشق لە نەبوونیدا بال و لە هیچدا هەموو و سەرچاوه ی هیزی دڵه، ئەوانه ی عەشق ناچەژن، لە ئاوی تەنکی دۆنیادا دێن و دەچن." عەلی بەم وەلامه ی فاتیمه سوکناپی هات و بێدەنگیهکی شیرین کەوتە نێوانیان و تەماشایهکی یەکدییان کرد، ئای لە بێدەنگی، کە تیکەل بە عەشق و خوشەویستی و نیگا دەبوو، چەنێ جوان بوو...

عەلی بەو نەفەسه‌وه هەستایه سەر پێ و رۆیشتەوه بۆ لای پەسول: "سلاو لە جوانیت ئە ی نەبی، خوشەویستی نێو دڵ و فیکره ئالۆزەکانم کۆ کردوو و تەوه و هاتوو و تەوه خزمەتت."

”دل چەند ئاراستە يەككى ھەيە، لای راست و چەپ و پېش و پىشت و چەندىن جىيى دىكەي ھەيە، مەن خۇدام بە فىكر و ئىمانم خۇش دەۋىت، ئىۋەم بە ئىمان و پۇج، فاتىمە بە نەفەسم و ھەسەن و ھوسەينىش بە ھەستى باۋكايەتيم.“ خۇشەۋىست زەر دەخەنە يەككى كرد: ”ئەي ەلى، ئەم وتانەت گولن و لە دارى پېغەمبەر ايتى لىكراۋنە تەۋە، ميوەن بە لقەكانىە ۋە پىگەشتون.“

ەلى ئاسۋودە و ئارام خۇشەۋىستى جى ھىشت و لە گشت جىيەك، تەنانەت لە ئاۋازى نىۋ باي مەدینە شىدا ھەستى بە ەشق و بوۋنى فاتىمە دەكرد و بىرى لە وتەكانى دەكردەۋە: ”مەركەزى جوۋلەي ەشق موخەممەدى مۇستەفايە و كەۋن لە حورمەتى ئەۋ خالەدا دەسوۋپىت. يەك سات نورى ئەۋ بىكۆزىنرېتەۋە، دۇنيا دەبىت بە تارىكىستان و ئاۋ زویر دەبى و گول دەژاكى و پوۋناكى بىزە ناكە و خۇر دەكۆزىتەۋە و ھىچ شتى چىزى نامىنى. گەر فرمىسكى عاشقان نەبىت، دۇنيا دەبىتە بىابان و پەرەي پەنگاۋە پەنگى گولان دەبنە خەلۋوز.“

ەشق لە دلى ھەركەسىكدا ئەۋ نەناسىت، گولنىكى ئاگرىنە، نە دەخۇرېتەۋە و نە تف دەكرېتەۋە، گەر زەرەيەك لە ەشق بىكەۋىتە سەر پوۋى زەۋى، دۇنيا دەسوۋتى. ئىمە عاشقى سىبەرى سىبەرەكەي ئەۋ زەرەيەين...

ھىندەي ژمارەي فرمىسكى عاشقان و گەلای دارەكان و گول و خۇنچەكان و پەپۋولەكان و بالندەكان سلاۋت لى بىت ئەي سولتانى ەشق! سلاۋ لە گيانى پاكىت يا حبيب الله، ئىمە ەشق و ژيان و بوۋنىش لە تۆۋە فىر بوۋىن ئەي خۇشەۋىست...

حیکایه‌تی هه‌ناریک

فاتیمه خانه و فاتیمه دانه و فاتیمه وا نه‌بوو... فاتیمه دایک و فاتیمه تۆو و فاتیمه لقوڤۆپ و خونچه بوو... فاتیمه تایبه‌تترین میوه‌ی نوری موحه‌مه‌د بوو و... خۆشه‌ویستییه‌که‌ی له‌نیو دلی عه‌لیدا پۆژبه‌پۆژ زیادی ده‌کرد و فاتیمه له‌نیو عه‌لیدا شیوه‌ی ئاسمانیکی پان و به‌رین و بیسنووری وهر گرتبوو. عه‌لی به‌رگه‌ی یه‌ک ساتیش کزی و لاوازی و دلته‌نگی نه‌ده‌گرت و دیسان فاتیمه ماندوو و شه‌که‌ت و نه‌خۆش بوو، تایه‌کی به‌رزی هه‌بوو و وپینه‌ی ده‌کرد. عه‌لی له‌ته‌نیشیدا ڤاکشابوو و ته‌ماشای برژانگه درێژه په‌شه‌کانی و کولمه سووره‌ه‌لگه‌ڤاوه‌کانی ده‌کرد و ده‌یویست فاتیمه داوای شتیکی لی بکات و بۆی به‌ینیت، وه‌لی له‌ ماوه‌ی نو سالی هاوسه‌رگیریاندا فاتیمه هه‌رگیز داوای هیچی لی نه‌کردبوو و نه‌یویستبوو له‌ نه‌بوونی و نه‌داریدا شه‌رمه‌زاری بکات و بیکاته‌حالیکی ناخۆشه‌وه. به‌لام عه‌لی ئه‌م جاره سوور بوو: “ئه‌وه‌نده ساله‌ هاوسه‌رین، تا ئیستا داوای هیچت لی نه‌کردووم ئه‌ی فاتیمه، بۆ جاریکیش بیت ئه‌و هه‌سته‌م پی ببه‌خشه، ئاره‌زووی چی ده‌که‌یت بۆت بینم؟” زه‌هرا نه‌یویست دلی عه‌لی بشکینێ و به‌ نازیکه‌وه، که‌ ته‌نها

يار به سەر ياريدا دەكات، گوتى: "هەنار هەبووايه، ڕەنگە ئەم تايەى دايبەزاندمايە و باش ببوومايە، بەلام بەم وەرزه لەكوئ هەنارم بۆ دىنى؟" بە هيچ جۆرى وەرزی هەنار نەبوو، بەلام عەلى بەو زانینەوه ڕپی بازاری گرت و بە بەقالەکانی گوت: "نەخۆشێکم هەیه داواى هەنار دەكات، لە هەركوئ دەستم بکەویت، نرخى چەند بێت، دوو ئەوەندە دەدەم، بەس بۆم پەیدا بکەن!"

هەمووان بە يەك دەنگ وەلامیان داينەوه: "وەرزی هەنار دەمێکە بەسەر چوو، لەكوئ پەيدای بکەين!" گەنجێک لە پشتهوه هاواری کرد: "ئەو ماوەیهى پێشوو شەمعونى يەهودى لە تائيفەوه هەنارى بۆ هات، برۆ بپرسە بەلکوو ئەو لای مابێت."

عەلى دەستبەجئ چوو بۆ لای شەمعون: "بێستوومە لە تائيفەوه هەنارت بۆ هاتوو، گەر تکا بکەم دانەيەکم دەدەيتى بۆ نەخۆشەکەم! نرخى هەرچەندە، چەند ئەوەندەت دەدەم." "پاستە لە تائيفەوه هەنارم بۆ هات، وەلى منداڵەکان هەر زوو تەواويان کرد." ژنەکەى شەمعون لە پشتهوه هەلى داينە: "يەك دانەم بۆ خۆم هەلگرتبوو، مادەم نەخۆشى هەيه، با بێدەينى." هەنارەکەيان داينە و عەلى پارەکەى دا و خۆشەختانە بەرەو مالهوه دەڕۆيشتەوه و لە ڕيگا پياويکی پيرى بينى بەدەم خۆيهوه و ڕپنەى دەکرد و ديار بوو زۆر نەخۆش و ناساغ بوو، عەلى لە بەردەمیدا چۆکی دادا و پرسى: "چیتە! پێم بلێ با چارەت بۆ بدۆزمەوه."

پیرہ میڑدہ کہ بہ دوو چاوی کوڑاوه و ماندووه وه تہ ماشای کرد و دلخوش بوو بہ بینینی عہلی و گوتی: "پینچ پوڑہ لہم حالہ دام! نہ خوش و دہردہ دار و ناساغم، تایہ کی بہ رزم ہہیہ، خوزگہ ہہ ناریکم دہست دہکہوت!"

ٹای لہو ریکہ وتہ سہیرہ! چہ ندین سالہ فاتیمة داوای یہک ہہ ناری لی کردووه و ٹیستاش ٹہم پیاوہ ٹہو ہہ نارہی دہوی! نہ یدہ زانی چی بکات، ہہ نارہ کہی بدایہ بہ پیرہ پیاو، بہ دہستی بہ تال دہگہ پایہ وه لای فاتیمة گیانی و بیبردایہ بو ٹہو، ٹہم پیرہ میڑدہ ٹاوا پەریشان دہبوو، ٹایہ تیکی سورہ تی الضحی ہاتہ فیکری: وَأَمَّا السَّائِلُ فَلَا تَنْهَرْ (ہلہ ماشاخی بہ ہہ ژار و داماو و سوالکہ راندا) بی دوودلی ہہ نارہ کہی دہستی دایہ پیرہ پیاوہ کہ و گہ پایہ وه بو مالہ وه و شہرمہ زار و بیتدہنگ سلاوی لہ فاتیمة کرد و فاتیمة بہ زہردہ خنہ وه تہ ماشای دہکرد و لہو ژنہ نہ خوشہ نہ دہچوو کہ جیی ہیشتبوو و تایہ کہی نہ مابوو و بہ خیرہاتنہ وهی عہلیی کرد. عہلی پروداوہ کہی بو گیز پایہ وه و دہیزانی فاتیمة ٹہہلی بہ خششہ و لینی تیدہ گات: "چاکت کردووه! سویند بہ خدا نہ حہز، نہ ٹارہ زووی ہہ نار لہ دلما نہ ماوہ و دہلئی خوار دوومہ!" عہلی دہبارہ عاشقی فاتیمة بوو و لہ دلی خویدا دہیگوت: "فاتیمة چہند لہ ہہ نار دہچیت! لہ دہرہ وه بوونیکی بیتدہنگ و مہنگ، لہ ناوہ وه پر لہ ہہ زار زہردہ خنہ و جوانی و ٹاہہنگ، و ہک ہہ نار رہنگدار و بوئدار و شیفا بہ خشہ فاتیمة، ہہر زہرہ یہ کی و ہک دہنکی ہہ نار دہوایہ و و ہک ہہ نار لہ پروکہ شدا یہک

و له ناوه وه هه زارانه فاتیمة. "عهلی له دواى پیغه مبه ر که سى دیکه ی نه دیبوو ئه وهنده ی فاتیمة به به خشین تیر بییت و له م بیرکردنه وانهدا بوو له تهقه ی دهرگا درا: "کینه ئه وه؟"

"سهلمانی فارسیم، دهرگا که بکه ره وه ئه ی عهلی."

زاوه که ی په سول دهرگای کرده وه و سهلمان به سه به ته یه کی داپوشراوه وه له بهرده میدا وه ستابوو: "به خیر بییت، خوشیت هیتا ئه ی سهلمان، ئه مه چییه؟"

"په سوله لالا بۆی ناردوون."

عهلی سه به ته که ی هه لدایه وه و ده بینى نو هه ناری ئال به ره و پروی پیده که نن و به زهرده خه ته وه گوتی: "ئه ی سهلمان، خودای گه وزه یه ک به ده پاداشتی به خشش ده داته وه و ئه مه یه ک به نویه." سهلمان پیکه نی و ئه وه ناره ی شار دبوویه وه خستیه نیو سه به ته که و گوتی: «ديسان برده ته وه ئه ی عهلی! سه به ته که ده هه ناری تیدا بوو و بۆ ئه وه ی تا قیت بکه مه وه، دانه یه کیانم شارده وه و ديسان بۆم دهر که وته وه که هیچت لی ناشارد ریته وه!»

هه ردووک پیکه نین و سهلمان مالئاوایی لی کردن و فاتیمة و عهلی چاویان که وته سه ر یه ک و ده ستیان کرد به پیکه نین...

وَمَك خَاك پَر نَهِيْنى بُوو عَهلى

«خۆشه ويست تا دلى خۆشه ويسته كه ى

نه هينيتته وه، ئاويش ناخواته وه...»

"حه زره قى فاتيমে"

عهلى تازه كى له گهشت هاتبوويه وه و ماندوو و شه كهت
گه پابوويه ماله وه و له گه ل فاتيমে دا سووكه موناقه شهيه كيان
ببوو. ئه وان دلره نجان هه كانيشيان له خه لكى جياواز بوو و
عهلى بۆ ئه وه ى دلى فاتيमे ئازار نه دات، له مال پۆشتبوو و
خۆشه ويست وهك خووى پۆژانه ى سهردانى كچه كه ى كردبوو
و كه عهلى نه ديبوو، له فاتيমে ى پرسى بوو: "عهلى له كوئيه؟"
فاتيमे زۆر دلته نگ بوو و نه يده زانى چۆن پرونى بكاته وه
و گوته: "دهنگه دهنگىكى بچوو كمان بوو و عهلى له گه ل ئه وه ى
زۆر ماندوو بوو، سه رخه ى نيوه پروانى نه شكاند و له مال دهر
چوو، نازانم له كوئيه."

دلشكاندن ى يه كدى شتىكى نامۆ بوو به وان و هه رگيز پى
پانه هاتبوون و خۆشه ويست چوويه دهره وه به شوين زاواكه يدا
بگه پى و له پىگا سه هلى بىنى: "عهليت نه بىنيوه ئه ى سه هل؟"

”به لئ، له مزگهوت بینیم یا رسول الله، له سووچیکدا پال که وتبوو.“

پیغه مبه ر چوو بۆ مزگهوت و بینیی له سووچیکدا راکشاوه و عه باکه ی له شانی که وتوو ته خواره وه و پرچه کانی ئالۆزکاوه و له سه ر خۆله که خهوی لئ که وتوو. خۆشه ویست ته ماشای ده کرد و چاوه کانی پر بوون بۆی و وا راکشابوو، وهک ئه وهی بلیت، ”ده بیت پیش ئه وهی بمرین، بچینه وه ئامیزی خاک!“

ئه وانه ی دهیانناسی ئهم خووه یان ده زانی، عه لی که تووپه ده بوو، ده چوو له سه ر خاک و قورپ راده کشا. ده یزانی قورپ له هه موو شتی زیاتر نارچه تی ئینسان هه لده مژی، له هه موو که س زیاتر نه یینی ئینسان ده پاریزی. ئینسان بۆ ئه وهی خۆی لا بچووک ببیته وه و ببیته وه به هیچ، ده بوایه زووزوو په یوه ندیی له گه ل قورپدا تازه بکاته وه. ئای که له خاک ده چوو عه لی، به پرووکه ش ئه سمه ر و سه رسه خت و جه نگاوه ر، له ناوه وه وهک په موو نه رمونیان. عه لی بۆنی خاکی لئ ده هات، عه لی وهک خاک خاکی بوو... عه لی هه رکات نارچه حهت و ده رده دار و دلته نگ ده بوو، ده چوویه وه ئامیزی خاک، وهک بلیتی له نتوان عه لی و خاکدا په رده یه کی پروون هه بیت و ئه و دیو بوونی لیوه ببینیت و به نه یینییه کانی بوون گه یشتییت. عه لی ئه مجاره ش هه ولیدابوو به ئامیزکردن به خاکدا خه مه کانی له بیربکات و خه ویلیکه وتبوو. خۆشه ویست نوشتایه وه و خۆلی سه ر جلوه به رگه که ی عه لی ته کاند و فه رمووی: ”قم یا ابا تراب!“ ”هسته ئه ی باوکی خۆل!“

عەلی لەگەڵ بیستنی ئەو دەنگە ئاشنایە بە ڕۆحی لە خەو
 ڕابوو و خوشەویست داوای لێ کرد لەگەڵیدا بچیتە ماله‌وه و
 لە ڕیگا لێی پرسیی: "ئەي عەلی، گەر ببینیت جگەرم بەسەر
 زەویدا دەپوات، چی دەکەیت؟" عەلی ھاتەوہ سەر خۆی،
 مەگەر خوشەویست نەیفەرمووبوو: "فاتیمە پارچەبەکە لە من،
 ھەرکێ ئەو بڕەنجین، منی ڕەنجاندووہ!"

عەلی لە خەجەلەتیدا نەیتوانی وەلامی ئازیز بداتەوہ و لەناو
 خۆیدا دووبارەي دەکردەوہ: "یا لیتنی کنت ترابا" (خۆزگا
 خاک و خۆل دەبووم!)

عەلی ھەرچی کرد، نەیتوانی وەلامی بداتەوہ و تەنھا گوتی:
 "نازانم! جوانترینی وتەکان پیغەمبەری خودا دەیزانیت."

خوشەویست زەردەخەنەبەکی کرد و وەک خووی
 ھەمیشەیی، بێ ئەوہی بەرامبەر بشکینیت، نەرمونیان و
 میھرەبان وەلامی دایەوہ: "منداڵەکانمان جگەری ئیمەن و
 بەسەر زەویدا دەپۆن ئەي عەلی! بزانیە فاتیمە پارچەبەکە لە
 جگەرم و بەو جۆرە مامەلەي لەگەڵ بکە." عەلی لەژێر تەماشای
 نەرم و پڕ میھرەبانییەکانی ڕەسولدا زەردەخەنەبەکی کرد و
 گەپایەوہ ماله‌وه و خوشەویست مالی کچەکەي کەیفخۆش و
 شاد جێ ھیش و دواتر سەھل لە ھۆکاری ئەو دلخۆشییەي
 پرسى و ڕەسول وەلامی دایەوہ: "چۆن دلخۆش نابم، دوو
 خوشەویستترین کەسم ئاشت کردەوہ."

عەلی و فاتیمە گەرچی جارجار بیروبۆچوونیان نەدەگونجا
 و حەزەکانیان دەیکیشا بەیەکدا و ھەستی جیاواز بە دلایندا

گوزەرى دەکرد، وهلى يەكدييان زۆر خۆش دەويست و لەسەر
زويرى بچووک و دلشکانى ساتى نەدەوستان و بەردەوام
بوون لە حىکايەتەکەيان. تاکە بابەتیش کە بەردەوام لەسەرى
کۆک بوون، خۆشەويستى خودا و پەسولەکەى بوو و ئەوەش
خۆى لە خۆيدا بەس بوو...

فاتیمه له پوڅی فمتهدا

«حُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ»
"دهست بگره به لیبوردهییه وه (چاوپوڅی بکه)،
فهرمانیش بده به چاکه و چاکه کردن و پرووهر
گیره له نهفامان و نهزانان (واته وازیان لی بینه).
الاعراف/۱۹۹

سالی هوته می کوچ، سالی خوشی و وهرزی گول و گولزار
بوو. له پوڅیکي گهرمی رهمه زاندا خوشه ویست گه شتیکی
نوی دهست پی کرد و کچه کھی و زاوه کھی و نه وه کانی و
هاوه لانی له گهل خوی برد و به رهو مه ککه به پڅ کهن! بۆ
ئو مه ککه یه ی له شه ویکی تاردا و له گهل یه ک هاوه لیدا جینی
هیشته، ئیستا به سوپایه کی ده هزار که سه ییه وه ده گه پایه وه
ناوی. خوشه ویست زور بیري که عبه و ته وافی دهوری ئو ماله
پیرۆزه ی ده کرد. موسلمانان به حه سرهت و ئیشتیاقیکی زوره وه
ده گه پانه وه بۆ ئو مه ککه یه ی به تیغه لدان و سته ملیکردن
و کوشتار دهر به دهر کرابوون لینی. له ماوه ی ههوت سالی
پیشوو دا زور شت گورابوو و ژماره ی موسلمانان گه لی زیادی
کردبوو، هه ر بویه زور که یفسازانه رییان ده کرد و عه لی ئالای

ئىسلامى به دهسته وه، پىشپه وىي سوپا که ی ده کرد. پهنگى
 ههنگوینى تیشکی خۆر هیواش-هیواش پهنگى گۆله هه ناری
 وهر گرت و ئیواره داهات و یه که م پشوویان دا و دواتر دیسان
 بهرده وام بوون. ده ریای لم له ژیر پىي خوشتره کاندای سه مای
 ده کرد و هه وری لمینى گهرم به هه وادا ده هات و ده چوو
 و خوشتره وانه کان به ئاوازیکی چوونیه که خوشتره کانیان تاو
 دها و بولبولی عه ره ب به سه ره سهرى کاروانه که ی په سوله وه
 حه لقه حه لقه کۆ بوو و نه وه و ده یانخویند و جار جار هۆنراوه ی
 ئیمره ئول قه یس و جارو باریش هۆنراوه ی کولتووریان ده خویند
 و به مهش پى کورتتر ده یواند و کاروان خیراتر. په سوله لالا
 جاروبار ئاوپى ده دایه وه و سه یریکی کاروانه که ی ده کرد و
 موسلمانان به جۆشوخروشیکى زۆره وه ته کبیریان ده کرد و
 ئاسمان تا بلێى شین و بیابان تا بلێى زهره بوو و خۆر تا
 بلێى دهره وشایه وه. ئه سه په کان ده یانخیلاند و زهنگۆله ی ملی
 خوشتره کان ده له رایه وه و کاروان خیراتر و خیراتر پى ده کرد،
 به لام خانمان و مندا لان نارپه حهت بوون و جهسته ی نارین
 و ناسکیان زۆر بهرز و نزم و سه روخواری ده کرد له سه ره
 خوشترکان و پىغه مبه ره که هه سته کرد خوشتره کانى ئه وانیش
 به هه مان خیرایى خوشترى پیاوان تاو دهرین، بانگى له
 عه نه شه کرد که به سه رود و ئاوازی خوش خوشتره کانى تاو
 دها و فه رمووی: "که مینک هیواشتر ئه ی عه نه شه! ئاگادارتر
 خوشتره کانت تاو بده، چوون جهسته ی کریستال ئاسا ناسکیان
 له سه ره!"

له وه به دوا خوشتره كان هياو اشتر ههنگاويان دهنه و ئيستا
ئيدي كاروان كه مئ ئارامتر پيني ده كرد و ژنان دلخوش و
مندالان كه يفساز بوون و تهكبير و سهلاوات و هونراوه و
سرود بهردهوام بوو:

"پيني موحيبه ته پيني ئه م كاروانه...

خوشي و شادي و بهخت ياوه رمانه."

حه سره تي مهككه ههنگاوبه ههنگاو زيادي ده كرد له ناوياندا
و پهنگه شادترين پوژي كوچبه ران ئه و پوژه بووبيت. سوپا
و كاروان به سهركردايه تي پيغه مبهريك پييان ده كرد كه له
پيگه چاوي به سهگيگ و بهچكه كانى كه وتبوو و دهستبه جي
پيني سوپاكه ي گوپيپوو تا نارچه تيان نهكات، سوپايه كي ده
ههزار كه سى له بهر سهگيگ و بهچكه كانى پييان گوپي...! ئاي
له و نرخه ي موحه ممه د دينه كه ي به هه موو بوون و گيانله بهر
و ئينسان و ئازهلتيكان دهنه...

پييان بپي و پييان بپي و له كوتاييدا گه يشته سنووري
شاري قهديم. تهنه ئه وان بپري شار نا، شاريش بپري ئه وانى
ده كرد. بهردهكان و كيوهكان مژده ي هاتنيان به يه كدى دهنه،
گوپستاني هه جوون ئه شكي هه سره تي ده رشت. سوپاكه ي
موحه ممه د وهك ده ههزار ئه ستيره به سهر زهويدا پڙابوون
و دهگه پانه وه شاري شاران. گه يشتبوونه كوتايي ئه و پييه ي
خوشيان نه يانزاني چون ته واو بووه. هه مووان نوقمى وه فاي
نيو دلي په سول بوون وهختي له نزيك گوپستاني هه جوون

چادری دادا و یه کهم کهس مژدهی به ئه و دا... موحه ممه د
مه مله که تی موحبیه ت و ئامیزی وه فا بوو، چۆن خه دیجه ی
له بیر ده کرد! با له گه ل جوانترین و ناسکترین و گه نجتین
و زیره کترین ژنانی دونیاشدا هاوسه رگیری کردییت ئازیز
بۆ ساتیکیش خه دیجه ی له سه ر عهرشی دلی دانه گرتبوو...
فاتیمة ش وه ک باوکی چاو و دلی پر بوو، حه وت سالی ره به ق
نه یتوانیبوو زیاره تی دایکی بکات و ئه شکی حوزن و ئیشتیاق
و خۆشی تیکه ل به یه ک ببوون و فرمیسکی وه فا و ویسال
یه ک له دوای یه ک ده تکان. هه مووان به چاوی پره وه ته ماشای
خۆشه ویست و فاتیمة و عه لیان ده کرد له سه ر گۆری خه دیجه
و چاوه ری ببوون... چاوه پروانی شتی بوو له دوای جهنگی
حوده ییبیه وه زۆر جوان فیری ببوون... کهسانی بوون ده یانزانی
چاوه ری بن و دواتر میوه ی شیرینی بچه ژن.

چاوه پروانی کۆتایی هات، ئه و پۆژه ئیدی ده گه پانه وه
ئامیزی ئه و شارهی به ترس و له رزه وه جییان هیشتبوو. زۆر
بیری که عبه یان کردبوو، زۆر بیری جیتیکانی ئیبراهیم و زۆر
بیری ته وافیان کردبوو، زۆر بیری زه مزه م...

هه مووان له یه ک ساتدا ده هه زار مه شعه له یان داگیرساند
و چواره وری مه ککه یان به ته وای پرووناک کرده وه و ترس و
له رزیان خسته دلی بیباوه پان. هاوه لان و نه بی وه ک مانگ و
ده هه زار ئه ستیره دهره و شانیه وه و وه ختی قورپه یش پرووناکی
چواره وهری مه ککه یان دی، زانیان درهنگ بووه و به ته وای

گەمارۆ دراون. بەو جۆرە لە پۆژی بیستەمی ڕەمەزاند و لەگەڵ گزنگی بەرەبەیاندا داخڵی شار بوون. خوشەوێست بە سواری قەسوەی حوشرەووە لەپیش ھەمووانەووە بوو و عەبایەکی یەمەنیی ڕەشی لەبەردا بوو، کە بەو پەڕی ھەببەتەووە بەسەر شانەکانیدا ھاتبوووە خوارەووە و سوپاسگوزاریی خودای دەکرد و سورەتی الفتھی دەخوێند.

بیتاوەپان لە ترساندا چوو بوونە سەر کێوھەکان و لەنیوان بەردەلان و بەرزاییەکانی مەککەووە تەماشای ناواژەترین وێنەیان دەکرد. فاتیمە ھەتا ئەو پۆژە لە زۆرینەی جەنگەکاندا لەگەڵ باوکیدا بوو و ئەمبەستاش شانەشانی باوکی داخڵی مەککە دەبوو. مەککە ئامیزی بۆ موسڵمانان کردبوویووە و کەعبە بەحەسرەتەووە چاوەڕێی دەکردن و دەنگی تەکبیر لەنیو کەعبەدا دەزرنگایەووە. بە ئاوی زەمزم ناووەووە و دەرەووی کەعبەیان جوان شت. ئەو کەعبەیی کە مانای مەعنەوی لە عەرشی عەزیم بوو و لەگەڵ ئینسان دەدوا و دەرەدلی دەکرد. کەعبە و نەبی حەسرەتی چەند سالاھیان ڕەواندەووە و ئامیزیان کرد بەیەکدیدا. پیغەمبەر لەو پەڕی خشوعدا تەوافی دەکرد و بیتاوەپان ترسی گیانیان لێ نیشتبوو و نوێنەرەکانیان بە ترس و لەرزەووە ناردە حوزوری نەبی: “دەزانین ڕیاریکی خێردار دەدەیت دەربارەمان! چوونکە تۆ بڕایەکی بەنرخێ ئیمەیت و کۆپی بڕایەکی بەنرخمانی و ئیستا ھێز لە دەستی تۆدایە.”

ئەم وتانە بە مانای تەسلىمبون دەھات و خودا فەتھى زۆر
 بۆ ئاسان كوردبوو و لە كاتى بەھىزىدا لىخۆشبون تەنھا لە
 ئەو دەوەشايەو و فەرمووى: "ئەمپۆ پۆزى براىەتییە! خودا
 لىتان خۆش بىت، بەپاستى ئەو مېھرەبانتىنى مېھرەبانەكەنە
 و حالى من و ئىو وەك يوسف و براكانىەتى، ئەمپۆ پۆزى
 براىەتییە، بپۆن ھەمووتان ئازادن!" قالەقالىكى زۆر لەنىو
 قەرەبالغىيەكەو بەرز بوویەو و خۆشى و شادى بالى
 بەسەردا گرتن و ئەوانەى خۆيان شارەدبوویەو، ھاتنە دەرەو
 و دەستەدەستە و كۆمەلەكۆمەل بەیەتیان دەدا و موسلمان
 دەبون.

بەو جۆرە مەككە فەتھ كرا بپ پڑاندنى دلۆپى خوین...
 ەلى بە ھاوکارى پەسول بتەكانى لە جىپى خۆى ھەلکەند
 و لەژىر تىشكى گرگرتووى خۆردا بىلال لەسەر كەعبەو یەكەم
 بانگى دا و مووچرکەى ھىتا بە گيانى ھەموواندا، خودایە، ئەو
 چ دەنگ و سەدایەك بوو!

پىغەمبەر لە نزىكترىن جىو لە كەعبە چادەرەكەى ھەلدا و
 ھاوسەرانى و ەلى و فاتىمە و نەوەكانى لەتەنىشتىدا. تاكو تەرا
 خەلكى دەھاتن بۆ لای و پرسىارى حوكمەكانیان لى دەكرد
 و ژنىكى ناودارى ھۆزى مەحزوم، كە دزى كوردبوو، ھاتبوو
 داواى دەكرد حوكمەكەى لەسەر لا بپرىت و فەخرى كائىنات
 بەرپەرچى دایەو: "وہلاھى فاتىمەى كچمىشم ئەو تاوانە
 ئەنجام بدات، ھەمان سزای ھەيە." بىباوہپان سەریان سوو

مابوو له دادپهروهريی نيو ئه م دينه، له لای نه وان دهوله مهند و
خاوهن پايه هه رچييان بگردايه ليخوشبوونيان بو در ده چوو
و هه زاريش له زينداندا ده رزا، به لام ئيسلام ئه م ياسايه ي له
بنچينه وه هه لکه ند. فاتي مه له هه موو ئه م ساتانه دا زور به ختيار
و سو پاسگوزار بوو و نه و پوژانه ي ده هاته وه ياد که پيسي و
خاشاکی له سه ر پشتی باوکی ده ته کاند و ئيس تا له گه ل ده هه زار
که سدا ته وافي ده کرد و پير و زترين جيی جيهان ميوانداريی
عه زيزترين ميوانه کانی ده کرد و فاتي مه شايه تحالی شيرينترين
پوژه کانی نه بی بوو...

تاقیکردنه و مه که ی فاتیمة

«هه که سیک سه بر له سه ر ناره چه تییه کانی دونیا

نه گریت، ناگات به ناز و نیعمه ته کانی ناخیرهت.»

حه زه رق عه لی

موسلمانان له دوا ی فه تحی مه که که گه پانه وه بۆ مه دینه، چوون
خۆشه و یست زۆر له وه وه فادار تر بوو ئه و که سانه جی به یلایت که
له ناره چه تترین پۆره کانی ژیانیدا ئامیزیان بۆ کردبوویه وه! له گه ل
ئه وه ی به هه سره تی که عبه وه ده سووتا، به لام گه پایه وه... وه ک
چۆن له میعراجدا گه یشته حزوری خودا و گه پایه وه، به و جۆره
که عبه شی له دلیدا هه شار دا و گه پایه وه... به لام تاقیکردنه وه کانی
دونیا به رده وام بوون و گه وره ترین جهنگی ئینسان له گه ل نه فسی
خۆیدا بوو و کۆتا ته له که ی بیبا وه پان داپمانی مالی فاتیمة بوو و
ده یانویست هه مه ئاههنگی و به یه که وه بوونی جوانی له گه ل عه لی
بشیوینن. له پلانی ئه وه دا بوون جوهریه ی کچی تازه موسلمان بووی
ئه بوجه ل بدن به عه لی و چه ندین پۆر به شیوینه وه بوون، به لام
عه لی له گه ل نه بییدا هینده سه رقالی گه یاندنی ئیسلام و کاروباره کانی
ده ولت بوو، ده رفه تی قسه کردنیان ده ست نه که و تبوو. جوهریه
له جوانترین که چه کانی قورپه یش بوو جهسته و ئه ندام و بالا و

زیره کی و ناسکی بیۆینه بوو و له گشت لایه ک ناوبانگی دهر کردبوو و تهنها عهلی شیری مهیدانی جهنگیان به شایستهی دهزانی و دهیانگوت: "عهلی لئ دهر بچیت، ببیت به هاوسهری ههرکه سیک، زیانه." ئه مه چ بویرییه ک بوو! ههلدان بۆ شینواندنی خوشبهختی عهلی و فاتیمه! ئه هلی مهککه تا مه دینه هاتبوون بۆ ئه مه بهسته و داوای ئیزنیان دهکرد بۆ خواستنی جواریه بۆ عهلی و قسه زوو بلاو بوویهوه و گهشت به گویتی فاتیمهی جوانی جوانان: "عهلی جواریهی کچی ئه بوجه هل دهخوازیت." ئه ی له مه تاقیکردنهوه سهخته! فاتیمه په نای به خودا گرت و داوای مه دهدی لئ کرد...

به پیتی هه لومه رچی ئه و سه رده مه بوونی زیاتر له ژنیک بۆ پیاوان شتیکی تا بلینی ئاسایی بوو و هه مووان پێیان وا بوو به هاوسه رگیری ئه و دووانه ئیسلام به هیزتر ده بیت، وه لی به یه که وه بوونی فاتیمه و عهلی زۆر له وه جوانتر بوو پتویست به که سیک دی بکات بیته نیوهنده وه! فاتیمه هه تا ئه و پۆزه بیرى له شتی له و جۆره نه کردبوویه وه و سه ختترین تاقیکردنه وه ی ژیانى بوو. قسه و قسه لۆک پۆزه پۆز زیادی ده کرد و فاتیمه له وه زیاتر خۆی بۆ نه گیرا و شه کوای دلی برده لای ره سول: "بابه گیان! قه ومه که ت پێیان وایه هه رچی له که چه کانت بکه ن توو ره نابیت، ده لێن گوايه عهلی له گه ل که چه که ی ئه بوجه هلدا هاوسه رگیری ده کات، تۆ ده لیت چی!"

خۆشه و یست بیده نگ بوو، دهیزانی دلی ئاوریشمئاسا ناسکی فاتیمه به رگه ی شتیکی له و جۆره ناگریت، ناتوانیت له گه ل کچی

دوژمنه‌که‌ی پیغه‌مبه‌ردا له ژیر هه‌مان بنمیچدا بژی. ده‌یزانی فاتیمه دایک و خوشکی نییه، دهر د و تاسه‌ی له‌نیو خۆیدا زیندانی ده‌کات، ته‌نهایه، به‌رگه ناگریت فاتیمه... به‌رگه‌ی به‌شکردنی عه‌لی ناگریت، ناتوانیت له‌گه‌ل ژنیک‌ی دیکه‌دا مالئاوایی و پیشوازی له‌عه‌لی بکات... ئه‌م تاقیکردنه‌وه‌یه زور سه‌خته بق فاتیمه و پوژبه‌پوژ ده‌یتوینیت‌ه‌وه و له‌ناو ده‌چیت...

بیری له‌کوتا پوژه‌کانی خه‌دیجه کرده‌وه، ئه‌و وه‌خته‌ی له‌سه‌ر تاشه‌به‌رده په‌قوته‌قه‌کانی ئه‌بوقوبه‌یس و به‌جلیکی شرپ و په‌نگ‌پوشت‌وه‌وه کوتا نه‌فه‌سه‌کانی ده‌دا و شاژنیک مالئاوایی له‌جیهان ده‌کرد و خوشه‌ویست به‌راسه‌ریه‌وه دانیشتبوو و فهرمووی: "ده‌زانیت ئه‌ی خه‌دیجه؟ له‌به‌ه‌شتدا جگه له‌تو، چوار ژنی دیکه‌م هه‌یه." خه‌دیجه، که تا ئه‌و پوژه‌غیره‌ی له‌هاوسه‌ری نه‌کردبوو غه‌م دایگرت و فرمیسه‌که‌کانی بق نه‌گیرا و گوتی: "هه‌ر به‌پراستی وایه؟" فاتیمه ئه‌و پوژانه ده‌دوازه‌ده سالیک ده‌بوو و به‌باوکی گوت: "بابه‌گیان، بوچی به‌و جوړه دایکمت دلته‌نگ کرد، له‌کاتیکدا ده‌زانیت کوتا ساته‌کانی ژیانیه‌تی؟"

خوشه‌ویست ته‌ماشای کچه فریشته‌ئاساکه‌ی کرد و فهرمووی: "کچه‌که‌م، منیش نه‌مده‌ویست دلته‌نگی بکه‌م، وه‌لی که‌میک له‌مه‌وپیش ده‌فته‌ری کرده‌وه‌کانی دایکتم نیشان درا و ده‌بینم یه‌ک کرده‌وه‌ی لی دهر بچیت، له‌هه‌موو کرداریکی دیکه‌دا پاداشتی خۆی وهر گرتوو و ئه‌وه‌ی که‌م بوو، هه‌ستی غیره‌کردن بوو له‌هاوسه‌ری، دایکت تا ئه‌م له‌حزه‌یه بق ساتیکیش غیره‌ی له‌من نه‌کردوو، ویستم له‌و پاداشته‌بی‌ه‌ش نه‌بی‌ت، بۆیه ئه‌و قسه‌یه‌م

کرد تا غیرە بکات، کەمێک بیتاقەت بوو، بەلام سوپاس بۆ خودا پاداشتی ئەوەشی وەر گرت. "هەر وا بوو، لە قەدیمەووە لەنیو پۆحی پیاویدا ململانی و پۆحی ژن مۆری غیرەیی لەسەر بوو و گەر ژنان بەرگەیی ئەو هەستەیان بگرتایە، پاداشت دەدرانەووە لەسەری. خوشەویست دلی نەهات کچەکەیی لەووە زیاتر خەفەت بخوات و کە زانیی بابەتەکە پۆژبەپۆژ گەرەتر دەبێت، هاوێلانی کۆ کردەووە و لەسەر مینبەری مزگەوتەووە پروونکردنەووەی لەسەر بابەتەکە دا و خالی کوتایی بۆ دانا: "خانەوادەیی ئیبنو موغیرەیی بەنی هیشام ئیزنی ئەوەیان لێ وەر گرتووم کچەکەیان بۆ عەلی بخوازن، منیش ئیزنم نەداوە و نایدەم! مەگەر کورەکەیی ئەبوتالیب لە کچەکەم جیا ببیتەووە و ئەو بخوازێت! ئەوەیان ئیدی پەیوەندیی بە منەووە نییە و ئەووە باش بزانی فاتیمە پارچەیهکە لە من و هەرکێ ئەو بپەنجینن، منی پەنجاندوووە و هەرکێ ئازاری بدات، ئازاری منی داوە و من ئەووەی حەلālە حەرامی ناکەم و ئەووەش حەرامە حەلālی ناکەم، وەلاهی کچی پەسول لەگەل کچی دوژمنەکەیی خودادا لەژێر بنمیچیکدا ناکرێت بژین!"

خالی کوتایی دانا و ئەوانەیی دەیانویست عەلی جگە لە فاتیمە گولێکی دی بۆن بکات، لینی گەپانەووە و عەلی نەک نیازی هاوسەرگیریی دیکەیی نەبوو، تەنانەت جاریەشی نەبوو و عەلی فاتیمەیی لێ دەر بچێت، چاوی لەسەر هیچ ئافەرەتیکیی دیکەیی جیهان نەبوو و خوشحال بوو بە بپیارەکەیی پەسول...

كوژانه وەى كۆتا نور

«إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ»

«تۆش دەمرى و ئەوانىش دەمرن.»

الزمر/۳۰

دەيەم سالى كۆچ بوو و دىنى ئىسلام بە شىۋەيەكى بەرچاۋ گەرە دەبوو و قورئان بەتەۋاۋى دابەزىبوو و خۆشەويست، كە لە حەج گەپابوويەو، بە جۆرى لە جۆرەكان ھەۋالى كۆچى خۆى دابوو: "نازانم! پەنگە لەپاش ئەمسال لىرە لەگەلتان نەبم ئىدى." گەرچى ئيمانداران دليان كەوتە لەرزىن، خۆشەويست بەردەوام بوو لە ھەسيەتەكەى: "دوو ئەمانەتتان لەدۋاى خۆم بۆ جى دەھىلم و تا ئەو ۋەختەى شوين ئەو دوو ئەمانەتە بکەون، پى ون ناکەن و ئەو دوو ئەمانەتەش قورئانى كەريمى كىتەبى خودا و سوننەتى پىغەمبەرە."

خۆشەويست لە سالى كۆتايى تەمەنىدا تەندروستىي بەرەو خراپى دەپۆشت و لەپاش ئەۋەى لە فەتحى خەيبەردا خواردنى ژەھراۋىكراۋى دەستى ژنە يەھودىيەكى خوارد جاروبار تووشى سەرئىشەيەكى زۆر بەھىز دەھات و پىشتىرشى جارىكى دى تووشى پووداۋىكى لەو جۆرە بووبوو، ۋەختى لەبىدى بىباۋەر

تالئ قزى پىغەمبەرى دەست كەوتىبوو و لە شانەيەكى ئالاندبوو
 و سىحرى لى كەردبوو و خستبوو يە نىو بىرىكى قوولەو و لە
 پىي وەحيەو و خۆشەويست شوئى سىحرەكەى دۆزىبوو يەو و
 و عەلى دەستبەجئ شانەكەى ھىتابوو و سورەتى فەلەق و
 ناسيان بەسەردا خويندبوو، بەو نەبى ئىسراحتى كەردبوو.
 بەلام ئەم جارە ئازارەكەى زۆرزۆر بوو، بە ھىچ نەدەپەوايەو و
 و فاتىمە زۆر خەفەتى لە باوكى دەخوارد و ھىچىشى لە دەست
 نەدەھات. فاتىمە يەككە لەو شەوانە خەونىكى دى، لە خەونىدا
 قورئانى دەخويند و لەپەر كەسىك ھات و قورئانەكەى لە
 دەست پفاند، فاتىمە بە ترس و لەرزەو لە خەو پاچلەكى
 و بۆ بەرەبەيان دەستبەجئ خەونەكەى بۆ باوكى گىراپەو و
 خۆشەويست زەردەخەنەيەكى كرد و فەرمووى: "ئەو قورئانە
 منم نورى چاوم! زۆرى نەماوە كۆچم..."

لەو ساتەو ئىدى قىامەتى فاتىمە ھەستا... جىابوونەو لە ئەو
 بە واتاى بىرىنى ھەناسەى دەھات، ئەو گەر پۆژىكەش باوك و
 پىغەمبەرەكەى نەبىنى، ئەو شەو بە ھەزار ئەملاولا خەوى لى
 دەكەوئىت، جا بگات بە كۆچى ئەبەدى! نا، بەرگە ناگريئ... ئەشك
 وەك دوو دەريا بە چاوەكانىدا دەھاتە خوار، پەيوەندىي نىوان
 فاتىمە و باوكى وەك پەيوەندىي كچ و باوكىكى ئاسايى نەبوو،
 فاتىمە ھەم وابەستەى باوكى بوو، ھەم ھىي پىغەمبەر و گەر
 ھەموو موسلمانان ھىندەى فاتىمە پىغەمبەريان خۆش بوىستايە،
 شتىك نەدەما لەسەر پووى زەوى بە ناوى خۆشەويستن.
 فاتىمە پەريشان بوو، حورمەتى بۆ قەدەرى ئىلاھى بىسنوور

بوو، وهلى تهنانهت بيركردنه وهش له پړويشتنى باوكى وهك
 رهشه بايه كى سارد ناخى ده ته زانده. خوښه ويست ماو هيك
 تماشاي حالى پريشانى كچه كى كرد و هيچى نه گوت، حالى
 پيك له گه شتياريكى سهر كه شتييه كى جتهلراوى ناوه پراستى
 ده رايه ك ده چوو، بينچاره، بيدهنگ... مهنك... خوښه ويست كه
 له وه زياتر بهرگه پريشانى كچه كى نه ده گرت، فهرمووى:
 "نزيك به ره وه!" فاتيمه سهرى خسته سهر سنگى باوكى و
 باوكى شتيكى پى گوت و فاتيمه وهك منډال هه نسكى دا و
 هه نسك و فرميسكه كانى خويټناوى جگهرى بوون ده پړانه سهر
 گوناي و باوكى به وپه پى ناراميه وه ديسان فهرمووى: "نزيك
 به ره وه!" فاتيمه نزيكتر بوويه وه و خوښه ويست به دهسته
 به هه شتييه كانى فرميسكه كانى كچه كى سپرى و خوښه ويست
 شتيكى ديكه چپاند به گوويده و فاتيمه زهرده خه نه كى كرد و
 پرووى له فرميسكه داخو وساوى هم جار ده گه شايه وه، تا نه و پوژه
 پرووى فاتيمه هينده ئاسووده و خوشحال نه بينرابوو، ههركى
 له ژوره كده بوو، سهرى سووپ ما، همه چ حال كچه فاتيمه
 تى كه وتووه! كه سيكى وهك نه و سهنگين و به شكواوا ئاسان
 ههست ناگورپى و له جنيه كى ئاوا زهرده خه نه كى له و جوړه
 ناكات! عايشه له وه زياتر خوى پى نه گيرا و پرسى: "چى
 بوو نه كى فاتيمه! هيچ ساتيكى ديكه نه ديوه له ژيانده خه و
 خوشى هينده نزيك بن له يه ك! هو كارى چى بوو؟"
 "نه نيينه كه له نيوان من و باوكمدا! ناتوانم نه نيينه كى
 بدر كينم."

خۆشەويست سەرەتا ھەوالى كۆچى خۆى بە فاتیمة دابوو، ھەر بۆیە فاتیمة وا بەكۆل گریابوو، جارى دووھمیش مژدەى ئەوھى پى دابوو كە فاتیمة یەكەم كەس دەبیت لە ئەھلول بەیت كە پى شاد دەبیتەو! ھەر بۆیە زەرەدەخەنەى كردبوو و پىكەنیبوو، ھاوكات ئەو پىكەنینە كۆتا پىكەنینى فاتیمة بوو لەسەر پرووى زەوى... كۆتا شت كە لە دونیادا بە شایانى ئەوھى زانى زەرەدەخەنەى بۆ بكات، مژدەى گەیشتنەوھ بوو بە باوكە گیانى...

لە پوژانى داھاتوودا خۆشەويست ھالى زیاتر شتوا و ئیدی نەیدەتوانى لە جى ھەستى و مالاكەى یەك پارچە خەم بوو و فاتیمة كە بەو جوۆرە دەبیینی، دلى كزەى دەكرد و بۆ ساتىكیش جى نەدەھیشت و زۆر جار ژوورەكە بى دەنگ و سەدا باوك و كچ تەماشای یەکیان دەكرد و لە نىگاكانیاندا ھەزار ھەستیان مشتومال دەكرد: "كەون و كائىنات بە خاترى تۆ ھەلدەسووپى، بە خاترى تۆ خۆر ھەلدی، بە حورمەتى تۆ باران دەبارى، بابە گیانم، خۆشەويست گیان، كى چۆن بەرگەى دووریى تۆ بگریت؟"

"كچى خۆم، گیانەكەم! لەبیرت نەچى من تەنھا پىغەمبەریم و پىش موخەممەد زۆر پىغەمبەر ھاتووە و چووە، ئیستا گەر ئەو بمرى، پەشیمان دەبنەوھ و دەگەرپینەوھ؟"

"چاوى تۆى نەدیبى، با نەلى ژیاوم... بە بوونى تۆ دونیا پى دەبیت لە شادی، دونیا بى تۆ جەھەنەمە بۆ من، من قەینا، ئەى حەسەن و حوسەین! ئەوان چى بكەن بى تۆ!"

“سەرکردەیی و شەھامەتم بۆ حەسەن و بویری و بەخشنەدەیشم
بۆ حوسەین جی دەهیلیم.”

“گیانم فیدات! تەماشام بکە توو خودا! تەماشام بکە و شتی
بلی!”

“ئارام بگرە کچم! مەگری، تەماشای فریشتان چۆن لەگەڵ
کریانێ تۆدا دەگرین!”

“چۆن بەرگە ی زیندانی بیتۆیی بگرم بابە گیان!”

فاتیمە یەك-یەك سەردانی مالی هاوسەرانی پەسولی کرد:

“باوکم زۆر نارەحەتە و ئیدی ناتوانی سەردانتان بکات!”

هەمووان هەمان وەلامیان دایەو، “خودا دەکات ئەو باش

دەبێت، ئێمە لە بەشی خۆمان خوش دەبین.”

کۆتا پۆژەکانی نور بوو لەسەر زەوی و جارجار لە ئازاردا

لە هۆش خۆی دەچوو و دواتر دەهاتەو هۆش خۆی و عەلی

بەردەوام بە پەسەریەو بوو و قورئانی دەخویند و فاتیمە

بەرگە ی ئازار و نارەحەتیەکانی باوکی نەدەگرت: “ئاه بابە

گیان... ئاه چەند سەختە بینینی تۆ بەم جۆرە...”

پۆژیک عەلی قورئانی دەخویند و بەهێواشی سەری

خوشەویستی خستە سەر پانی و خوشەویست لەو ساتەدا

بورایەو و فاتیمە هاواری کرد: “باوکە گیان! توو خودا

مەپۆ، پارێزەری ستەملێکراو و پشتوپەنای بێکەسان دەردت لە

من، بەلات بۆ من، باوکی عەزیزم!...”

هاوار و لاواندەو وەکانی فاتیمە دلی پارچە پارچە دەکرد،

خوشەویست هاتەو هۆش خۆی و بە دەنگێکی کز فەرمووی:

”کچم، ئه وهنده مه گری بۆم! نه که ی بکیشی به سنگوبه روکتدا و قژت برنی و واوهیلا و ئاه و فیغان بکهیت، په نا بگره به خدا و داوای سهبر له ئه و بکه.“

فاتیمة به شوین چاره ی جوداییدا ده گهرا، به لام مهرگه ئه مه، چاره ی کوا...! مه دینه چاوبه گریان و هاوه لان ده ستله ئاسمان چاوه ری بوون... هه مووی ئاماده بوو گیانیك نا، هه زار گیان بکات به فیدای پیغه مبه ر، وه لی ملیان له موو باریکتر بوو به رامبه ر قه ده ر... خوشه ویستترین به نده ی خوداش بیت، ده بیت تالاولی مهرگ بچه ژی... فاتیمة ده گریا، هه نسکی ددها، هاواری ده کر:

”ئاه باوکی عه زیزم!“

”ئاهه باوکی میهره بانم!“

”ئاه باوکی نه رمونیانم...“

خاته مولئه نبیا دلی کچه که ی ده دایه وه: ”مه گری کچه که م! له مه به دوا باوکت خه م و نا په حه تی ناچه ژیت! پرگاری ده بیت له جیهانی فانی و جیی میحنه ت.“

خوشه ویست کوتا ئاموژگاریی جی ده هیشت: ”نوێژه کانتان... ئاگاداری نوێژه کانتان بن... نوێژه کانتان...“

که میکی دی دونیا ئیدی بۆ هه تاهه تا بییه ش ده بوو له بۆنی موحه ممه د! جو بریل تا هه تایه دانه ده به زییه سه ر پروی زه وی... فریشته ی مهرگ به وه په ری ئاگاییه وه کاری خۆی ئه نجام ددها، یه که م جاری بوو بله رزیت، پیروژترین ئه مانه تی زه ویی ده برده وه... فریشته ی مهرگ سه ری سوور مابوو

لە جەستەیی لاواز و بیهێزی پەسول و لە پۆحەکەیی جودا نەدەکردەو! نەیدەزانی کامە جەستەیی و کامە پۆح، جەستەیی نوری لێ پەخش دەبوو و پۆحی ھەر نور! کامیان کامیانە ئیلاھی...! لە کۆتاییدا جودای کردەو و پۆحی برد! قیامەتی دونیای ھەلەدەستاند... مەدینەیی پووچاند... جەوھەرەکەیی ناو ناخی زەویی بردەو و فاتیمە بوو بەژێر داروپەردووی ھەموویەو... گیان پەریشان، پۆح غەمبار، ھاوھەلان ھەتیو... عەلی تاکە وشەییەکی بۆ نەدەگوترا... بیلالی دەنگخۆش لال بووبوو... عائیشە فرمێسک لە چاوانی نەدەوستان... ئەبوبەکر سەری بەرەو زەوی نەوی کردبوو... ئای لەو ساتە... وای لەو لەدەستدانە...

بەلام ژیان ئەمەیی و راستی ئەوہیی ھەموو نەفسیک مردن دەچەژێ! ئەو ساتەش کۆتا سات و کۆتا نەفەسی سەروەری جیھانییان بوو... ھاوھەلان دەگریان... شارەکەیی پیغەمبەر شەپۆل-شەپۆل نوقمی خەم بوو... عومەر شمشیرەکەیی دەر دەکرد: "ئەوہی بلیت موخەممەد مردوو، سەری دەپەڕینم!" ئەبوبەکر ئارامی دەکردەو: "موخەممەد چوو بۆ لای خودا" و ئایەتی «وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ» «موخەممەد پیغەمبەریکە و چیی تر نییە؛ لەپێش ئەویش زۆر پیغەمبەر ھاتوون و چوون. ئەگەر بمڕێ یان بکوژرێ، لە ئیسلام پاشگەز دەبنەو؟ ھەرکەس پاشگەز ببیتەو، زیانیک بە خودا

ناگەيەنئى. خودا پاداشى سوپاسگوزارانى دەدا. "دەخوينئى و دەلئىي رېك بۆ ئەو ساتە دابەزيوھ...

فرياديك دەكەويته ئاميزى زەوى، ھاوارىك كە سەداكەي تا ھەتايە دەزرنگىتەو ھە گويى جيهاندا، فرياد و ھاواري فاتيমে يە... فاتيমে كە بە پۇشتنى دايكى مانگى ئاسمانى كوژايەو، ئەم جار خورى ژيانىشى دەكوژيتەو... ھەر ئەو نا... گول پەنگى دەبريت... ژيان ژيانى لى دەبريت... پەشەبا دەكەويته ھەللەرزىن... خور لەسەر ئوحد ئاوا دەبيت و مەدينە دەبرژى و دلى فاتيমে دەكوليت بەو ئازارەو... ئەو ئىوارەيە بولبول ناجريوينئى، ئاسكەكان دەنگ ناكەن، شەو مات و بىدەنگ خوى دەدات بەسەر مەدينەدا و ماتەمى بەسەردا دىنيت، ئاسمان ھەنسك دەدات ئەو شەو ئوحد ئاگر بەر دەبيتە ھەناوى، تەنھا خاك نەبيت خۇشحالە، چوون ئەو ئازيزە دەخەنە ئاميزى...

عەلى رېوپرەسمى ناشتنى پەسولى گرتە ئەستق و فاتيমে ئاوى بۆ گەرم دەکرد، بە ئاگرى نىو دلى ئاوى بۆ گەرم دەکرد... ئيماندار دەبيت بەھىز بيت و فاتيমে بەھىز بوو، گريانى ئەو بۆ مردن نەبوو، ئەو مەرگى خۇش دەويست، ھەلى بۆ دونيائى تاريكى دوائى ئەو دەگريا... ئەوانەي موخەممەديان بينىبوو، دەيانزانى چى پۇشتووە... دەيانزانى دونيا كىنى لەدەست داوہ... عەلى خۇشەويستى دەشۆرد و قەسوہى حوشترەكەي نەبى ھۆن-ھۆن فرمىسكى دەپشت و بىلال

دہنگی دہلہ رزی و نہیدہ توانی بانگ بدات... زور ہولی دا،
 وہلی ہر کہ گہیشٹہ 'محمد رسول اللہ'، نوقمی ہنسک و گریان
 بوو و نہیتوانی بیلیت... زہمینلہ رزہ لہنیتو دلی فاتیمہ دا پرووی
 دابوو و تاماشای عہلیی دہکرد و دہیگوت: "چون! چون دلتان
 ہات بینیزن عہلی! چون خاکتان دا بہسہریدا! چون باوگمتان
 بہتہنہا جی ہیشت و ہاتنہوہ!"

عہلی جگہری ہزار پارہ ببوو و ہولی دلدانہوہی
 فاتیمہی دہدا، وہلی بیفایدہ بوو... حسہن و حوسہین
 و زہینہب و ئوموکہ لسوم بہ چواردہوری دایکیاندا کو
 بوبونہوہ و دہگریان. خہلکی پهریشان و دونیا تالترین
 پوژی دہڑیا. یہکم کس سہردانی گوپی خوشہ ویستی
 کرد، فاتیمہ بوو... لہوہبہدوا بہ مژدہی شادبونہوہی
 ئوہوہ دہڑیا، وای نیشان دہدا و کاری پوژانہی وا دہکرد
 کہ ہرگیز نامریت، بہلام لہنیتو خویدا بہو ہیوایوہ دہڑیا...
 خوشہ ویست پویشٹ و سہدای خہمئامیزی بولبولہکانی
 مزگہوتی لہدوای خوی جی ہیشت... پھولہی ئاگرینی
 خہم بوو بہ میوانی سفرہکانی مہدینہ... بیتدہنگی تیکہلی
 ہاوار و ہاوار تیکہل بہ سکوت بوو... زہمہن جوانیی خوی
 لہدہست دا و زمانہکان ہیچی خوشیان نہما بوگوتن و
 دلہکان پایہی خہمیان تیدا بونیاد نرا و فاتیمہ ہرگیز
 نہبوویوہ بہ فاتیمہکھی جارن...

فاتیمہ وک یوسف لہنیتو بیرہکدا دہپارایوہ و چاوہرپی
 ہاتنہدہرہوہ و شادبونہوہ بوو. لہ ناخیدا مہحشری غم

بوو و به پروکesh بډهنگ... وهک ئاسک دوور و خه مبار ده پرواني و عايشه پوژيک هاته سهرداني: "ئهي فاتيمهي سهرچاوهي شادي پينغه مبه، ئهو نهينييه چي بوو که باوکت له کاتي نه خوشييه کهيدا پني دايته؟ ئيستا پيم دهليته؟"

فاتيمه به دهم گريانه وه وهلامي دايه وه: "باوکم ئهو پوژه دوو نهيني پي دام، يه کهميان گوتي، 'کچم، جوبريل هه موو ساليک يهک جار خه تمی قورئانم پي دهکات و ئه مسال دوو جار و پيشي راگه ياندووم که ههر پينغه مبهريک نيوهي ژياني پينغه مبهريي پيش خوي دهژي و عيسا سهد و بيست سال ژياوه و منيش له ته مهي شهست سالي دام! ههر بويه زور گريام، دواتريش فهرمووي، 'يه کهم کهس له ئه هلي بهيت پيم شاد دهبيته وه، تویت و له بهر زترين ژناني به هه شتيشيت، بويه پينگه نيم...

مردن به ماناي کوژانه وه و نه مان نه دههات، وهلي ژيان دواي رهسول بو فاتيمه هه ميشه شهو بوو...

شهو... ديسان شهو... له وهتهي ئهو پوشتبوو، پوژ نه بيوويه وه و تاکه دلده ره وهي خويندنه وهي قورئان بوو. فاتيمه له پاش مهري باوکی ههريگيز پينه کهني... دهيوست، به لام نه يده تواني... ژناني مه دینه چه ندين سه تله ئاويان کرد به ئاگري دلي فاتيمه دا، وهلي تازه نوري نيو دلي کوژابوويه وه و دونياي تاريک بيوو و له گهل پوشتني پوژدا هه سره تي نه بينيشي دهچويه سهر خهي فيراقي و دهبوو به وشه و ده پزايه سهر زاري:

ئەى سەوزىي ھەرچى دار و گۈل و گىايە!
ئەى بەھارى ناسكى و جوانى!
ئەى دەولەت و بەخت و گەورەيىم!
ئەى خۆرى تاريكىپەوينم!
ئەى تەنھايىم، ئەى دىلسۆزىم، ئەى ئارامىم!
وەرە... توو خودا وەرەوہ...
لە نەبوونتە خۆر ھەلنايە!
ئە و گريانم ھەموو لە ھەسرەتى تۇدايە!

هه‌یوانی غه‌م

"بمنووسه‌ره‌وه ئه‌ی قه‌له‌م، بمنووسه‌ره‌وه!
دل‌م هه‌ینه‌ه نوقی ده‌ریای غه‌م بووه، دل
قه‌له‌م و ده‌ریا موره‌که‌به ئه‌یستا."

له ئه‌یسلامدا ماته‌مینی بوونی نه‌بوو، وه‌لێ په‌شه‌بای جودایی
نیو دلی کچه‌که‌ی په‌سول دانه‌ده‌مرکایه‌وه و له جینی ئه‌وه‌ی
که‌م بکات، پۆربه‌پۆژ زیادی ده‌کرد. به‌ده‌ست خۆی نه‌بوو،
نه‌یده‌توانی بخه‌نی، بخوا، بخواته‌وه. بیئه‌وی مه‌رگی فاتیمه
بوو، ئاسمانی شینی خۆله‌میشی ببوو و زووزوو نه‌خۆش
ده‌که‌وت و له جیگادا ده‌که‌وت. نه‌عه‌لی ئارامیی دل و نه‌منداله
چاوگه‌شه‌کانی و نه‌دل‌دانه‌وه‌ی ئازیزان سوکنا‌ییان نه‌ده‌دایه‌وه.
هه‌ر ئه‌و نا، ئاسمانی مه‌دینه‌ش چه‌ندین پۆژ به‌خوڕ بارانی
باراند و فرمیسکی ئاسمان و فاتیمه‌ش هه‌ردووک له‌به‌ر کۆچی
موحه‌مه‌ده‌ل موسته‌فا بوو و فاتیمه‌ به‌ده‌م خۆیه‌وه ده‌یگوت:
"بابه‌ گیان! با هه‌موو دونیا بۆ کۆچت بگری، به‌چی ده‌چیت
که‌من نه‌گریم! شه‌و و پۆژم جیاوازیی نییه‌! بگرین چاوکه‌کانم،
بگرین... په‌زلیی مه‌که‌ه‌ن له‌فرمیسکرش‌تندا."

خەلکی نەیان دەزانى فاتیمة بۆ هیندە دەگری، بەلام فاتیمة
بۆ حالى دونیا دەگریا دواى ئەو. بۆ ئەو سستەمانەى دواى
ئەو دەکرا، بۆ ئەو خۆینەى بەناحەق دەریژرا، ئەو فیتنانەى
سەریان هەڵدەدا، بۆ ئەو جوانییانەى لەناو دەچوون دەگریا...
تەنها عەلى ئاگادارى ئاگرى ناخى بوو... تەنها ئەو شایەتى
ئەشكى نەبڕاوهى بوو...

فاتیمة لە قەدەریدا نووسرابوو یەك لە ئەو پینچ كەسە بیت
كە زۆرتەرىن ئەشكى ڕشتوو و تاكە ژنى نێوانیان بوو... حالى
لە ئادەم دەچوو وەختى جودابوونەوه لە بەهەشت، یەعقوبى
دوور لە یوسف بوو حالى...

خەلکی مەدینە پەڕیشان بوون بە گریان و فرمێسكى
بەردەوامى فاتیمة و بەتەمەنەكانى شار كۆ بوونەوه و چوونە
لاى عەلى: "بەرگەى گریانى فاتیمة ناگیرن! كارێ بكە ئەى
عەلى؟ ئاوا چۆن دەبیت!" عەلى دەیزانى وا بەئاسانى فرمێسكى
چاوه‌كانى فاتیمة ناوەستن و بۆ دلدانەوهى لە گۆرستانی بەقیع
هەیانێكى بۆ دروست كرد، كە دەپروانییه سەر گۆرەكەى
نەبى و ئەوئ ئیدی بوو بە جێى ئارامى فاتیمة و تا درەنگان
لەوئ دەمایەوه و دواتر لەگەڵ عەلیدا دەگەڕایەوه. خەلکی
مەدینە ناویان لى نا 'بیت الاحزان' 'مالى خەمەكان'، ئەوئ
ئیدی مالى خەمى فاتیمة بوو و لەوێوە تەماشای دونیای
دەکرد. بەیانیان زوو دەڕۆشت بۆ ئەوئ و بەدەم گریانەوه
خەيال و دالغە دەبیردەوه و زووزوو دەیگوت: "خودایە،

مەودای چاوترووکانیکیش مەمدەرە دەست خۆم! "بلی خەم
و گریانى پۆحیکى لەو جۆرە دونیایى بوویت؟ ھەرگیز...
گۆناکانى ھەمیشە تەپ بوون و ئەوەندە گریابوو، ھێلێک لەسەر
گۆناکانى دروست بووبوو، ئەو ھێلەى کە داییم فرمیسکەکانى
پیدا دەھاتە خوارەو، چال بووبوو... ھێلێ خەم... ھێلێ گریان...
ھێلێ ھەسرەت... فاتیمە دەگریا و ئەشکەکانى دەھۆنییەو و
دەیکرد بە وشە و دیسان دەگریا...

ماتەمە یان خاک و خۆلە ئاسمانى گرتوو؟

چییه، بۆچی نیوہپوان وا تاریک بوو؟

زەوى لەدواى پێغەمبەر پەریشانە.

غەمبارە، دلتنەنگە، ھەللەرزانە.

با بگری باکوور و باشوورى شار،

با بگرین یەمەن و شام.

کە وا ئاخیری ئەنبیا پۆی.

ئیدی نە سوور سوورە و نە سەوز سەوز،

ئیدی ھەرچی وەرژە ماتەم و

ھەرچی سالە سالى خەمە.

لەپاش کۆچی پێغەمبەر،

دونیا گەردەلوولیکى لێ.

دە با بگرین ھەرچی شارى باکوور و باشوورە.

با ماتەمینی راگەینن شام و یەمەن.

فاتیمه بیرى دەکرد... زۆر بیرى باوکی دەکرد و دەلاوایەو:

«ئەى کێوکان

ئەى ئوحد!

دەردى دلەى هەزار پارچەم لای کامتان بەیان کەم!

ئەى خۆر! تۆش وەک من هەتیو کەوتى و لەمەبەدوا نەببى

لئى نىيە نوری لئى وەر بگریت...

ئەى مانگی پر! ئەو خوشەویستەى تیشکی خۆت بەسەردا

دەباراند، ئیدى لەسەر پرووی زەوى نىيە!

ئەى بادى سەبا! بۆنى گولەکانى یەمەنم بۆ مەهینە، پەسولى

لئى نىيە کە شنەباى بەهەشتى دەهینا.

«بابە گيان... ئاە بابە گيان... دەزانم لە دیندا ماتەم

نىيە، وەلئ ئەمە ماتەم نىيە و حەسرەتى دلێکە بۆ دووری

خوشەویستەکەى، لەدواى تۆ کى لێم حالى بێت؟ لەدواى

خودا تەنها لە تۆ ئاشکرا بوو حال و بارم.

«بوم بە ئەو خاکەى لە نەبوونی باراندا قلیشاو

بوم بە ئەو پۆژەى پروناکى لەدەست داو

با بگرى، زەوى با بگرى بۆ باوکم

با بگرى، ئاسمان با بگرى بۆ باوکم

فریشتانى عەرش و زەوى با بگرین...

«بەرگە بگرە... کەمیکى کە بەرگە بگرە دلەى عاشقم...

خوشەویست لەوى چاوەرێت دەکات، کەمیکى ماوێ کەیف و

سەفا و باخچەى نەمران.

فاتیمة گەرچی گەنج بوو، وهلی زۆری نارەحەتی دیبوو!
هەر له و وهخته وهی کیزۆله یهکی منداڵ بوو، له وادی شهیب
فیری برسیتی و نه بوونی بوو، دواتر خه می مردنی دایکی
له نیو دلی بچووکیدا ناشتوو، دواتر شایه تی هه موو ئه و سته م
و فیل و ته له کانه بوو که له بابه گیانی ده کرا و له سه ر گۆری
سی خوشکی گه وره ی گریابوو فاتیمة... به رگه ی چه ندین
نارەحەتی و نه بوونی و برسیتی و له ده ستدانی گرتبوو، وهلی
به رگه ی له ده ستدانی باوکی نه ده گرت... به رده وام به هیوای
مژده که یه وه ده ژیا... ده یزانی شادبوونه وه که می ماوه...

شەوی زەماوێندی فاتیمە

«ئەو کەسە ی خۆشەویستی لە دەست داوە،

تەنانهت زەردەخەنە کەشی خەمنا میژە.»

فاتیمە شەش مانگ بوو بێ ئەو دە یگوزەراند، بەلام چ گوزەرانیکی، خەمە کە ی وەک پۆژی یە کەم تەپ و تازە بوو و ئیستا ئاگری حەسرە تیشی تی بەر ببوو. چاوە جوانەکانی بەقوولدا چوو بوون و گۆنای پەمەیی ئالی وەک بیابان زەرد هەلگەرابوو و نە نانی نان بوو، نە ئاوی ئاو، نە لەگەڵ کەس دەدوا. هەرچی دەکرد و بۆ هەرکۆی دەچوو لە سەرما ی بیئەویدا هەلدەلەرز ی و هیچ لای سەیر نەبوو وەختی گوتیان: “قەسوە ی حوشتی نەبی تەرکی نان و ئاوی کردوو و خۆی داو تە بیابان و لەو ی گيانی سپاردوو.” دەیزانی قەسوە ش وەک ئەو موبتەلای عەشقی نەبی بوو و یەکی نەیدی بی و نەیناسی و خۆشی نەویستب، لێی تیناگات! فاتیمە هەستی دەکرد پۆژی لێقا زۆری نەماو و بەردەوام دەپارایەو: “خودایە، دلخۆشیم زیاد بکەیت، شادیم زیاد بکەیت و پێی شادبوونەوهم لەسەر ئاسان بکەیت.”

پۆژبە پۆژ و شک دەبوو گۆلی زەهرا و عەلی هەر جارێک

دەستى دەگرت و تەماشاي دەکرد، دەيزانى ئەم جار سەرەى
كۆچى فاتىمەيە.

ئەو پۆژە مالى خەم بۆ يەكەم جار لە ماوەى چەند مانگى
پيشوودا چۆل بوو و فاتىمە نەچووبوو، چوون ئىدى لە جىگەدا
كەوتبوو... چى بوو؟ كاتى كۆچى نزيك بووبويەو؟ ھەمووان
بە چاوى پەر لە ئەشك و دلى پەر ماتەمەو تەماشايان دەکرد
و گوڭيان لە دەنگى بانگىكى عەسرى خەمئامىز بوو. راستىي
بانگى عەسر بۆچى شتىك لە خەمى تىدا بوو؟ بۆچى جىيەكى
دلى ئىنسانى دەھەژاند؟ كۆچ و گەپانەوہى بىرى ئىنسان
دەھىنايەو، ياخود يادخەرەوہى ئەو راستىيە بوو كە ھەموو
بوون و بوونەوہر و ئىنسان و پووناكى و گيانىك كۆتايى
دى و دەروات...؟ وەك بلىنى بلىت ئىنە، ئىدى وەختى پۆيشتنە...
كات تەواو بوو... موسلمانان بەرەو مزگەوت پۆيشتن و
فاتىمە سەرخەويكى شكاند و لە خەونىدا باوكى خۆشەويستى
بەزەردەخەنەوہ فەرمووى: "ھەستە كچم! خۆت ئامادە بكە،
وەختى شادبوونەوہى!" كە بەخەبەر ھات، زەرەيەك گومانى لە
راستىيە خەونەكەى نەبوو و وەك بلىنى ئاوى حەيات پەرژىنرابى
بە گيانىدا، ھەستى بە زىندوو بوونەوہىكى جىاواز دەکرد لە
پۆچىدا و بە دلخۆشىيەكى جىاواز و شپرزەيىەكى شىرىن و
خەمىكى سەيرەوہ دەستى گرت بە دىوارەكەوہ و ھەستايە
سەر پى. بە دەستە ناسكەكانى ئاوى گەرم كرد و مندالەكانى
بانگ كرد و ھەركى لە مالەكەدا بوو، بەسەرسووپمانەوہ
تەماشاي دەکرد. يەك-يەك مندالەكانى شۆرد و پەرچەكانى

داهيتان و له و کاته دا عهلی هاته ژووره وه و ژور که یفخوښ
 بوو که به و جوړه وهک جاری جاران که یفساز و به جموجوول
 بینیی و گوتی: "خوت ماندوو مه که فاتیمه! بوچی هه ستاویده
 سهر پی؟" ته ماشایه کی کرد وهک نه وهی بلیت، "کوټا نه رک
 و کوټا هه سره تمه، لیم که پی..." پاشان عهلی ته نها به نه و
 نیگایه و به شادیی سهر روخساریدا تیگه یشت مژدهی پی
 گه یشتووه و خوئی بو نه گیرا و ده سته جی چووه دهره وه له
 ژووره که... فاتیمه یهک-یهک بوئی خوشی دا له منداله کانی
 و تیر ماچی کردن، دهیزانی له وه به دوا له دونیایه کی بیدایکدا
 ده ژین... هه سهن هه شت سالان و حوسه ین هه وت و
 زهینه ب پینج و نوموکه لسوم دوو سالان و فاتیمه ش دایکیکی
 بیستوهه شت سالان و له به هاری عومریدا بوو، وهلی شادیی
 شهوی زه ماوهندی هه بوو و هزار سالی دونیای نه ددها به
 کاتژمیژیکی به هه شت و هزار سال ژیانی به هه شتی نه ددها به
 له حزهی بینینی خودا، بویه ناماده بوو...

دووباره و دهباره ماچی منداله کانی کرد و ئیستا ئیدی
 که وتبوویه نیو هه سره تیکی دوو پارچه. له لایه که وه
 شادبوونه وه به باوکی خوئی دلی داگیرساندبوویه وه و له
 لایه کی دیکه وه دابران له جگه رگوشه کانی سهرمای ده خسته
 دلی. یهک-یهک ماچی ده ست و په نجه و چاو و سهر و قژی
 کردن. له روخساری پاکی حوسه یندا خه م و نازاری داهاتووی
 ده بینیی، ئاه له هه سهن و حوسه ین، چییان لی به سهر ده هات!
 ئای له و پولانهی که له مه حشه ردا ئیمامی سته ملیکراوان

دهبوون، تیرتیر ماچی کردن، کوا ئه و خاوه‌نیان بوو! خودا
بوو خاوه‌نی هه‌مووی، ته‌سلیمی خودای کردن...

ئه‌و ئالایه‌ی له‌خه‌دیجه‌ی دایکیه‌وه درابوو یه‌دهستی، ئیستا
ته‌سلیمی زه‌ینه‌بی کچی ده‌کرد، ته‌ماشایه‌کی کچه‌که‌ی کرد و
دلی له‌رزی، هه‌ر له‌ئیستاوه فریاد و هاواری زه‌ینه‌بی ده‌بیست،
ده‌بیینی چه‌ند فرمی‌سک ده‌پژژ و شایه‌ت‌حالی چه‌ند زولم
و سته‌م ده‌بیست... ته‌ماشای پوخساری مندا‌له‌کانی ده‌کرد و
سلالوی له‌ئه‌و ئیمامانه ده‌کرد که له‌نه‌وه‌ی ئه‌وان ده‌بن و بی
ئه‌وه‌ی به‌یلت دلو‌پی فرمی‌سکی بیین، ته‌ماشای کردن و کۆتا
ئامۆژگارییه‌کانی کردن: “ئیه‌وه نه‌وه‌ی کۆتا پینگه‌مبه‌رن، هه‌رگیز
له‌پی قورئان و سوننه‌تی باپیرتان و قسه‌ی باوکتان ده‌ر
مه‌چن... یه‌کدیتان زور خۆش بویت و ببه‌یار و یاوه‌ری یه‌کتر
و تا ئه‌و پۆژه‌ی له‌به‌ره‌به‌یانیکی به‌هه‌شتدا یه‌ک ده‌گرینه‌وه، له
سیرات‌الموسته‌قیم جیا مه‌بنه‌وه.”

بۆ کۆتا جار ئامیزیکی قوول و ماچی هه‌موویانی کرد و
کۆتا جار خواردنی بۆ دروست کردن و بۆ کۆتا جار نانی
ده‌ستی دایکیان خوارد... ئیستا ئیدی مندا‌له‌کانی تیر و پاک و
پۆشته بوون... مندا‌له‌کانی بیئاگا له‌هه‌موو شتیک، په‌وانه‌ی
مالی دراوسی‌که‌یان کرد و وه‌ختی بردیان، فاتیمه‌ کۆتا جار
چاوی که‌وته سه‌ر ملی حوسه‌ین... که پینگه‌مبه‌ر زور جار
به‌حورزنه‌وه ماچی ده‌کرد...

عه‌لی چاوی ته‌ر و پوخساری کوژاوه به‌پاسه‌ری فاتیمه‌وه
دانیشتبوو و ئه‌و یاره‌ی که هه‌میشه پیی ده‌گوت: “هه‌رکات

تەماشات دەکەم، هەرچی خەم و ناخۆشیمە دەتۆیتەو. "ئەم جار تەماشای دەکرد و خەمی زیادی دەکرد! مندالی و گەنجی و خوشی و ناخۆشیی لەگەڵ فاتیمەدا بەپێ کردبوو، هەر جارەوی فرمیسکی بۆ یەکیک لەو ساتانە دەپشت. عەلی بێدەنگ لە تەنیشت فاتیمەدا دانیشتبوو، فاتیمە تەماشای کرد و ئەوێ لە دایدا بوو گوتی: "کۆرە مام! مەگەر مردن گەشتیک نییە بەرەو دیداری شیرنی خوشەویست!"

"بەلێ وایە فاتیمەم!"

"دەوی کە وای، خەم مەخۆ! ویسالی من نزیکە و دلانی عاشق هەرگیز جیا نابنەو. "

"...!"

"ئەوی کۆری مام، تا ئەم پۆژە هیچ درۆیەکت لێ بیستووم!"

"نەخێر! هەرگیز."

"هیچ ناپاکییەکت لێ دیوم!"

"حاشا و کللا!"

"لە ئەو پۆژەوێ بەیەکەوێن، هەرگیز دەنگم بەسەردا بەرز کردوویتەو؟"

"پەنا دەگرم بە خودا ئەوی فاتیمە! تۆ لە خودا ناسانی! لە هەمووان زیاتر چاکە دەکەیت و لەخودا ترستری نەکانیت، لە یەکەم پۆژی هاوسەرگیرییەو بۆ ساتیکیش دلت نەپەنجاندووم و سویند دەخۆم بە خودا تۆش هەمان ئەو بەلایەم بەسەردا دەهینێ کە پەسول الله بەسەریدا هینام! ئەم قسانەت لە قسە مائاواویی دەچن و جیابوونەو لە تۆ موسیبەتیک

گه وره یه به سه رمدا دیت، به لام ئیمه عه بدین و بیچاره یین و له لای خوداوه هاتووین و بۆ لای ئه و ده گه پئینه وه.

چاوه حۆریئاساکانی له سه ر گیر کرد و ئه وه ی چه نیک بوو ده یویست بیدرکینئ، درکاندی: "پیاوان ناتوانن بئ ژن بژین ئه ی عه لی! له دوای من تۆش ناچاریت هاوسه رگیری بکه ی، به لام داوا یه کم لیت هه یه."

"داواکاری ی تۆ ئه مانه ته و ئه رکه، به جئ بگه یه نم."

"له دوای من هاوسه رگیری له گه ل ئومامه دا بکه، چونکه زۆر میهره بانه به رامبه ر مندا له کانم."

ئه مه چ پردیکی سیراتی سه خت بوو ئیلاهی... عه لی بئده نگ بوو... زاری قوفل بوو... تاکه وشه یه کی بۆ نه گوترا، حۆرییه که ی ئوحد و حونه یین و به در له شه قه ی بالی ده دایه وه بۆ به هه شت و عه لی زۆری مابوو لینی تیر بیت... خوشه ویست مژده یه ی ئه وه ی دابوو به عه لی که فاتیمة له به هه شتیشدا هاوسه ری ده بیت، به لام به و جۆره ش، هیشتا جودایی زۆر سه خت بوو، عه لی فرمیسکی ده رشت: "ئه وه نده خه م مه خۆ ئه با حه سه ن! مه رگ بوونه وه ریکه بۆ ئه م دونیا یه خه لق کراوه و پۆژی مه حشه ر مه رگ ده مرئ و هه رگیز جیا نابینه وه، وه لی سی داواکاریم لیت هه یه له م جیا بوونه وه کاتییه ماندا."

چاویان له یه ک گیر کردبوو و ته ماشای یه کیان ده کرد و هه ر وشه یه ک له زاری فاتیمة ده که وته خوار، عه لی به نیعمه تی ده بینئ و فاتیمة به رده وام بوو: "گه ر له ماوه ی هاوسه رگیریماندا هه یچ مافیکت له لامه، داواکارم گه ردنم ئازاد

بکهیت، دهکری به زانین یاخود نه زانی دلم شکاندبی، هرچی بی له کوتاییدا مروفین...

”نازاد بیت. هرچی مافیکت ههیه له سهرم نازاد بیت زه هرام، تو خوشبه ختییهکت به من به خشی له دونیادا، به نسیمی هیچ که سیتی دیکه نه بووه، ده بی چ مافیکم هه بی له سهرت!“

زه رده خه نه یک که و ته سهر کولمه کوژاوه کانی: ”له دوی من باش ئاگاداری مندا له کانم به، تا ئیستا چون بووی له گه لیان، له مه به دوا زیاتریش خۆشت بویت و دلیان مه شکینه، هاواریان به سهردا نه کهیت، نه وهک ههست به بیدایکی بکه ن و غه مبار بن، با ئه و دلیان که له دوی باپیریان ته نها بو، به پویشتنی دایکیشیان نوقمی خه م نه بیت، مه هیله ههست به نازاری بیدایکی بکه ن ئه ی عه لی.“

کوتا داواکاری و هک نه خشی که له سهر دلی عه لی نه خشاندا و به چاوی پره وه گوتی: ”ئه ی خاوه نی زولفیقار، که مردم، ئه م به لگه نامه یه شم له گه لدا بنیژن.“

عه لی به لگه نامه که ی لی وهر گرت و ته ماشای کرد، ماره ییه که ی بوو! ماره ییه که ی که داوای پرگاریی ئومه تی ده کرد... عه لی رازی بوو به حوکی خودا... رازی بوو، وه لی زور دلی ته نگ بوو... بانگی ئیواره ی دا و عه لی به دلیکی هه زار پارچه وه پیی مزگه وتی گرت...

شهوی زه ماوه ند بوو... شهوی ویسال، شهوی گه یشتن به خوشه ویست بوو ئه و شه وه...

فاتیمه بانگی له ئەسمای کچی ئومەیس کرد: "له وه فاتی
 رهسول الله دا جو بریل له بههشته وه کافوری هینابوو،
 رهسول ههندیکی بۆ من خسته لاوه، دهتوانی بۆم بهییت؟"
 ئەسما له و جییهی پیتی گوتبوو، بۆنهکەیی هینا و فاتیمه
 دهستنوژی گرت و بۆنی دا له خۆی و دواتر داوای له
 ئەسما کرد که ئەو کراسهیی بۆ بهییت که نویژی پێوه
 دهکرد. ئەسما کراسهکەیی بۆ هینا و داوای لێ کرد له دهره وه
 چاوه پیتی بکات و گوئی: "که میک له دهره وه چاوه پیم بکه و
 پاشان بانگم بکه، گهر وه لامم دایته وه باشه، گهر وه لامم
 نه دایته وه، ئەوه بزانه رۆشتووم بۆ لای باوکم و عهلی
 بانگ بکه."

کچهکەیی نه بی بۆنی خوشی له خۆی دا و کراسه سپیهکەیی
 له بهر کرد و خۆی رازانده وه و چوویه ژیر به تانییهکەیی و
 شایه تومانی هینا، ئەسما له و دیو دهرگا که وه نهیده زانی چی
 بکات و دلی خهریک بوو ده بوو به ههزار پارچه وه و یهک
 له داوای یهک بانگی دهکرد:

"ئهیی فاتیمهیی زههرا!"

ئهیی دایکی باوکی!

ئهیی دایکی ئیمانداران، گویت لیمه؟"

هیچ دهنگینک نه هات، ئەسما به پهله چوویه ژووره وه و
 به تانییهکەیی له سه رپووی فاتیمه لا دا و دهبینی وهک بوو کینک
 پاک و بێجووله و بیهه ناسه که وتوووه و له میژده دهستی بابه
 گیانی گرتوووه و رۆشتوووه...

ئەسما بە دەم فرمیتسە کە وە تەنھا ئەوەندە ی بۆ گوترا: "ئە ی فاتیمة! کە چوویت بۆ لای پیڤه مبهەر، سلاوی ئەسمای کچی ئومە یسی پی بگه یه نه..."

ئەوەندە ی گوت و بە دەم هەنسکە وە هاواری کرد: "فریا کە وە ئە ی عەلی!"

عەلی نوێژی کردبوو و بەرەو مالهە وە دهگه راپه وە و بە هاواری ئەسما راپلەکی و نه یزانی چۆن له مزگه و ته وە گه یشته وە مالهە. کە گه یشته وە، ده بینیت فاتیمة وەک بووکیکی تارابه سەر پال کە و توو وە و په ی تا په ی تا بۆنی میسک و گول و عەمبه ر له ژوورە کە وە دیت، ده توت هەرچی پی بۆنی جیهانه پڕینرا و ته ئە و ژوورە. ده توت هەرچی پی جوانی پی بوونه له وئ کۆ بوو ته وە ئە و ساته. فاتیمة ی ده ریای جوانی گه راپوو یه وە لای مه حبوب، عەلی نو قمی ئە شک و گریان بوو و عه باکە ی پشتی دانا و له ته نیشیت هاو سه ری وە فاداریدا چۆکی دادا و بانگی ده کرد: "فاتیمة! قسه م له گه ل بکه! وە لامم به ره وە نوری چاوم."

ژوورە کە نو قمی هەنسک بوو و له گه رمای مانگی ته ممووزدا فاتیمة به زه رده خه نه وە بۆ تا هه تایه مائا وایی له دونیای فانی کرد، عاشق به مه عشوق گه یشت و ئە مجاره دلی عەلی بوو به 'مالی خه م' و ئو حود دهنگی ده دایه وە: "انا الله وانا الیه راجعون."

”ئەى ئەشكى چاۋەكانم، مادەم لە دەرگای چاۋمەۋە دەپۇیت
هیچ نەبى بچۆرە بەر قاپپى خۇشەویست و سەرت بخە
سەر كۇشى ئەۋ!“

- مەولانا

لە شەۋىكى تارىكدا زىحیە و سەلمان و ئەبوزەر و عەمار
و عەلى فاتیمەیان لە باقیەۋە بۇ بەقا پەۋانە كرد و لەسەر
ۋەسىيەتى خۇى تەنها و دوور لە چاۋان بەرپىيان كرد: ”با
هیچكەس دەستم بۇ نەبا و هیچكەس جەستم نەبىنى، لە
تارىكى شەۋدا لە گۆرستانى بەقیع بمىنژن.“

لە تارىكى شەۋدا پىنج ئىماندار خۇرىيەكەى بەهەشتیان
بەرەۋ مالى كۇتايى پەۋانە كرد و عەلى چۈۋىە ناۋ گۆرەكە
و بەفرمىسكەۋە گوتى: ”بىدەنە دەستم!“ جەستەى نارىن و
ناسكى فاتیمەیان دایە دەستى، ۋەك چۆن جەستەى ھىندەى
پەر سووك و بۇنخۇشى لە پۇژى لەداىكبۈونىدا رادەستى
پەسول كرابوو، ئىستا رادەستى عەلى دەكرا! دووبارە لەداىك
دەبۈۋىەۋە و ئەم جارەش باوكى پىشۋازى لى دەكرد...
فرمىسكەكانى عەلى دەپژانە سەر كفنەكەى يارە نازدارەكەى
و دەىگوت: ”خۇشەویستم... هیچ خۇشەویستىيەك نىيە بتوانىت
جىى خۇشەویستى تۆم بۇ بگرىتەۋە، دلم لە تۆ زیاتر جىى
كەسى تىدا نابى و لە چاۋىشم دوور بكەۋىتەۋە، ھەردەم لە دل
و پۇحم نزىكىت، مالىاۋا يارى ۋەفادارم... مالىاۋا...“

حبيبُ ليس يُعذله حبيبُ

وما لسواه في قلبي نصيبُ

حبيب غاب عن عيني وجسمي

وعن قلبي حبيبي لا يغيب

"پۆحه كه م..."

شيرينه كه م...

زه هرام...

ئیدی له دنیا دا یه ک داواکاریم ههیه، ئه ویش گه یشتنه به
تۆ و باوکت.

خۆشه و یست ئیدی له مه به دوا خه م و که سه ر بۆ تۆ نه ما...
به فه رمانی 'کن'ی خودا ده بی به ئاوی که و سه ر و هه چ که س
نا توائیت زیانت پی بگه یه نیت، چوون له ژیر پارێزگاری
خودا دایت، سه برم که می کردووه یا رسول الله! توانام نه ماوه!
له دوا ی کۆچی تۆ ده بیست به رگه ی کۆچی فاتی مه ش بگرم!
ئه مه نه ته که تیان لی سه ندمه وه... ئه مه نه ته که یان دایه وه ده ست
خۆت، له مه به دوا خه و له چاوانی من هه رامه..." دواتر خۆلی
ده کرد به سه ر فاتی مه دا و به ده م گریان ه وه ده یگوت: "له ئیستاه
به تاسه ی ئه و پۆژه وه م که پیت ده گمه وه."

له وه به دوا عه لی هه موو پۆژیک بیرى فاتی مه ی ده کرد و
وه ک بلینی پارچه یه کی لی کرابیت ه وه، هه ستی به که موکووپى
ده کرد. زووزوو ده چوو ه سه ر گۆرپه که ی و دلی خۆی بۆ
هه لده رشت... با مه رگ هاتیبیت شیه نیا نه وه، ته نها جه سه تیا نی
له یه ک جودا کردبوویه وه و عه لی له دنیا و فاتی مه له قیامه ت
هه رده م به یه که وه بوون، با یه کیان له سه ر خاک و یه کیان
له ژیریشیدا بیت، به هه مان شه وق و عه شقه وه ده رده دلی بۆ

دەکرد و لەوەبەدوا ھۆنراوەکانی عەلی ھەمووی بۆ فاتیمە بوون:

نیشتیاق و ھەسرەتی یار دەچێژم
بۆی ھەبێت پێیەک بمبات بۆ لای ئەو
من تاقە یاریکم ھەبوو،
نە لەسەر پووی زەوی
نە لە دڵمدا ھاوشیوەی نەبوو...
من وەھا یاریکم ھەبوو
گەرچی بە جەستە دوورە لێم
خەیاڵی داایم وا لە بەرچاوم...

لەدوای فاتیمە

پێگا درێژ و میحنەت بیکۆتایە و وەختی دەبیستی داود ئاسنی کردوو بە ھەویر و عیسا ھەوت تەیری مردووی زیندوو کردوو ھەتھە و موسا دەریای کردوو بە دوو کەرتەو، تێدەگەیت وشە بەشی عەشق ناکات... دەبێت بە پاکیزەییەکی مەرئەمئاسا و میھرەبانییەکی ئاسیائاسا و مەودەتیکێ خەدیجانە و موحیببەتیکێ فاتیمانەو ڕێ بکەیت...

ھێندە فرمیتسکی عاشقان سلاوت لێ بیت ئەو پەسول، ھێندە ژمارە گەلای دار و ئەستێرە ئاسمان و نەفەسی گیانداران سلاوت لێ بیت...

ئەو پۆژی لەسەر گۆرپ وەستام و سلاوم لێ کردی، وەلێ وەلامم وەر نەگرت... ئاھ... ئاھ... سەبەر و ئارامی چەند پیرۆزن بۆ مرووف... دەبێ چاوەرپی وەلامی سەر ھەوزی کەوسەرت بێ... بارانیکێ خەمئایز نەنمە بەسەر مەدینەدا دەباری و ئاسمان و خۆر و ئەستێرە و مانگ و ئاووھەوا دەیانزانێ ئیدی پەسول و کچەکە نابیئەو... گەرچی دۆست بە خۆشەویست گەیشت و ھەسرەت کۆتایی ھات، وەلێ دلی ئەوانە مانەو بە ئاگری جودایی دەسووتا... فرمیتسکی ھەمووان پەلکەزێرینەییەکی دروست کردبوو، بە ئاسمانی دونیاو ھەردەخەنە دەکرد...

سلاوت لی بی ئەی لە بەهەشتدا نزیکترینی حەیبب... سلاوت لی
بی ئەی دوردا نەکی پەسول... ئەی کچە نازدارەکی خەدیجە...
و هک بیچارەکانی ئاخیرەت لە خەمی خۆمان و نەوێکانماندا
و نزای لیخۆشبوونی تاوانەکانمان و پرزگاربوونی نەوێکانمان
دەکەین... هێندە زۆر لە نەفەسەکانی پووی زەوی سلاوت لی
بی ئەی فاتیمة... زیندوو هێشتنەوی یادت لە ژێر قوببەیی شینی
ئاسماندا قەرزی سەر شانمان بیت... شەرت بی تا ماوین یادت
زیندوو بهیڵینەو... سلاوت لی بی ئەی دایکی حەسەنەین... هەموو
دلیک لە تۆ تیناگات، ئینسان بۆ ئەوێ لە فاتیمة حالی بیت، دەبیت
پێواری بیابانی موحیببەت بیت...

هەموو دلیک لە فاتیمة ناگا

هەموو عەقڵی لە فاتیمة ناگا

هەموو چاوی ناتوانی فاتیمة ببینی...

هەموو پۆحیک هەست بە بوونی فاتیمة ناکات...

ئەی ئینسانی شیوە جەوهر،

ئەی تاقانەکی پەسول،

ئەی جوانترینی هەبووەکان،

ئەی میوێ داری خوشەویست،

ئەی شارۆنی خانمان،

ئەی خاوەن پایە و قەدرگران،

ئەی نوری سەرورەری ئەنبیا

هەزار سلاوت لی بیت لە ئیمەو...

ثەو ھۆنراومىيەى عەلى بۆ فاتىمەى نووسىيۇه

ھَلْ إِلَى طُولِ الْحَيَاةِ سَبِيلُ	وإني وهذا الموت ليس يحول
وإني وإن أصبحت بالموت موقناً	قَلِيَّ أَمَلٍ مِنْ دُونِ ذَلِكَ طَوِيلُ
وللدهر ألوانٌ تروح وتفتدئ	وإن نفوساً بينهن تسيل
ومنزل حق لا معرج دُونَهُ	لكلِّ امرءٍ منها إليه سبيل
قطعت بأيام التَّعَزُّزِ ذِكْرَهُ	وكلُّ عَزِيزٍ مَا هُنَاكَ ذَلِيلُ
أرى عِلَلَ الدُّنْيَا عَلَيَّ كَثِيرَةً	وصاحبها حتَّى الممَاتِ عَلِيلُ
وإني لمشتاقٌ إلى مَنْ أَحْبَبَهُ	فهل لي إلى مَنْ قَدْ هَوَيْتَ سَبِيلُ
وإني وإن شطَّتْ بِسَى الدَّارِ نَارُ	ها وقد مات قبلي بالفراق جميل
فقد قال في الأمثالِ فِي الْبَيْنِ قَا	ثَلِ أَصْرٌ بِهَا يَوْمَ الْفِرَاقِ رَحِيلُ
لكلِّ اجتماعٍ من خليلين فرقة	وكلُّ الَّذِي دُونَ الْفِرَاقِ قَلِيلُ
وإنَّ افتقادي فاطماً بعد أحمدٍ	دليل على أن لا يدوم خليلُ
وكيف هناك العيش من بعد فقد	هم لعمرِكَ شيء ما إليه سبيل

سيعرض عن ذكرى وتُنسى مَوَد	تبيظهر بعدي للخليل عديل
وليس خليل بالملؤل لا الذى	إذا غبت يرضاه سواي بديل
ولكن خليلي من يدوم وصاله	ويحفظ سري قلبه ودخيل
إذا انقطعت يومامن العيش مدنى	فإن بكاء الباقيات قليل
يريد الفتى أن لا يموت حبيبه	وليس إلى ما يتغيبه سبيل
وليس جليلاً رُزءٌ مالٍ وفقده	ولكن رُزءَ الأكرمين جليل
لذلك جنبي لا يواتيه مضجعُ	وفي القلب من حرّ الفراق غليل

حیکایه تیکی دیکه ی بیۆینه، ورد و درشت و ناسک و جوان
 دهگێردرایه وه، حیکایه تی فاتیমে و عهلی!
 گهر فاتیमे نه بووایه، عه شقمان نه ده ناسی، ئاشنا نه ده بووین
 به موحیببه تی محهمه دی رحمته الله علیها، نه مانه ده زانی که دووری له ئهو
 مه رگه!

فاتیमे نه بووایه، به سته ی ژنبوون بیئا ههنگ ده بوو، دله کان
 وهک شهوی بی ئه سته ره گوم ده بوون، ئاوازی دایکایه تی
 بیما نا و هۆنرا وه کان نیوه و ناچل ده بوون...

حیکایه تی عه لی و فاتیमे وهک داستانیکی قه دیم و
 گه نجینه یه کی پر خشل جی ده هیلا بو نه وه کانی داها توو و
 هه مووان له پێی خویندنه وه ی سه رگوزه شته که یه وه له پازی
 فاتیمه بوونی فاتیमे تیده گه یشتن...

07501269689
 07511408868

hakem1423@yahoo.com
 renwen2009@yahoo.com

سلیماتی - کاسۆمۆل
 نهۆمی دووهم - ژماره ٤٥

٧٠٠٠ دینار

ISBN:978-9922-710-24-2

